

Giới thiệu Cướp Anh Từ Tay Định Mệnh!

Bạn đang đọc truyện Cướp anh từ tay định mệnh! của tác giả Lengkeng trên website đọc truyện online. Có những ngọt ngào, có những nỗi đau....Đi qua hết rồi... EM TỰ HOI: CHÚNG MÌNH LIỆU CÓ PHẢI LÀ CỦA NHAU.... không phải!..... Liệu ta có dám buông tay!

Bạn đang đọc truyện *Cướp Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Ngửa Đầu Hỏi Định Mệnh: Ai Mới Thật Sự Là Của Ai?

Tên gì?

- Thụy Dương

- Tên gì mà buồn kinh? Đổi tên đi!

- Sinh tháng mấy?

- 12

- Bao nhiêu?

- 29

- Gọi anh đi!

Chiếc cặp đáp xuống mặt bàn, Dương chăm chăm ngược lên nhìn chàng trai vừa ngồi xuống... Ba giây xúc động... Shock... Hắn ngược mắt ngoái lại nhìn cô, cười nhếch nhếch. Một điệu cười rất “công nghiệp”. Tim Dương đập mạnh: Đây sẽ là chàng trai của cô! Chắc chắn vậy!

Trong tim cô gái kiêu hãnh vừa có một cơn chấn động mạnh. Cô nhủ mà nhìn hắn ta từ từ ngồi xuống bên cạnh. Một cách để Thụy Dương ghi nhớ những điều đáng được nạp vào não. Trên cái thế giới này ít chuyện đáng để nạp vào đầu lắm, nên có chuyện hay ho là phải cố mà tập trung cho kì được. Dương thích, đơn giản là vậy. Nhìn cậu bạn với mái tóc xoăn bồng tung, long mi cong vút như con gái, đôi mắt sáng và gương mặt còn in đậm những nét nghịch ngợm. Dương thấy tim mình khẽ rung lên. Trên đời này, đâu có nhiều chuyện để hứng thú, để thích và để thấy thú vị. Đơn giản là không nhạt, thế là đủ. Cô khẽ nhủ mà. Im lặng.

- Sao thế?

Hắn đảo mắt nhìn cô rồi nhanh chóng tập trung vào cái chân đang chễm chệ trên ghế, buộc lại dây giày, miệng vẫn không chịu yên:

- Gọi anh đi! Tôi sinh 27/12. Tên Vũ Huy. Học sinh mới.

Nói rồi hắn đứng dậy, vồ vồ lên cái cặp:

- Trông giùm cái cặp! Tẹo trả công!

Thụy Dương còn chưa kịp định thần đã thấy hắn phi như bay ra sân bóng.

Cô ngồi lặng lẽ nhìn vào chiếc cặp vừa đáp xuống mặt bàn. Sẽ chẳng ai tin rằng một đứa con gái như Dương lại đồ khuyu ngay từ cái nhìn đầu tiên. Nhưng trong khoảnh khắc ban này, mọi thứ trong cô như vỡ ào, khi hai ánh mắt chạm nhau, khi Vũ Huy đáp chiếc cặp xuống bàn và gương mặt của hắn nghiêng nghiêng khi chăm chú buộc dây giày... Tất cả giống như dành riêng cho Dương. Cô có cảm giác đã thân quen lắm. Phải chăng nơi những giấc mơ chấp chôn lúc tỉnh khi say của một con bé chỉ được phép yếu đuối khi đêm về. Những cảm giác rất lạ lắm lần đầu tiên này nở trong tâm hồn vốn tưởng đã chai sạn.

- Chị!

...

- Làm gì mà mặt nghệt hết ra vậy?

Thụy Dương không trả lời, đôi mắt trở lại vẻ bất cần cố hữu, nhanh chóng gục đầu xuống bàn. Cô bé đặt gói xôi cạnh vòng tay chị rồi ngoái lại nhìn cô

chị gái bằng một ánh mắt luôn đầy yêu thương, miệng cười thật khê.

- Chị mệt ạ, vậy chị ngủ thêm tí đi! Chị cứ thích đi học sớm cơ! Em về lớp đây! Ăn đi nhé!

Dương mệt mỏi, ngẩng mặt lên nhìn gói xôi, kéo xuống gầm bàn rồi lại gục xuống. “Đi học với mày để nghe lời nhai mãi không thôi à, ở nhà bị hành xác đủ quá rồi à”. Nói vậy nhưng Dương không ghét Thư, chỉ là đôi khi khó chịu vì cái vẻ trẻ con quá đỗi của con bé thôi!

- Cậu ở đâu đấy?

- Đối diện sân bóng nè. Thư ra đi. Nhanh nhé!

Nhã Thư xoay xoay người, cố nheo mắt tìm mấy đứa bạn thân.

- Tớ không thấy cậu đâu cả này?

- Tạt qua sân bóng, chỗ ghế đá cây đa í? Nhanh lên, có chuyện hot đấy?

- Chuyện gì hot cơ? Tớ biết rồi, đợi chút

- Ừ nhanh lên, có hotboy xịn cực.

- Ồi...

Thư hoàn toàn không kịp phản xạ, quả bóng rổ đang bay theo hình xoắn ốc về phía nó. Nó cũng không kịp nhận ra nó đang đứng chông chênh giữa sân bóng tự lúc nào.

Bốp...

Quả bóng đi theo đường thẳng không chệch hướng và “phía cuối con đường” chính là...đầu Thư.

Nhã Thư lao đảo rồi ngã xuống, chỉ kịp thấy một cánh tay đã đưa ra đỡ lấy vai mình. Thư thấy choáng váng, chưa muốn ngồi dậy chút nào. Xung quanh bắt đầu nghe tiếng xôn xao.

- Cậu ổn không?

- Ổn không?

- Nhã Thư? Cậu không sao chứ!

Đám đông có vẻ giãn ra khi có tiếng bước chân huỳnh huých chạy đến. Là Thụy Dương! Cô nhúu mày nhìn cô em gái, không cúi xuống, tay đút vào túi quần. Hoàn toàn không để ý đến ai và cái giọng bất cần quen thuộc:

- Chết chưa? Dậy đi! Nằm đó làm gì nữa?

Thư lồm cồm ngồi dậy. Tay xoa xoa đầu:

- Úi da, đau quá!

Cô nheo mắt ngược lên nhìn Thụy Dương, cố làm vẻ mặt đáng thương!

Dương ngồi xuống sát cô em rắc rối, đưa tay chạm nhẹ vào vết thâm bầm trên mặt Thư, vẫn cố giữ giọng bình thản:

- Đau lắm hả? Có cần vào phòng y tế không?

Thư đứng bật dậy, chỉnh lại quần áo, đưa tay lên trán, chào kiểu quân đội:

- Thừa sếp, em không sao ạ!hi hi!

Đám đông cười òa lên chỉ có Dương mặt vẫn lạnh tanh. Cô khẽ nhúu mày nhìn Thư, quá quen với những trò đùa nhạt nhẽo của cô em. Tay lại đút túi quần, mặt nhìn thẳng, bước ra khỏi đám đông, đi về lớp:

- Không sao thì về lớp đi! Nghịch ít thôi! Tòì không muốn ăn đòn quá nhiều đâu?

- Ồi... chị... em...

Nhưng Dương đã lách qua khỏi đám đông tự bao giờ, dáng cô chậm rãi đi về lớp, mặt nhìn thẳng, hoàn toàn im lặng

Nước mắt Thư bắt đầu ứa ra... Cô sờ tay lên trán mình nơi vết bầm vì bóng đập trên trán. Không khóc vì đau, Thư khóc vì cô biết người sẽ phải chịu đau nhiều hơn cô, không ai khác là Thụy Dương, người chị mà cô hết lòng yêu quý. Bất giác, rùng mình!

- Nhã Thư là hoa khôi đấy! Xinh thôi rồi! Đàn piano tuyệt hay! Dễ thương lắm! Thằng bạn đập mạnh vai Vũ Huy, thao thao bất tuyệt về con bé vừa làm náo loạn sân bóng của bọn nó ban nãy.

- Dễ thương cái gì mà người ta đỡ dậy mà không cảm ơn lấy một tiếng! Nói chung tao thích em Thụy Dương. Con bé đó trông rất “chơi”! Tao thích.

Có vẻ không đồng quan điểm, Nam đi bên cạnh lên tiếng.

- Thì em ấy vội vã nên quên mà. Căn bản em Dương chả bao giờ thèm hé răng cười cái. Cứ lạnh lùng bất cần. Nhìn phát ón. Tao thấy hai chị em nhà nó cứ như nước với lửa.

- Hình như không phải chị em ruột đâu! Chị em ruột sao lại học cùng khối được.

- Ôi dào, ai mà biết, nhà đó cứ như ốc đảo ấy. Chả ai biết là thế nào nữa. Nghe cái My bảo chẳng bao giờ thấy em Thư đã động đến chuyện gia đình. Thế thì bố nào biết được. Chả lẽ đi hỏi em Dương. Lại chả ăn mầy bọ tui.

- Ô, sao mày im lặng thế?

- Ô biết gì mà nói! Bọn mầy bắn như súng liên thanh rồi còn đâu?

Thật ra bởi vì Huy muốn tập trung nghe chuyện về hai chị em lạ lùng nọ. Nhiều tò mò và hứa hẹn nhiều bất ngờ đây. Biết đâu lại có chuyện vui vui hay ho ở trường này. Chả biết, dù sao ngày đầu nhập hội thế này cũng được coi là thú vị.

- Đây là em gái cậu à? À không, gọi anh dê? Đây là em gái em à?

Dương không ngẩng lên.

- Ủ!

- Chẹp. Tớ thêm có em gái lắm đó!

- Của nợ!

- Hô hô. Biết ngay mà chị em gái dễ cãi nhau lắm. Nhất là yêu chung một chàng chẳng hạn lại chả choảng nhau như chơi.

Dương nhúm mày, lười biếng không trả lời, đếm từng bước chân chậm chậm của cô giáo. Cô sắp vào lớp.

- Chào cả lớp, lớp mình hôm nay có học sinh mới! Vũ Huy, em giới thiệu đi.

- Dạ, em giới thiệu ngoài sân bóng ban nãy rồi ạ

Hắn ghét cái cảm giác cả chục ánh mắt quay lại xăm xoi cái vẻ đẹp trai ngời ngời của hắn.

- Em giới thiệu lại đi, cô muốn nghe.

Cô giáo gườm gườm nhìn hắn, đã nghe danh cậu học sinh một năm chuyển trường đến 5 lần này rồi.

- Thưa cô, thưa các quý anh chị bạn bè, em tên Vũ Huy. Học hành thì chả bằng ai nhưng chơi thì vô đối ạ. Điểm đáng chú ý nhất là đừng ai thích tớ vì tớ chuyển trường lúc nào tớ cũng chả biết đâu. Không lúc ấy lại bảo không báo trước. Hehe

Cả lớp nhao nhao. Mấy đứa con gái có vẻ buồn ra mặt. Còn bọn con trai thì hào hứng thấy rõ. Nhìn cậu ta đã ra dáng chất chơi, ban nãy lại còn tung hoành trên sân bóng. Trừ cú cuối cùng không chịu đỡ bóng để đập trúng đầu Nhã Thư thì đúng là quả nào ăn quả ấy, chất đường hời. Kiểu này mấy lớp khác chỉ đáng con muỗi.

- Dạ, em xong rồi ạ! Cô có thể tiếp tục diễn đàn ạ!

Vũ Huy cười tươi rói, nhìn mọi người xung quanh

- Thứ nhất, từ ngày mai em học cách ăn nói cho đúng mực. Thứ 2 cô muốn em cắt lại tóc, nhuộm đen và từ ngày mai mặc đồng phục đi học. Cô biết em sống ở Mỹ nhiều năm, về Việt Nam cũng không ổn định nhưng cô hi vọng em biết “nhập gia tùy tục”.

- Dạ, nhưng trước khi vào học em có hỏi bố: Trường này có ép nội quy chặt tóc tại quần áo không? Bố em bảo không! Luật này mới ra ạ?

- Không có luật, nhưng là ý thức.

- Ô, thế à, vậy là không bắt buộc rồi!

- Tôi bắt buộc. Nếu anh không vào mặc đồng phục thì đừng vào lớp!

Vũ Huy lại cười, vẫn nụ cười tỏa nắng, rạng rỡ. Lười đung đưa trong miệng rồi chậm chậm thốt lên một tiếng Vâng có vẻ cam chịu. Ngóai mắt nhìn sang, Thụy Dương vẫn gục mặt xuống bàn. Hình như hoàn toàn không quan tâm đến mọi chuyện vừa xảy ra nãy giờ. Lạ lùng. Con bé này kì dị nó vừa vừa thôi chứ.

Chị ơi!

- Gì?

- Em đợi chị về cùng!

- Về trước đi!

- Nhưng mà...

Dương ngược mặt lên nhìn Thư trong chốc lát, khẽ nhủ mày tỏ ý không hài lòng. Thư vội rút bàn tay đang bám lên vai chị lại:

- Nhưng mà, chị về muộn hơn. Em sợ mẹ sẽ phạt nặng hơn!

- Trước sau gì chả phạt. ...Tha cho tao đi.Đừng ở đó lải nhải nữa

Nói rồi, Dương đứng dậy, tay vợ vội chiếc ba lô, khoác lệch vai hai tay bỏ vào túi quần. Đi thẳng. Thư nhìn theo dáng chị bước chậm ra sân trường. Dương bé nhỏ giữa những con gió đông đang thổi thi ngoài kia, chiếc quần đồng phục được cắt may lại rộng thùng thình và chiếc bao khá to bằng vải cứng chỉ giữ nguyên màu đồng phục cho phải phép. Thụy Dương vẫn vậy! Nỗi buồn luôn được giấu trong từng nhịp thở. Những thôn thức luôn bọc trọn trong đáy mắt... loáng loáng và lặng lẽ. Chỉ một sự bất cần, một sự mạnh mẽ cố tạo mà thôi. Thư biết và càng thương chị nhiều hơn. Nếu Thư không quá yếu đuối... Nếu mẹ yêu Dương nhiều hơn... Và nếu ba đừng ra đi... Đừng để mẹ dồn những tức giận, nỗi đau lên Thụy Dương. Có lẽ... Có lẽ... chị của cô đã không vậy. Thư thôi nhìn những bước chân mệt mỏi có phần chán nản của chị mình, từ từ ngược lên bầu trời. Những áng mây cuối thu như cũng nhạt hơn, lặng lẽ giăng khế khắp bầu trời. Màu xanh trong nhòe đi sau những vệt mây ướt. Cô nhìn thấy ba mình ở đấy. Rất hiền từ, mỉm cười với cô.

- Ba à, cho chị con được sống vui về chút được không ba!

Thư nhớ ba. Cô thêm được đến thật gần ba, thủ thủ vào tai ba những nụ hôn ngọt lịm và kể cho ba nghe những chuyện hay ho ở lớp, chuyện chị Dương, chuyện về mẹ. Và ba sẽ kéo cô lại gần, hôn lên tóc cô: “Con gái của ba, bao giờ mới chịu lớn vậy”. Cô không thích lớn, cô thích cứ bé vậy. Bé xiu trong vòng tay ba mẹ và chị Dương. Cuộc sống của cô đủ đầy quá. Thư chẳng mong gì hơn thế! Với cô mọi thứ giống như một thiên đường. Vậy mà lúc này nó biến thành gì không biết nữa. Thư không tự ý thức được. Cô thấy mình vẫn bé nhỏ như vậy, vẫn ngốc nghếch như thế, chỉ những người xung quanh cô là thay đổi đến chóng mặt. Cô lạc lõng trong chính gia đình mình, lạ lẫm với Thụy Dương, với cả mẹ. Ba à! Ba đã mất được gần hai năm rồi.

Đầu óc Dương hoàn toàn trống rỗng, lơ đãng bước ra cổng trường. Không kịp nghe cả tiếng lá khô vỡ ra dưới bàn chân mình để nhận ra đông đang về. Chiếc áo mỏng dính tạt đi trong gió. Rất lâu rồi hầu như Dương không có ý niệm về thời gian, về đông sang hay hè về, những khoảnh khắc giao mùa chỉ giống như chút gió nhẹ lướt qua. Một chút cảm giác. Nhưng nhạt quá. Không đủ để lại nơi cô nhiều cảm giác. Giống như lúc này, chân Dương vẫn bước. Hoàn toàn vô thức.

Vút. Tiếng gió tạt mạnh. Chiếc xe máy bẻ góc, sát vào người Thụy Dương. Cánh tay cô bị đẩy đi bằng một lực kéo đủ mạnh. Dương cảm nhận sự gấp gáp nơi một bàn tay khác. Nắm chặt. Là Vũ Huy.

Chưa kịp định thần lại, một chiếc xe ô tô đã phanh kít cách chỗ cô đứng chỉ vài bước chân.

- Điên hả, đi đứng thế hả? Muốn chết à?

Một ông bụng phệ, mở cửa kính, thò đầu ra, quát tháo. Dương chưa kịp phản ứng. Nhưng chàng trai “anh hùng cứu mỹ nhân” của cô đã kịp đốp lại ngay

- Này, xe xịn mà phanh đều bác còn ***** à?

Nói rồi, kéo tay Dương lên, đặt cô ngồi ngay ngắn lên chiếc xe máy. Chụp mũ bảo hiểm lên đầu cô. Cài chốt. Tất cả những hoạt động ấy diễn ra chỉ trong vòng chưa đến một phút. Châm chú.

Ông bụng phệ vẫn chưa chịu buông tha. Mở cửa kính xuống xe.

- Ô, thằng nhãi ranh này. Mày còn to mồm cãi à?

- Vâng. Thằng nhãi này có thể cho con xe xịn của bác đi viện bất cứ lúc nào... nếu cô ấy có mệnh hệ gì?

Những từ cuối cùng vút đi theo tiếng gió, có lẽ chỉ mình Thụy Dương kịp nghe thấy. Vậy đã là quá đủ. Dương thôi nghĩ ngợi, cô nhìn hai bên đường, mọi thứ lướt nhanh đến chóng mặt. Lâu rồi, Dương vẫn đi bộ thật chậm từ trường về nhà, từ nhà đến trường. Nhanh để làm gì khi mọi thứ trước mặt cũng chỉ là sự lặp lại đến nhợt nhạt và ngày mai chẳng phải cũng giống hôm nay sao? Cảm giác này thật lạ lẫm. Ngồi sau một cậu bạn trai, trên chiếc xe tay côn với vận tốc chóng mặt. Mọi thứ lướt qua theo một trật tự đảo điên không có sắp đặt. Bỏ quên hết những ngày đang sống. Bay. Tóc ngắn. Rối tung. Nụ cười hiểm hoi. Bật nỏ.

Những từ cuối cùng vút đi theo tiếng gió, có lẽ chỉ mình Thụy Dương kịp nghe thấy. Vậy đã là quá đủ. Dương thôi nghĩ ngợi, cô nhìn hai bên đường, mọi thứ lướt nhanh đến chóng mặt. Lâu rồi, Dương vẫn đi bộ thật chậm từ trường về nhà, từ nhà đến trường. Nhanh để làm gì khi mọi thứ trước mặt cũng chỉ là sự lặp lại đến nhợt nhạt và ngày mai chẳng phải cũng giống hôm nay sao? Cảm giác này thật lạ lẫm. Ngồi sau một cậu bạn trai, trên chiếc xe tay côn với vận tốc chóng mặt. Mọi thứ lướt qua theo một trật tự đảo điên không có sắp đặt. Bỏ quên hết những ngày đang sống. Bay. Tóc ngắn. Rối tung. Nụ cười hiểm hoi. Bật nỏ.

- Sợ không?

- Sợ gì?

- Tốc độ!

- Không!

- Còn vụ ban nãy?

- Không!

- Bị người lớn *****?

- Không!

- Đi chơi không?

- Có

Vũ Huy quay khế quay đầu lại phía sau, liếc nhìn cô bạn hay ho mà cậu vừa mới phát hiện được!

- Like this. Con gái phải thế!

Cười tỏa nắng. Và vít gas.

Lắc mạnh đầu. Mớ tóc xoăn rồi bay trong gió. Rất đáng yêu

Dương mỉm cười quan sát từng động tác của cậu bạn mới quen. Thích thú. Cô bỏ tay khỏi bao quần, chầm chậm chạm khế vào thắt lưng Huy. Hơi ấm từ cơ thể hần hinh như len theo hai lớp áo ,khế chạm đến bàn tay Dương. Những đụng chạm đầu tiên khiến trái tim vốn chai lạnh của Thụy Dương khê rung lên.

Con ngõ nhỏ và góc ngách. Dương không biết chính xác mình đang ở đâu nữa. Mang tiếng ở Hà Nội nhưng cô hầu như biết rất ít về nơi đây. Không lượn lờ sau giờ học. Không phượt đêm như các bạn trẻ trâu bây giờ. Không bạn bè. Với cô, cuộc sống chỉ một hành trình từ trường về nhà và nhà về trường. Cô cho những cuộc la cà, quán xá mà Nhã Thư gọi là “khám phá ẩm thực” là những trò trẻ con, vớ vẩn, mất thời gian, Dù thật ra thời gian rảnh rỗi của Dương chỉ dành để cho một việc: Ngủ

Bạn đang đọc truyện *Cướp Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Vũ Huy bóp kít phanh trước cửa quán như muốn phi cả vào bên trong. Không bước vào quán cũng không với tay rung chiếc chuông nhỏ nhỏ xinh xinh trước cổng mà đứng dạng chân. Chiếc quần rần rần thùng thình. Tay Huy đang rộng hết cỡ. Hết ầm lên:

- Aaaaaaaaaaaaaa...libaba.... Đón ta!

Một con chó trắng, to sụ xông phi qua kẽ cửa băng qua, nhảy chồm lên người hần. Hần cười như nắc nẻ, ôm ngang con chó. Cho đến tận khi cuộc gặp gỡ đã chuyển sang giai đoạn hòa hòa hơn, khi chú chó được thả xuống liếm lấy liếm để vào chân chủ, trong khi chủ của nó hết vồ đầu lại bứt tai con vật

yêu quý, Dương vẫn có cảm giác cả hai như muốn bầu xé lẫn nhau chứ chẳng phải yêu quý gì nhau sắt.

- Ôm ấp nhau xong chưa?

Dương giật mình ngẩng lên. Hóa ra này giờ không chỉ cô quan sát mà có đến cả một đám 5 thằng con trai cùng bật cửa bước ra ngay sau chú chó trắng.

Huy cười hi hi, tay vẫn dang rộng. Từng cậu bạn một nhảy vào ôm chầm lấy hắn. Khẽ đập vai.

- Quý thật! Bọn mày nhớ tao đến phát điên hết hả?

- Thằng đều, mày nhắc nhiều, tao hắc xì hơi suốt ngày là sao hả?!

- Ủ, haizz... Đúng đấy, nhớ thì gọi điện. Cứ cái trò đàn bà báo hại anh em

- Ở nhà, không lo buôn bán làm ăn, tao nhắc cho chúng mày chết!

- Bọn tao mà chết thì em Bông Xù của mày cũng lụn nhé...

- Á, hóa ra một con chó Bông Xù của tao cứu mạng mấy đứa chết đuối bọn mày đó hả? Giỏi quá à nha!

Cả bọn xông vào, đưa ôm đầu, ôm cổ, chặn Vũ Huy ra, công kênh, định đưa vào quán. Đột nhiên:

- Khoan. Tao quên. Có khách. Có khách. Đắt xuống

Sau lời nói của Huy, cả hội hướng theo ánh mắt hắn, quay hết lại nhìn chăm chăm vào Thụy Dương. Chú chó cũng tập trung điểm nhìn về cô gái kì lạ. Sủa liên hồi từng tiếng, gần mạnh và khô khốc, có vẻ không nhiều thiện ý. Thụy Dương đang đứng ngay trước mặt, chếch một góc quán. Ánh mắt hoàn toàn không đáp lại, nhìn sâu ra mặt hồ trước mắt, không có vẻ vừa mới để tâm đến câu chuyện ban nãy của họ. ... Một chân đá đá nhẹ đất dưới sàn. ... Miếng kẹo cao su đều đều nhai trong miệng. ... Tay buông lơ trong bao quần rộng. ... Gương mặt hoàn toàn bình thản như chính mặt hồ lặng thình.

- Vào đi. ... Ở, bỏ tao xuống, cái bọn này... Thấy gái tí cả mắt. Bỏ xuống đi.

Huy loạn choạng đứng dậy. Cả bọn vẫn im lặng. Một con bé lạ lùng hay ho. Kha khá đứa trong nhóm sẽ nghĩ thế. Tất nhiên rồi.

- Vào nào...

Nói rồi, không đợi Dương gật đầu, Huy nhanh chóng nắm lấy tay cô, kéo vào quán. Họ lướt qua. Chiếc chuông nhỏ kêu khe khẽ. Những người khác lướt qua. Chiếc chuông nhỏ lại kêu, khe khẽ... Những âm thanh nghe nhí nhảnh, vui tươi đầy lạ lẫm rót vào tai Dương. Nghe và cảm nhận. Lâu lắm rồi, ngay cả việc đơn giản ấy cô cũng không buồn làm. Tại sao phải nghe khi cuộc sống này nhạt nhẽo đến thế, nhưng hình như với những con người này, mọi thứ thật sự rất sinh động. Dẫu giả bộ không nghe không thấy nhưng Dương hoàn toàn không bỏ qua một lời nào của họ, tiếng cười rất tự nhiên của họ như rót vào tim cô những cảm giác rất lạ. Nụ cười tỏa nắng của Huy phải chăng cũng là thứ khiến cô yêu thích và cõi lòng mình hơn. Đôi khi với chúng ta điều đó chỉ là một chút xíu rất đỗi bình thường nhưng với một ai đó chỉ một ấn tượng rất nhẹ thôi lại có sức mạnh lớn lao vô cùng. Giống như người một nhàoai về đích, lẫn trong một tiếng reo hò cổ lên là lời động viên thủ thi: Em đợi anh ở cuối con đường. Chỉ vậy thôi.

- Đây là Thụy Dương, bạn cùng lớp mới!

- Đây là bạn bè tôi, nhóm Bỏ đời!

- Hóa ra mày về đã làm xong hồ sơ trường mới, đi học và quen được cả bạn gái rồi cơ đấy!

- Ôi dào, ông già lo hết! Trên máy bay đã nghe nói, mai đi học luôn nhé! Xong. Hết ăn chơi.

- Kể ra cũng muốn việc học của mày không gián đoạn đấy mà. Lo cho quý tử đấy!

- Ôi dào, lo hão, mới đi được một buổi đã thấy bà chủ nhiệm nhạt như nước lã rồi.

- Ở hò, kiếm được cô bạn không nhạt còn gì?

- Biết là có nhạt không đấy?

Dương ngồi trên chiếc ghế, hơi lệch lệch một chút so với chiếc bàn, chăm chú nhìn một trong 5 cậu bạn mới, có vẻ là chủ quán đang hi hục pha đồ uống phía sau chiếc bực. Ly nước cam đặt sang một bên. Mặc định dành cho cô. Dương hơi liếm môi. Đang thêm lên tiếng, muốn đổi sang một chút cocktail như mấy ly bên cạnh. Hôm nay là một ngày đáng uống lắm chứ! Đột nhiên, thấy Vũ Huy và 4 cậu bạn cùng quay sang nhìn mình. Khẽ nhếch mắt sang. Nhíu mày. Hơi bất ngờ. Nhưng gương mặt vẫn giữ nét bình thản, lại quay lại dán mắt vào những chiếc ly thủy tinh ban nãy. Chú chó Bông Xù lại khảnh khách mấy tiếng sủa không nhiều thiện chí! Huy cuối xuống, đưa một tay cho nó liếm. Một tay nâng ly cocktail chạm môi.

- Chà trình độ của chú em có vẻ lên level đó. Duyệt.

Rồi quay sang Thụy Dương:

- Làm một chút không? Nước cam có vẻ không hợp với cậu đâu!

Dương cầm ly rượu Huy vừa đưa. Uống một ngụm lớn. Chát men làm cô thích thú. Liếm môi. Ngọt thật. Thấy cuộc đời đáng sống hơn chút rồi đấy. Dương khẽ mỉm cười. Huy cũng kịp nở một nụ cười rạng rỡ quen thuộc. Cốc nước cam được thay bằng một ly rượu khác. Và không khí quanh cô không còn quá nặng nề. Những người bạn mới, cười nói liên tục khiến Dương thấy dễ chịu hơn.

- Lạnh không?

Huy hét to, chiếc Exiter vùn vút đi như đập cả vào gió. Tay Huy thụt vào trong tay áo, nắm chặt tay gas. Dù gió vù qua bên tai, sức hét của Huy vẫn khiến mấy người xung quanh giật mình quay lại. Cậu đáp lại bằng một nụ cười vô tội.

- Sao thế, lạnh không?

- Ừ, có!

Chiếc xe phanh gấp, tạt vào lề đường. Đang đi với tốc độ chóng mặt đột nhiên dừng phụt. Cách đi xe của Huy khiến Dương thấy như điều đang bay mà đứt dây phụt vậy.

- Xuống xe, xuống xe...

Dương nhúm mày, rồi nhanh chóng, nhảy xuống.

Huy chìa cho Dương chiếc áo mưa vừa moi từ cốp.

- Mặc vào!

- Không! Trời đâu có mưa!

- Ai bảo trời mưa mới được mặc áo mưa? Mặc đi!

- Không!

- Ôi dào mặc đi, không ai nói cậu hâm đâu. Mặc cho ấm. Việc mình mình làm. Sợ gì ai nói. Huy đoán ý Dương.

Dương không trả lời, cô im lặng. Con gió mang vị đầu đông lướt qua. Dương khẽ rung mình. Nắm chặt tay trong bao quần. Kẹo cao su nhai liên hồi trong miệng.

- Thôi, không mặc thì tớ mặc.

Huy quờ tay qua eo Dương. Đẩy cô sát lại mình. Rất tự nhiên.

- Ngồi gần lại, chui đầu vào đi. Cậu có biết tớ đang đi với tốc độ nào không hả? Lạnh chết giờ?

Ánh sáng từ những cột đèn lờ mờ khiến Dương nhìn rõ lưng áo Huy. Cảm giác gần gũi khẽ khiến tim cô giật mạnh. Dù sao ban sáng cô cũng đã hùng hồn tuyên bố với bản thân: Cậu ấy là của mình. Nên sự bối rối lúc này là hoàn toàn có thể hiểu được. Cái nóng bí bách từ chiếc áo mưa khiến cô thấy khó chịu. Nhưng hơi ấm từ cơ thể Huy nhẹ nhàng len lỏi vào lớp áo trắng mỏng, chạm nhẹ vào da thịt lại khiến cô không khỏi bối rối... Dương khẽ lúc lắc mớ tóc rối, cô xua đi cảm giác lạ lẫm, mới mẻ này.

Ánh đèn tầng 3 vẫn bật. Thụ dùng lưới đưa miếng kẹo cao su đi một vòng trong miệng, như để có thêm chút bất cần.

- Xong! Tớ ở đây rồi! Cậu về đi!

Huy giả bộ căng mắt, chéch cái nhìn về phía ngôi nhà năm tầng nguy nga nhưng có phần khép kín ở riêng một góc đường. Cây cối xung quanh đã che chắn hết ánh sáng từ bên ngoài. Tối tăm. Không hiểu sao cậu có cảm giác ấy. Nhà Dương? Vậy cũng là nhà của con bé xinh như nắng đã làm hấn mất phương hướng ở sân bóng chiều nay. Chà, vẫn kịp xin lỗi! Tên gì nhỉ? À, Nhã Thụ!

Bóng đèn đường hắt mạnh xuống con đường bê tông, những hạt sỏi lấp lánh, đôi giày màu đen của Thụy Dương chỉ khẽ nhúc nhích, không dịch chuyển.

- O, cậu vào nhà đi!

- Cậu quay xe về trước đi!

- Sao phải vậy?

- Sao không vậy?

Huy đưa tay lên vẫy nhẹ, ý bảo Thụy Dương lại gần. Hấn cần thận tháo chiếc mũ bảo hiểm trên đầu Dương, ngoắc vào xe:

- Vì tớ còn phải đòi cái mũ bảo hiểm yêu quý của tớ nữa! Bye nhé! Ngủ ngon!

Rồi lại rò gas. Mấy giây sau đã mất hút khỏi con đường dài trước mặt. Mọi thứ tĩnh lặng như chưa từng tồn tại. Những bóng sáng nhấp nhoe của cột đèn cao áp lại lặng lẽ in mình trên mặt đường bóng bóng. Thư dợm chân, xoay một góc 180 độ. Bước như đếm về phía cánh cổng cao. Lách tay mở cửa. Không chút rón rén, cô biết có người vẫn đợi cô: Mẹ. Và con bé Nhã Thư chắc cũng chưa dám ngủ. Nghĩ đến đó, Dương khẽ cười, hay đơn giản chỉ là cái nhếch mép thật nhạt. Cô thở hắt trước khi bước vào.

Căn phòng khách được trang trí khá đơn giản bằng bộ ghế sofa màu tro xám. Một vài chậu hoa cắt tỉa khéo léo được ba cô đặt từ trước khi mất. Một vài con gấu bông được Nhã Thư đặt bên cạnh. Và những bức ảnh gia đình chụp chung. Trong bức ảnh nét cười của họ tươi vui thấy rõ. Khi ấy, gia đình họ còn tận 4 người. Đôi khi chỉ là một mắt xích nhưng bạn lại là tất cả trong cổ máy ấy. Mất đi rồi, cổ máy chỉ còn là đồng phế liệu vứt đi, tồn tại mà không sống. Gia đình này cũng vậy. Và mắt xích ấy đã bị định mệnh cướp đi khỏi bàn tay họ rồi. Dương cúi xuống, vừa lách chân khỏi đôi giày to sụ, đã nghe giọng trầm trầm của mẹ:

- Nhã Thư, lên phòng!

Con bé giật mình, ấn nút tắt ti vi, quay lại nhìn chị, đầy xót xa rồi quay lại nhìn mẹ, đang đứng quay lưng lại trong ngăn bếp:

- Mẹ à!

Im lặng

- Mẹ ơi! Là...

- Lên phòng ngay!

Dương cười khẩy nhìn những bước chân sợ sệt của Thư, đang nhón chậm lên từng bậc cầu thang, mắt hết nhìn chị lại nhìn mẹ. “Sự phản đối của nó, lúc nào cũng yếu ớt đến vậy thôi. Trông mong gì? Lần nào cũng đứng cái bộ dạng phát ngán ấy. Mà thật ra có trông mong thì mẹ vẫn chả bao giờ thay đổi.” Lại nhếch mép. Cười nhạt.

- Mấy giờ rồi? Tại sao đầu cái Thư bị đau?

Dương vẫn đứng im, tay buông thõng trong túi quần, không có ý định trả lời.

- Đi đâu về?

Cô thở dài chậm chậm lên tiếng:

- Mẹ đánh nhanh lên! Con cần ngủ?

Bốp. Cái tát đầu tiên mở màn cho hàng loạt roi da quật lên người Dương.

- Tao bảo mày bỏ cái mặt cắc láo ấy đi bao nhiêu lần rồi. Nhớ không?

Mỗi từ “nhớ không” bật ra. Chiếc roi lại vụt xuống. Chiếc quần rộng thùng thình không giúp cô chống lại được cơn đau thét ruột. Dương cắn chặt môi. Máu không chảy nhưng cô nghe dưới lớp da kia mọi thứ òa vỡ, không còn cảm giác. Dương không khóc, cô có cảm giác nước mắt không thể chảy. Chiếc roi vụt mạnh lên tà áo trắng. Vải voan mỏng bám luôn vào vết hằn nơi da thịt. Dương khuya xuống. Vẫn chưa xong.

- Tao bảo mày phải bảo vệ Nhã Thư như mạng sống của mày, mày biết không hả? Bao nhiêu lần rồi! Nhớ không hả? Há? Há?

Mẹ cô vẫn gào lên cùng với chiếc roi da điên cuồng. Dương dùng một tay che đi vết thương phía sau lưng. Chiếc roi lại vụt lên, tay cô tê dại như rách thịt. Cô nín môi chặt hơn. Máu môi bên ngoài đã bợt đi, dồn máu dưới vết răng cắn siết.

Tiếng khóc của Thư át đi tiếng roi. Mẹ cô buông chiếc roi xuống đất. Từ từ, đi lên cầu thang, đóng chặt cửa phòng. Không một lần quay lại. Bao nhiêu năm nay vẫn vậy. Vô tình đến đáng sợ.

Thư lồm cồm bò lại chỗ chị cô đang quỳ gối, một tay chống xuống đất, tay còn lại vẫn giữ nguyên tại vị trí ban nãy bị chiếc roi quật mạnh. Gương mặt cúi gằm, mồ hôi roi như tắm, gương mặt nhợt nhạt. Trong những giọt mồ hôi ấy xen lẫn vị nước mắt mặn chát lắm. Thử nước loang loáng trên gương mặt kia, mấy phần là mồ hôi, mấy phần là nước mắt, Thư không phân biệt được. Nhưng tim cô nhói lên, đau đớn lắm.

Không gian vẫn lặng thinh trừ tiếng khóc nức nở của Nhã Thư. Tuyệt nhiên không phải Thụy Dương. Năm phút, mười phút... 20 phút, Dương giữ nguyên tư thế,, dùng toàn bộ ý chí tự chịu đựng cơn đau đang nứt máu từ bên trong. Cái lạnh từ những cơn gió lùa qua những khe cửa sổ khiến vết roi quật thêm xót buốt, nhức nhối đến tận tim.

- Chị ơi, em... em xin lỗi. Chị ơi...

Dương không trả lời, cô gạt cánh tay Nhã Thư, loạng choạng đứng dậy. Khẽ kéo áo. Miếng vải bị kẹt dính nơi vết thương bung ra... vết thương động cựa... toàn thân lại đau đớn đến tê liệt. Dương nhắc người lên từng bậc cầu thang. Hơn lúc nào hết, Dương muốn một mình, sau cánh cửa đóng kín trên

phòng cô, được tự mình an ủi chính cơ thể đang quặn quại của mình. Không cần ai khác.

Dương đẩy công tắc của chiếc bình nóng lạnh sang nút nóng. Rồi nghĩ thế nào lại gạt tay sang nút Lạnh. Cô chậm chậm lột chiếc áo trắng ra khỏi cơ thể. Tự xoay người, ngắm mình trong gương. Trong gương là hình ảnh tấm lưng đầy những vết roi da, mới có, cũ có, nhưng vết nào cũng sâu hõm xuống. Làn da trắng nõn trên ngực hay bụng được thay thế bằng lớp lưng nhám nhờ đến phát sợ. Cô sờ tay chạm vào những phần đùi bị thương. Tay cô lạnh quá! Dương mân mê những vết hằn đỏ au như muốn bút máu, cười nhạt nhẽo: “Búng tay một cái là chảy máu luôn thôi mà”.

Bạn đang đọc truyện *Cướp Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Dương đẩy công tắc của chiếc bình nóng lạnh sang nút nóng. Rồi nghĩ thế nào lại gạt tay sang nút Lạnh. Cô chậm chậm lột chiếc áo trắng ra khỏi cơ thể. Tự xoay người, ngắm mình trong gương. Trong gương là hình ảnh tấm lưng đầy những vết roi da, mới có, cũ có, nhưng vết nào cũng sâu hõm xuống. Làn da trắng nõn trên ngực hay bụng được thay thế bằng lớp lưng nhám nhờ đến phát sợ. Cô sờ tay chạm vào những phần đùi bị thương. Tay cô lạnh quá! Dương mân mê những vết hằn đỏ au như muốn bút máu, cười nhạt nhẽo: “Búng tay một cái là chảy máu luôn thôi mà”.

- Chị ơi... Chị ơi!

Có tiếng Thư gọi cửa.

- Em để thuốc bóp trước cửa. Chị tự bôi cho mình nha.

Dương không trả lời, cô lặng nghe tiếng bước chân của Nhã Thư, kết thúc bằng tiếng đóng cửa rụt rè phòng kế bên.

Vặn nước. Nước lạnh khê lướt qua da thịt Dương, mon man những vết thương ban nãy. Cô không nghe rõ nỗi đau, không hiểu cảm giác mình lúc này. Nhặt quá!

Dương vói tay. Vặn mạnh.Chế độ to nhất. Nước xối xa. Tìm cô giặt mạnh. Những vết hõm xước vì roi da động cựa. Nước như một lần nữa đáp ngàn mũi kim lên da thịt cô, tức máu những đau đón vốn bú đống bình.

Và Dương khóc. Cô gào lên trong tiếng nước buông mạnh. Cô khụy xuống, cuộn tròn cơ thể trong vòng tay mà gào khóc. Nước mắt chảy hòa lẫn trong dòng nước đang tấp xuống mặt cô. Bồng rắt. Dương ngắm con bé trong gương. Lau nước mắt cho con bé trong gương. Không được. Xa quá. Đâu là nước mắt. Dương không biết. Con bé vẫn khóc. Tìm nó đau lắm.

Mẹ ơi!

Cô bật lên thành tiếng âm thanh ấy trước khi chợt bùng tỉnh khỏi nỗi đau này.

Thư dậy muộn. Vợ vội chiếc áo khoác trên bàn. Cô lặng lẽ nhìn hộp thuốc bóp lẫn long lốc trên bậc cầu thang ngay cạnh cửa phòng chị. Một chút buồn khê lắm. Thư đã quen với điều này và quen với tất cả bản tính bất cần một chút của chị. Dầu vậy, cô vẫn thật tâm muốn chăm sóc cho Dương. Thư mỉm cười thật dịu dàng nghĩ về chị mình, nụ cười dấu trong chiếc cổ áo lông đỏ sộ, lấp lánh chiếc răng khểnh và lúm má đồng tiền dễ thương. Thư có vẻ đẹp trong sáng và bình lặng của những thiên thần sáng mai. Cũng như bản chất thánh thiện trong cô.

Nhà hai chị em cách trường không xa, Thư vừa đi bộ vừa lẩm bầm giai điệu mới học đàn hôm qua. Giọng hát của cô trong và sáng đến lạ. Có cảm giác gió chạm vào cô chậm hơn, mây lững lờ hơn nơi từng bước chân tí tách của cô gái nhỏ. Nhặng nhẹ buông sà nơi mái tóc bóng dài của Thư, làn da trắng ánh lên niềm vui hây hây nơi bờ má. Chân váy đồng phục xoay tròn lộ đôi chân trắng mịn. “Lớn lên rồi, con gái bố sẽ là một đại mỹ nhân”. Ở trường Thư đã là một đại mỹ nhân rồi. Đáng yêu, xinh xắn, trong sáng, nhẹ nhàng lại đàn cực hay. Ai trong trường không biết đến tên Thư

Hóa ra cô vẫn đi học rất sớm. “Chà vậy mà chị Dương còn đi trước cả mình cơ đấy”. Cô chậm rãi nhảy trên từng bậc cầu thang màu vàng mới tinh toe của trường.

- 40

- 41

....

Nhã Thư xoay tròn trên bậc cầu thang cuối cùng khiến chiếc váy xòe rộng trông thật thích mắt. Chiếc ba lô gấu phía sau nhấp nhô,mái tóc dài buộc đuôi gà phía sau lúc lắc. Trông Thư thật đáng yêu! Cô kết thúc việc dìm bậc thang bằng cái chép miêng:

- Ồ, vẫn 42 chứ?

- Chứ chả lẽ mỗi đêm cầu thang trường lại xây thêm một bậc à cô?

Tiếng nói của ai đó cất lên khiến Thư khẽ giật mình, nhưng không vội quay lại. Cô bước thêm lên một tầng và tiếp tục:

- Nếu bạn muốn nó khắc sẽ là 43 bậc liên thôi?

- Ồ, có người đòi xây cầu thang hộ trường kia đấy!

- Ồ, mai tớ sẽ đếm 43 bậc cho bạn coi!

- Hờ, hờ, hăm, thừa hoi quá!

Nói rồi, Vũ Huy tót lên bên cạnh cô bạn đáng yêu, ghé sát vào khuôn mặt xinh đẹp đã kịp làm cậu ngẩn ngơ ở sân bóng chiều qua. Khuôn mặt vẫn còn một vết bầm vì quả bóng đập thẳng không được đón lại. Khẽ thì thầm:

- Ồ, được đấy! Mai tớ đếm với nhé!

Đáp lại sự ngạc nhiên, ánh mắt tròn xoe của Thư chỉ còn cái đầu xoắn tít, rối tung, được buộc một chòm bằng một sợi dây màu mè và cánh tay giơ cao:

- Nhớ nhé! Mai! Nhóc con!

Thư cười. Không có ý định chạy theo cũng quên mất hỏi thăm cậu bạn lạ lòng là ai. Chỉ đơn giản thấy vui.

Ngày mới của Vũ Huy cũng bắt đầu không hề nhạt. Bắt đầu bằng một lời hẹn: “Đếm bậc thang “kể cũng hay đấy chứ ? Huy mang nụ cười cho đến tận khi vào lớp và ném cái cặp xuống bàn đánh thức cô bạn Thụy Dương như thường lệ. Cô bạn lại nhếch mắt lên, nhìn Huy, chau mày và nhanh chóng gục xuống bàn. Cậu đúng là đồ kì cục , Thụy Dương ạ!... Nhưng cũng rất đáng yêu.

- Của cậu đấy! Quà ra mắt, quà xin chỗ, quà trả công vụ chăm cặp... Tổng hợp đó!

Huy đẩy hộp ô mai về phía Thụy Dương, cô bạn vẫn không nhúc nhích. Ôm quả bóng và tót ra sân. Dương vẫn không ngẩng đầu lên, chỉ vói tay lôi chiếc hộp ô mai, bỏ vào ngăn bàn. Gương mặt cô nơi tiếp giáp với mặt bàn hình như có giãn ra bằng một nụ cười. Rất khẽ.

Huy thích tập bóng vào mùa đông dù thời tiết đôi khi không thật ủng hộ. Nhưng hẳn lại thấy dễ chịu. Mồ hôi ít hơn làm hẳn bám bóng và chạy hăng hơn. Huy xoay người, hình dung hai bên mình là hai hậu vệ đối phương, tung bóng từ tay phải sang trái, ném từ phía sau. .. Và quay lại nhìn đường bóng bay... Đợi chờ và tự vỗ tay tán thưởng cho màn ghi bàn siêu long lanh của mình.

Phía sau lưng hẳn có tiếng vỗ tay mạnh hơn, Huy ngơ ngác quay lại, quả bóng màu rêu lạ lẫm ngay cạnh, chiếc quần rộng thùng thình, tay đứt bao và mái tóc ngắn. Thụy Dương.

Phía sau lưng hẳn có tiếng vỗ tay mạnh hơn, Huy ngơ ngác quay lại, quả bóng màu rêu lạ lẫm ngay cạnh, chiếc quần rộng thùng thình, tay đứt bao và mái tóc ngắn. Thụy Dương. Vẫn gương mặt lạnh tanh, cô đi bóng chậm chậm, ở khoảng cách gần hơn, Dương lên tiếng, cũng rất lạnh:

- Chặn bóng đi! Tớ chơi với cậu!

Huy bất ngờ, cười hất mạnh. Cậu nhanh chóng dạng chân, đứng thế chuẩn bị. Dò đường bóng của cô bạn kì lạ. Dương lách người, tưởng qua Huy... Ai dè, chuyển bóng qua tay, thực hiện pha ném bóng trên không đẹp mắt.

Khi tiếng trầm trở vỗ tay của một vài đứa bạn đã kịp đến em vang lên. Huy mới biết dám hoàn toàn tin vào mắt mình. Quá tuyệt. Huy nhìn theo dáng cô đang đi về phía quả bóng, móc điệu nghệ, ôm bóng, một tay lại bỏ vào bao quần và tiến về lớp, hoàn toàn không để tâm đến những chàng vỗ tay xung quanh. Nếu không nói những tràng vỗ tay làm Dương hơi khó chịu một chút.

Đơn giản vì, cô thích Huy và bóng rổ lại là thứ Huy thích. Một cô gái bất cần khi thích một ai đó, khi thấy cần một điều gì đó thì sẽ nhất-định-bằng-mọi-cách có được nó. Không hỏi hột. Không dễ từ bỏ. Nhất định phải có. Và Thụy Dương, cho đến lúc này vẫn là một cô gái bất cần.

- Này, cậu chơi bóng từ bao giờ thế?

- Lớp 10

- Ai dạy mà cừ vậy?

- Ba

- Hôm nào cho tôi thọ giáo đi.

- Chết rồi

- Gì cơ?
- Ba tôi!
- Ồ. Xin lỗi. Tôi không biết!

Trên bảng thầy giáo sinh học vẫn đang mãi miết những hình ảnh hết sức “nhạy cảm” trên cơ thể người. Lũ học sinh cũng hau háu không kém. Duy chỉ có hai cô cậu bạn cuối hoàn toàn không tập trung. Mỗi người đang theo đuổi một suy nghĩ không giống nhau.

- Này, cậu chơi bóng giỏi vậy. Vào đội thành đoàn không? Tôi quen đấy?
- Không!
- Này, đừng trả lời vội thế. Suy nghĩ kĩ đi. Nhiều cái hay ho lắm đấy. Tôi thấy cậu đánh cừ mà. Không vào sẽ tiếc đấy?
- Không!
- Sao không?
- Không thích
- Này, đã biết gì đâu mà không thích. Cô bạn tôi ở đội này được...
- Vũ Huy?
- Ồ, dạ !
- Em đang làm gì đó?
- À, em với Thụy Dương đang bảo với nhau là: Hôm nay cô xinh quá ạ!

Có tiếng cười nhao nhao dưới lớp. ai chẳng biết, Thụy Dương chẳng bao giờ nói chuyện. Vũ Huy đúng là ma mới lại còn bịa cái lý do rõ củ chuối chứ? Cái mặt không hời hợt lại còn nhon nhon kiểu treu cô chứ! Đúng là hâm.

Em... ra khỏi lớp cho tôi!

- Dạ...
- À, vâng...
- Em biết rồi ạ! Em chào cô ạ

Vũ Huy nhón chiếc ba lô dưới ngăn bàn, cười, chào Thụy Dương đang ngồi nhìn ngẩn ngơ rồi đi qua cô, cúi mình thật thấp và chạy thẳng ra cửa lớp.

Tiết cuối, sân trường vắng ngắt. Lớp nào học 4 tiết đã về trước. Lớp học 5 tiết thì vào lớp hết cả. Vũ Huy khoác chiếc ba lô lên vai, chân đá đá mấy gọng cò, định bụng chạy ra công trường lấy xe phi sang thăm Bông Xù. Bất chợt ngược mắt lại phía sau nhà B. Lá cây đã rụng hết. Cái lạnh đầu đông hiện rõ nơi từng thân cây khẳng khiu. Nhưng màu nắng nhạt hiếm hoi sáng này lại làm khung cảnh có thêm chút sức sống. Từ góc đứng của Vũ Huy có thể nhìn thấy khá rõ, một cô bé ngồi nghiêng nghiêng, đi đôi giày đỏ, nơ buộc tóc đỏ đang quỳ gối trên đám lá rụng vàng ươm. Váy đồng phục xò rộng bên cạnh là chiếc ba lô hình gấu. Nặng nề nhàng món trên mái tóc đen nhánh và gương mặt khẽ cúi, lấp ló nụ cười nơi lúm má đồng tiền xinh xinh. Cô bé đang hí hục ghi chép trên một cánh lá mảnh. Huy nhận ra cô bé ấy: Nhã Thư!

Hắn nhảy lên ngắt chiếc lá to nhất trong những chiếc còn lại trên thân cây kế bên.

- Cho này!
- Ồi, to quá, để bên cạnh đi. Cảm ơn nhé

Vẫn hí hục chép, cho đến khi giật mình, chụm tay che tờ lá đang viết dở. Vội ngược lên, chớp mắt nhìn thẳng. Nắng hắt xuống làm đôi mắt trong veo. Cô bé ngồi trọn vẹn trong vạt nắng hiếm hoi của ngày đông ảm đạm. Bờ má hồng nhẹ bởi thời tiết hanh khô và hàng mi cong cong. Trong quá! Huy không dùng được cảm giác muốn chạm tay vào má cô. Cảm nhận cái mềm mại và mát lạnh mà nhìn thôi đã thấy êm đềm vậy.

- Ồ, Này, cậu sao vậy, viết không?

Nói rồi, Thư đưa cái lá lên cao, vẫy vẫy, nhoèn miệng cười. Trông cô giống như một thiên thần của nắng. Ấm áp và dịu dàng. Huy thấy tim mình đập mạnh, một cảm giác xanh mướt, thơm lành tràn vào sâu thẳm bên trong hắn. Nhẹ nhàng như gió khẽ lướt qua, vị đọng lại mềm thơm trên bờ môi vốn khô hanh trong những ngày đông lạnh.

- Có chứ! Cậu viết cái gì vậy?

- Viết mong ước lên lá. Kẹp vào nhật ký. Bao giờ đó cậu mở ra xem. Sẽ xem được mong ước có thành hiện thực không?
- Nhưng tớ không có nhật ký. Với lại thực hiện được hay không thì mình tự biết chứ!
- Đề phòng cậu quên mất mà. Tớ học trong một bộ phim đấy. Hay lắm. Viết thử đi.

Vũ Huy nhặt một chiếc lá vàng to ngay bên cạnh. Sự vàng vọt đã xâm chiếm đến cả gân lá, nhưng lúc này mọi thứ như vừa bừng tỉnh, trong Huy trở dậy niềm yêu đời lạ lẫm. Miệng lẩm bẩm một câu hát, cậu viết to:

25/10/2009

“Nhã Thư sẽ là của Vũ Huy!”

Xong.

Hắn khẽ đưa mắt sang nhìn chiếc lá của Thư, chỉ chít các chữ nhỏ nhỏ nghiêng nghiêng được viết cẩn thận. Mỗi đường vân là một dòng kẻ ngay ngắn, Huy chỉ kịp liếc một dòng sau cùng chưa bị bàn tay cô bé che đi:

“Hi vọng chị Thụy Dương sẽ tìm được hoàng tử của mình na:~”

- Đưa lá của cậu cho tớ đi. Tớ sẽ viết mặt sau. Người ta bảo nếu tớ cũng viết nghĩa là có thêm một người cầu chúc cho ước mơ thành hiện thực.
- Ồ, vậy tớ cũng được viết mặt sau à!
- Nhưng không được xem mặt trước đâu đấy! Chỉ cần kí tên cũng được.

Dù đã cố gắng, chữ Huy cũng chẳng khá hơn: “Vũ Huy cầu chúc cho điều này”

Liếc sang cô bạn nhỏ, vẫn hi hục, nắn nót lên mặt sau tờ lá của Huy. Hắn bụm tay che miệng, suýt bật cười, may mà phanh kịp, khuôn mặt cố gắng che giấu một nụ cười “bí hiểm”:

- Nhã Thư cầu mong cho điều ước này thành hiện thực.

Huy chăm chú nhìn cô bạn mới quen một hồi. Đột nhiên nghĩ tới Bông Xù. Để xem có qua được ải “Con vợ già khó ưa” của mệnh không? Lại cười. Nham hiểm:D

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Chương `4

- Cậu đi xe chậm thôi! Tớ lạnh lắm!
- Lạnh á? Trời nắng mà.
- Ừ, tớ vẫn bị lạnh.
- Ừ, vậy thì chậm này.

Vũ Huy nhả gas, chiếc xe chậm chạp bò đi trên đường. Gió nhẹ nhàng len vào giữa khoảng không. Tay Nhã Thư nhẹ bám vào eo hắn. Cảm giác thật này chẳng thể gọi tên, chẳng thể suy diễn đến cả cảm nhận cũng thật khó. Huy chỉ biết mon man bên trong mình những áng mây cuối mùa mông lung, xa xôi mà như có thể chạm tay tới. Cảm giác nhẹ nhàng đến trong veo này với Huy thật lạ lẫm. Gương mặt kia, đôi mắt kia, tâm hồn kia ... Nhẹ quá! Không dám mạnh tay, không dám gay gắt, chỉ muốn nâng niu và trân trọng. Sẽ có lúc bạn gặp những điều như vậy trong cuộc đời bộn bề những bon chen này. Và lúc đó ta học cách bước thật chậm, đi thật khẽ, chạm tay thật mỏng và yêu thương cũng thật trong. Chỉ sợ rằng điều tuyệt vời kia sẽ tan biến mất. Với Nhã Thư, người đối diện luôn có cảm giác ấy và Vũ Huy, càng một chàng trai mạnh mẽ, cảm giác ấy càng mạnh. Nó giống như lực hút của hai đối cực nam châm vậy.

Bông Xù đón Vũ Huy bằng sự thờ ơ khó hiểu. Nó co tròn trong một góc ghế của quán, nơi có những tia nắng phản chiếu qua ô cửa kính khiến bộ lông của nó lấp lánh thật “quyến rũ”. Không nhảy lên như thường lệ, nó ngược đôi mắt mệt mỏi nhìn Vũ Huy, rồi nhanh chóng cụp xuống:

- Ồ, Bông Xù sao đấy?

- Không biết! Hội chứng từ hôm qua.
- Tớ đang định chiều đưa nó đi bác sĩ thú y.
- Từ hôm qua mà chiều mới đưa đi à?
- Thì thi thoảng nó cũng bị vậy mà. Không sao cả.
- Ừ không sao! Làm sao thì tớ giết cậu!

Giương mặt của Vũ Huy không có vẻ đang đùa. Xung quanh im bất ngờ. Hai cậu bạn im lặng.

- Có thể chỉ là thời tiết thay đổi thôi. Để tớ xem được không?

Phía sau lưng Huy, Nhã Thư rút rè lên tiếng. Huy thấy giọng mình nhẹ nhàng hơn một chút:

- Ừ, còn tùy xem Bông Xù có cho cậu đụng vào không đã.

Nhã Thư đưa bàn tay rút rè chạm vào mớ lông trắng mềm mại. Con chó sủa lên một tiếng, nhanh chóng thu mình lại. Tiếng sủa của nó khiến Vũ Huy giật mình, ngồi thụp xuống, kéo tay Thư lại, bọc tròn trong tay mình:

- Cẩn thận!
- Không sao, tớ quên không chào em í thôi, không sao!
- Ừ!

Bàn tay Thư khẽ động cựa trong tay Huy khiến. Huy hấp tấp bỏ tay Thư ra, đứng dậy:

- Cẩn thận! Nó hơi khó tính!

Phía sau lưng Huy, Nhã Thư rút rè lên tiếng. Huy thấy giọng mình nhẹ nhàng hơn một chút:

- Ừ, còn tùy xem Bông Xù có cho cậu đụng vào không đã.

Nhã Thư đưa bàn tay rút rè chạm vào mớ lông trắng mềm mại. Con chó sủa lên một tiếng, nhanh chóng thu mình lại. Tiếng sủa của nó khiến Vũ Huy giật mình, ngồi thụp xuống, kéo tay Thư lại, bọc tròn trong tay mình:

- Cẩn thận!
- Không sao, tớ quên không chào em í thôi, không sao!
- Ừ!

Bàn tay Thư khẽ động cựa trong tay Huy khiến. Huy hấp tấp bỏ tay Thư ra, đứng dậy:

- Cẩn thận! Nó hơi khó tính!

Thư nhìn Huy, khẽ cười. Rồi nhích thêm một bước:

- Nào Bông Xù, lại đây với chị! Mình cùng chơi nhé!
- Nào, lại đây, mình làm quen nào. CHỊ là Nhã Thư nè. Chị là Nhã Thư gốc gác. Em là Bông Xù đúng không?

Đó chính là cái sự “lãi nhãi phát đầu đầu, sự gốc gác trẻ con” mà Thụy Dương vẫn hay nghĩ đến khi nghĩ về cô em mình. Nhưng lại là cách cô đến gần hơn với mọi người, hiền hòa như đúng cách một thiên thần. .. Và điều khác biệt là, chỉ một lúc sau, Bông Xù đã nằm gọn trong vòng tay cô. Vết thương ở chân được phát hiện dưới lớp lông xồm. Vũ Huy chăm chú nhìn cách cô vỗ về, xoa xoa rồi băng bó vết thương cho chú cún cưng. Nơi phần kết của miếng vải băng, Nhã Thư vòng tay kết thành một chiếc nơ màu hồng xinh xắn, trông chẳng giống một vết thương tẹo nào. Bông Xù thích thú cứ rúc đầu vào lòng cô, ngo ngậy, lưỡi nó liếm liếm vào chân cô trong niềm vui của những người xung quanh. Ba vẫn luôn nói, Nhã Thư đi đâu là mang niềm vui và sự hiền hòa tới đó. Điều này có lẽ vẫn luôn đúng trừ chính ngôi nhà của mình, kể từ ngày ba mất. Hai đứa bạn được cứu khỏi con thịnh nộ của Vũ Huy nhanh chóng tán thưởng:

- Tuyệt thật, cậu nhìn nó giỏi hơn bọn tớ rồi!
- Bọn này phải rất lâu mới kết thân được đây. Nó khó tính lắm, y như cậu chủ nó vậy.

Nói rồi đập tay lên vai Huy, cả hai cùng cười. Nhã Thư cũng nhoẻn miệng cười, lộ rõ hai lúm má đồng tiền rất xinh

Huy cũng cười, hần ầu yếm nhìn con Bông Xù vừa sửa nhỏ nhỏ:

- Mà thích cô ấy đúng không? Tao cũng thích cô ấy đấy.

Giống như Vũ Huy đang dùng ánh mắt nói chuyện với BÔNG Xù vậy. Hần tin nó thừa sức hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Cướp Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Tuyệt thật, cậu nịnh nó giỏi hơn bọn tớ rồi!

- Bọn này phải rất lâu mới kết thân được đấy. Nó khó tính lắm, y như cậu chủ nó vậy.

Nói rồi đập tay lên vai Huy, cả hai cùng cười. Nhã Thư cũng nhoèn miệng cười, lộ rõ hai lúm má đồng tiền rất xinh

Huy cũng cười, hần ầu yếm nhìn con Bông Xù vừa sửa nhỏ nhỏ:

- Mà thích cô ấy đúng không? Tao cũng thích cô ấy đấy.

Giống như Vũ Huy đang dùng ánh mắt nói chuyện với BÔNG Xù vậy. Hần tin nó thừa sức hiểu.

- Hơ hơ, đúng là giống chủ. Có hơi gái phát là khác hẳn í nhĩ?

- Bông Xù lớn rồi, dậy thì đấy, kiểm vợ cho nó thôi!

- Bọn mày thôi đi, không phải gato với nó!

- Ừm. Kê cũng gato thật! Chủ Bông Xù nhẩy?

Tùng vỗ vai Huy cười lớn. Bọn họ thân nhau đến mức hiểu cả từng ánh nhìn, từng cái nhíu mày và Tùng chưa bao giờ thấy thằng bạn nhìn ai đó âu yếm, dịu dàng và nhẹ nhàng đến thế. Cười.

- Ngày trước tớ cũng có một chú cún xinh lắm đấy. Mỗi lần tớ với chị Dương đi chơi lại bám đuôi không rời. Sáng nào trước khi đi học tớ cũng mất tận 15p để dỗ dành nó ở nhà.

Giọng Nhã Thư nhẹ tan lẫn trong mùi nắng nhẹ một ngày đông hừng ửng. Con đường Thanh niên tĩnh lặng như nó vốn vậy, thỉnh thoảng một bóng xe vượt qua nghe tiếng lá cây xào xạc, chiếc xe của Huy như chưa bao giờ chạy chậm đến thế. Gió như chưa bao giờ khẽ khàng đến vậy. Hơi thở của Huy chưa bao giờ nhẹ nhàng đến vậy và tim cậu chưa bao giờ đập những nhịp đập dịu dàng đến thế.

- Ừ, cún của cậu tên là gì? Chắc bự hơn Bông Xù?

- Không, lúc ấy nó bé hơn Bông Xù

- Thế còn bây giờ?

- Không, em ấy bị tai nạn khi cứu ba tớ!

- Và... cuối cùng thì... cả hai... an toàn chứ

Câu hỏi của Huy lướt nhanh trên môi, hoàn toàn vô thức, không nghĩ ngợi. Rồi giật mình vì chút tò mò ngớ ngẩn của mình.

- Ừ. Cả hai đều mất rồi!

Nhã Thư đặt hai bàn tay vào nhau, khẽ nắm. Đôi mắt nhướn lên, nhìn về phía những đám mây. Có phải ba cô vẫn ở đây? Dõi theo từng bước chân của cô và Thụy Dương để mỗi lần cô đưa mắt về phía những áng mây ấy lại thấy bình yên và ấm áp đến vậy!

- Ô Tớ... xin lỗi!

Trong thoáng chốc, Vũ Huy nhớ đến gương mặt lạnh tanh, và câu trả lời : “Chết rồi” của cô bạn ban sáng. Họ cùng chung nỗi đau và cái cách họ đi qua nỗi đau có lẽ không giống nhau nhưng Huy hiểu cái cảm giác mất mát như vẫn tồn tại mãi trong trái tim những cô gái dù yếu đuối dù mạnh mẽ. Khác chăng chỉ là cách họ ương bướng phôi bày ra bên ngoài.

- Này, cậu thích mùa đông không?
- Có!
- Vậy đi nào!
- Đi đâu?
- Ăn kem?
- Kem? Thời tiết này sao?
- Ừ. Tớ chẳng thấy mùa đông đâu cả. Nóng quá. Bay thôi!

Chiếc Exiter lại vút đi dù chỉ bằng phân nửa vận tốc thường ngày của nó.

Cửa sổ bật mở, những cơn gió mùa thốc vào làm rối tung mái tóc bù xù, Huy ngồi ngửa mặt trên chiếc ghế xoay, chiếc lá ban chiều lật qua lật lại như được soi kỹ từng thớ gân. “Nhã Thư cầu mong cho điều này thành hiện thực”. Con bé ngốc thật! Huy cười triu mến khi nghĩ đến ánh mắt trong veo ấy, thật dễ chịu! Tiếng điện thoại rung lên bần bật phá tan bầu không khí nhẹ nhàng hiem hoi mà cậu đang có. Là ba. Thế quái nào ông ấy lúc nào cũng biết đúng thời điểm cậu muốn yên tĩnh nhất để gọi. Bực mình nhưng hấn vẫn nhắc máy:

- Ba, chuyện gì không?
- Mày có đi học không đấy?
- Ồ, không đi học thì con về Việt Nam làm quái gì?
- Vì con chó xù ấy là chính. Mày là con tao đó. Tao hiểu mày từng milimet.
- Chà! Ý là ba thông thái chứ gì? Hiểu mà vút lẳng lơ ở cái xứ này còn mình lang thang bạt mạng cả ngày à?
- Ồ! Thế mày chả bảo không muốn lang thang nữa còn gì?
- Ờ thì con biết thế nhưng mà ý con là ba cũng về luôn đi. Tiền đầy cửa tiêu mấy đời cũng không hết. Làm ăn gì nữa. Già rồi!
- Thôi! Kệ đời tao đi. Ngồi một chỗ không yên. Lo mà học hành đi!
- Ôi dào! Ba có học hành gì đâu mà vẫn giàu nứt đố đổ vách. Con là con cũng thích nói gót ông, ông Trọc phú ạ.
- Mày tưởng mày giỏi được như tao à? Còn lâu con ạ!
- Cứ đợi xem

Ông Tín cúp máy, mỉm cười nghĩ về thằng con trai duy nhất. Dù sao có nó cũng vui! Ông cũng đến lúc giao cơ nghiệp lại cho nó rồi! Nó hơn ông rất nhiều thứ nhưng cái cần nhất lại không có. Sự nhẫn tâm. Mà không có cái đó thì sớm muộn cũng chết bất đắc kỳ tử trên cái thương trường khốc liệt này thôi. Khi người ta không biết ác là người ta đang đánh mất đi một trong những quyền năng mạnh mẽ nhất. Muốn làm chuyện lớn thì phải biết đạp lên những lễ thông thường nhất. Đó là điều ông Tín học được từ cuộc đời của một thằng khô rách áo ôm lên được danh hiệu “trọc phú” như hôm nay.

- 41 này.
- 42 này
- Và 43

Nhã Thư lúc lắc mái tóc xoắn nhìn cô bé dỏm hoi, cảm hấp ngày nào cũng đếm những bậc cầu thang cũ rích của trường. Cô bé nhoèn miệng cười:

- Ừ, 43, thấy chưa?
- Ừ, lạ đấy! 43 thật chứ! Chắc là đếm nhầm đâu đó!
- Hìhì. Chỉ cần biết kết quả là 43 là được. Có những việc người ta không nhất thiết phải luôn cố gắng đúng đâu. Tớ thấy vậy thoải mái hơn. Xí xóa, xí xóa đi.

Con bé cười rất chậm rồi bước nhanh lên trước. Vũ Huy khựng lại nhìn theo dáng người nhỏ nhắn chiếc ba lô thú nhệ nhàng tung tẩy trên lưng. Chỉ nhìn phía sau thôi cũng thấy vui tươi và rạng rỡ. Chỉ có điều, cậu tin rằng: Phía sau nụ cười và đôi mắt trong veo kia là một con người rất khác. Nghĩ nhanh rồi chạy òa theo, kéo mạnh tay Thư:

- Oái, đau!

- Ồ, quên. Đánh nhau bị quen ấy mà!

- Nhưng tớ không phải người đáng bị đánh đâu! Đừng đánh nhau nhiều! Vì nếu cậu bị thương, những người bên cạnh cậu cũng sẽ ...bị thương đấy!

- Những người bên cạnh tớ, liệu có có cậu không? Vũ Huy nghĩ thầm!

- Mà, có chuyện gì vậy? Không thì tớ về lớp đây!

- Này! Thích quà không?

- O, đồ hâm đơ, đương nhiên là có chứ!

- Cho cậu này!

Cậu đặt hộp quà nhỏ nhỏ, thất nơ hồng lên tay Nhã Thư. Có những người đơn giản bạn thích từ lần đầu nhìn thấy. Cũng có những người đột nhiên muốn tặng quà như thế. Hoặc đơn giản đi ngang qua siêu thị thấy một thứ gì hay hay và nghĩ ngay đến một người. Nhưng thường thì cái ý nghĩ đột nhiên bắt thường ấy chỉ đến khi ai đó đã trở thành một người đặc biệt trong cuộc sống của bạn mà thôi. Tự hỏi Nhã Thư có là đặc biệt với cậu không? Chính Vũ Huy cũng không trả lời được.

Huy lại ném phịch chiếc cặp lên bàn. Bỏ chân lên ghế, buộc lại dây giày. Thụy Dương không ngẩng đầu lên như thường lệ. Mái tóc đen buộc túm lại phía sau lưng đáp lại cái nhìn của Huy bằng vẻ khiêu khích:

- Này, tập bóng không?

...

- Này, sao đấy?

- O, cậu sao đấy, ngẩng đầu lên đây xem nào!

Vừa nói Huy vừa đẩy đầu Dương sang một bên rồi, không nhúc nhích. Mớ tóc đen buộc túm vẫn ương ngạnh nhìn cậu. Huy bực mình, nhấc gọn đầu Dương lên trong cánh tay lực lưỡng của mình. Những đầu ngón tay chạm nhẹ vào bờ má cô bạn. Hình như mềm, hình như ướt, hình như vương lại chút yếu đuối mong manh nào đó nồng ấm hoặc cũng có thể chỉ là cảm giác của riêng Huy.

- Cậu sao vậy, ngẩng đầu lên tớ xem nào, Ngẩng lên!

- Tránh ra, để cho tôi yên.

Tiếng hét của Thụy Dương to đến mức khiến Huy giật mình, bàn tay vẫn cứng đờ trên má cô. Đôi mắt ấy không khóc, đôi mắt ấy mệt mỏi và không hề xáo động dù vừa như bị kích động rất mạnh. Đôi mắt ấy trần trụi nhìn Vũ Huy như thôi miên, như chất chứa cả bề tâm sự cô đọng lại.

- Bỏ tay ra, tôi đang nói cậu đấy!

Tiếng Thụy Dương lại vang lên nhưng âm lượng thì chỉ bằng 1 phần tư ban nãy. Giọng nói rất mệt mỏi, trầm và như khắc cùng nhịp thở.

- Cậu sao vậy? Mệt à?

Tay Vũ Huy chạm lên trán cô. Trong anh thật sự là nỗi lo lắng. Lâu lắm rồi, cậu mới lo cho ai nhiều như lúc này. Nhất là với một đứa con gái. Vậy mà chính xác là Huy đã bị "phũ" mạnh đó thôi!

- Bỏ tay cậu ra, điên à? Kệ tôi.

Thụy Dương lại hét lên.

- Cậu điên thì đúng! Tôi đang lo cho cậu đấy!

- Lo? Là đêch gì của nhau mà mượn lo!

Huy giật mình. Là gì? Cần phải là gì sao? Chỉ đơn giản là muốn lo lắng, muốn ở bên, muốn là một ai đó đặc biệt.

- Đúng, cần quái gì là đêch gì của nhau!

Dương nhếch mắt một góc 45 độ nhìn cậu bạn met tám của mình bằng ánh mắt gườm gườm rồi chậm chậm lôi chiếc cặp trên bàn, đi lên bàn đầu tiên. Đó cũng là lần đầu tiên cô rời cái góc lớp của mình kèm theo lời nhắn nhủ:

- Để tôi yên!

Khi mảnh giấy thứ 8 được vo tròn, bỏ xuống dưới gót giày Thụy Dương cũng là lúc cô giáo nhìn đôi mắt lạnh tanh đang nhìn lên bảng của Dương mà hết lên:

- VỪ HUY! Thôi ngay đi! Đừng tưởng tôi không biết nhé! Em sắp làm giấy ngập cả gầm bàn một rồi đó!

- À, Ủ, dạ vâng ạ!

Thụy Dương vẫn không chớp mắt, cô loáng thoáng nghe tiếng trống báo hiệu giờ ra chơi rồi nhanh như cắt, theo thói quen lại gục mặt xuống bàn. Thầm quát mấy đứa ra chơi là chạy nhảy linh tinh, tí tởn nói chuyện. Chỗ ngồi này không được yên lặng như chỗ góc lớp yêu quý của cô. Chợt có cảm giác có người đứng ngay bên cạnh. Dương giật mình, đứng bật dậy, rồi neho mắt nhìn: Là Vũ Huy. Cậu đứng cao hơn cô cả một cái đầu, rồi từ từ ngồi xuống, nhẹ nhàng nắm lấy chiếc giày vải màu xanh dương của cô, xoay ngang qua một bên để lộ những mẩu giấy trắng vo tròn. Huy cẩn thận nhặt một mẩu còn lành lặn nhất, gỡ ra, đặt lên bàn. Rồi từ từ đứng lên, ôm quả bóng rổ, cười thật tươi nhìn Dương rồi ào ra sân bóng. Dương im lặng, ghi nhớ khoảnh khắc ấy, khoảnh khắc khuôn mặt người con trai ấy lướt qua mắt cô, ngồi xuống thật thấp để cô có thể nhìn cậu từ một điểm thật khác. Dương khẽ nâng mẩu giấy nhàu nhĩ, nét chữ nhạt đi:

“Tan học, sân thượng, tớ đợi! From: bàn cuối with Vũ Huy:D”.

Cô thấy những vết đôn hóm qua như lạnh lặn, thấy trái tim méo mó của mình được thổi thêm một luồng sinh khí mới. Chút gì đó nhẹ nhàng lắm khẽ man man lan tỏa nơi những vết xước bên trong để cảm giác lúc này không rõ rệt, không đau nhưng cũng không hẳn lành, không chai lì, sẵn sục mà như được tưới mát. Dương thấy trong mình một con bé thật khác, khác lắm.

Bạn đang đọc truyện *Cướp Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Ban công...

Ngôi trường này là một trong những trường Vip ở thành phố, học sinh học ở đây đa phần là những gia đình có điều kiện. Vì thế những khu nhà cũng được xây khá hoành tráng nơi họ đang đứng này cao 7 tầng. Có thể nhìn thấy một phần của Hà Nội, một góc rất Hà Nội với những ngôi nhà cao tầng, những hàng cây tít tắp và dòng xe cộ tấp nập. Thụy Dương đứng xoay lưng lại chiếc băng ghi chữ “Khu vực cấm” to đùng. Nghe đồn từng có chị khóa trên tự tử ở đây nên mới cấm vậy. Nhưng với những đứa học sinh như Thụy Dương hay Vũ Huy thì càng ghi chữ cấm càng dễ trở thành lãnh địa của họ.

- Cậu có biết tại sao cái chị kia chọn chỗ này để chết không?

- Không! Tôi không rồi việc

Huy nhe răng cười, cậu đã quá quen với cô bạn cứng đầu cứng cổ này, nên chẳng thêm giận dỗi gì khi phải nghe những câu đại loại như thế này.

- Vì chị ta giống tớ và cậu. Cậu thích chỗ tự kỉ, còn tớ thích cảnh đẹp. Chết thì cũng phải chọn nơi đẹp đẹp thế này chứ! Không lại phí.

- Thế là cậu đang phá bình nơi tự kỉ của chị ta đấy! Coi chừng ngã lộn nhào!

Thụy Dương vẫn đứng dựa lưng vào tường, tay đút vào túi quần nhìn về nơi nào không rõ. Lâu lâu mới thấy cô nói một câu dài dài đến thế. Gương mặt vẫn không vịn ra một nét cười, cứ như gương mặt này đã mất khả năng biểu đạt cảm xúc rồi! Không ai nhận ra cô nghĩ gì, cảm thấy gì, vui hay đang buồn!

- Hết thuốc chưa với cậu rồi! Lượn không?

Huy nhảy phóc từ lan can xuống, đưa tay vợ chiếc áo khoác rồi túm tay Dương, kéo đi:

- Đi đâu?

- Lượn! Nói rồi mà!

- Không muốn đi!

Huy quay lại, neho mắt nhìn sâu vào mắt Dương, truy tìm một chút xáo động thật khẽ... Thất bại.

- Thật?

- Ủ.

Dương thôi nhìn những chuyển biến không tồn tại trên gương mặt Dương, cậu khẽ đưa mắt lướt xuống cánh tay nhỏ đang nằm trong tay mình, khẽ nhắm mắt... Khó chịu và bất lực... buông khẽ...

Rồi nhanh như cắt, chớp mạnh lấy... Giật mình, tròn mắt: Những vết thâm bầm chằng chịt nơi cánh tay. Cậu vội vàng kéo tay chiếc áo khoác mỏng, chớp tay kia... lại kéo lên. Mắt đắm đắm nhìn những vết roi nham nhở, cũ mới thâm tím lại, có vết còn rộp lên trên làn da trắng ngần của Dương. Huy cầm hai bàn tay Dương trong tay mình, xót xa. Từ từ ngược lên nhìn sâu vào mắt cô, tìm một câu trả lời:

- Chuyện gì thế này!

Huy nói bằng giọng trầm trầm, những gì đang nhìn thấy như làm tim cậu thắt lại, nhói nhói. Một sự thương xót đầy căm phẫn.

- Tổ hỏi chuyện gì kia mà?

- Không phải việc của cậu!

Thấy Dương vẫn đánh mắt nhìn về phía xa xăm vô định không rõ ràng, nhưng gương mặt hình như thoáng qua một nỗi đau rất mơ hồ, quặn lại nơi khoe mắt.

- Buông tớ ra!

- Nói đi! Ai làm?

- BUÔNG RA!

- NÓI

- KHÔNG PHẢI VIỆC CỦA CẬU!

...

- ĐỂ TÔI YÊN!

Dương giẫy mạnh tay trong tay Huy. Huy nhìn những ngón tay mình bám chặt nơi những vết roi. Đồ Ừng như muốn nứt máu...ngửa mặt lên trời rồi thả tay mình nhẹ rơi. Cậu cúi xuống, nhặt chiếc áo khoác dưới đất rồi quay lưng, bước đi, không quay lại nhìn cô nữa. Dương ngồi thụp xuống ban công. Cái lạnh buốt từ lớp gạch lát xuyên qua lớp quần áo, len vào tận tim, nhói buốt. Cô đặt cánh tay lên sát miệng, nước mắt trào ra, rơi mạnh lên những vết thương nham nhở... Vị mặn của nước mắt như càng bào sâu thêm nỗi đau cô đang chịu đựng. Dương khóc không thành tiếng, tiếng nức nở nghẹn lại nơi cổ họng, tức tưởi, quặn thắt, không thể nói nên lời.

Huy đứng trước mặt cô, chầm chậm ngồi xuống, vỗ nhẹ bờ vai cô. Dương ngửa gương mặt loang loáng nước nhìn Huy trong chốc lát, rồi vòng tay ôm lấy cậu.

- Để yên một lát nhé!

...Đây là lần đầu tiên cô khóc trước mặt người khác!

Đây là lần đầu tiên cô ôm ai đó gần đến vậy

Đây là lần đầu tiên Dương để cho tim mình được thanh thoi, không nghĩ ngợi

Đây là lần đầu tiên Dương cho phép mình được dựa dẫm vào một ai đó

... Kể từ khi ba cô mất!

Bởi bờ ngực cô đang tin tưởng dựa vào là Huy, người đã khiến trái tim cô hồi nhịp từ lần đầu. Người mà Dương tin định mệnh đã mang anh đến cho cô, người luôn khiến cô dù bất cần, dù sắt đá cũng trở nên mềm yếu dưới những hình ảnh của anh. Có cô gái nào không thế! Trong tình yêu, nơi vòng tay của người con trai cô ta yêu thì mọi thứ có tên ngang ngạnh, kiêu hãnh hay ương bướng đều co tròn lại rồi vỡ nát. Trái tim yêu của cô gái nào cũng trở nên yếu đuối và cần chờ che đến vậy.

Những cơn gió mùa đông vẫn khẽ nhả nhả nơi những cây cỏ mọc chen lẫn nơi kẽ các viên gạch. Dương nhắm mắt thả mình trong hơi ấm dịu dàng tỏa ra từ cơ thể Huy. Hơi thở ấm áp chạm nhẹ vào cổ cô, thật gần, thật quen. Những cảm xúc lần đầu này nở khẽ khàng nơi Dương. Cô thêm cái cảm giác này, lâu, rất lâu rồi!

- Nhà Thư đâu?

- Không biết!

- Mà lại làm gì con bé hả?

- Làm gì? Nếu biết rồi còn hỏi làm gì?

- Im ngay!

- Tôi giết nó rồi!

- Câm miệng!

Hai người đàn bà, một trẻ, một già đang nhìn nhau bằng ánh mắt hình viên đạn, gườm gườm đầy hận học. Giữa họ là cả một khoảng cách thật xa đầy những uân khuất, đầy những uất ức, đầy những bí mật và có cả những tổn thương không bao giờ có thể lấp đầy hay xoa dịu.

- Mẹ à! Con về rồi!

Giọng nói nhẹ nhàng của Nhã Thư như chút gió trong lành dịu dàng thổi vào căn nhà của họ. Dương không buồn quay lại nhìn Thư, bước hai bậc cầu thang một lên tầng. Cánh cửa phòng đập mạnh như trút tất cả mọi bức tức trong người.

- Sao hôm nay con về muộn vậy!

- À, con đi thăm Bông Xù ạ!

- Bông Xù?

- Vâng, nó giống Cát Cát nhà mình lắm! Mỗi tội to hơn vì là chó trai mà!

- Ý mẹ là chủ của nó là ai?

- À, cậu ấy... à, là của một người bạn cũng rất đáng yêu ở lớp ạ! Hi. Con lên phòng nha mẹ!

Nói rồi, phi lên cầu thang, chiếc ba lô lại nhí nhanh đập nhẹ tung tủy trên lưng cô gái nhỏ. Mẹ cô nhủ mảy nhìn theo, linh tính mách bảo bà nên để ý đến nhân vật “cậu ấy” này. Ừ, con bé cũng 18 tuổi. Ngày ấy, cũng 18 tuổi bà đã bị chính những tình cảm này làm cho mê muội để rồi cuối cùng mang một khối ung thai. Mắt bà lướt qua phòng cô con gái lớn bằng ánh mắt không nhiều thiện cảm. Rồi nhanh chóng xua đi như không hề muốn nhớ đến bất cứ điều gì của khoảng thời gian đó.

Nhã Thư lò dò chui vào phòng, cẩn thận chốt trong rồi lồm cồm bò lên giường, mở ba lô, luồn tay vào ngăn sâu nhất lấy ra chiếc hộp nhỏ của Huy tặng. Một móc ba lô hình chú gấu xù xinh xắn màu trắng trông có vẻ rất hợp với chiếc balo màu hồng ỉu ỉu của cô. Nhã Thư nở nụ cười rất khế, chạm tay vào chú gấu: Hello, Hello... làm cô giật mình thích thú. Lắm trò quá!

Mẩu giấy từ chiếc hộp rơi ra. Là số điện thoại của cậu ấy:

“Nhắn tin để tớ biết cậu gặp em gấu của tớ khi nào nhé. Hehe”

“Cảm ơn cậu, “Em gấu của cậu yêu lắm”. Hi hi.”

SMS gửi đi cùng với một nụ cười thiên thần không được ghi trong tin nhắn.

“Giờ đây là em gấu của cậu rồi. Đảm bảo đang cười đúng không?”

“Cậu thấy được tớ cười đó hả? Ừ, vui mà. Nhưng nhân dịp gì vậy?”

“Nhân ngày tớ bắt đầu... cura cảm cậu. Được chứ?”

“Ồ... Hâm. Cậu ngủ đi nhé! Tớ buồn ngủ rồi”

Nhã Thư đứng dậy, thay chiếc váy ngủ rồi mở tung cánh cửa sổ cho gió luồn vào mang theo những cảm xúc dịu êm rất lạ lẫm. Nhưng cô không hề muốn trốn chạy chỉ là chưa thật sự sẵn sàng mà thôi. Vội tay bật bản nhạc quen thuộc:

Những năm tháng ấy...

you hui dao zui chu de qi dian

Nhớ về thời điểm bắt đầu của chúng mình...

ji yi zhong ni qing se de lian

Gương mặt non nớt của em trong kí ức

wo men zhong yu lai dao le zhe yi tian

Cuối cùng chúng ta cũng đi đến ngày hôm nay

zhuo dian xia de lao zhao pian

Bức ảnh cũ giấu trong ngăn bàn

wu shu hui yi lian jie

Biết bao hồi ức cứ đan chặt vào nhau

jìn tian nan hai yao fu mu hai zui hou de yue

Hôm nay chàng trai đã đến gặp cô gái trong cuộc hẹn cuối cùng

Nhã Thư xoay nhẹ chiếc váy ngủ có chân váy xòe rộng, soi mình trong gương. Hóa ra nãy giờ cô vẫn cười!

Bạn đang đọc truyện *Cướp Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Ồ, sao cậu ở đây?

- Thì tớ đến đón “người mà tớ cura cảm”! Nghe nói mẹ cậu ghê lắm nên mới phải đứng đây chứ bộ!

- Hâm. Mẹ tớ hiền lắm!

TRong đầu Nhã Thư đột nhiên hiện về những giọt roi da vọt xuống da thịt Thụy Dương, bắt giác rùng mình!

- Với tớ, mẹ rất hiền.

Cô chống chế.

- Được rồi lên xe đi!

- Thôi! Để tớ đi bộ đi! Trường gần tẹt!

- Ồ, thế tớ đợi cậu mãi để làm gì đấy! Để nhìn cậu đi bộ à! Lên nào!

- Uhm, ừ...

Nhã Thư vẫn còn chần chừ thì Vũ Huy đã bế thốc cô lên. Gió ngả nghiêng, tung bay làn tóc mây buông xõa chạm nhẹ vào cánh tay trần. Những tia nắng hiếm hoi của mùa đông sà xuống khiến làn da trắng ngần nơi cổ Nhã Thư như lấp lánh. Mùi hương con gái thật êm, thật ngọt lan ra từ mái tóc đến làn da ấy làm tim Huy bồi hồi. Ở một khoảng cách thật gần, anh như muốn chạm môi lên bờ má mềm đang đỏ ửng lên của cô. Còn Nhã Thư với cô khoảnh khắc này thật diệu kì. Cái cảm giác được nâng lên bởi cánh tay của một người con trai, đặc biệt và bay bổng biết bao!

- Tớ, tớ... buông...

Khi đã đặt Nhã Thư lên yên sau. Huy mới giật mình nghĩ tới điểm bất lợi của chiếc exiter yêu quý. Yên rất dốc và với những cô nàng mặc váy thì đúng là “thảm họa”. Cậu khề gãi đầu:

- Lăn trước vẫn ngồi được mà!

- Nhưng đó là tớ mặc quần đồng bộ bên trong.

- Còn hôm nay?

- Trời nắng mà...

- Vậy phải ngồi giống kiểu mấy” sexy lady” hả?

Nhã Thư bên lên gạt đầu. Còn Vũ Huy thì cười đầy “nham hiểm”.

- Ok. Ngồi lên nhé! Nhưng mà nói trước xe tớ dễ ngã lắm đó!

Chộp chiếc mũ bảo hiểm lên đầu Nhã Thư, nhìn sâu vào đôi mắt còn nhiều ngượng ngùng của cô gái nhỏ, thấy như nắng đang tràn ngập đôi mắt ấy, thấy tim mình như được mon man dịu dàng áp ôm, Huy chậm chậm kéo miếng kính che mắt của chiếc mũ màu trắng.

- Đi thôi!

Nói rồi, kéo tay cô lại thật gần, vòng ôm qua eo. Cảm nhận được sự chống chế đầy yếu ớt từ phía Thư. Huy phì cười:

- Ôm chặt vào, con xe của tớ ghét sự lỏng lẻo lắm! Hi. Chiều nó chút đi nào

Chiếc xe vút đi, không ai kịp quay đầu lại để thấy phía sau họ còn một người nữa đã chứng kiến tất cả. Và sự chứng kiến này biết đâu lại gây nên mọi nỗi đau về sau.

Phịch. Chiếc ba lô lại đáp mạnh theo chiều xoáy ốc lên mặt bàn như thường lệ. Thụy Dương vẫn cúi gằm mặt xuống bàn, không buồn xê dịch:

- Này, lại có chuyện gì?

- Chán đời!

- Đời đẹp sao lại chán!

- Thích!

- Có thích học không?

- Không, tất nhiên!

- Vậy đi!

- Đâu?

- Lượn!

Nói rồi, kéo tay Thụy Dương, vợ vội chiếc ba lô, tí tòn bước ra cửa lớp trong sự ngỡ ngàng, xì xào của cả bọn. Khi chiếc exciter đã vun vút lao đi, Vũ Huy mới lên tiếng:

- Sợ không?

- Sợ gì?

- Bỏ học!

- Không!

- Sợ đi với tớ!

- Mắc gì sợ cậu!

- Ừm sợ thì đâu phải Thụy Dương, bạn cùng bàn tớ!

- Bàn bá đạo!

- Chuẩn men!

Nói rồi cả hai cùng phì cười. Thụy Dương vòng tay ôm Huy chặt hơn. Cô muốn giữ chặt anh trong tay mình, trên chiếc xe này đi thật xa khỏi cuộc sống cô đang chịu đựng từng ngày. Cuộc sống mà từng ngày tỉnh dậy cô đều dặn mình phải cố gắng Thờ ơ, thờ ơ. Từ ngày có anh, mỗi ngày cô sống đều có ý nghĩa hơn. Có ai biết, cô đợi tiếng phịch của chiếc ba lô đáp xuống mặt bàn mỗi sáng, để ngước lên nhìn anh buộc dây giày và nhìn cô cười rạng rỡ rồi ôm bóng tốt ra sân. Thi thoảng còn rủ cô chơi cùng. Cô thèm nhìn anh loay hoay chặn bóng trước mặt cô, mồ hôi vỡ òa trên gương mặt. Làn da ngăm ngăm lấp lánh mồ hôi đẹp hơn trong nắng. Gần và thật gần cô. Khi người ta yêu, nhìn người yêu lúc nào cũng tỏa sáng vậy sao? Như một thiên thần ư? Định mệnh sinh ra Vũ Huy có dành cho Thụy Dương hay không? Cô không biết! Nhưng tình yêu của cô cô quyết tâm dành lấy, dù có phải cướp lấy anh từ tay định mệnh, cướp lấy anh từ người con gái nào khác, từ bất kì ai đi nữa.

Bãi sông Hồng mùa đông vắng lặng. Những con gió đông xao xác nơi bãi cát dài bất tận. Dòng nước sông oằn mình chảy xiết dưới đôi chân những con người bất cần, Vũ Huy lên tiếng:

- Cứ định sống thế này à?

- Thế này là thế nào?

- Cậu tự biết chứ! Tớ chưa bao giờ thấy cậu cười cho ra cười cả. Ai làm gì cậu vậy. Ai lấy mất của cậu cái gì chứ? Nói tớ nghe thử. Tớ giải quyết cho. Tớ không muốn lúc nào cũng nhìn thấy cậu rầu rĩ, mệt mỏi, chán nản, không thiết sống? Cậu biết những người xung quanh, yêu quý cậu buồn và xót thế nào không?

- Cậu ư? Cậu buồn ư? Xót ư? Tớ tưởng cậu không chỉ đối tốt với mình tớ?

- Gì cơ?

- Thôi bỏ đi! Cuộc sống của tớ thích làm gì cũng được. Đừng để ý!

- Ai cho cậu cái quyền đó? Ai cho cậu cái quyền hủy hoại cuộc sống của mình? Có bao giờ nghĩ đến bố mẹ không?

- Bố mẹ tớ? Ha ha. Có. Họ cho phép.

- Vậy thì tớ không cho phép. Đúng, tớ không cho phép.

Gió mạnh hơn, tạt vào má Huy. Cậu đợi chờ một câu phản kháng kiêu: KHÔNG liên quan, không phải việc của cậu! Nhưng không! Thụy Dương không trả lời. Cô nhìn cậu trong chốc lát rồi hướng mắt về phía những ngọn nước đang nổi đầu nhau chảy xiết. Hóa ra cái cảm giác yêu thương nó kì diệu đến vậy, ngọt ngào đến vậy. Kể từ ngày ba mất, cô đã không còn cảm nhận được điều ấy, đã ngỡ rằng chẳng còn ai trên đời để ý đến cô đang sống hay đã chết, đang sống như thế nào, lay lắt ra sao trên cái cuộc đời nhạt nhẽo đến vô vị này. Dương nhặt mẩu đá trên tay ném ra dòng nước: Đừng cứ chảy vậy nữa, xáo động một chút đi, xáo động như chính tim cô đang xáo động lúc này.

Huy ném cho Dương lon coca khi cô đang lười biếng vùi chân xuống cát mềm, ngồi bất động. Những hạt cát mỏng tanh lù đi cho bàn chân cô dầy sâu vào, như mất hút trong cát mịn. Huy ngồi xuống bên cạnh, bật nắp cô ca, uống một hơi rồi nằm xuống lớp cát mịn ngay kế bên.

- Không lạnh lưng à?

- Không à có!

- Lấy áo mưa trong cốp mà để xuống!

- Chà biết quan tâm người khác từ bao giờ đấy! Quen rồi, nằm vậy mới thú!

Nói rồi lóng ngóng dùng tay che những vệt nắng đầu đông không đủ chói mắt cũng chẳng làm tay ta ấm hơn, chỉ loang nhẹ cổ chứng minh sự hiện diện của mình

- Bởi vì... cậu là người đặc biệt!

Huy chần chừ, luống cuống kéo ống tay áo xắn cao nãy giờ xuống:

- Ủ. Có ai nói là cậu cũng rất đặc biệt không?

- Không! Cá biệt thì chắc có!

- Ủ! Đúng đấy thế mới chơi được với tớ. Đổi tên thành bàn cá biệt thôi!

Vũ Huy cười lớn, Thụy Dương cũng bật cười. Nụ cười ấy không in hình trong đáy mắt mà chỉ phả ra nơi bờ môi. Nhưng đôi mắt hình như có lấp lánh thật nhẹ. Cô nằm xuống bên anh, chân vùi vùi trong cát, miệng khe khẽ hát một khúc nhạc bằng chất giọng chậm buồn nhưng hình như không còn bất cần nữa. Ít ra trên đời này lúc này đã có một điều gì đó thật sự quan trọng với cô.

Nhà Thư vừa về đến cổng đã nghe tiếng mẹ quát ầm lên:

- Máy giờ rồi?

- 10!

- Thư đâu? Mày biết là phải đưa con bé về sớm mà!

Cô chạy ào vào phòng khách:

- Mẹ, mẹ con đây! Con dặn cô giúp việc là con đi học nhóm về muộn rồi mà mẹ!

- Con lên nhà đi! Tắm rửa xuống ăn cơm! Đi đi!

- Mẹ mẹ ơi, không phải lỗi của chị con, mẹ tha cho chị đi!
- Con lên nhà ngay đi!
- Dạ... con...
- Mày lên nhà đi cho tao nhờ! Nhìn cái gì mà nhìn! Muốn xem lắm à?

Nói rồi, Thụy Dương giắt phăng chiếc áo sơ mi mỏng đang mặc, xoay tấm lưng về phía cô em gái. Nhả Thư giật mình nhìn những vết roi mới cũ đã phá nát tấm lưng chị, những sần sùi nhăm nhở nhìn cô như thách thức, cười nhạo, cô khóc òa lên rồi lao đảo chạy lên phòng. Tiếng nước nở chứng tỏ một cơn chấn động mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Bà mẹ vẫn đứng nơi chên vênh bậc đầu tiên của cầu thang, tay cầm chiếc roi da. Tiến lại phía Thụy Dương, mồm mê vạt áo như có ý định kéo nó lại cho cô nhưng nhanh như cắt, chiếc roi da lại vung lên rồi vụt phát xuống làn da trần trên lưng cô.

- Mày định thế nào đây?
-
- Mày tưởng làm thế là được tha hả?
-
- Tao hỏi mày thằng đấy là thằng nào?
- Mày định thế nào?
-

Mỗi câu hỏi lại là một đợt roi như vũ bão quật xuống tấm lưng trần vốn đã nhăm nhở đầy những vết thương của ngày hôm kia hôm qua vẫn chưa kịp lành lặn. Đáp lại câu hỏi đó cũng chỉ có những đợt roi. Thụy Dương nhắm mắt li lợm nghĩ đến giấc ngủ êm đềm trong tay Huy nơi bãi cát mệnh mông của bờ sông Hồng đầy gió cũng đầy nắng.

- Tao hỏi con bé ở đâu mày không biết, thời gian của mày dành hết cho thằng đều đó rồi hả? Thằng đều đó là ai? Nói
- Đều, với mẹ thằng nào cũng là đều hả?
- Còn cái à? Nó là thằng nào? Có thằng nào mà không đều
- Với mẹ, bố con cũng đều à? Đều đều hết à? Đủ rồi đấy! Đủ rồi! Đánh thế thôi! Hôm nay con mệt quá rồi!

Thụy Dương đứng dậy rồi xách túi và quàng chiếc áo khoác ra ngoài. Những thớ vải chạm vào da thịt, đau như tước máu. Bước đi lao đảo trên từng bậc cầu thang, chân cô dẫn mạnh từng bước.

- Ừ mày nói đúng đấy: Ba mày là một thằng đều!
- Im miệng đi! Cả ba tôi và cậu ấy đều tốt đẹp hơn bà một ngàn lần.
- Mày dám...

Những âm thanh cuối cùng vỡ nát trong tiếng đóng cửa rầm của Thụy Dương. Mẹ cô nhìn xuyên qua lớp kính, nơi bầu trời đêm đầy sao: Ba mày là một thằng đều và mày cũng chỉ là thứ đồ ung thai.

Nhả Thư ngồi gọn lỏn chiếc ghế bánh màu nâu đặt giữa căn phòng mà bốn bên đầy những quyển sách bám bụi. Máu thời gian âm ỉ tan ra nơi từng gáy sách. Căn phòng từ ngày ba mất rất ít người ghé qua. Nhả Thư cũng vậy, bởi cô không thích sách. Mất ngược lên nhìn bức ảnh gia đình. Ba cô ở đó, dịu dàng cười. Nhả Thư yêu ba, yêu như một phần thân thể của mình. Chị Dương cũng yêu ba và mẹ cũng rất yêu ba. Ba là sợi dây gắn kết tất cả mọi người trong gia đình. Trong trí nhớ của Thư, ba cô vừa dịu dàng vừa rất đỗi nghiêm khắc. Có những lỗi lầm chính cô cũng không biết bắt đầu từ đâu, chỉ biết

rằng ba sẽ đánh cô bằng chính chiếc roi da mà hôm nay dùng lại trên lưng chị. Tuổi thơ của cô đầy lỗi lầm cũng đầy nước mắt nhưng tình yêu thì chưa bao giờ thiếu thốn. Ba dạy cô cách tự làm những viên kẹo thơm lành mà không phải đi ăn cắp ở cửa hàng tự chọn. Ba dạy cô cách được điểm cao mà không cần gian lận. Ba dạy cô đi xe đạp chứ không chỉ đến bên nhìn chị tập xe làm chị không tập trung rồi ngã. Ba cô là người đàn ông tuyệt vời hơn bất cứ người đàn ông nào trên đời. Ngày bé, không nhớ nữa, nhưng không hiểu sao cô thường hay là người bị đòn, nhưng roi ba đánh không mạnh và để lại thương tích như mẹ. Cô cũng không lì lợm như Thụy Dương. Nhã Thư khóc rất to nhưng không phải vì quá đau mà bởi vì những lúc ấy chị Dương toàn đứng nhìn cô bằng ánh mắt hết sức thờ ơ. Có lẽ chị giận vì những việc sai Thư đã làm.

- Ba à, con nhớ ba lắm.

Mất Nhã Thư bắt đầu ươn ướt. Từ ngày ba mất, mọi thứ thật đáng sợ. Căn nhà, mẹ, chị Dương có phải cô không đủ lớn để hiểu? Hay có quá nhiều bí mật, những bí mật quá khứ, Thư không kịp nhớ hay không được hay biết?

Mất Nhã Thư bắt đầu ươn ướt. Từ ngày ba mất, mọi thứ thật đáng sợ. Căn nhà, mẹ, chị Dương có phải cô không đủ lớn để hiểu? Hay có quá nhiều bí mật, những bí mật quá khứ, Thư không kịp nhớ hay không được hay biết?

Tiếng gió chạm vào chiếc chuông gió hình tứ quái nơi cửa sổ, vang lên những âm thanh lạnh lạnh, khô khan. Tiếng chuông làm Nhã Thư giật mình, cô dang chân, định đứng dậy thì đột nhiên chạm vào một chiếc hộp nhỏ đặt tận dưới gầm chiếc bàn bằng gỗ to. Một góc nhỏ của chiếc hộp xinh đẹp lấp ló khơi gợi trí tò mò trong cô. Một quyển tập viết nhỏ nhỏ đặt trên tấm vải đỏ. Những nét chữ con nít, tròn tròn, na na chữ cô.

A, đúng rồi!

“Con là Lâm Nhã Thư, 6 tuổi, con có mẹ và ba và chị Lâm Thụy Dương 7 tuổi rồi. Cả nhà con rất yêu nhau”

Nhật ký ngày bé của cô, sao cô không nhớ gì hết vậy! Nhã Thư lật nhanh những trang giấy viết bằng bút chì, chỗ đậm chỗ nhạt, khi chữ to lúc lại bé tí, trông rất buồn cười.

Ngày... tháng... năm

Hôm nay ngày đầu tiên đi học, chị Dương dẫn con đi bao nhiêu nơi, qua cả cửa hàng tự chọn nữa. Con hứa là con không lấy chiếc bút chì đó, nhưng ông chủ lại bảo con ăn cắp và lại tìm thấy bút chì trong cặp con. Chắc do con cầm nhầm. Không biết ba có đánh mắng con không. Con hứa là con không lấy nữa.

Ngày... tháng... năm

Hôm nay con có quay cop một tí xiu trong giờ làm toán tiết cuối. Lúc đó chị Dương đợi con ở ngoài rồi nên con vội. Không hiểu sao ba lại biết con quay cop. Ba đánh con nhưng mà con khóc to quá nên mẹ cứ tưởng con bị đánh nhiều. Phòng đọc sách đóng kín cửa mà. Hi.

Ngày... tháng... năm

Chị Dương đi tập xe đạp. Con thích quá nhưng ba bảo con bé lắm, không tập được. Lúc ba vừa quay đi tí tẹo con chạy lại đòi thử, không hiểu tại con làm chị mất tập trung sao mà chị ngã làm xe cũng ngã. Ba giận lắm. Chị cũng còn bé quá ba nhỉ? Hìhì.

Mỗi trang là một câu chuyện được viết bằng cái giọng trẻ con cổ hủ. Nhiều suy nghĩ trẻ con đến bật cười. Trang nào cũng có ba, có chị Dương và có Thư và có cả những trận đòn. Cái đầu nhanh nhạy của Nhã Thư hình như có nhận ra một chút gì bất ổn nhưng tạm thời chưa hình dung rõ. Cô lật trang vở cuối cùng, dòng chữ ba cô nhon nhon, cứng cáp hơn hẳn:

Xin lỗi con gái của ba!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Cô lật trang vở cuối cùng, dòng chữ ba cô nhon nhon, cứng cáp hơn hẳn:

Xin lỗi con gái của ba!

Bên cạnh là tấm ảnh của một người phụ nữ Nhã Thư không quen, nhưng đôi mắt ấy thì quen, rất quen. Cảm giác lại giống như thân thuộc vậy. Người phụ nữ ấy là ai? Tại sao lại dán phía sau cuốn nhật kí của cô! Tại sao cảm giác của cô lại khác lạ đến vậy? Còn nữa, tại sao ba lại xin lỗi cô! Tại sao cô lâu nay lại hoàn toàn không có ý niệm về những chuyện ngày xưa được ghi lại trong cuốn sổ?

Có tiếng bước chân mạnh dưới nhà. Nhã Thư đút cuốn sổ vào bao, đẩy chiếc hộp về vị trí cũ không kịp để ý nơi mép tấm vải đỏ hất lên: Hình như có thêm một cuốn sổ nữa.

Nhã Thư đang nằm trong chăn, mẩn mê từng nếp thời gian hằn in trên cuốn nhật kí của chính mình. Giật mình vì tiếng tin nhắn. Đột nhiên cô nghĩ đến Vũ Huy. Bất giác khoe môi mỉm cười, hoàn toàn vô thức:

- “Cậu ngủ chưa, bé con! Chắc có người lại đang ngẩn ngơ cười một mình hả?

- Đâu có!... Hâm, tớ chưa ngủ, có chuyện gì không?

- Có, chuyện là tớ: Tự Nhiên Nhớ...!

- Nhớ gì?

- Biết còn hỏi, nhớ cô nhóc trẻ con, lảm lì!

- Ồ, thế đi nói với cô ấy đi! Tớ đâu trẻ con, lảm lì!

- Nhớ cậu! Được chưa?

- Rồi! Nhưng ai cho cậu quyền nhớ tớ!

- Tớ cũng có cho cậu quyền nghĩ về tớ rồi cười đâu, cậu vẫn lảm đấy thôi!

- Ai thèm... Tớ đi ngủ đây! Hâm!

- Khoan, mai là chủ nhật. Đi chơi nhé!

- Đi đâu!

- Hẹn hò, hỏi lảm thế! Ngủ đi!

- Ủ, ngủ đây. Chúc cậu ngủ ngon!

- Ừm, ngủ ngon và mơ về tớ là chắc. Ác mộng

Đêm đấy, Nhã Thư mơ về Huy thật sự. Nhưng ấy không phải ác mộng. Đó là một giấc mơ đẹp.

- Tớ thích ăn kimbap. Cậu làm được không?

- Ok me, tớ có cái này mà!

Vũ Huy chìa chiếc smartphone trước mặt Thư. Cô lúc lắc cái đầu tỏ ý không hiểu:

- Gà kinh, thì có bác google mà. Đi thôi!

Nhà Huy nằm ngay trên con phố Đội Cấn, to và bề thế.

- Vào nhà đi, nhà to nhưng mà không có gì đâu! Bỏ tớ nổi tiếng thích khoe của mà.

Họ đi qua phòng khách để vào bếp, căn bếp đầy đủ nhưng hình như thường ít nấu nướng thì phải. Huy lật đật tìm mấy chiếc tạp dề, luôn cho mình một chiếc doraemon và với tay trườn lên qua đầu Thư một cái giống hệt. Nhã Thư như đông cứng trong giây phút bóng dáng cao lớn của Vũ Huy theo ánh đèn hắt xuống người mình. Cảm giác nhẹ nhàng, êm và dịu đến lạ lùng, thấy như được bảo vệ được che chở. Và muốn nhắm mắt cho phút giây này trôi đi thật chậm bỗng bèn như trong giấc mơ đêm qua. Cô đứng yên nhìn chàng trai ấy kéo lại cổ áo, buông tóc cô ra ngoài và chỉnh lại chiếc tạp dề cho mình. Tim cô đập mạnh hơn trong khoảnh khắc muốn ngưng lại ấy. Nhã Thư chưa từng có cảm giác gần gũi với người con trai nào như vậy trừ ba cô. Nhã Thư chưa thấy yêu thương trong mình đầy ắp đến vậy khi đứng dưới bóng một người con trai. Cô thấy bình yên, thấy trái tim mình dịu dàng quá đỗi.

- Xem nào, hay rồi. chả phải thái thật nhỏ! Biết làm không?

- Uhm, để tớ thử

- Quên! Cần một chút nhạc cho có không khí chứ? Đợi tớ!

Huy nói rồi tót ra phòng khách để lại Nhã Thư loay hoay với đĩa chả phải thái nhỏ. Việc mà cô chưa bao giờ làm.

- Bà giúp việc về quê mà giấu cái điều khiển kĩ thôi rồi!

Vừa đi, Vũ Huy vừa nhún nhún bàn chân và ngâm nga mấy câu hát đang phát ra to tỏ chẳng từ chiếc loa khổng lồ nơi phòng khách

Thư đang đứng quay lưng lại phía cửa bếp, ngón tay trở đưa qua đưa lại nơi vòi nước. Những giọt nước lem màu. Máu. Huy ào lên phía trước, kéo

tay cô bạn lại phía mình, bàng hoàng nhìn vết cắt đang rỉ máu, nhả mặt... Tim giật mạnh. Xót xót. Thử giật mình, lại đôi mắt mở to hết cỡ, lén lút nhìn Huy, lưng từng ngọ ngậy bàn tay đang nằm gọn trong tay cậu bạn, không thể rút lại... Gương mặt đỏ bừng, ánh mắt cụp xuống phía những ngón chân đang đi đi lại lại trên sàn gỗ.

- Yên!

Huy nói khi với tay lấy chiếc hộp đựng đồ y tế trên nóc tủ. Cậu đặt bàn tay nhỏ nhắn trong tay mình, thăm nhẹ miếng bông tẩy trùng:

- Đau không?

- Làm ăn thế đấy?

- Chịu khó tí nào!

Mỗi câu nói lại thăm miếng bông cotton, tay Thử giật giật, tim cậu cũng giật mạnh. Cậu đưa ngón tay nhỏ xíu ấy lên sát miệng, thổi nhẹ rồi bắt giác hôn chạm vào bên cạnh. Nhả Thử không phản ứng. Cô chỉ thấy tim mình loạn nhịp. Những nhịp đập lạ lẫm không giống với bình thường.

- Không được phép làm mình đau thế này nữa nhé!

- Cậu ấy đâu rồi?

Lần đầu tiên Vũ Huy đến lớp mà không nhìn thấy túm tóc đuôi gà đang chống ngược như khiêu khích. Mặt bạn trống trơn. Đột nhiên thấy một chút gì như thiếu thốn. Ném vội chiếc cặp xuống lớp, cầm điện thoại nhả liên hồi để rồi chỉ nhận lại những tiếng tút dài buồn tẻ. Trong Huy, hình như cái tên Thử Dương luôn bất an đến vậy, sự lo lắng nhanh chóng bủa vây kín trái tim cậu.

- Ra sân bóng đi! Hot lắm! Nhanh

- Chuyện gì?

- Ra đi! Cô bạn cậu...

Vừa nghe đến đó, Vũ Huy đập má, chạy nhanh ra sân bóng. Thử Dương ở đó.

Trời lạnh! Áo ba lỗ màu trắng bó sát vào cơ thể. Mỗi cơn gió lướt qua lại chầm chậm chứng kiến sự rung mình của đám học sinh xung quanh trừ một người duy nhất, một người duy nhất trên sân. Và Chơi bóng.

Hắn rằng lũ trai trẻ trong đội của Huy lại chẳng tròn mắt với từng động tác một: Đập bóng, chạy đà, đẩy bóng, tung bóng, tung người ném bóng. Nhanh. Gọn. Và khéo léo. Chưa hết! Trên sân là một cô gái đẹp. Mồ hôi nhả nhai trên gương mặt không chuyển biến nhiều sắc thái, chỉ có ánh mắt sắc, bắt mắt và một chút... quyết liệt. Những giọt mồ hôi làm bóng thêm lớp da nơi cổ tay, nơi cánh tay, thấm ướt cả lớp áo ba lỗ mỏng. Nơi cổ, nơi cánh tay nhức nhối những vết roi da như còn ứa máu. Mỗi lần cô tung người, mớ tóc đuôi gà lại quất mạnh vào mặt. Đau. Huy thấy tim mình nhói lên dưới những cơn gió lạnh. Thấy tim mình nghẹn đau!

- Một giờ rồi đấy! Suốt một giờ rồi!

- Ừ, cô ta khỏe thật

- Khỏe gì? Có mà muốn chết ấy!

- Ừ, phá sức kinh khủng!

Những tiếng bàn tán xung quanh khiến đầu óc Vũ Huy quay cuồng. Trên sân, Thử Dương vẫn dần bóng như muốn đè nghiêng chính mình nơi những lớp sân gạch. Chân cậu chạm vào vạch sân, một bàn tay nắm giữ tay cậu:

- Đứng!

Nhả Thử! Huy khẽ nhả mặt hình như anh học thói quen này từ một người nào khác, một người có lẽ rất quan trọng mà lâu lắm rồi Huy vẫn không nhận ra. Nhả Thử nhìn anh, anh nhìn cô, trong một tình huống thật khác, cảm xúc lúc này cũng trống rỗng lắm. Lắc đầu ư?

- Cậu muốn để vậy sao? Đó là chị gái cậu mà!

- Vì là chị gái nên tớ hiểu!

- Hiểu! Hiểu để làm gì khi không ngăn những hành động hành hạ bản thân như vậy lại!

- Không! CHị ấy có cách sống của chị ấy. Tớ nghĩ ai cũng có quyền làm những gì mình thích!

- Thử à! Cô ấy không có quyền làm gì hại cho bản thân cô ấy!

- Do chị ấy chọn, cậu không làm gì được đâu. Chị ấy quen vậy rồi!

- Không! Tớ không cho phép!

Chân Huy nhún thêm một bước, ánh mắt nhìn thẳng về phía Dương, tìm trào lên những cảm xúc lẫn lộn. Giống như là Trách Nhiệm và quyết tâm nhận cả trách nhiệm ấy.

Bạn đang đọc truyện *Cướp Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Chân Huy bước mạnh mẽ hơn hay tay Nhã Thư buông hồ.

Cả đám đông xung quanh ò lên. Mặc. Những người trên sân lúc này chưa bao giờ là những người để ý đến mọi chuyện.

- Qua người tớ đi!

Dương đứng lặng nghe giọng nói của người cô yêu. Tất cả vỡ òa trong chốc lát. Cô gái ấy thấy mình chênh vênh như mất đi đôi chân vậy. Gió vẫn tạt qua. Gương mặt cô vẫn trơ ra với gió, tóc dính chặt lấy hai bên thái dương. Dừng lại để thấy mình vẫn thờ, dừng lại để thấy tim mình còn đập. Yêu! Nó đau đớn thế sao? Nó có khả năng làm cô điên, làm cô ác, cũng có thể giết chết cô thế này sao! Đã nghìn lần dặn bản thân rằng đừng yêu thương, ở gần ai quá lâu! Để mọi thứ đều là nguy hiểm như lúc này. Hóa ra chàng trai trước mặt đang nhìn sâu như cổ đào bới mọi thứ trong mắt cô lúc này chính là “thủ phạm” của tất cả. Thủ phạm mà quan tòa là cô chỉ biết yêu mà không hề dám phán xét hay luận tội. Dù anh có tội gì đi nữa, cô cũng sẵn sàng chết tay anh.

Dương cứ đứng vậy, tay đập bóng theo như một phản xạ, mắt hun hút nhìn vào từng gương mặt Huy. Cái nhìn ấy hoang hoải quá, khắc khoải quá, yêu mà không nở yêu, hận mà không hận nổi. Chỉ biết điên lên!

- Tránh ra!

Cô gào lên, thanh quản như vỡ ra. Gió như cũng gào lên, nỗi đau bật tung khỏi cuồng hộng, tan hoang trong phút ấy.

- Tớ sẽ ở đây, ngay đây, trước mặt cậu, dù cậu có đuổi, có đánh tớ thì tớ vẫn biết chỗ của tớ là ngay đây: bên cạnh cậu!

Dương nâng bóng, dùng lực bàn tay, bật mạnh. Cô không lướt qua Huy. Cô đứng yên chỉ có quả bóng đi với tốc độ chóng mặt đập mạnh vào ngực Huy. Nước mắt Dương cũng chảy theo từng đường bóng. Cô cứ vừa khóc vừa đập bóng hồi hả. Cứ vừa khóc vừa nhìn Huy nghiêng rằng chịu đựng những tiếng bóng bốp mạnh càng lúc càng dày.

- Tránh ra, tránh ra khỏi tớ, cậu biết đúng không?

- Tránh ra, cút đi, biến mất khỏi cuộc đời tôi!

- Chỗ của cậu không phải ở đây!

- Chỗ của cậu ở đâu, cậu biết, tớ biết, con nhỏ đó cũng biết!

- Cút đi

Cùng với từ cút đi, Thụy Dương nghiêng rằng, mặt đỏ ửng vì khóc, vì một tưởng muốn khuy xuống. Cô dồn lực của cả cơ thể đập một cú trời giáng. Nhưng Dương nhảm, trái bóng không đập mạnh vào người Huy mà điểm đến là con bé mà Dương căm hận nhưng mang nợ. Con bé mà bản thân cô cũng không thể, không dám làm tổn thương thêm nữa: Nhã Thư.

Nhã Thư ngã ngay trong vòng tay Huy. Dương không nhặt bóng, cô đứng yên nhìn cảnh tượng trước mắt mình hồi lâu rồi quay mặt đi, tay cứng đờ vì lạnh, vì buốt và tê vì đập bóng quá nhiều. Châm chạp cho vào túi quần, những nỗi đau như thể có là gì. Có xá gì với nỗi đau trước mặt.

- Haha... haha

Cô cười, cười to.

- Hay rồi, cuối cùng thì mày cũng dám to gan “nổi dậy” một lần. Nhưng yên tâm, tao không hi vọng tới nay mày dám “nổi dậy” vì tao đâu. Ha Ha.

Cô vẫn cười, tay nhẹ đưa lau một giọt nước mắt vừa lăn xuống vết roi da tối qua hằn trên ngực. Lau đi, để đừng thấy buốt. Những bước chân thập thững, chỉ muốn khuy xuống. Gió tấp vào da thịt. Lạnh. Thế đấy “con điên” đi qua để lại người ta tróc trơ với nỗi đau thế đấy! Con người vẫn chỉ là con

người thôi, có điên cuồng trốn chạy, có cố gắng, quyết liệt dẹp bỏ hết mọi thứ thì vẫn cứ là con người có da thịt, có trái tim thôi. Càng hành hạ bản thân càng hiểu: Đời một đứa con gái bị buộc phải bất cần đáng sợ đến thế nào!

- Mặc thêm áo vào, lạnh!

Dương không ngoảnh lại. Nhưng chân cô khựng lại rồi chợt cười khẩy nhớ đến những gì cô vừa nhìn thấy. Cười chính bản thân mình rồi bước tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Cướp Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

ương không ngoảnh lại. Nhưng chân cô khựng lại rồi chợt cười khẩy nhớ đến những gì cô vừa nhìn thấy. Cười chính bản thân mình rồi bước tiếp.

Đám đông đã giải tán từ bao giờ không kịp chứng kiến phần 2 của câu chuyện. Tiếng trống đã kéo mọi người vào lớp với không ít lời bàn tán về Dương Mặc. Cô vốn không quan tâm đến điều ấy.

- Hot thế! Mày định tán tỉnh nhỏ Dương hả?

Huy không trả lời. Cậu ngồi im nơi góc sau của cầu thang lên sân thượng. Mũ áo khoác trùm kín đầu, hoàn toàn không suy nghĩ. Đôi khi người ta lười suy nghĩ bởi có quá nhiều việc cần phải nghĩ. Và nghĩ rồi liệu có giải quyết được để ít người tổn thương hơn!

Bọn bạn vẫn thì nhau nói:

- Kể cũng thú vị phết nhỉ? Yêu ai không yêu, yêu cái con nhỏ điên đơ đó. Mày dạy nó cười hộ tao nhé!

- Không được nói cô ấy điên đơ!

- Ờ không điên đơ nhưng mà tao thấy nó cũng có vẻ thích mày sao ấy nhỉ? Có nhiều chuyển biến lắm. Không còn điên đơ như trước mấy nữa!

- Tao bảo không gọi cô ấy là điên đơ!

- Ừm không điên đơ cơ mà hồi trước bọn tao tưởng mày thích con nhỏ Thư. Tao thấy chị em nhà nó ai cũng hot nhưng mà nhỏ Thư thì đáng yêu hơn. Tao mà chọn, chọn Thư ngay. Cái con Dương cứng đầu khó dạy!

- Không được gọi Dương là con nghe chưa? Nói lần cuối

- Mẹ ôi! Mày yêu cmnr!

Cả bọn đồng thanh hét lên. Huy không lên tiếng, mũ vẫn trùm qua đầu, đi thẳng. Thụy Dương không ở lớp

...

Chiếc exiter dừng phịch trước cửa quán. Tùng ngược lên nhìn thẳng bạn quý hóa hơi bất ngờ: Lẽ ra giờ này nó phải ở trường chứ nhò. Nhưng rồi nhanh chóng cúi xuống chăm chú với ly trà sữa mật ong cho cô bé 9x xinh xinh ở bàn cuối. Bông Xù thì không thể, nó hào hứng nhảy cẫng lên người Huy, cọ cọ mũi vào má Huy như cách trước đây vẫn thường làm với cô chủ.

- Thôi nào, thôi nào. Tao mệt

Bông Xù biết thân biết phận lặng lẽ bám ngay sau chân Huy, không dám sủa to. Nó tro mắt nhìn cậu chủ đá cái ghế nhỏ ra để ngã mình lên cái ghế dài rồi bắc luôn chân lên chiếc ghế ban nãy. Chiếc mũ vẫn trùm kín đầu, trông như có chuyện gì đang suy nghĩ khủng khiếp lắm. Tùng lại nhếch mắt lên nhìn thẳng bạn trong chốc lát, đột nhiên khẽ lắc đầu: Trẻ con lắm nhưng lại thích nghĩ nhiều.

Không ngẩng đầu lên, cậu khẽ hỏi:

- Lại biến à?

- Không

- Thế sao mệt! Vì gái?

- Này, mày đi dép trong bụng tao đấy hả thằng kia!

- Đơn giản là mấy cái biến của mấy lúc nào chẳng liên quan đến một con bé nào đó.

Nói rồi, mang ly trà sữa ra cho cô bé đang ngồi vẽ vẽ một cái gì nơi một góc quán. Tay vỗ nhẹ lên vai thằng bạn như thói quen, đột nhiên hơi bất ngờ khi bị Huy nắm tay giữ lại:

- Mùi?

- Mùi gì?

- Trà sữa mật ong!

- Chà! Trí nhớ ấn tượng đây!

- Bảo đừng bán nữa cơ mà!

- Cơ mà con bé đó năn nì! Mà tao thấy mùi này hơi bị hay!

- Ờ, cái thằng, muốn chết hả?

Tùng đã tốt đi từ bao giờ để lại mình Huy đứng chờ vợ. Đột nhiên muốn ngồi xuống để quá khứ đừng quá dễ dàng dằn vò bản thân. Ừ. Yêu. Huy từng yêu. Yêu chân thành và sâu sắc. Một cô gái nhỏ, xinh xắn và dễ thương. Móng mạnh như gió cũng nhẹ nhàng như mây. Cô bé ấy đi qua tuổi mới lớn chấp chững của cậu với tất cả những yêu thương, tất cả sự quan tâm. Huy đã yêu bằng tất cả trái tim và cả tính hiếu thắng của một chàng trai trẻ. Tùng nói đúng: “Càng những đứa bá đạo như Huy, như mấy thằng “bồ đờ” khi yêu lại càng không biết trời đất gì hết, cắm đầu cắm cổ yêu”.

- Sao mệt?

Tùng ngồi trước mặt Huy, ly cacao nóng bốc khói trên mặt bàn.

- Tao thèm có mẹ quá!

Tùng trở mặt nhìn thằng bạn rồi bật cười khanh khách, cười không ngừng lại được.

- Mày ha ha.... Diên à! Muốn mẹ như mẹ tao không?

Huy vẫn luôn khâm phục Tùng ở điều đó. Bản lĩnh và cách đi qua nỗi đau. Bình tĩnh đứng lên cả khi bỏ đi tù vì tham nhũng, mẹ bỏ đi lấy chồng Tây. Tùng vẫn luôn là điểm tựa tinh thần cho cả nhóm, 4 thằng “Bồ đờ”

- Thôi, để tao làm ***** giờ đi? Nói đi con! Chuyện gì?

Lại cười khềnh khếch. Nhưng Huy thì không, chả có tâm trí để cười:

- Sao? Vì cô nào? Cô uống cocktail hay cô bé sau?

- Cả hai!

Tao thèm có mẹ quá!

Tùng trở mặt nhìn thằng bạn rồi bật cười khanh khách, cười không ngừng lại được.

- Mày ha ha.... Diên à! Muốn mẹ như mẹ tao không?

Huy vẫn luôn khâm phục Tùng ở điều đó. Bản lĩnh và cách đi qua nỗi đau. Bình tĩnh đứng lên cả khi bỏ đi tù vì tham nhũng, mẹ bỏ đi lấy chồng Tây. Tùng vẫn luôn là điểm tựa tinh thần cho cả nhóm, 4 thằng “Bồ đờ”

- Thôi, để tao làm ***** giờ đi? Nói đi con! Chuyện gì?

Lại cười khềnh khếch. Nhưng Huy thì không, chả có tâm trí để cười:

- Sao? Vì cô nào? Cô uống cocktail hay cô bé sau?- Cả hai!

- Ôi trời! Tao biết ngay mà. Tao đã bảo mấy bao nhiêu lần duyên của mày có bay lượn lờ lờ thì cũng về Việt Nam thôi mà lại! Hô hô

- Thôi đi! Đang đau hết cả đầu!

- Ừ, đùa thê thôi, nói đi không lại phát điên vì tình đây!

- Tao không biết. Với Nhã Thư là ấn tượng ngay từ ban đầu, ngay khi nhìn thấy con bé lần đầu tiên ở sân bóng. Tao đã không dứt mắt ra được đến nỗi không đỡ bóng để bóng đập bốp vào đầu con bé.

- Vì Trang? Có một nét hồn nhiên thánh thiện ở con bé rất giống cô nhóc đã bỏ đi năm đó.

- Không. Tao chưa bao giờ nghĩ dùng Thu để thay thế Trang.... Tao quên rồi!

Huy dừng lại, thở mạnh, mắt nhìn xa xăm từ về nơi cửa quán nơi lần đầu tiên Trang đến, nơi mái tóc cô buông nhẹ tung bay trong gió, nơi cô bé mặc đồng phục má lúm như tỏa sáng.

- Ủ, tao không nói mày thay thế. Nhưng những thằng con trai bá đạo như tao, như mày, như bất cứ đứa nào trong Bồ Đề luôn có xu hướng cảm nắng những em xinh xinh, hiền hiền, trong sáng, mỏng mỏng. Khả khả.

- Ủ. Có lẽ vậy... Nhưng còn ...

- THụy Dương? Đây lại một kiểu con gái hoàn toàn khác. Mạnh mẽ hay một cách để che giấu sự yếu đuối. Vậy nên để có cảm tình không hề dễ, đến bên không hề dễ và nhận ra đây là ai trong cuộc đời mình càng không dễ.

Tùng ngưng nói, mắt nhìn xa xăm. Đầu đó trong miền kí ức mông lung, là hình ảnh Thiên Trang, người mà tất cả Bồ Đề đều theo đuổi. Nếu người con gái mạnh mẽ của Tùng không xuất hiện, anh sẽ mãi không biết tình cảm kia chỉ giống như việc chúng ta luôn hướng về những quả bóng bay trên bầu trời. Đẹp và dễ vỡ. Chỉ có điều, Vũ Huy nặng lòng hơn anh và còn quá trẻ con để hiểu chính bản thân mình.

- Tao không hiểu mình!

- Ủ!

- Tao thấy mình có cảm tình với cả hai?

- Ủ!

- Tao nghĩ tao thích Nhã Thu, thích nghe tiếng cười lanh lảnh, giọng nói trong veo, và khuôn mặt khiến mọi thứ nhẹ nhàng ấy. Muốn bảo vệ tất cả những điều đáng yêu đó.

- Ủ, còn con bé cocktail?

- Với Dương lại khác, nhiều ẩn số, nhiều nỗi đau. Mỗi lần đến lớp không nhìn thấy cô ấy lại thấy tim khẽ giật thót. Cảm giác lo lắng và bất an xâm chiếm. Nhìn những vết sẹo trên tay cô ấy, tao thấy mất phương hướng và vô dụng kinh khủng. Thương và muốn ở bên chia sẻ, . Đôi khi muốn chịu đựng thay những nỗi đau thể xác và tinh thần mà cô ấy đang hứng chịu.

- Yêu một người là cảm giác đau thay nỗi đau của người ấy. Là cảm nhận người ấy bằng tim chứ không bằng mắt hay tai. Muốn ở bên cạnh chứ không phải muốn bảo vệ. Không ai là anh hùng trong tình yêu cả. Người ta chỉ có thể trở thành những kẻ si tình mà thôi. Hiểu ý tao mày sẽ tìm ngay thấy câu trả lời đấy.

Im lặng, lại nghịch những sợi lông của Bông Xù:

- Muốn thử không? Nhắm mắt đi! Và hình ảnh ai vừa vụt qua?

- Là Nhã Thu!

Huy không trả lời, nhẹ lắc đầu.

- Vậy thì giữ câu trả lời cho riêng mày đi.

Tùng ngẩng đầu nhìn về góc bàn bên cạnh cửa kính. Những tia nắng nhẹ của mùa đông ảm ương lách mình qua những đám mây nhẹ chiếu vào bó hoa đặt trên bàn.... Như rằng “ cô gái mạnh mẽ” của anh vẫn ở đó. Tóc búi cao, mồ hôi lấm tấm nơi cổ sau buổi tập nhảy. Headphone đeo trên tai, tay tí tách đập phách theo nhịp đập. Nàng như một phần vui tươi của cuộc sống mà Tùng tha thiết muốn có được, muốn ở bên.

Tùng neho mắt, bên ngoài cửa là ai đó, rất quen mà rất lạ. Mũ lưỡi trai đội sụp, tóc búi cao lộ ra những vết mồ hôi nhần nhá càng làm rõ gương mặt sắc nét. Bỏ tay từ túi quần, lấy tay đẩy nhẹ cửa bước vào. Tùng khẽ cười....

- Đây, Cô ấy?

Tim Huy chợt nhói lên. Anh giật mình mở mắt:

- Dương á. Đầu?

Rồi như chợt nhận ra Tùng chỉ đùa thôi, anh lại nhắm mắt thật sâu. Câu trả lời đến bất ngờ quá. Chính bản thân anh cũng thật khó chấp nhận. Lúc này trong Huy mọi thứ mông lung quá nhưng hình ảnh về cô gái nằm trên bãi sông Hồng hình như cứ chập chờn đến rồi đi.

- Tở đây!

Mí mắt giật mạnh, Huy giật mình. Ngưng lại một chút anh chưa muốn mở mắt. Giọng nói quen lắm, quen đến mức tim Huy như đã ghi tạc từ lâu lắm chỉ là chính nó cũng không biết. Trầm, buồn và bất cần. Huy biết khi anh mở mắt ra cô ấy đã ở trước mặt. Sẽ là tóc đuôi gà, là gương mặt bất cần, là đôi tay cho vào túi quần. Là cô ấy. Thụy Dương... Liệu có phải người quan trọng lắm với anh.

Anh mở mắt, chậm nhìn sâu vào mắt cô.... Im lặng

Cô đứng vậy.... Tay bỏ vào túi quần... Nhìn anh bằng đôi mắt thăm thẳm... Không bất cần mà lắng buồn.... Bất động và lặng im

Trong khoảnh khắc ấy mọi thứ đều giãn dị như chưa bắt đầu. Họ không hiểu nhau, hoàn toàn không hiểu. Nhưng họ tìm thấy nhau, tìm thấy nhau sau những cảm giác đầu tiên tĩnh lặng như là của nhau lại như không nhận ra nhau.

Muốn khóc. Thụy Dương thật sự muốn khóc. Sao trước anh, trước chàng trai này, tim cô yếu đuối đến vậy, mềm tan đến vậy. Nó muốn vỡ tung ra trước anh lại như muốn im lặng mà bỏ trốn. Nó muốn ào đến như nước lũ bên anh, phủ kín tình yêu lên ánh mắt đang nhìn cô kia, nhưng lại sợ mình sẽ trở nên độc ác và tàn nhẫn. Dương đã hơn một lần như thế. Khi yêu một ai đó cô dễ trở nên ích kỉ và độc ác. Tuổi thơ của cô là cả một chuỗi dài chìm trong mù quáng, làm mọi thứ dễ chiếm lấy mọi thứ yêu thương lẽ ra không thuộc về mình, không muốn san sẻ. Cô sợ rằng tình yêu sẽ biến cô thành “quái vật” như cách nói của mẹ cô, sẽ làm tổn thương những người xung quanh. Dương không định hình được bao nhiêu phần trong bản thân là “quái vật” nhưng sống chết cho tình yêu thì cô có. Dù có phải ác. Dương không khóc, cái cảm giác đối mặt với tình cảm của mình lúc này lạ lắm. Không trẻ con như ngày ấy nữa.

- Thôi, rút lui nào. Bông Xù. Đạo thôi. Chăm quán hộ tao nhé!

Tùng cố vuốt ve để Bông Xù đừng sủa, nhưng nãy giờ nó vẫn ngo ngậy khó chịu lắm. Miệng vẫn mỉm cười: Con bé này, không vừa đâu Bông Xù nhé! Hơi bị “máu”. Thăm nghĩ rồi bước nhanh ra quán.

- Ở đâu ra đây?

Vũ Huy hỏi bằng quơ!

- Trên trời rơi xuống!

Thụy Dương lại vẫn nhìn thẳng vào mắt Huy. Không chút ngần ngại.

- Đến đây làm gì?

- Để yêu cậu!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Thụy Dương lại vẫn nhìn thẳng vào mắt Huy. Không chút ngần ngại.

- Đến đây làm gì?

- Để yêu cậu!

Huy tròn mắt nhìn cô gái trước mặt. Nhưồn mày, đầu khể gật gù, ngó nghiêng.

- Hay vậy! Thật không đấy?

- Thật, dám không?

Nói rồi, cô tiến lên một bước, đứng ngay dưới Huy chỉ tầm đến ngực, đôi mắt ngược lên đầy yêu thương cũng đầy thách thức. Họ nhìn nhau, không vội vã cũng không gấp gáp, ánh mắt như truy tìm mọi thứ thuộc về nhau. Khoảnh khắc ấy Huy thấy lòng chừng lại như không muốn trôi đi. Mọi thứ đến nhanh hay chính anh đã quá lâu để nhận ra. Hóa ra yêu thương là không hề tiếc nuối. Nếu lúc này đứng trước mặt anh là Nhã Thư liệu Huy có thấy hạnh phúc như bây giờ. Liệu lúc này đứng trước mặt anh là Nhã Thư tìm anh có rạo rức mà đầy băn khoăn, lo lắng mà mãn nguyện như lúc này! Cô gái của anh có thể đầy bí ẩn nhưng với Huy tình yêu lúc nào cũng đáng trân trọng hơn bất cứ thứ gì trên đời. Và nếu đã là yêu thì cứ yêu thôi. Những thứ xung quanh. Hôm qua. Hay ngày mai. Sẽ chẳng là gì nữa.

Rất chậm, Huy cúi thấp hơn, đặt một nụ hôn lên môi cô. Nhanh như cắt, Dương quay đi để lại nụ hôn chơi vui ngưng tại má. Mềm và thanh.

Rất nhanh, cô ngược lên nhìn lại anh rồi bật cười. Huy cũng cười. Họ nhìn nhau. Hạnh phúc như vừa chớm nở, dù biết rằng khoảnh khắc này đi qua, còn biết bao nhiêu điều đón đợi. Bởi họ tin còn nhau sẽ chẳng còn chi là không thể. Yêu nhau đúng là không dễ nhưng tìm ra nhau giữa bấy nhiêu người trên trái đất cũng đâu hề có dễ. Họ đã làm được đấy thôi.

- Lượn không? Huy vẫn mỉm cười, tay khẽ chạm nhẩn nhá nơi những sợi tóc vương nhẹ xuống trán Dương

- Có!

- Không hỏi đi đâu à?

- Đi đâu cũng là nơi có cậu!

Huy khẽ nhún mày, bĩ môi nhìn cô:

- Chuẩn rồi! Cứ nói thế có phải hay không?

Dương im lặng, khẽ mỉm cười, rất nhẹ...mơ mang nhìn về nơi có nắng. Huy lặng nhìn theo, chậm chậm. Đẹp quá! Ánh mắt ấy như chất đầy, vàng ươm nắng nhẹ, lấp lánh. Có phải bởi cậu ấy yêu, bởi cô gái ấy đang yêu hay bởi họ yêu nhau?

Dương lững thững bước theo chàng trai trước mặt, ngược mắt nhìn lên nơi gáy tóc màu nâu dề ảm áp. Liệu rằng tấm lưng kia có đủ vững chãi để cùng cô đi hết những khó khăn trước mặt. Liệu rằng chàng trai trẻ con thậm chí còn kém tuổi cô kia có phải đúng là người cô cần? Lúc đến đây, lúc ngồi một mình nơi bãi sông Hồng và quyết chạy đến đây Dương đã nghĩ, nếu cậu ấy ở đây nghĩa là cậu ấy dành cho cô. Không phải bởi định mệnh hay duyên phận mà bởi vì với cậu ấy cô cũng là một phần gì đó ‘không bình thường’. Nhưng lúc này, Dương lại lo sợ, sợ những phút bông bột cũng như tình yêu liệu có bông bột như chính phút này? Dương không muốn nghĩ nữa, mọi thứ trong đầu cô lúc này như một mớ bòng bong. Một mớ. Cô không run sợ vì quyết định của mình, chỉ thoáng nghĩ cho những người quanh cô. Một thoáng thôi.

Khi Huy đứng đấy dựa vào xe, nơi vạt nắng nhẹ nghiêng nghiêng luồn mình trong làn gió. Màu tóc nâu ảm áp phảng phất bay trong gió nhẹ. Huy nhìn về phía Dương và cười. Phút ấy cô biết rằng dấu đứng dấu sai, tình yêu này vẫn phải tồn tại. Dẫu rằng anh sinh ra không chắc dành cho cô nhưng trái tim cô trọn vẹn có mặt ở trên đời vì có anh và để yêu anh. Dương nhắm mắt rồi bước nhanh hơn về phía Huy, vòng tay ôm anh thật chặt từ phía sau:

- Huy à, em...yêu anhđược không?

Nhã Thư đặt chiếc ba lô lên giường, chiếc móc khóa hình thú bông iu iu Huy, chợt rơi ra đập mạnh sàn gỗ. Trơ trọi. Đột nhiên cô cũng ngồi phệt xuống sàn.

Lạnh! Cái lạnh len trong lớp gỗ ốp, luồn qua lớp váy, thấm vào da thịt. Cô chậm chậm nhìn mình trong gương rồi khẽ nhắm mắt. Hình ảnh trái bóng hình xoắn ốc đang tiến về phía cô. Thụy Dương đứng đó, ánh mắt ngạc nhiên rồi cười nhạt. Ánh mắt ấy quen lắm, quen như một phần rất sâu đậm trong kí ức mà một khoảnh khắc nào đó khi lớn lên Thư đã bỏ quên. Ánh mắt như chế giễu, như ngạo nghễ, như vừa lấy mất đi của cô một thứ gì to lớn lắm. Cô nhớ mình đã tựa vào ngực Huy lúc ấy, khi trái bóng tấp qua. Cô nhớ mình đã ở thật gần cậu ấy, gần lắm. Hơi thở Huy mon man trên má Thư. Chỉ là cô không cảm nhận được yêu thương như ngày hôm qua, hôm kia, những ngày trước. Chỉ là cô không cảm nhận được những nhịp đập chộn rộn trong trái tim anh như cách trái tim cô đập loạn mỗi khi đến bên anh. Có phải là yêu thương hay chỉ là ảo giác. Không! Thư tin vào cảm nhận của bản thân, tin vào ánh mắt anh nhìn cô, tin vào lời anh nói khi ở bên cô. Nhưng sao lại vậy, sao lại “yêu thương thật sự” sao lại không cho phép Dương làm đau mình... Dương là gì trong Huy và anh là gì với chị. Chẳng phải quá rắc rối sao. Chẳng phải Thư không hiểu nổi sao. Tại sao ngay cả khi ôm cô vào lòng, ngay cả khi ngực cô nhói lên vì những pha bóng mạnh anh vẫn ân cần nhắc chị “Mặc thêm áo, lạnh!” Phút ấy, Thư thấy trái tim mình giật thót, rồi nhói lên rồi bỗng đau thay cái đau bên ngoài da thịt. Nó nghẹn lại, như không muốn đập. Nước mắt vỡ tan, loang ra, nuốt ngược trở lại, không dám nấc lên từng hồi.

Thư với tay cầm điện thoại gọi cho Huy. Không trả lời.

Một lần, hai lần, ba lần : Vãn bài nhạc chờ vang lên thật

tay cầm điện thoại gọi cho Huy. Không trả lời.

Một lần, hai lần, ba lần : Vãn bài nhạc chờ vang lên thật chậm.

Chậm như chính những nhịp đập trong tim cô lúc này. Chậm như khoảnh khắc anh đưa cô về lớp. Buông tay cô ra để bước đi dù cô đã cố gọi tên. Chậm như biết bao nghi ngờ, biết bao câu hỏi không có lời đáp đang chất chôn lên trái tim cô.

Nhã Thư nhắm mắt. Lâu lắm rồi, cô mới thấy mình như lúc này, thấy cảm giác trong mình mãnh liệt đến vậy, thấy tim mình phản ứng dữ dội như lúc này. Có phải bởi chàng trai ấy, có phải bởi cô đã yêu, yêu rất nhiều?

Nhưng...

Nước mắt ứa ra nơi đôi mắt nhắm hờ: Ba à, con phải làm gì đây? Ba à, con phải như thế nào đây? Thụy Dương, em sai hay chị sai?

Không! Chẳng ai trong họ sai cả. Có chăng chỉ bởi tình yêu quá chât chôi chẳng bao giờ đủ cho cả ba. Dù ta có cố thu mình bé nhỏ. Có chăng chỉ bởi trên đời này đừng nên có nhiều hơn một người yêu cùng một chàng trai. Có chăng bởi sợ rằng một mai cả hai người con gái ấy cùng đạp lên tất cả để có được ai kia, dù chắc gì ai kia đã dành cho bạn. Tình yêu lúc nào cũng mù quáng và ích kỉ quá.

Thư với tay lấy cuốn nhật kí lấy trong căn phòng của ba cô. Mỗi lúc cô đơn, mỗi lúc cảm thấy cần một điểm tựa và thấy mọi thứ bên trong mình như sụp đổ, Thư lại nghĩ đến ba, lại muốn được ở bên, đưa mũi lên vạt áo ba, hít lấy hít để cái mùi thân thương của ba. Tay cô vuốt nhẹ nơi hàng chữ nghiêng nghiêng, xương xương nơi cuối sách: “Con gái à, ba xin lỗi”. Cô thấy tay mình như chạm nhẹ vào những vùng kí ức loang lổ không kịp nhớ. Những câu hỏi bủa vây trái tim nhỏ: Tại sao ba lại xin lỗi? Tại sao khi mất ba không giao cuốn nhật kí cho mình? Tại sao cái giọng xin lỗi ấy nghe quen đến vậy? Tại sao đọc nó cứ trào lên trong cô cảm giác nghẹn lại, không thờ nổi, cảm giác như vừa mất đi một điều gì khủng khiếp lắm, kinh hoàng lắm mà cô không đón nhận nổi. Thư im lặng, nhắm mắt thật chặt, cố ẩn mình vào dòng chảy xiết của thời gian, lời xin lỗi ấy vẫn vang lên như vọng về từ xa xăm lắm nhưng lại gần ngay trước mắt. Có tiếng khóc thét, có tiếng gào lên.

Váy đỏ, tóc bím... Mờ quá, xa quá, không với tới được, không giữ lại được, tay Thư yếu quá. Thư lại ngồi bệt xuống sàn từ lúc nào, tay bám vào thành ghế, mồ hôi nhễ nhại, thở gấp. Cuốn sổ nhật kí rơi ngay phía dưới chân, tấm ảnh hôm trước phơi ra 2/3 để lộ ánh mắt người phụ nữ trong ảnh. Thư nhìn tấm ảnh rồi bất giác rung mình, cô trốn tránh. Chiếc gương trước mặt phản chiếu hình ảnh Thư đang ngồi bệt dưới sàn. Tóc rũ ra, gương mặt thất thần và đôi mắt mệt mỏi nhìn mình trong gương. Mặt cô chạm ánh mắt ấy, ánh mắt cô gái trong gương, nó trong và tỉnh. Thư giật mình. Bước ánh trên tay rơi xuống sàn...

- Máy giờ?

- 11 giờ 45 phút 28 giây

Thụy Dương ngồi bắt chân trên chiếc ghế bằng, chiếc cặp vứt chồng chơ ở ghế bên cạnh. Một tay bỏ ra còi chiếc mũ trên đầu. Một tay vẫn như một thói quen cổ hữu, nắm nhẹ trong bao quần như luôn sẵn sàng chống chọi với mọi biến cố ngoài kia.

- Mày gan to nhỉ? Đi với giai giờ này mới mò mặt về à?

Thụy Dương nhấp chén trà trước mặt rồi lẳng lặng xách túi đứng dậy:

- Hôm nay, nó có kể với mẹ là sút miêng nào không?

- Chuyện gì? Mày lại làm gì con bé?

- Chả làm gì! Đau nó đã kêu rồi, nói được nó đã nói! Đi mà hỏi!

Thụy Dương vừa nói, vừa cười khẩy, dậm bước thêm mấy bước

- Mày...

- Sao ạ! Hay bây giờ mẹ lại quan tâm cả chuyện của con. Có muốn con kể hôm nay con đi đâu làm gì với ai không? Muốn nghe không?

- Tao không rành!

- Chuẩn rồi, tốt nhất là đừng liên quan đến nhau, ngoại trừ khi muốn đánh giải khuây.

Nói rồi, Thụy Dương bước lên trước, lướt qua Nhã Thư đang đứng như trời trồng trước mặt, đi vào phòng. Mắt Thư sung húp, cô rất muốn hỏi chị về Huy rằng hai người đã đi đâu làm gì? Rất muốn hỏi mẹ về người phụ nữ trong bức ảnh kì lạ kia. Nhưng Thư sợ như nỗi sợ vẫn luôn cố hữu trong cô. Sợ sóng gió. Sợ biết quá nhiều. Càng nhiều sẽ càng tổn thương. Càng khó chấp nhận. Nhã Thư chấp nhận không biết tất cả, quên đi tất cả chỉ cố níu kéo một sợi dây ràng buộc mỏng manh giữa những người duy nhất trên đời thân yêu và quan tâm đến Thư. Vứt cô ra ngoài kia, Nhã Thư biết làm gì đây, biết dựa vào ai đây? Thư sợ cái cảm giác một mình ấy, sợ cái suy nghĩ chẳng một ai yêu thương và lo lắng cho mình nữa. Bởi thế, cô chấp nhận tất cả những khó hiểu, những vô lý trong căn nhà này. Chấp nhận cả mối quan hệ thù địch và không khí nặng nề giữa mẹ và chị gái cô. Nhưng hôm nay thì khác, trong Thư chợt nảy lên khát khao mãnh liệt về những điều cô chưa biết, những mảng quá khứ tối quá, Thư đã cố nhưng chẳng thể nhìn ra.

2h đêm, Thư đi thật chậm trên nền nhà lạnh có để mẹ cô ở tầng ba không nghe thấy. Cửa phòng Dương không đóng, cô biết chị để vậy để có thể chạy ào sang bất cứ khi nào nghe một tiếng động thật nhỏ từ phía phòng cô. Nghĩ đến đây, Thư chợt thấy lòng đắng lại. Dù có tỏ ra coi thường hay thù hận, Thụy Dương vẫn luôn ở bên cô dẫu bằng tất cả sự lạnh lùng và bất cần cố hữu. Thư đưa tay đẩy cửa bước vào, căn phòng với những ánh sáng nhẹ hắt từ cột đèn đường phía bên ngoài ô cửa kính. Giường trống. Nhã Thư đưa mắt về phía sâu bên trong nơi bình thường có bức ảnh ba khổ lớn đặt trang trọng phía cao hơn. Cô giật mình, bực chặt miệng.

Trước mặt cô, Thụy Dương đang đứng ngược lên nhìn tấm ảnh người đã khuất. Trên người không một mảnh vải che thân. Từng lớp da thịt lờ mờ hiện lên bên ánh đèn mờ. Đôi chân dài đầy những vết bầm tím. Tấm lưng nhỏ nhắn nham nhở những vết roi. Ở khoảng cách này Thư vẫn nhìn thấy tất cả. Hình như chị đã đứng đó rất lâu thì phải. Mái tóc trên đầu đã sắp khô. Nhã Thư không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa. Đến chị gái cô cũng có hành động kì quặc đến vậy. Một ngày cô phải đón bao nhiêu chuyện bất ngờ vậy nữa đây?

Nhã Thư chậm chậm lùi lại, tay vẫn bịt chặt miệng, chợt đá vào chiếc ghế phía sau. Cô thấy Thụy Dương vơ chiếc khăn tắm trên ghế, khoác nhẹ vào người, vẫn không quay lại:

- Mày có vẻ thích rình mò người khác nửa đêm nhỉ?

Thư giật bắn mình, một chân lững lờ đi di trên bàn chân kia:

- Em, em...

- Vào lâu chưa?
- Dạ!
- Tao hỏi mày vào lâu chưa?
- Không, em, em mới thôi ạ.
- Đúng! Nếu mày vào từ ban nãy mày đã ngất lên xuống rồi
- Em... Em
- Có chuyện gì?

...

- Tao hỏi có chuyện gì?
- Em, em... em sợ ma!

Dương quay lại lườm xoáy rồi cầm điện thoại gọi cho mẹ:

- Mày điên à! Máy giờ rồi?
- 2h15 phút 38 giây.
- Mày nói con điên trong đêm đó hả?
- Đúng, có con điên đang kêu ma mẫn trong phòng tôi đây. Tôi đang suy nghĩ có ném con điên này qua cửa sổ không!

Giọng Dương gần từng tiếng một, ánh mắt xoáy sâu vào gương mặt Thư, qua bao lớp bóng tối, Thư vẫn thấy tim mình lạnh toát.

Chi ấy ghét mình đến vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Cướp Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Giọng Dương gần từng tiếng một, ánh mắt xoáy sâu vào gương mặt Thư, qua bao lớp bóng tối, Thư vẫn thấy tim mình lạnh toát.

Chi ấy ghét mình đến vậy sao?

Dương nhủ mày nhìn theo bóng mẹ cô đang ân cần đưa Nhã Thư về phòng. Vẫn kịp quay lại ném cho cô cái nhìn đầy giận dữ. Rồi đột nhiên thất thần cô quay lại ngược mắt lên nhìn ba. Một giọt nước mắt rớt dài xuống má, bông rớt:

- Ba à, xin lỗi!

Nước mắt vẫn hồi hải roi. Làn da mềm mại vẫn quần mình dưới những nỗi đau rất bỏng. Làn nước mắt khiến xung quanh đen kịt, Thụy Dương như sống lại cái cảm giác ấy.

- Ba!!!!!!!!!

Tiếng Dương thét lên xé toạc màn đêm. Tay cô rời khỏi vô lăng, run rẩy... Trong cô gái 16 tuổi lúc ấy, trời đất như sụp đổ. Cuộc sống của cô, niềm tin của cô, tình yêu và hi vọng của cô đang oằn đi dưới chiếc bánh ô tô kia. Tim cô như ngừng đập trong phút chốc. Não khô hanh. Bàn chân lơ lửng. Chỉ có nước mắt vẫn chảy vô tội vạ... Tay bám chặt vào cánh cửa ô tô, cô trườn người ra ngoài, chân vẫn như không cử động kịp.

Ngã.

Cú ngã chênh vênh tuổi 16

Khi điểm tựa cuộc đời sụp đổ

Khi trái tim thất lại đau không kịp thở

Khi cô gái luôn bắt cần ấy thấy điều duy nhất có ý nghĩa trên đời đã tan biến trong chốc lát.

Thụy Dương không đứng lên, cơ thể cô chỉ chấp nhận một mệnh lệnh: Tiến về phía Ba. Và...Bò. Đầu gối tràn từ chiếc quần jean rách bám lên đoạn đường nhám nhò. Đá nhọn cắm vào da thịt rớm máu. Nỗi đau đó, Thụy Dương không cảm nhận được.

- Ba ơi, ba ơi...

Thụy Dương áp sát gương mặt ba vào ngực mình, nghe hơi thở ba yếu đuối và rất nhẹ. Cô nghe tiếng nhịp tim mình cũng đập thật chậm, chậm đến thê lương.

- Ba à, con gái đáng chết. Con gái Thụy Dương của ba!

- Ba à, mở mắt ra nhìn con gái ba đi.

- Ba à, không được chết, con gái không cho ba chết!

- Ba bảo ba sẽ là quả tim biết rung cảm của con. Ba chết rồi, con còn sống được ko?

- Ba à, ba muốn con ân hận đến chết phải không...

Giọng Dương lạc đi, nước mắt vẫn tuôn không ngừng, rất bóng bõ má mềm. Lúc này cô gần như đã chết một nửa.

- Ba, đợi Thụy Dương!

Mắt cô chột ráo hoảng nhìn về phía xa xa, nơi tiếng máy của chiếc ô tô đang ngày một gần hơn: Đi chứ, đi về nơi có ba, có người cô yêu bằng tất cả bản thân mình và nhiều hơn thế nữa. Trong đáy mắt như âm ỉ bùng lên một quyết tâm sắt đá. Tay cô toan dứt mạnh khỏi tay ba.

Nhưng trong chính khoảnh khắc ấy, cô lại thấy ngón tay mình được giữ lại bằng một lực yếu ớt nhưng đủ níu giữ Dương lại bất cứ nơi đâu:

- Ba..... Ba à! Ba, ba.....

Tiếng ba chẹn ngang bởi những tiếng nấc cụt lủn. Nỗi đau quặn lại nơi cổ họng không thoát được:

- Đừng chết, chăm sóc Thụ và mẹ con. Đừng chết!

- Ba! Con... Con...

- Không, con không có tội. Ba tha thứ tất cả. Tất cả

- Ba...

- Nói với Thụ rằng: Ba rất yêu con gái của ba.

Dương im lặng, bàn tay cô ôm trọn lấy tay ba cố níu giữ. Hơi thở gấp gáp như muốn nhanh hơn giành lấy ba từ tay từ thân. Máu từ người ba ướt đầm lóp quần bò, thấm vào da thịt cô. Lạnh. Cái lạnh lẽo ấy làm trong suốt trống rỗng mọi thứ bên trong cô.

Dương đặt ba xuống đường, cúi xuống thật chậm. Nước mắt chảy ròng, rót đều xuống mặt ba nhưng ông vẫn nằm đó, bất động. Môi cô nhẹ nhàng hôn lên má, lên trán rồi lên đôi mắt nhắm nghiền kia. Môi chạm vào nước mắt của chính mình lặng lẽ trên má ba. Mặn chát. Vị mặn như bám vào vết thương trong tim. Xót và nhói

Rồi cô lần thẫn đứng dậy, những bước chân siêu vẹo đi thật chậm về phía lòng đường, nơi chiếc xe tải đang tiến đến. Ánh sáng của nó mạnh dần làm Dương chói mắt. Tại sao câu cuối cùng lại là: Ba yêu Nhã Thụ. Tại sao sau tất cả những cố gắng đến mức độ ác ý, ba cũng không là của cô đâu cô yêu và kính trọng ông biết nhường nào. Tại sao tưởng rằng tình yêu của ông đã trọn vẹn thuộc về cô cuối cùng lại nói như đang an ủi động viên, đang tha thứ vị tha cho cô. Ba biết? Phải chăng ba biết hết tất cả nhưng vẫn “dung túng” cho cô. Tại sao?

Tại sao ba lại nằm đây, lại ra đi lúc này. Trên đời này điều gì dành cho Dương nữa. Chẳng phải cô phá nát trái tim mình rồi sao. Cô mệt lắm! Đau lắm... và muốn chết. Trời ơi!

Đèn xe tải sáng chói làm Thụy Dương chói mắt, cô quay người, tiếng còi xe phanh gấp chạm đến cả thái dương. Đau nhói.

Vô thức, tay Dương đưa lên che mắt. Lạnh. Vẫn là nước mắt, lạnh. Đèn đường đột ngột tắt. Linh bất giác giật mình. Cảm giác trong vắt, trống rỗng ban nãy vẫn vẹn nguyên trong cô. Quá khứ đi qua, thời gian lượn lờ trôi trước mắt ta, tuổi thanh xuân cũng vụt trôi chỉ có những vết thương trong ta là chẳng kịp lành. Bất cần hay không cũng chỉ là cách ta co mình lại, phản kháng với những biến đổi bên ngoài. Để thấy mình lặng thinh trong nỗi đau như lúc này. Trơ trọi đến oằn mình trong đêm lạnh. Tiếng gió đập vào cửa sổ như bất lực. Cô gái ấy, khẽ chạm tay vào da thịt mình, tay lạnh như chạm cả vào những vết thương đang nứt toang, bung máu. Tiếng nấc không cất lên thành tiếng, nghẹn lại nơi đáy họng. Nỗi đau cất đi sau vẻ ngoài mạnh mẽ. Đêm oằn mình

trong tiếng nấc nghẹn ngào hay tìm cô lơ lửng trong biển miền man những hoài ức chỉ toàn thương đau. Đồi Dương, liệu còn gì để mất? Cô lặng lẽ nhìn ba mình, người đàn ông trong ảnh đang hiền từ nhìn cô bằng đôi mắt không vẩn chút ích kỉ hay toan tính. Gặp đôi mắt ấy chính là điều tuyệt vời nhất trên đời mà cô có.

“ Ban công, tầng năm

From: Vũ Huy with love”

Thụy Dương liếc nhìn tờ giấy trên bàn đầy thờ ơ, vân vân trong tay rồi tiện tay đặt luôn đầu bàn. Đôi mắt thâm quầng và gương mặt mệt mỏi trùm trong chiếc mũ áo khoác đồng phục bông tươi tắn hơn một chút. Hình như có một thoáng cười nhẹ nhàng và bình yên khẽ lướt qua khuôn mặt vốn u ám kia.

Ban Công! Gió!

Cái băng “khu vực cấm”. ngã ào ra sàn gạch. Thụy Dương nhẹ đưa tay vào bao, không thấy quá lạnh. Không vội lên tiếng cô chầm chậm nhìn chàng trai phía xa nơi cuối sân thượng. Gió lùa trong làn tóc màu nâu trầm ấm áp tạt về phía sau, nổi lên gương mặt Huy với những đường nét vừa nghịch ngợm, ngang tàng lại vừa rất men. Ở anh có một nét cuốn hút rất đặc biệt, chính bởi ánh mắt phớt đời nhưng rất sáng. Huy đứng đó, phía xa xa nơi cuối đường mây và như tan mình trong những vạt gió đông nghiêng ngả. Dành cho cô và phải thuộc về cô. Chẳng phải ngay từ đầu, Dương đã nhìn vào đôi mắt kia, nụ cười kia để quyết tâm yêu anh bằng mọi giá sao?

Vẫn giọng trầm trầm, chiếc mũ áo kéo sát xuống che gần hết trán, Thụy Dương lên tiếng. Những âm thanh thờ ơ lẫn vào gió thoảng:

- Chuyện gì đấy?

- Hơ, ăn mặc thế! Không biết lạnh à?

- Không! Nhìn lại mình đi!

Dương vẫn không ngược mắt lên, bàn chân di di trên nền gạch, nghịch mấy cây cỏ dại mọc len mình nơi cả những khe hở hiếm hoi. Gió quay quắt, thân cây quay quắt còi cọc vẫn vươn mình trời dậy. Dương khẽ chớp mắt.

Huy nhìn mớ tóc đuôi gà buộc chổng ngược, đột nhiên thấy vui vui trong lòng, miệng khẽ nở một nụ cười mơ màng lâu rồi đánh mất:

- Không á, thật không? Đếch tin được ấy? Mất cảm giác à?

- Ừ. Mất cảm giác

- Thế còn cảm giác yêu không?

Dương ngược mắt nhìn Huy trong chốc lát, cười khẩy rất bất cần nhưng ánh mắt thì dịu dàng quá đỗi:

- Còn!

Huy cũng cúi gần hơn gương mặt Dương. Khoảnh khắc này gió như chồn vờn giữa họ. Những cơn gió hồi hã xung quanh như cuộn tròn đẩy họ lại bên nhau. Huy nhìn sâu và mắt Dương, cũng thật dịu dàng. Họ ở bên nhau dịu dàng vậy đấy.. Dẫu những trái tim kia đều quặn thắt, bùng mủ những ám ảnh của quá khứ. Tình yêu đôi khi chỉ cần những phút bình yên như vậy thôi, để ta thấy tim mình được xoa dịu, được ủ ấm khi bên nhau. Huy cúi xuống gần hơn, sát xuống bờ má Dương, cảm nhận muaif da thịt người con gái ấy ở khoảng cách thật gần. Bỗng một bàn tay đặt giữa môi cậu:

- Cậu còn chưa tỏ tình với tớ đâu đấy?

Dương không cười, nhưng Huy cười, cười to, rất to. Cho đến khi Dương cũng phải mỉm cười theo, bớt đi rất nhiều lạnh lùng và bất cần cố hữu.

Chỉ là họ không kịp nhìn thấy, phía chân cầu thang dẫn lên ban công, cô bé ấy quay lưng áp vào tường, chân như muốn khụy xuống. Một tay nắm chặt mẫu giấy nhỏ đã nhàu nát từ bao giờ, một tay ôm miệng, nuốt những tiếng nấc nghẹn vào trong mà nước mắt vẫn buông bình trào ra. Thư đặt bàn tay giữa răng mình. Cấn chặt. Không thấy đau. Chỉ có trái tim dường như vỡ nát thật rồi

Bạn đang đọc truyện *Cướp Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Chỉ là họ không kịp nhìn thấy, phía chân cầu thang dẫn lên ban công, cô bé ấy quay lưng áp vào tường, chân như muốn khụy xuống. Một tay nắm chặt

mẫu giấy nhỏ đã nhàu nát tự bao giờ, một tay ôm miệng, nuốt những tiếng nấc nghẹn vào trong mà nước mắt vẫn buông bình trào ra. Thư đặt bàn tay giữa răng mình. Cấn chặt. Không thấy đau. Chỉ có trái tim dường như vỡ nát thật rồi!

Buổi trưa vốn là thời gian vắng khách cho Tùng ngồi nhâm nhi cacao đá. Không hiểu hôm nay may hay rủi quán lại nườm nượp khách. Đang chạy mướt mồ hôi lại bàn lễ tân thì thoáng nhìn thấy con bé của Vũ Huy lúi húi đi vào, ngồi ngay bàn trong góc. Cô bé lọt thò giữa chiếc bàn duy nhất chỉ có 1 ghế quay lại phía bàn pha chế. Vốn dĩ có cái bàn đó bởi vì khách ở quán đôi khi có một vài người đến một mình, tách ra khỏi khoảng bên kia và nói chuyện với Tùng. Cô bé ấy vẫn ngồi im không nhúc nhích, cảm giác cô đơn bao vây lấy xung quanh.

- Anh! Anh cho em mượn “Bông Xù” lát được không?

Nhã Thư đột nhiên lên tiếng bằng giọng chậm, buồn và hoang hoải lắm. Tùng đang mài pha ly cocktail cũng ngước mắt lên. Nhưng không khóc, nước mắt không rơi trên bờ má chỉ thấm sâu một nỗi buồn lay động nơi đáy mắt.

- Ôi, anh đang bận mù mắt. Giúp anh tí đi rồi anh cho mượn. hê.

Tùng nhướn mắt nhìn Thư chờ đợi câu trả lời. Tất nhiên sợ cô từ chối, chỉ là anh muốn kéo cô đứng dậy khỏi cái vỏ bọc u ám kia, chỉ là anh ghét nhìn cô nhỏ bé gọn lỏn trong những nỗi niềm rối bời cố nén lại kia,

- Đừng bắt đền, nếu em làm vỡ ly của anh đấy!

Thư bỗng cười, nụ cười buồn, không vô vấp, không cuồng quýt, nụ cười nhẹ đủ khiến Tùng hiểu tại sao Vũ Huy bạn anh cứ vẫn lơ lạc lối bởi nét thiên thần ấy.

- Đây, bàn số 12. Socola bạc hà.

- Vâng, thưa sếp

Thư lại cười, lúm đồng tiền xinh yêu đến lạ. Tùng thấy tim mình đập mạnh!

- Ổn đấy chứ? Bàn cô bé áo xanh kia em làm nốt nhé!

...

Tầm giờ chiều, quán đã vắng khách. Tùng pha một ly sữa ngô nóng mời Thư. Cô đã chui tọt vào chiếc ghế tự bao giờ, tay mân mê quyển sổ nhỏ, mắt lại sụp xuống, trầm tư nhìn những chú cá bơi bẻ cá cạnh cầu thang.

- Anh trả công em cả buổi sáng bằng gì đây? À, mà sao lại ở đây giờ phải ở trường chứ nhỉ?

- Dạ, em...

Thư ngưng lại không nói tiếp, mắt bỗng rom róm... Cô khẽ nhú mày như cổ ngăn nước mắt đã đọng đầy cổ trào ra, khựng lại, trôi tuột vào trong

- Dạ, à Bông Xù đâu anh?

- Tuấn đưa Xù đi chơi vẫn chưa thấy về.

Vừa dứt lời thì cửa mở, Bông Xù xộc chạy vào, hình như gặp Nhã Thư làm nó vui, đuôi nó cứ ngoe ngoắt rồi chạy gam gam vào chân cô. Thư đột nhiên ngồi thụp xuống, ôm chầm lấy chú chó to gần hết vòng tay cô. Cô đặt má lên mớ lông xồm của nó. Cảm giác nhẹ nhàng và êm ái quá. Mấy hôm rồi, Thư không ngủ được, lúc nào cũng nặng nề và khó chịu lắm. Lúc này thì khác cô thấy như má mình được vuốt nhẹ, đầu cô được tựa lên một thứ mà cô tuyệt đối tin cậy.

- Cát Cát!

Thư nhớ ba kinh khủng, nhớ cả Cát Cát nữa, lúc này cô cần họ nhiều lắm. Muốn được ba ở bên ôm cô vào lòng như ngày bé mỗi lần mất điện sợ tối. Muốn được ba xoa xoa lưng mỗi khi trời nóng, rôm đầy trên lưng. Muốn được ba nựng nựng má, âu yếm “Không sao, lần sau con gái ba sẽ làm tốt” mỗi khi gặp chuyện gì nó không vừa ý. Cô cũng muốn được ôm Cát Cát vào lòng mỗi khi làm sai bị ba đánh đòn, muốn được vuốt ve rồi áp má vào bộ lông trắng của nó mà khóc những khi bị oan ức... Giờ thì không được nữa rồi. Lúc này đây, Thư không còn biết tin ai, không còn biết dựa vào ai nữa, bàn tay chơi vơi đưa lên rồi chùng hững vì khoảng không trước mặt. Không dám căm hận bởi đã từng quá yêu thương. Không dám hờn trách vì chẳng điều chi là rõ ràng. Không dám kêu than vì chẳng ai kịp nghe thấu và nỗi đau càng đọng đầy. Thậm chí không dám đau vì như thế chẳng phải đang buộc tội những người thân yêu nhất sao? Thư khóc! Nước mắt cô cứ thế trào ra không ngăn lại nổi. Còn biết làm gì hơn đây ngoài khóc. Thư cứ ôm Bông Xù mà khóc. Nước mắt cô chạm ngay vào mớ lông xồm xồm, xẹp xuống, mướt đi. Liệu Bông Xù có cảm nhận được nỗi đau trong cô lúc này.

- Bông Xù à!

Cô nấc lên, chú chó đứng im, không động đậy. Hình như nó hiểu nó đang là chỗ dựa cho một trái tim đang đầy nước mắt, yếu đuối và hoàn toàn bế tắc.

- Bông Xù à! Chị phải làm sao đây? Làm sao đây hả Bông Xù?

Những lời cuối cùng lại vỡ òa trong nước mắt, Thư thầm thì thật khẽ, giọng nói vốn trong veo hôm nay như ngắc ngứ chèn lẫn bao nhiêu mệt mỏi, chán nản, bi quan và nước nở. Bỗng Xù lặng lẽ cúi xuống, miệng liếm liếm vào chân cô như động viên, an ủi cô chủ nhỏ. Tuấn nhìn Tùng như tỏ ý không hiểu chỉ có Tùng hiểu thấu nỗi niềm cô che đậy của Thư. Trong anh trào lên biết bao nhiêu là thương cảm cũng từng ấy nỗi đau.

- Thư, anh nói chuyện với em một lát được chứ?

Tùng gọi giật lại khi Thư định ra về, tiếng gọi nhỏ nhưng đủ khiến Thư giật mình, mấy hôm nay Thư rất hay giật mình kể cả khi ngủ.

- Ô, đang sống trên mây đó hả? Nhìn mặt cứ đơ ra. Ngồi đi!

... Thư quay lại nhìn anh, vẫn nụ cười rất lặng. Cô kéo chiếc ghế nhỏ thiết kế theo kiểu quán Bar, chống tay lên chiếc bàn.

- Một ly con ga mạnh không? Quên hết cuộc đời!

...

- Anh đùa thôi! Nói xem nào? Anh cũng biết sơ sơ rồi! Chuyện với Vũ Huy phải không?

- Dạ... Cũng không...

- Đừng nói với anh là không có gì? Anh ghét nghe người ta nói dối lắm dù vì bất cứ lý do nào đi nữa? Anh nói là anh biết gần hết mọi chuyện rồi!

- Có lẽ cậu ấy không còn thích em nữa?

- Em thật sự nghĩ thế chứ?

- Em không biết!

- Thế giờ hai đứa thế nào?

- Em không biết nữa!

- Là gì của nhau? Sao cứ nói không biết là được à? Không thích nhau cũng phải nói cho rõ ràng chứ?

- Làm sao để nói hả anh? Làm sao mà em biết được những chuyện như thế? Giờ phải làm thế nào em cũng không biết nữa! Em có quyền tranh giành với chị gái mình sao?

- Chị em?

- Anh biết không, em đã từng cầu khi sao băng vụt qua để chị em được hạnh phúc đấy, chị ấy khổ quá rồi! Giờ em đi tranh giành ư?

- Khoan đã, ai là chị em? Em nói Thụy Dương á?

Thư không trả lời, cô chỉ khẽ gật đầu đứng dậy, đi ra cổng:

- À, nếu hôm nào em rảnh, lại cho em đến làm phục vụ anh nhé!

Tùng không gật đầu. Mặt anh đăm đăm lại. Không hiểu đang nghĩ gì nữa. Anh lặng lẽ quay đầu nhìn bóng dáng cô gái nhỏ nghiêng nghiêng trong những cơn gió đông sắp chiều. Mái tóc buông nhẹ kẹp nơ hồng bay mỏng manh và yếu ớt quá. Cô gái ấy đang chịu đựng rất nhiều những ám ức, tủi thân. Tùng hiểu rất rõ, hiểu rõ lắm. Bởi cô gái của anh đã rời xa anh như vậy. Biến mất! Không lý do, không câu trả lời bỏ lại mình anh bơ vơ với biết bao câu hỏi không lời đáp. Yêu rồi chia tay, một năm có biết bao cuộc tình tan vỡ nhưng ra đi như thế nào để đừng để lại tổn thương không thể chữa lành cho người ở lại. Đây mới là yêu và trách nhiệm với người ta đã từng yêu!

- Làm gì mà gọi tao gấp thế! Vừa tan học, lạnh quá xá. Cho tau ly trà nóng này?

- Mà đang làm cái quái gì thế?

- Đang xin mày trà chứ làm quái gì?

Tùng đứng bật dậy, túm cổ áo Huy dí sát vào tường. Đưa tây lên định nện cho thẳng bạn chí cốt một nện nhưng lại kiềm chế lại. Vũ Huy tròn mắt, không hiểu chuyện gì đang xảy ra:

- Đây, đây...

Bạn đang đọc truyện *Cướp Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Tùng đứng bật dậy, túm cổ áo Huy dí sát vào tường. Đưa tây lên định nện cho thẳng bạn chí cốt một nện nhưng lại kiềm chế lại. Vũ Huy tròn mắt, không hiểu chuyện gì đang xảy ra:

- Này, này...

- Tao hỏi mày đang làm cái quái gì thế hả?

Tùng gào lên.

- Mày muốn bảo vệ một người nhưng lại thương một người. Mày thích một người nhưng lại thân với một người. Mày bắt cả hai tay sượng lăm đúng không? Bảo vệ thế đấy hả? Thương thế đấy hả? Tao nhổ toẹt vào cái lưng tâm của mày!

Vũ Huy im lặng, khề nhăm mắt. Cậu biết chuyện gì đang xảy ra. Cậu biết mình đang phải đối diện với thực tế rồi, thực tế mà mấy hôm nay Huy cố trốn chạy. Thôi gồng mình chống cự, Huy buông lỏng mình trong vòng kim kẹp của Tùng:

- Sai lầm của tao là không nhận ra tình cảm của mình sớm hơn để ngộ nhận với Thư. Tao không biết, không hề hiểu mình được như mày! Tao yêu Thụy Dương!

- Im miệng... Thế còn Thư, còn Nhã Thư mày định thế nào? Hay mày cứ lảng lảng biến mất như cái cánh Trang đã bỏ cả bọn mà đi, cái cách Quỳnh Thy đã rời xa tao. Anh hùng hảo hán thật!

Tùng cười khẩy!

- Tao...

- Hôm nay Thư đến đây! Mày đi hỏi Bông Xù đi! Con bé ôm nó khóc cả buổi sáng đấy! Nó hỏi Bông Xù nó còn ai để tin, để yêu thương nữa không? Thằng khốn, từ đầu mày đã biết bọn họ là chị em, từ đầu mày đã biết Thư yêu quý Dương như thế nào, vậy mà mày... Đáng xấu hổ quá, Huy ạ!

- Mày im đi! Tao cũng không muốn mọi chuyện thế này! Có trời đánh tao cũng không nghĩ tao thích Dương.

Huy cũng hét lên.

- Thế giờ biết rồi thì sao? Thì vui về bên cô chị và để Thư đau khổ vật vã như mày như tao đã à?

Tùng bỏ tay khỏi cổ áo thẳng bạn. Huy ngồi phịch xuống chiếc ghế bên cạnh. Hai ngày nay của Huy ngoài những phút bên Dương còn lại đều không trọn vẹn. Huy nghĩ nhiều về Thư. Tìm cách giải quyết ư? Có cách giải quyết nào không để lại nỗi đau? Huy thật lòng không muốn làm tổn thương Thư. Càng không sao đối diện được với sự thật sẽ làm tổn thương cô bé nhỏ đáng ra sẽ được nâng niu ấy! Huy gục mặt xuống bàn, hai tay bó vào nhau dưới mặt bàn. Chuyện tình cảm sao lúc nào cũng rắc rối quá!

- Nếu mày trẻ con, không hiểu mình thì tốt nhất đừng yêu nữa. Yêu có phải trò trẻ con đâu. Nó mong manh, dễ vỡ nhưng lại có khả năng làm người ta tổn thương hơn bất cứ thứ gì! Hi vọng mày sẽ tìm được cách giải quyết! Chào mày.

Nói xong, Tùng đi lên tầng 2.

Trời mới chập choạng tối, chiếc áo đồng phục không cài khóa, chiếc cổ trắng ngần giương ra với gió. Thụy Dương đứng trước cửa nhà một lúc, ngần ngừ rồi mới mở cửa bước vào. Từ lúc bên và yêu Huy, Dương càng ghét về căn nhà này, ghét không khí ngột ngạt đến khó thở bên trong. Đột nhiên, cô đưa tay kéo áo lên, Việc lẽ ra cô phải làm từ ban nãy. Lẽ nào trong căn nhà kia còn lạnh lẽo hơn chăng? Đèn bàn sáng. Bóng người đàn bà quen thuộc mà cô gọi bằng mẹ vẫn lặng lẽ trên sofa. Dương khẽ nhếch mép cười. Lòng lại đắng chát. Trái tim lại trở lại đập những nhịp khô khốc.

- Chào mẹ!

- Thư đâu?

Dương im lặng, cô quá quen với câu hỏi này. Lúc nào câu duy nhất mẹ cô nói chuyện với cô cũng là Thư, Thư và chị Thư

- Con không biết. Nó không sang lớp con.

- Mày có còn là chị nó không đấy? Tao bảo mày chăm sóc em nhưng mày cứ phải đợi nó sang là sao? Mấy hôm nay nó làm sao, có chuyện gì mà rầu rĩ cả ngày, mày cũng không biết! Mày làm chị vậy à?

Bàn tay Dương bóp chặt trong bao quần. Tìm lại quần lại:

- Không, con không có em gái. Ai là em gái con? Nực cười!

- Im miệng! Không có nó mà có sống được đến bây giờ không? Không có nó thì đời tao với mày chết trôi chết nổi rồi mày biết không?

- Mẹ! Hóa ra mẹ tốt thế sao? Ồ, con không biết đấy? Chứ không phải mẹ sợ nó biết sự thật về khối tài sản khổng lồ của nó sao? Sợ bị đẩy ra đường sao?

- Câm miệng! Mày đừng ở đó lên giọng dạy đời tao. Nếu không phải vì mày thì ba Thư có chết không? Nếu không phải vì mày chỉ biết ganh ghét đố kỵ, chỉ muốn chứng tỏ cái gì mày cũng giỏi thì nhà này có ra nông nổi thế không? Tội của mày năm ấy, mày quên được à?

- Ừ!

Dương dậm chân xuống nhà, Ừ một tiếng rất khẽ. Mắt cô ráo hoảnh một niềm đau quặn thắt. Ừ, là cô, là cô. Chính cô đã giết chết ba cô! Chính cô đã hại chết ba cô. Chính là lỗi lầm của cô. Không gì khác.

- Ừ, tôi giết ba

- Ừ ba hại tôi

...

Dương chậm từng bước chân lên cầu thang. Bàn chân lạnh ngắt chạm khê vào lớp gỗ. Lạnh và rất quá. Quá khứ khép lại bằng nước mắt cũng được vén lên bằng nước mắt đắng nghét. Nước mắt mặn, nỗi đau nào có vui. Thời gian có chăng chỉ là liều thuốc giảm đau tức thời! Chỉ là tức thời mà thôi.

- Mẹ! Con muốn biết mọi chuyện! Mẹ! Cho con biết sự thật!

Giọng Thư vang lên gần lắm, yếu ớt và mong manh như chực vỡ òa. Ngay phía sau lưng Dương thôi. Gần lắm. Sự thật mà cô phải đối mặt cũng gần lắm. Dương chết lặng.

- Mẹ ơi! Mẹ ơi! Con cần biết sự thật... Mẹ ơi!

Tiếng khóc của Thư nghẹn lại cũng là lúc chân Dương gần như không còn chút sức lực. Cô khuya xuống. Dương chỉ còn kịp thấy mọi thứ chao đảo và tiếng Thư hét lên rồi tất cả chìm vào một màu đen huyền hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Tiếng khóc của Thư nghẹn lại cũng là lúc chân Dương gần như không còn chút sức lực.

Cô khuya xuống. Dương chỉ còn kịp thấy mọi thứ chao đảo và tiếng Thư hét lên rồi tất cả chìm vào một màu đen huyền hoặc.

Bóng đêm huyền hoặc đôi khi lại làm bùng sáng trong ta tất cả. Những mảng kí ức bị bỏ rơi chìm vào quên lãng. Những hoài niệm quá khứ vô tình hay cố ý ta vùi lấp.

Dương thấy lạnh. Cái lạnh xuyên qua sống lưng lan đến từng ngóc ngách cơ thể. Tối quá! Mờ quá. Dương chỉ thấy mình đang bước đi, những bước chân thập thững, yếu ớt.

Đoạn đường này quen quá! Từng thân cây, ngọn cỏ như đã từng là một kí ức chẳng thể phai mờ.

- Không, không ... Đừng!

Dương hét lên trong tâm tưởng! Cô ngồi bệt xuống vệ đường, hai tay ôm lấy đầu, thấy tim mình quặn lên.

- Ba à, con muốn tập xe. Con đi được ba mà. Con sẽ giúp được ba việc ở công ty.

- Nào, con mới chỉ 16 tuổi thôi, chưa đi được đâu. Bao giờ con lớn ba hứa...

- Được. Con bảo được là được ba. Con học gì cũng nhanh hết. Ba nhé! Thụy Dương rất giỏi!

- Thôi được rồi! Ngang như cua. Nhưng chỉ tập 1 chút thôi nhé! Và phải nghe lời ba đấy!

- Yes sir! Mai con sẽ đèo ba đi làm:D

....

- Đứng rồi, con gái! Bình tĩnh nào! Đạp nhẹ vào phanh! Lùi lại! Nhích nhẹ thôi!

Trong xe là Dương, đứng rồi là Dương của năm 16 tuổi. Con bé ngồi lọt thỏm trên ghế lái. Tay nó siết chặt trên vô lăng. Nó vừa đâm nhẹ vào Cát Cát nên lệch hướng. Con chó chết tiệt! Giờ thì Dương đang loay hoay. Chiếc xe đang hơi chệch xuống mép đường. Một chút bần loạn.

- Nào, được rồi! Đứng sau ko có ai hết! Chỉ có ba thôi nào! Lùi nhẹ đi

...

- Hay để ba lái cho! Xuống đây nào! Dừng xe lại nào! Cẩn thận!

Dương nhắm mắt. Không được. Không được. Nó không muốn, không cho phép mình là kẻ thất bại ngu ngốc hay chỉ là mất bình tĩnh. Không cho phép, nhất là trước mặt ba. Nó phải mạnh mẽ nhất, giỏi giang và hoàn hảo nhất.

Rồi đột nhiên Nó mở mắt. Tay nó ghì chặt vô lăng, vòng tay, căng cơ và....

Tiếng hét của ba như làm rách tan mọi tế bào não bộ trong cơ thể nó. Không, chính xác là tiếng hét ấy xuyên vào tim nó, để tất cả vỡ vụn trong khoảnh khắc.

Dương quần quai trên đường. Những mảng màu xám xịt của kí ức khiến bàn tay cô co giắt. Cái lạnh từ nền đường cái hình như càng thấm sâu hơn. Dương không nhìn thấy ba. Cô chỉ nhìn thấy bóng dáng tấm lưng quen thuộc lùi dần... lùi dần về phía đường cao tốc. Dương gào lên:

- Ba, Ba. Đừng bỏ con. Ba... Ba ơi!

Nước mắt thấm gọn trong những âm thanh, co tròn rồi tung vờ. Nước mắt tức tưởi nghẹn quất lại chất ra. Ba không nghe thấy, ba vẫn đi, đi rất nhanh.

Chiếc xe tải lao hun hút. Gió xoắn ốc. Mọi thứ như muốn cuốn lấy, hút đi, cướp mất ba.

Dương không kịp suy nghĩ. Đầu óc cô trống rỗng. Cô cứ thế gào lên điên dại, Khoảng không trước mặt tối quá. Dương chỉ thấy ba và ánh đèn ô tô đang ngày càng gần. Cô bò đi trên nền đường nham nhở. Thấy quần bò rách đầu gối, máu rỉ ra thấm ướt. Không đau. Hay chính Dương không cảm nhận được.

Tiếng ô tô tải như sát nút. Tiếng ba hét lên thất thanh. Tiếng gào lên của Dương và cô ào tới, cánh tay chới với quơ mạnh trong không khí. Không có ba! Biến mất thật sao! Không...

Đèn ô tô sáng choang. Tiếng phanh kít nghe chói óc. Dương hét lên:

- Ba!

...

- Dương! Dương! Cậu tỉnh chưa? Tỉnh chưa?

Dương ngồi bật dậy. Dây truyền nước nơi cánh tay bung ra bởi bị giật mạnh. Mồ hôi đầm đìa trên mặt. Dương mơ. Là một giấc mơ! Giấc mơ ấy có ba. Nhưng không phải là một giấc mơ đẹp. Bởi đó là khoảnh khắc ba đã ra đi mãi mãi, là khoảnh khắc chính tay cô giết chết tình yêu và chỗ dựa duy nhất của cuộc đời mình.

Lạnh! Dương thấy người lạnh toát. Mọi giác quan vẫn như đông cứng. Tim thất lại. Quá khứ đôi khi tàn khốc quá, ản mình đi sau lớp bụi thời gian để rồi lại bat tung lớp bụi, sống dậy trong chớp chồn mê sáng. Và người ta lại đau, buộc phải đau. Đau đến tức thở. Dương chệnh choáng.

- Đây, đây cậu ổn đấy chứ?

Dương thấy người lạnh toát. Mọi giác quan vẫn như đông cứng. Tim thất lại. Quá khứ đôi khi tàn khốc quá, ản mình đi sau lớp bụi thời gian để rồi lại bat tung lớp bụi, sống dậy trong chớp chồn mê sáng. Và người ta lại đau, buộc phải đau. Đau đến tức thở. Dương chệnh choáng.

- Đây, cậu ổn đấy chứ? Nhìn tớ này! Vũ Huy

Dương chậm chậm đưa mắt nhìn Huy. Mái tóc màu nâu ấm hình như làm tim cô bớt lạnh. Đôi mắt dịu dàng mệnh mạng kia khiến lòng cô bình yên hơn chút ít... Dương nhìn Huy hồi lâu. Đưa tay chạm nhẹ vào khoeo mắt đượm sự lo lắng của anh... Một phút, hai phút... Rồi bất giác ôm chặt lấy anh. Vũ Huy cũng vòng tay ôm chặt cô vào lòng. Trong vòng tay anh sẽ là ấm áp, trong vòng tay anh sẽ là tình yêu không nghĩ ngợi, không toan tính cũng không cần ích kỉ. Bởi anh dành cho cô, nhất định dành cho cô, trọn vẹn và đủ đầy. Dương im lặng, mặc cho nước mắt mình rơi, rất lạnh nơi cổ Huy. Cô nghe tiếng mình nức nhẹ. Chỉ bên anh cô mới được khóc như lúc này. Khóc thành tiếng cho nỗi đau thành hình thành sắc rồi trôi đi đừng ở đó ám ảnh, hù dọa, âm ỉ nhói buốt trong cô nữa. Huy dịu dàng đưa tay vuốt nhẹ mái tóc người con gái anh yêu, lần đầu tiên thấy tóc cô buông xõa không cột đuôi gà khiêu khích. Bỗng chạnh lòng thương lắm người con gái vốn luôn tỏ ra thật mạnh mẽ này. Hóa ra có mạnh mẽ hay không thì trong tình yêu vẫn vậy mà thôi, vẫn

chỉ là cô nhân tình nhỏ thích được cuộn tròn trong vòng tay người cô ta yêu. Trái tim cô gái nào khi ấy cũng mong manh, nhạy cảm và dễ tổn thương. Bất giác, Huy khẽ nghĩ về Thư, thấy sống lưng lạnh lạnh, thấy tim khẽ nấc cụt... Nhưng anh biết làm gì hơn nữa, Huy khẽ nhắm mắt để hình ảnh cô gái phía sau lưng anh đang khóc thầm dường như hiện rõ đến vậy.

Không, Thư không khóc thầm. Nước mắt cô run rẩy ào ra ướt đầm má. Thư đưa tay lên miệng, cắn chặt bàn tay để tiếng nấc nghẹn lại nơi cổ họng. Ai nói cô trẻ con cũng được. Thư chẳng bao giờ che giấu được những cảm xúc bên trong mình. Một lần nữa người con trai ấy lại ôm người con gái khác trước mặt cô. Người con trai đầu tiên khiến trái tim vốn luôn đập bình yên của cô lỗi nhịp. Người con trai mang gió mới đến cuộc sống vốn an nhiên của Thư. Người con trai ấy đã nói muốn tỏ tình với cô. Người con trai ấy đã nắm lấy tay và dặn cô: Không được phép làm đau mình. Ba đi rồi! Cậu ấy đến! Để lần đầu tiên Thư biết tin yêu biết cảm giác được che chở, yêu thương bởi một người con trai khác. Vậy mà... Những hình ảnh ở sân bóng rổ vụt qua... Giây phút quận thất nơi ban công hôm ấy... Chân Thư khụy xuống. Cô ngồi bệt xuống sàn nhà. Răng Thư cắn nát tay cô. Tiếng nấc ứ ậm rồi rì rì phát ra, nghẹn ứ bởi nước mắt, căng tròn bởi nỗi đau không thoát ra được. Sao lại là chị cô, sao lại là Thụy Dương? Không được! Không được là chị ấy! Thư muốn hận, muốn căm thù, thậm chí muốn chạy ào tới xô người con gái kia ra, ôm chầm lấy Huy, thật chặt, thật gấp. Để trọn vẹn giữ cậu ấy cho riêng mình. Nhưng Thư à, tỉnh lại đi! Người ấy là Thụy Dương, là chị gái mày! Là chị gái mày đấy! Là người thân hiếm hoi còn lại trên đời để mày được quyền yêu thương. Thư ạ! Không được, Không được....

- Chuyện gì thế này! Thư, Thư, con sao vậy?

Huy giật mình bỏ Dương ra, ngoái lại nhìn Thư. Dương đã quên mất cô em của cô này giờ. Hoàn toàn quên mất bất cứ ai trên đời trong khoảnh khắc ban này.

- Đứng lên mẹ xem nào! Đứng lên!

Rồi như một đứa trẻ tìm lại được mẹ. Thư òa khóc. Mọi uất ức, mọi tiếng nấc, mọi hờn giận trào ra. Thư khóc to và nấc thành những tiếng nghẹn ngào.

- Đứng lên! Mẹ bảo con đứng lên đi! Có nghe thấy không?

- Mẹ à...

Tiếng gọi mẹ yếu ớt chen lẫn tiếng khóc nức nở. Thư vẫn ngồi bệt dưới đất, không đứng lên nổi.

- Đứng lên!

Mẹ cô kéo mạnh cánh tay cô để cô đứng dậy. Bà hiểu chứ. Chỉ cần nhìn cảnh tượng ban này là đủ để hiểu. Đứa con gái lớn của bà lại gây thêm nỗi đau gì trong lòng con bé yếu đuối này nữa rồi. Những oan ức, mất mát khi bé có thể ta không kịp nhớ hoặc vụt quên theo thời gian nhưng tổn thương ở hiện tại, tổn thương khi đã trưởng thành thường ăn sâu vào tiềm thức, ăn mòn cả trái tim vốn rất mềm và mong manh.

- Mẹ bảo con đứng lên! Có nghe không? Cái gì là của mình phải biết giữ. Cái gì không là của mình phải biết cướp. Hiểu không? Đứng lên! Đứng lên thật mạnh mẽ mẹ xem nào! Đứng lên

Cứ mỗi câu đứng lên bà lại kéo mạnh tay Thư hơn khiến cánh tay cô đau nhói. Nhưng những lời của mẹ lại chạm vào tim Thư. Nó ở lại đó, trở thành sức mạnh khiến chân cô gượng dậy.

Thư khẽ dựa vào người mẹ đi ra phía cửa. Cánh cửa mở ra khiến căn phòng bệnh viện bớt ngạt thở. Gió khẽ bay nhẹ khiến da mặt đang căng đỏ vì khóc được mon man, dần ra chút ít. Noi cuối cánh cửa chuẩn bị khép. Thư ngoái đầu lại, không nhìn Huy mà xoáy ánh mắt về phía Dương. Đôi mắt, lần đầu tiên, không biểu lộ nhiều xúc cảm, chỉ là một ánh nhìn hun hút, lạnh lùng lắm:

- Chị! Em đợi chị ở nhà! Cần nói chuyện!

Noi cuối cánh cửa chuẩn bị khép. Thư ngoái đầu lại, không nhìn Huy mà xoáy ánh mắt về phía Dương. Đôi mắt, lần đầu tiên, không biểu lộ nhiều xúc cảm, chỉ là một ánh nhìn hun hút, lạnh lùng lắm:

- Chị! Em đợi chị ở nhà! Cần nói chuyện!

Hình như Huy khẽ thấy rung mình. Ánh mắt của Thư như cơn gió mạnh hất vào mặt anh, rất rất. Huy chưa từng thấy Thư như vậy, trong anh, Thư mong manh lắm, nhẹ nhàng và dịu dàng quá đỗi. Dù có chuyện gì xảy ra đi nữa cô vẫn thuần khiết như một thiên thần vậy. Ánh mắt ban này thoáng qua thôi nhưng bỗng khiến anh giật mình. Có phải mọi thứ đang bắt đầu không? Rất nhiều xáo trộn, rất nhiều đổi thay. Cái lạnh lùng trong cách nói của Thư cho anh linh cảm bất an đến lạ. Mong lắm những sóng gió đừng đến nữa để những trái tim kia đừng tổn thương thêm nữa. Huy ngược mắt nhìn Dương thấy cô đang lặng lẽ nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Mắt cô vẫn còn ướt ướt. Anh khẽ mím môi, đảo mắt lên bầu trời mong tìm chút bình yên ít ỏi. Nhưng những ngày cuối đông, bầu trời âm ỉ buồn tẻ quá!

- Mẹ về đi! Con muốn ra ngoài một lát!

- Đi đâu! Về nhà đi, đừng làm mẹ lo lắng!

- Mẹ yên tâm, con gái 18 tuổi rồi mà!

Thư thôi nhìn những tán cây bên đường. Ngón tay vẫn di di trên cửa kính ô tô. Cô quay về phía mẹ khẽ mở một nụ cười buồn rất nhẹ rồi chậm chậm bước xuống xe.

Hôm nay cái dáng đi ấy không còn hớn hờ và tung tẩy nữa. Chiếc nơ cài tóc màu hồng im lìm trên mớ tóc mây. Con bé chậm chậm đi những bước uể oải. Nhìn theo tấm lưng hao gầy đang dần rời xa kia bỗng khiến bà quặn lòng đến vậy. Đã ngỡ sẽ bình yên, đã ngỡ sẽ bù đắp yêu thương, quan tâm và lo lắng hết lòng cho con bé để chuộc Nợ và chuộc Tội, đã tự thấy yêu thương hơn cả máu thịt mình. Bỗng dưng kia đang vượt khỏi bàn tay bà và sẽ sớm mất hút. Quá khứ là có thật, không phải tưởng tượng. Quá khứ có che dấu đến đâu cũng chỉ là đợi ngày lộ rõ để cuối cùng nỗi đau đã từng hiện hữu lại được trào lên, nham nhở những trái tim yếu đuối của hiện tại. Người đàn bà ấy từng đi qua biết bao cơ cực, biết bao cay đắng. Người đàn bà ấy từng độc ác và nhẫn tâm để rồi cuối cùng khi yêu thương thật sự lại đánh mất trong khoảnh khắc. Những người càng như vậy khi yêu lại càng mãnh liệt, chỉ có điều ông trời có cho họ hạnh phúc không?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Trời buổi sáng thấm lạnh. Cái lạnh nhẹ nhẹ theo gió len qua những ô cửa nhỏ làm rung rinh mấy chậu hoa được đặt cạnh cửa sổ. Tùng thích không khí cuối đông những hôm thế này, nhẹ nhàng và thanh thản lắm. Ít khách cũng không muốn bị làm phiền, anh quay tấm biển Close lại nơi cửa quán. Bỗng Xù có vẻ hiểu chủ nhà im lìm không nhúc nhích cạnh nhà riêng của nó.

Tùng nhìn Bông Xù cười hiền lành rồi đánh mắt sang màu tím man mát của những cánh hoa mong manh. Bất giác khẽ cười! Cô gái của anh từng ngồi đây, ủ mình trong lạnh lẽo, cầm cúi bên chiếc laptop và nghe nhạc. Không ai hiểu được cô gái ấy nghĩ gì và cần gì ngoài một cốc cacao nóng để tay được ủ ấm. Luôn là áo dài quá mỏng, rộng thùng thình. Luôn là quần hip-hop toàn bao và bao và mũ lưỡi trai che gần hết nửa mặt. Nhưng chỉ cần cô ấy ngược lên nhìn về phía Tùng và cười. Nụ cười ấy sẽ xóa tan đi tất cả. Mọi lạnh lẽo. Mọi khoảng không. Mọi vướng bận... Tùng yêu cô gái ấy, yêu cách cô chăm chú vào từng giai điệu, tay bật nhịp và chân di di. Yêu cách cô ấy sống hết mình với đam mê và chỉ đam mê thôi! Những khoảng như thế anh có thể đứng lặng ở đây cả tiếng đồng hồ chỉ để ngắm nét vui tươi trên gương mặt ấy!

- Anh thích em!

- Còn em thích dance! Chỉ dance thôi!

- Anh cũng thích dance... khi dance có em!

- Oh, yeah. Có vẻ rất lãng mạn.

Tùng vòng tay ôm eo cô từ phía sau. Tựa cằm lên bờ vai thon của Thy. Bản nhạc đổi sang tông nhẹ nhàng đúng lúc, mùi thơm từ tóc Thy khiến Tùng thấy thanh thản và bình yên quá:

- Thế này mà chưa lãng mạn sao?

- Theo anh thì sao?

Tùng xoay người cô lại, đặt ngón tay lên cằm cô, nâng nhẹ, rồi dịu dàng chạm nhẹ môi vào cánh mũi Thy:

- Em là điều lãng mạn và quyến rũ nhất mà thượng đế ban tặng cho anh đấy! Biết không?

Thy nhìn anh tình quái, cười cười rồi nhưn chân chạm môi vào môi anh. Nụ hôn trong nhạc, ướt đẫm những xúc cảm không thể nói thành lời. Tiếng nhạc dịu dàng len vào từng góc ngách trái tim Tùng, vị ngọt ngào nhẹ nhàng thấm vào môi anh.

....

Tùng nhắm mắt như cố lưu giữ từng khoảnh khắc không còn ở hiện tại ấy. Giấc mơ nào rồi cũng phải tỉnh thôi nhưng cảm giác của nó đôi khi ngay cả lúc tỉnh rồi chúng ta vẫn thấy hiện hữu rất rõ, rất thật và rất gần. Cảm giác về Thy là sức sống là tươi vui là ngọt ngào và tràn đầy năng lượng. Hình ảnh cô khi nhảy, gương mặt lấp lánh mồ hôi mà rạng rỡ cười, mãi mãi anh không thể quên.

Tùng đưa mắt về phía Bông Xù đang ngoe ngáy đuôi. Một bờ tóc đen đang tựa lên mớ lông trắng toát. Cô gái nhỏ đang ôm ngang lấy bụng chú chó khó ư. Nhìn điệu bộ của Bông Xù đủ để biết cô bé ấy là ai. Tùng không có ý định phá tan phút giây bình yên của Nhã Thư. Cô bé đã phải chịu đựng quá nhiều rồi. Tùng vui vì cuối cùng chỗ anh và Bông Xù lại là nơi cô bé tìm đến. Khi cùng cực và ngạt thở đôi khi người ta trở nên rất khốc liệt, tiêu cực. Ít nhất nơi đây cũng đủ khiến anh an tâm chút ít.

5 phút, 10 phút rồi 15 phút. Mái tóc vẫn im lìm ở vị trí cũ. Nhã Thư hình như hoàn toàn không nhúc nhích. Cô khụy chân dưới sàn bê tông lạnh toát. Váy hoa xòe rộng lấm bần đê lộ gót chân đỏ ửng. Vòng tay vẫn ôm ghì lấy Bông Xù. Con chó đứng yên không nhúc nhích, mắt nó thi thoảng đảo đảo, chân co lên đẩy đẩy vào chân kia.

Hình như có điều gì bất thường!

Chương 19

Hình như có điều gì bất thường!

Tùng bật cửa ào ra. Ngoài trời gió! Gió tạt vào mặt Tùng buốt buốt vậy mà con bé vẫn gan lì trơ trọi ở đấy gần 20 phút đồng hồ.

- Nhã Thư?

...

- Nhã Thư?

- Này, em không sao đấy chứ? Đừng dọa anh!

Tùng xoay người sang phía bên kia, ngồi xuống nhìn cô. Ánh mắt Thư ráo hoảnh đắm đắm nhìn xuống đường không mục đích. Lần này cô không nói chuyện, không tâm sự cũng không thủ thỉ với Bông Xù nữa. Sự im lặng này khiến Tùng bỗng thấy sợ hơn. Đôi mắt vốn trong veo, bỗng nhiên hôm nay quánh lại nỗi buồn khôn tả hết. Đáy mắt loang loáng những vệt mây âm đám hay nước mắt kết lại. ... Tay vẫn ôm chặt Bông Xù như cứu cánh duy nhất.

- Thư, đứng dậy đi em! Vào nhà nào, ngoài này lạnh! Bông Xù cũng phải vào chuồng không sẽ lạnh.

...

- Thư, nhìn anh này! Buông ra đi! Đứng lên! Đứng lên!

Tùng đưa tay chạm khẽ vào bàn tay cô. Lạnh buốt.

- Trời ơi! Đứng lên! Cóng hết tay rồi! Đứng lên!

Thư vẫn không lên tiếng. Hoàn toàn im lặng. Ánh mắt ráo hoảnh nhìn ra bên ngoài như rằng mọi lời Tùng nói đều trôi tuột đi.

Tùng cũng không phải tay vừa. Anh đứng dậy. Kéo vai cô, bế thốc dậy, ôm ghì lấy. Nhã Thư bé nhỏ quá! Mỏng manh quá. Lòng Tùng trào lên niềm thương cảm lạ lẫm!

- Buông em ra! Em muốn một mình!

Thư nấp máy nhẹ bờ môi đã trắng bợt. Tùng chữ chậm chậm như hết hơi.

- Vào nhà rồi nói!

- Buông em ra!

- Đừng cựa quậy nữa xem nào! Vào nhà!

- Buông ra! Buông ra! Buông ra đi!

Hình như Thư đã dùng hết sức để hét lên. Những từ cuối cùng uể oải lẩm rôi. Nước mắt bắt đầu rom róm rồi giàn dụa. Tùng đặt Thư xuống chiếc ghế bành dài. Thư không ngồi dậy. Cô vòng tay qua chân nằm co lại như đứa bé trong lòng mẹ. Ai đó đã nói với Tùng người ta chỉ nằm vậy khi thấy mọi thứ xung quanh đều đáng sợ và muốn bé nhỏ lại để được an toàn thật sự. Tùng nhìn cô thờ dài.

- Một cốc cacao nóng nhé! Nó sẽ làm nước mắt em khô nhanh hơn đấy!

Anh cười nhẹ. Rồi đi vào quầy pha chế. Thư vẫn nằm im lìm không nhúc nhích trong chiếc ghế bành đệm ấm. Nước mắt đã không còn bưng bình chảy vô tội vạ nữa. Vùi đầu trong chiếc gối ôm bỗng có cảm giác nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Tùng vừa lúi húi làm cacao thì thoáng lại quay về phía Thư bằng cái nhìn nhiều thương cảm. Anh nhẹ nhàng tiến về phía cô. Thư ngủ. Đôi mắt nhắm khẽ, nước mắt vẫn ướt trên bờ mi. Có phải trong mơ em vẫn khóc. Nhiều lúc Tùng nghĩ Thư giống mình những ngày ba mẹ ly hôn, những ngày Thy bỏ đi quá. Chỉ có điều anh là con trai và chưa bao giờ là một thiên thần như cô. Vậy mà mọi thứ đã quá kinh khủng rồi. Đi qua tất cả những chuyện này, liệu có bao giờ thế giới này lại mất đi một thiên thần như Thư. Anh khẽ cúi xuống nhìn cô thật chậm. Không! Gương mặt này sinh ra để trở thành thiên thần. Con người này sinh ra để được nâng niu và bảo vệ. Hóa ra ấn tượng đầu tiên của Vũ Huy về cô gái này cũng không hoàn toàn sai. Trước Nhã Thư những lần

tưởng như vậy hoàn toàn có thể hiểu được.

Tùng đưa tay vuốt nhẹ những sợi tóc mai hờ hững phủ xuống gương mặt Thư. Đột nhiên cô ngồi bật dậy. Tùng hơi xót xa:

- Xin lỗi! Em chắc mấy hôm nay ngủ được ít!
- Gần như không ngủ được anh ạ! Cứ hơi động cựa là lại dậy! Em thấy mệt mỏi quá!

Thư không nhìn Tùng, đôi mắt hướng về phía cửa sổ, nơi những răng hoa tím co mình trong gió.

- Nào! Một chút cacao nhé! Mất vẫn còn ướt đấy!
 - Vâng!
 - Em có muốn tự làm cho mình không? Muốn làm phục vụ ở quán anh là phải biết hết đó
- Thư nhìn sang phía Tùng cười hiền. Mắt rần rần nước. Nhưng cũng ngoan ngoãn đứng dậy
- Đúng rồi! Đúng rồi! Cho ít cacao thôi để đừng bị đắng gắt!
 - Thế này chứ gì ạ?
 - Nhiều thêm tí nữa đi! Ít quá lại nhạt!
 - Đây thừa sếp!
 - Không cho nhiều đường thế đâu nhé!
 - Xiu xiu thôi! Cốc của anh thì dùng cho nhé! Anh ghét đường lắm! Rồi mang ra “phục vụ” quan khách nha!

Tùng cười nhìn Thư đặt hai cốc cacao lên chiếc đĩa nhỏ, kệ nệ bê ra theo đúng cách anh dạy:

- Ô, thẳng lưng, thẳng lưng! Như thế này anh không tuyển đâu!
- Hừ... anh thật khó tính như quý
- So sánh thế đấy hả? Đuổi việc luôn giờ!
- Thế là em được nhận rồi đúng hem? Không nhận em là phí lắm đó

Thư đùa lại. Cười. Nụ cười đã vui bớt những vệt buồn loang trong khóe mắt.

- Sặc. Em cho gì vào cacao của anh thế!
- Ô, anh không thấy mặn à! Muối đấy!
- Ôi gọi ơi! Tôi giết đấy, nàng ơi!

Nói rồi véo tai Thư. Cô cười sặc sụa. Tiếng cười lại lạnh lớt, nhí nhảnh và tươi vui. Cô cúi đầu giữ tai mà cười.

- Tha cho em! Tha cho em!

Tùng như khựng lại. Tiếng cười ấy trong và sáng quá! Tiếng cười ấy làm anh nhớ về cô gái ấy! Cô gái của anh nơi mỗi điệu nhảy và cười tung bừng sau khi hôn anh. Hơi nhắm mắt lại rồi khẽ rướn mắt lên để hình ảnh ấy không còn chập chờn như hiện rõ trước mặt.

- Em về đây! Muộn rồi! em có hẹn với chị Dương!

Thư nhanh chóng trở lại với nỗi đau đong đầy trong đáy mắt. Nhanh như cắt lại quay đi bỏ rơi ánh nhìn chệnh vênh dò xét và bất ngờ của Tùng. Đôi mắt Thư chệnh vênh tìm một điểm tựa vô hình giữa không trung. Mà hình như bất lực.

- Thư này! Cứ làm gì em thấy thoải mái nhất!

Anh tiến sát lại trước mặt cô. Đưa tay nắm lấy tay cô đặt lên ngực trái:

- Nếu mệt mỏi quá thì nhớ: “Đặt tay lên tim và nói: Mọi chuyện sẽ ổn thôi”. Nhớ nhé!

Thư ngẩng mặt nhìn Tùng trong chốc lát khẽ cười!

Chiếc taxi vừa đi khỏi cổng. Thư đứng nép vào một góc đường để thấy chàng trai của cô từ trong nhà đi ra, bước lên xe. Nước mắt chực muốn rơi ra. Đưa tay lên miệng cắn chặt để thấy mình mạnh mẽ hơn. Rồi nắm chặt tay bước từng bước thật chậm thật chậm về phía căn nhà của mình. Thư sợ điều gì? Sợ chính nơi này sao? Chính chỗ dựa bao nhiêu năm, chính mái ấm, chính những điều thân thương nhất sao, chính những người cô yêu thương nhất ư? Tim Thư nghẹn lại!

Thư đứng giữa phòng khách. Dương ngồi sẵn trên ghế. Mẹ ngồi đối diện. Họ không nhìn nhau. Khoảng không như đông đặc. Khó thở! Thư thấy nước mắt trào ra. Không cất nổi một bước chân. Đột nhiên nỗi sợ trong cô lại trào dâng. Bật tung quá khứ ư? Đi tìm sự thật ư? Cái cuối cùng còn lại cho cô là gì đây? Có hạnh phúc nào không? Thư rất sợ.

- Không, không được. Đây là gia đình của cô!

Trái tim Thư gào thét, chân lê từng bước về phía bậc cầu thang. Chênh vênh và muốn ngã òa. Nghẹn lại từng tiếng nấc để nói từng từ thật chậm thật khó khăn:

- ĐỀ HÔM KHÁC ĐI Ạ! Hôm nay con hơi mệt!

- Ngồi xuống đi! Tôi có chuyện cần nói hết!

- Chị...

Câu nói của Dương làm Thư khựng lại, bước chân định thêm 1 bậc cầu thang lơ lửng giữa không trung. Nước mắt trào ra không thể kiểm soát. Toàn thân Thư run rẩy. Tay bám chặt vào thành cầu thang, bám thật chặt.

Bạn đang đọc truyện *Cướp Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Trái tim Thư gào thét, chân lê từng bước về phía bậc cầu thang. Chênh vênh và muốn ngã òa. Nghẹn lại từng tiếng nấc để nói từng từ thật chậm thật khó khăn:

- ĐỀ HÔM KHÁC ĐI Ạ! Hôm nay con hơi mệt!

- Ngồi xuống đi! Tôi có chuyện cần nói hết!

- Chị...

Câu nói của Dương làm Thư khựng lại, bước chân định thêm 1 bậc cầu thang lơ lửng giữa không trung. Nước mắt trào ra không thể kiểm soát. Toàn thân Thư run rẩy. Tay bám chặt vào thành cầu thang, bám thật chặt. Thư nhắm mắt, đầu óc cô trống rỗng quá. Mọi giác quan như đông cứng không buồn cử động. Một thoáng rất tự nhiên trong khoảnh khắc ấy, ba lại đứng đó cười với cô, cô lại nghe tiếng ai đó gào lên dưới mưa, và hình ảnh về một đôi mắt rất quen, quen lắm vụt qua như gió. Thư rùng mình. Tay nắm chặt vạt áo, bỗng mở to mắt, Thư lờ lờ nhìn những bậc cầu thang trước mặt. Rồi ai cũng phải đi qua những chông chênh của cuộc đời. Bí mật chẳng phải nằm im đợi ta bật nắp khơi dậy sao? Quá khứ! Đau cũng vẫn là quá khứ. Không thể chối cãi.

Đầu biết vậy, đôi chân Thư vẫn run lẩy bẩy, chậm chạp dần mạnh từng bước xuống mặt sàn để tin rằng mình đang đi. Là Thật, chẳng phải mơ. Cô ngồi xuống ghế, nhưng không ngước lên. Lẽ ra trong cuộc phán xét này Nhã Thư phải là quan tòa tra hỏi nhưng lúc này mọi thứ như hoàn toàn thay đổi. Cô thấy mình nhỏ bé, yếu đuối và hoàn toàn bị động. Thư chỉ biết mình đau, đau và mệt mỏi lắm.

- Ngẩng đầu lên!

Thư hơi giật mình, cô đưa đôi mắt to tròn sòng sánh buồn lên nhìn Dương. Mẹ ngồi xích lại gần cô, đột nhiên thấy lòng ấm áp và bình thản hơn.

- Chị nói đi! Em vẫn đang nghe!

- Thứ nhất chuyện của Vũ Huy...

Dương nhìn xoáy vào mắt Thư.

- Đúng, không phủ nhận, anh ấy đã từng chọn cô. Nhưng nên nhớ ở thi hiện tại, anh ấy là của tôi. Giành, cướp hay gì khác không cần biết, chỉ cần biết ở thi hiện tại: Vũ Huy là của tôi!

- Cướp? Hóa ra trên đời này, người ta thích cướp đến vậy.

Nhã Thư không nhìn Thụy Dương, mắt cô mệnh mang nỗi buồn sâu lắng, nước mắt uồn ướt, không vệt trào mà đọng lại nơi đáy mắt.

- Đứng rồi, đầu anh ấy sinh ra có dành cho tôi hay không, đầu định mệnh có phù tay trước tình yêu của tôi. Nếu đã muốn, đã yêu thì tôi, bằng mọi cách cướp lấy, giành lấy, để người đó phải là của tôi.

- ... Ừ!

Thư vẫn vậy, lặng lẽ cười thật buồn

- Còn chuyện của Ba...

Thụy Dương ngừng lại, nén cả một khối khổng lồ nặng trĩu bên trong. Đảo mắt nhìn lên những bậc cầu thang nơi chính giữa, ba vẫn thường từ đó bước xuống, ôm hai đứa con gái mỗi khi đi học về. Và cô vẫn hay vòng tay để ôm ba được nhiều hơn đứa con gái đáng ghét kia.

- Chuyện của Ba...

Thụy Dương vẫn áp úng, không thể bút ra thành lời.

- Thôi hôm nay mệt rồi! Lên nhà ngủ đi. Mai nói.

Ba mẹ đứng lên, nói bằng giọng mệt mỏi. Bà đứng lên, toan bước về phía cầu thang, quay lưng lại phía hai cô con gái, dần từng tiếng đầy mệt mỏi

- Hai đứa đi ngủ, đây là lệnh.

- Không...

Bà mẹ ngạc nhiên đến đổi gặt mình khi nghe giọng Nhã Thư cất lên. Nãy giờ sự im lặng và ánh nhìn mệt mỏi đến xót xa của cô khiến bà cảm nhận được nỗi đau rất dày trong cô. Nhưng lúc này, bà chợt thấy mình kém cỏi quá. Tưởng đã hiểu hóa ra không hiểu nổi. Bà quay về phía Nhã Thư. Cô từ từ đứng dậy, ngẩng đầu nhìn Thụy Dương. Cái nhìn ấy như xoắn vào khoảng không đóng băng giữa họ. Không khí trong nhà vốn căng thẳng giờ đây gần như rách nát. Nhã Thư vẫn nhìn xoáy về phía cô chị gái của mình, bằng ánh nhìn đầy quyết tâm lạ lẫm.

- Con muốn biết sự thật...

- Ừ, sự thật!

Thụy Dương đứng dậy, cười khẩy.

- ừ, sự thật là tao đã dành lấy ba mày, đập lên tất cả để có được yêu thương của ba. Sự thật là tao đã không ít lần hại mày toi tã. Và sự thật là tao... giết chết ba mày. Chính tao... Đủ chưa? Là sự thật được chưa? Thỏa mãn chứ!

Thụy Dương nói ở âm độ cao. Những âm thanh như dùi xoắn xuyên thẳng vào đầu óc Nhã Thư, như trăm ngàn mũi kim đâm nát trái tim cô rồi. Nhã Thư hoàn toàn không biết và cũng chẳng ai biết trái tim kia cũng đang bị vỡ nát. Khóe mắt Dương giật mạnh, vàng tai đỏ au, bàn tay cô nắm chặt như kim nén mọi dây thần kinh cảm xúc trong mình.

- Sợ chứ gì? Muốn biết sự thật nữa không? Muốn không?

Bốp...

Nắm ngón tay run rẩy buông thõng. Trên bờ má kia hằn in 5 vệt dài đỏ ửng. Tiếng cười vang lên, khô khốc, đứt đoạn, nhưng vẫn kiên trì vang lên, hoàn toàn khô khốc.

- Đánh hay lắm, đánh nữa đi. Đánh chết tao đi mà giành lại những thứ của mày. Hận lắm hả. Thù lắm hả? Giết tao đi!

Nhã Thư lại vùng tay lên bằng tất cả nỗi đau và sự căm hờn. Thụy Dương vẫn giương mắt nhìn, cười cợt và thờ ơ. Thư chăm chăm nhìn vào đôi mắt kia. Đôi mắt cô đã luôn nhìn bằng tất cả yêu thương dịu dàng và tự nhiên nhất. Gương mặt kia cô đã luôn thêm vuốt vuốt má ngày còn bé cho đến tận hôm qua vẫn vậy... Vậy mà đôi má đó lúc này buốt đỏ vì chính bàn tay cô. Thư thấy tim mình lúc này hình như không đập được nữa. Không nghĩ được gì cũng không cảm nhận được gì nữa.

Tay Thư buông thõng. Thư ngồi bệt xuống sàn nhà. Cái lạnh toát như làm đông cứng toàn thân. Đôi tay ghi chặt vật vấy, cọ xuống cái nham nháp của sàn gỗ. Thấy nỗi đau như in hình in sắc. Muốn hận nhưng không hận được. Muốn lao đến cào xé, cào xé nhưng nhìn những gương mặt kia lại chẳng đành. Phải làm sao, phải làm sao? Nỗi đau, uất hận, tổn thương co tròn thành một khối làm tim cô nghẹn ứ. Cứ gào thét liên hồi: Phải làm sao, phải làm sao. Và Thư khóc. Khóc như một đứa trẻ bị vứt lại giữa đêm đông. Miệng cô lắp bắp:

- Ba ơi!

- Ba ơi!

Vòng tay mẹ rộng mở, ôm chặt cô vào lòng. Cái cảm giác được che chở này khiến tim cô được xoa dịu trong chốc lát. Tay cô ôm lấy cánh tay mẹ như

cứ cánh duy nhất:

- Mẹ ơi! Nói với con không phải , không phải thế đi!

- ...

- Mẹ ơi! Đừng ai bỏ con! Mẹ!

- ừ, mẹ ở đây, ở đây với con! Mẹ ở ngay đây!

Tiếng cười của Thụy Dương lại bật lên. Khô khốc và lạnh lùng đến vô cảm. Tiếng vỗ tay cũng to dần, dù cả hai con người kia đang nhìn xoắn về phía cô.

- Hay! Hay cho một màn kịch! Cảm động và rất hài, thưa bà Ái Thu.

- Chị im đi!

- Cái sự đều giả của bà khiến tôi buồn nôn lắm đấy.

Thụy Dương toan bước về phía cầu thang, tay bỏ vào túi quần. Gương mặt không biểu hiện bất cứ cảm xúc nào hết.

- Đủ rồi đấy! Đừng xúc phạm mẹ!

- Mẹ? Haha

- Chị...

Thụy Dương tiến về phía cô em gái tội nghiệp. Đưa tay nâng cằm Nhã Thư lên sát mặt mình. Cười khẩy.

- Muốn biết sự thật nữa không?

- Thụy Dương...

Tiếng hét của bà Ái Thu bật ra cũng là lúc tiếng cười của Nhã Thư vang lên liên hồi, vẫn khô khốc.

- Lên nhà, tao cấm mày làm tổn thương Nhã Thư thêm nữa!

- Ừ, cấm! Nhưng nếu chính mày muốn biết sự thật thì có thể đến tìm tao. Bất cứ lúc nào! Nhớ lấy!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

- Lên nhà, tao cấm mày làm tổn thương Nhã Thư thêm nữa!

- Ừ, cấm! Nhưng nếu chính mày muốn biết sự thật thì có thể đến tìm tao. Bất cứ lúc nào! Nhớ lấy!

Thụy Dương mở cửa ào vào phòng. Tiếng cửa sập mạnh khép lại thế giới riêng của cô. Thụy Dương phi vào nhà tắm, bật nước.

Lạnh quá.

Ừ, nước lạnh nhưng cô hoàn toàn không cảm nhận được. Có phải bởi trái tim cô lúc này đang co lạnh, không cái lạnh nào có thể thấm vào sâu hơn nữa. Buông quần áo, Dương ngồi bệt xuống sàn nhà lát gạch hoa, để cho nước tự do xối xả xuống tóc, xuống mặt, xuống cơ thể mình. Hình như rất rát, cô đưa tay chạm khẽ vào da thịt mình. Những sản sùi nhám nhờ vẫn chưa kịp lành.

Đầu ngón tay lướt nhẹ qua những trầy xước, thấy gai gai. Dương rung mình. Nhưng gương mặt vẫn hoàn toàn lãnh đạm và thờ ơ. Mắt xoáy mạnh vào đồng quần áo vừa lột bỏ trên sàn, ướt nhem.

Rồi đột nhiên cô đứng dậy, bước ra ngoài, trên người vẫn không một mảnh vải che thân, nước vẫn chảy đều trên người cô. Thụy Dương đứng nghiêng dưới ánh đèn đường hắt nhẹ qua tấm rèm cửa buồng che. Những giọt lấp lánh trên thân thể còn vương nước. Những giọt nước vo tròn như muốn vỡ ra, tung mạnh mà ghim mình ở lại. Thụy Dương bước chân trần trên sàn gỗ, từng bước chậm và gương mặt cúi gằm.

Rồi đột nhiên cô khụy xuống, quỳ gối, ngước mắt lên nhìn tấm ảnh ba cô. Trong ảnh cô đang đứng cạnh ba và nhìn ông thật triu mến. Còn lúc này cô

nhìn xoáy vào đôi mắt ba cô, nhiều tủi hờn, nhiều nỗi đau và biết bao nhiêu là ám ảnh.

- Ba à, thế nào là đúng nhỉ? Thế nào là sai nhỉ? Ba bảo ba sẽ dạy con mà. Ba sẽ là trái tim biết xúc động của con mà ba nhỉ. Có phải vì thế nên giờ ba đi rồi, trái tim con mới trở lại thế này không?

- Ba à, con làm có đúng không? Hay con lại sai rồi! Nói cho con biết đi ba

Thụy Dương lại cười khẩy. Cô thêm được nói chuyện với ba như thế, như ngày xưa vẫn thế. Có ai hiểu thiếu ba trong cuộc sống này, cô tự ti biết bao, cô mệt mỏi và chẳng thể đứng dậy nổi. Có ai biết cô cần ba đến quay quắt, cần ba đến trong từng hơi thở chênh vênh nhất.

- Ba à, bao giờ thì con trả hết nợ. Bao giờ con mới trả hết nợ cho con gái ba để thoát khỏi cuộc sống này. Con mệt mỏi và khó thở lắm, ba biết không?

- Ba à, về đi được không, về đi ba, nắm tay con và đặt lên ngực ba được không? Để con biết trái tim vẫn biết đập. Đừng bỏ con thế này được không ba? Tim con không đập được nữa rồi. Ba ơi!

Tiếng gọi cuối cùng vỡ ra cùng nước mắt. Nước mắt ào ra không hẹn trước cũng không kìm nén.

- Ba ơi! Ba...

Vút...

Tiếng roi da quất mạnh vào lưng, Dương bất ngờ khụy xuống, tay chống xuống sàn. Chối vói. Khẽ nhếch miệng cười khẩy rồi nhắm mắt mặc tiếng roi da vùn vụt mạnh giữa không khí đập xuống tấm lưng trần vốn đã nham nhở.

- Mày giỏi lắm! Mày nói đi! Nói cho tao nghe hết đi!

...

- Chẳng phải tao đã bảo mày câm miệng sao! Mày lừa tao giỏi lắm! Giỏi lắm!

...

- Tội của mày có chết đi cũng không rửa được. Xin ai, xin ông ấy à! Có trăm ngàn lần quỷ gối xin lỗi Thụy Dương cũng không rửa hết. Đồ lão toét!

Gió ngoài khung cửa vẫn riết lên từng hồi, chiếc rèm cửa đập mạnh vào thành cửa sổ xoắn xít không yên. Những câu ***** buông ra không lời đáp chỉ có tiếng roi vút lên rồi lại vút xuống. Không một mảnh vải che thân, không một khoảng ngăn cách, từng nhát từng nhát như xé nát tấm lưng nhỏ. Trái tim Thụy Dương khô khốc như không buồn đập nữa, mọi cảm xúc đã chết thật rồi, kể cả nỗi đau này cô cũng không cảm nhận được nữa. Mắt Dương như luồng hun hút hướng về phía tấm ảnh. Ánh mắt dò hỏi, tủi hờn, tức tưởi không nói thành lời.

- Mày nói đi! Sang nói nốt đi! Làm tan nát luôn cái nhà này đi! Mày hành hạ nó còn chưa đủ sao? Bao nhiêu năm còn chưa đủ sao? Đồ hèn hạ! Không! Đồ rắn độc.

- Không phải tôi thừa hưởng từ mẹ sao?

Thụy Dương không nói to. Cô chỉ lên tiếng rất khẽ, gió thoảng qua thật khẽ. Nhưng tiếng roi đã buông nhẹ dần, dừng hẳn. Người đàn bà thả tay, chiếc roi da đập xuống sàn gỗ nghe buốt rất. Bà trần trần nhìn đứa con gái ung thai trước mặt, trần trần nhìn tấm lưng nứt máu kia, mắt ráo hoảnh nhưng xáo động mạnh. 1 phút, 2 phút, 5 phút rồi 10 phút bà lặng lẽ bước lên chân bước ra khỏi phòng. Tiếng cửa đóng nhẹ nhàng đủ để cô con gái phòng bên vừa được bà đỡ dành ngủ ban này.

...Một góc khác trong căn nhà, Nhã Thư ngồi lọt thỏm giữa chiếc ghế bành của ba vẫn được đặt giữa phòng làm việc bao nhiêu năm này. Hình như mùi của ba vẫn gần lắm, ám lắm phả vào mũi Thư. Cô ngồi co ro như đứa bé lạc mẹ bên vệ đường. Tay miết miết những đồ dùng quen thuộc trên bàn ba. Nước mắt vẫn chưa ngừng rơi. Nỗi đau vẫn chưa ngừng tất. Đôi mắt vốn trong veo đỏ hoe và sưng mọng. Lúc này cô thấy lòng mình bớt chông chênh hơn, cô thấy mình như được ba ôm gọn vào lòng, ôm gọn, ôm tròn và ôm chặt để mùi của ba phập phồng nơi cánh mũi. Thư nhớ ba lắm! Thư thèm ba lắm! Thư muốn được bám lấy cánh tay ba đu mạnh, đừng phải lớn lên, đừng phải gặp bao sóng gió để lúc này chính cô không biết ngày mai sẽ phải sống thế nào.

Thư muốn ào đến đòi chị lại ba. Thư muốn cắn muốn cào xé kẻ đã cướp mất ba của cô trắng trợn. Thư đã từng khóc lóc chạy theo tử thần trong mơ để đòi trả lại ba... Nhưng lúc này, trở trêu thay lại là chị. Thụy Dương của cô, người thân ỏi còn lại của cô trên đời. Người mà mỗi lần gương mặt ấy nhăn lại đều khiến cô giật thót. Người mà mỗi lần bị đánh cô lại thấy như chính mình đang bị roi da quất mạnh. Là CHỊ cô là chị gái của cô. Thư hiểu chị cũng đau lòng lắm. Nhã Thư bóp chặt tay lên đùi, những vết móng tay đỏ au cắm vào đùi, nhức nhức.

Chiếc ghế hơi xoay nhẹ, khiến Thư chao đảo mất thăng bằng, chân vội bỏ xuống đất. Chợt đá mạnh vào chiếc hộp nhỏ dưới chân như lần trước. Cô vội vàng ngồi xuống nhặt chiếc hộp định để lại vị trí cũ. Chợt thấy tim giật giật không định trước cũng không hiểu lý do. Gió ngoài kia hơi rít lên, Thư bỗng thấy sợ. Tay cô chạm vào chiếc hộp rồi như một định mệnh hoàn toàn vô thức. Ngón tay cái của cô cho hằn vào trong chiếc hộp để nâng lên.

Giật mình! Hình như còn một lớp hộp, cứng cứng của bìa. Hình như lại một cuốn sổ.

...

Nhã Thư đặt chiếc hộp ngay ngắn trên bàn. Nhẹ nhàng lật lớp vải mỏng phía trên. Thư hơi giật mình, cuốn sổ trước mắt bọc bìa nilong bên ngoài để lộ vẻ cũ kĩ nhưng vẫn không kém phần tinh tế.

Tay Nhã Thư mở dần từng lớp nilong. Nhẹ nhàng đặt chạm tay vào bìa sổ. Thấy tim mình hồi hộp hơn bao giờ hết. Chính cô cũng không hiểu.

Những đầu ngón tay vẫn di di trên từng họa tiết vintage tinh tế của bìa sổ. Cô hít hơi thật sâu rồi thở mạnh, chạm tay vào cạnh, mân mê viền sổ, lấy nhẹ...

Bạn đang đọc truyện *Cướp Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Tay Nhã Thư mở dần từng lớp nilong. Nhẹ nhàng đặt chạm tay vào bìa sổ. Thấy tim mình hồi hộp hơn bao giờ hết. Chính cô cũng không hiểu.

Những đầu ngón tay vẫn di di trên từng họa tiết vintage tinh tế của bìa sổ. Cô hít hơi thật sâu rồi thở mạnh, chạm tay vào cạnh, mân mê viền sổ, lấy nhẹ...

Gió lay mạnh qua ô cửa sổ, bật tung lớp rèm cửa, cuốn sổ trong tay Nhã Thư bật mở những trang đầu tiên, phần phật trong gió. Con gió qua đi, chợt im bật. Thư mím môi mở trang đầu tiên:

“Nhật kí cho con – mẹ Bích Nhã”

Tim Thư lấy bấy run, có điều gì đó thật thân thuộc trong nét chữ này, có điều gì đó gọi biết bao cảm xúc trong cái tên kia. “Mẹ Bích Nhã”, ồ có một chữ tên cô.

- Mẹ Bích Nhã!

Thắc mắc của Thư bật ra thành cả lời nói thầm thì. Ai vậy nhỉ? Sao trong nhà cô lại có nhật kí của một người lạ mà chưa bao giờ Thư kịp nghe tên.

Có tiếng bước chân đến rất gần.

- Nhã Thư, còn chưa ngủ sao?

- Dạ!

Cô vội vàng đứng lên, gấp cuốn sổ nhỏ, nhanh tay cho vào dưới vạt váy ngủ dài tận dưới đầu gối.

- À, à, con... con...

- Sao vậy? Mẹ tưởng con đã ngủ rồi đấy! Đừng lợ mợ ở đây nữa!

- Con.. Dạ con... nhớ ba ạ!

-

Thư giật mình khi mẹ vẫn bước thật chậm lại phía cô. Dịu dàng đứng sát cạnh cô. Cô vội ngồi xuống, kẹp cuốn sổ vào giữa hai chân. Đặt tay ngay ngắn lên bàn. Mẹ ôm lấy đầu cô thủ thủ:

- Về phòng ngủ thôi con gái, ngủ một giấc ngày mai sẽ quên hết mọi chuyện. Được không?

- Dạ, dạ... con về phòng ngủ ngay đây ạ.

-

Nói rồi, chậm chậm luồn tay xuống váy cầm nhẹ cuốn sổ qua lớp váy mỏng làm điệu bộ như xách váy. Đứng lên rồi đi ra cửa. Ánh sáng mỏng tanh của chiếc đèn bàn che đi những run rẩy ửng đỏ trên gương mặt cô.

- Nhã Thư!

- Dạ!

Tiếng gọi giật lại của mẹ khiến cô giật mình, quay ngất lại, tay vẫn giữ chặt cuốn sổ như bảo bối, càng siết chặt.

- Con... sẽ tha thứ cho Thụy Dương chứ? Về chuyện của ba

- Con...

-

Đầu óc Thư lúc này hoàn toàn không thể tư duy nổi. Toàn bộ sự chú tâm của cô xoáy sâu vào cuốn sổ dưới lớp váy kia. Nó có thể là tất cả những điều cô muốn biết. Tất cả những sự thật mà Thụy Dương chỉ muốn cô biết lắm đó sao. Tất cả những điều của quá khứ mà bao lâu nay cô không được phép biết.

- Con...

- Thôi... con về phòng đi. Nghỉ ngơi một chút để mai còn đi học. Minh sẽ nói chuyện này sau.

- Dạ!

-

Những bước chân của Nhã Thư xa dần trả lại không gian tĩnh mịch. Bà Lê đắm mình trong bóng tối mờ mờ của căn phòng. Nơi này đã diễn ra không biết bao nhiêu chuyện. Nơi này đã chứng kiến nước mắt, khổ đau, hạnh phúc, đôi đời và cả tội lỗi. Nơi này rất lâu rồi bà không được phép đặt chân vào. Và khi được phép lại không dám đặt chân vào. Đột nhiên thấy lạnh lạnh nơi sống lưng, bà vội đứng dậy, không dám tắt đèn, chầm chậm bước ra bên ngoài. Nỗi ám ảnh suốt bao nhiêu năm tháng qua vẫn không một phút giây nào nguôi trong lòng người đàn bà đầy tội lỗi này. Cánh cửa phía sau lưng đáp gióng đập mạnh. Bà Lê thấy tim mình giật thót. Bước vội về phía phòng mình đóng sập cửa.

Đêm hôm ấy nơi từng góc căn nhà vốn lạnh lẽo, 3 con người lặng lẽ ngồi một mình với những câu chuyện quá khứ không buông tha. Gió bên ngoài vẫn gào thét. Đêm oằn mình trong những tiếng thở dài náo nức. Tiếng mưa ghen lại cùng nước mắt của cô gái nhỏ vốn ngờ nghệch và cả tin.

- Thụy Dương tỉnh dậy trên sàn gỗ trong tình trạng không mặc gì. Bỗng nhếch mép cười cho cái bản thân sao mãi chưa kịp ốm để nghỉ học. Cơ mà thật ra nghỉ học ở nhà cũng chẳng hay ho, thú vị gì chỉ là thối mồm sao mình khỏe đến vậy. Nhạc chuông điện thoại tề nhặt vẫn vang lên khó chịu, nhưng cái tên thì chẳng khó chịu chút nào. Là Vũ Huy. Thụy Dương lại cười khẩy nhưng nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Ánh mắt hình như ánh lên nhiều niềm vui khe khẽ:

- Alo, gì đấy?

- Dậy chưa?

- Chưa!

- Thế để cho mỗi cái miệng dậy thôi hả? Dưới cổng, cho “em” 5 phút chuẩn bị!

- Đi học thôi mà cũng phải vội!

- Ai bảo đi học?

- Thế đi đâu?

- Lượn! Hồi nhiều quá! Nhanh lên cái! Có đi không thì bảo?

- Có!

Thụy Dương trả lời nhanh và gọn!

Vũ Huy giật mình, quay lại hớn hờ khi nghe tiếng lạch cách mở cổng. Không phải Thụy Dương. Cô gái bước ra là Nhã Thư. Vũ Huy thấy tim mình giật thót, bối rối đập chậm lại. Nhưng anh vẫn nhìn thẳng về phía cô, không giấu diếm một niềm xót thương trước vẻ tiêu tụy nơi cô gái vốn tươi vui như nắng hè ấy. Nhã Thư cũng ngẩng đầu nhìn Huy, cái nhìn không giống trước đây, cái nhìn thẳng không ngần ngại. Đôi mắt sưng húp lên vì một đêm nhiều biến động. Những vệt sáng tối u buồn không còn long lanh và trong veo như lần đầu khiến tim anh xôn xao ở sân bóng.

Gió lạnh vẫn lướt qua. Khoảng không giữa họ mướt gió buốt rất như thổi vào tận tim. Huy thấy ánh mắt Thư như xuyên qua gió xuyên qua tất cả xoáy thẳng vào đáy mắt anh, dò xét. Họ đứng đó hồi lâu lặng lẽ nhìn nhau. Những con người đã từng yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên, từng khát khao muốn ở bên, bảo vệ nhau, giành cho nhau những tình cảm ngọt lịm và ấm áp nhất giờ phân bội trái tim mình để yêu thương trở thành thù hận trong chốc lát. Chốc lát không đủ để quên, không đủ để dặn mình không nhớ chỉ đủ để nỗi đau tràn ngập trong tim họ.

- Chào cậu!

Thư khẽ cười, vẫn nụ cười má lúm ăy nhưng lúc này chỉ hờ hững khẽ nhếch nơi khóe miệng. Huy xót xa:

- Ủ! Chào Thư! Cậu đi học à?

- Đến nơi phải đến!

Huy hơi giật mình vì cách trả lời cụt lùn không thường có ở cô. Nhưng Nhã Thư vẫn khẽ cười, nụ cười của cô lúc này vẫn vậy, dù không còn trong veo nhưng đủ sức làm mọi thứ nhẹ dịu hơn và người đối diện cũng nhất định cố gắng để không làm tổn thương nụ cười kia.

- Thụy Dương sắp xuống! Tớ đi trước. Chúc vui vẻ nhé!

Nói rồi, cô bước qua Huy, nhẹ nhàng như một con gió mỏng, có thể tan đi bất cứ lúc nào. Lúc này đây, ngay cả lúc này đây, khi đã biết mình thật sự yêu Thụy Dương, bàn tay Huy vẫn muốn xòe ra níu giữ bàn tay vừa lướt qua anh. Ủ ả bàn tay trong tay mình, xoa dịu những tổn thương đang dầy vò cô gái nhỏ. Đừng tan đi nhé, sự trong veo dịu dàng và đôi mắt thiên thần kia. Vì nếu vì anh mà Nhã Thư đánh mất đi những điều tuyệt vời đó thì cả cuộc đời này Vũ Huy sẽ chẳng thể tha thứ cho mình. Chắc chắn vậy.

- Nhã Thư....

-

Nhã Thư không quay lại, nhưng bước chân cô đã khựng lại. Hóa ra dù căm ghét, dù muốn vứt bỏ hết, dù muốn đổi thay, giọng nói kia vẫn khiến cô dừng lại. Ánh mắt kia vẫn đủ níu giữ ánh mắt cô. Và trái tim kia vẫn là tất cả những điều trái tim non nớt của cô trót yêu từ ngày nào, chẳng dễ gì bỏ lại phía sau.

- Mặc ả nhé! Đừng khóc một mình! Hứa với tớ!

Nhã Thư....

Nhã Thư không quay lại, nhưng bước chân cô đã khựng lại. Hóa ra dù căm ghét, dù muốn vứt bỏ hết, dù muốn đổi thay, giọng nói kia vẫn khiến cô dừng lại. Ánh mắt kia vẫn đủ níu giữ ánh mắt cô. Và trái tim kia vẫn là tất cả những điều trái tim non nớt của cô trót yêu từ ngày nào, chẳng dễ gì bỏ lại phía sau.

- Mặc ả nhé! Đừng khóc một mình! Hứa với tớ!

Chân Thư không bước được nữa, nó chênh vênh, ngập ngừng. Chưa bao giờ Thư muốn ào tới, muốn ôm chầm lấy anh, muốn giành lấy anh lại cho mình như lúc này. Anh là của cô, đã là của cô, mãi mãi là của cô. Trái tim Nhã Thư cứ gào thét thét cho đến khi nghe tiếng xe phía sau nổ máy. Vũ Huy vòng xe trước mặt cô. Ánh mắt anh lướt qua cô, một chút rụt rè nhưng không ngoái lại. Thụy Dương phía sau áp sát mặt vào lưng anh. Ôm sát lấy vòng eo anh. Chân cô buống binh đặt lên phía trước sát chân anh. Hoàn toàn không chú ý đến cô. Nhã Thư mím môi cho gió tát vào mặt mình. Tĩnh lại đi Thư, lúc này mày chỉ có một mình, một mình thôi!

- Cho em một ly có còn?

- Còn!

- Vâng!

- Là gì? Còn này hả? Nướng gì đấy!

Tùng vừa nói vừa đặt bình còn nướng mực lên bàn pha chế. Chưa sáng ra mờ cửa đã thấy con bé ào đến đòi còn.

- Ý em là thứ gì có còn, uống được, thật ảnh!

Nói rồi cô vớ ngay chai rượu volka để pha chế bên cạnh. Mở nắp. Há miệng tống thẳng vào miệng. Tùng giăng mạnh khỏi miệng Thư.

Và phù... .

Mặt Tùng đầy rượu cay xè.

- Cay quá! Cay

- Em điên ả! Đừng làm loạn ở quán ảnh

- Hôm nay em là khách!

- Không bán rượu cho trẻ vị thành niên!

- Em 18!

- Kệ em! ảnh là chủ!

Nhã Thư gườm gườm nhìn Tùng bằng đôi mắt vẫn chưa kịp hết đỏ.

- Không phải nhìn anh cái kiểu đó! Ngồi xuống ghế! Cái miệng kia không phải để uống rượu!

Nhã Thư vẫn không nói. Cô lặng lẽ ngồi xuống chiếc ghế dài quen thuộc, ôm chiếc gối ngồi thu lu, bắc hai chân lên ghế và ôm vào tay mình cốc cacao nóng. Ủ đúng rồi, chẳng ai lo cho mình cả, phải tự lo cho mình thôi! Ủ đúng rồi, mình cần biết tự làm ấm tay mình, tự chữa lành trái tim mình, tự làm vui mình, tự giành lại những thứ mình đã mất, Không được hồ đồ nữa. Không hồ đồ nữa. Thư thấy tim mình lên tiếng khê khàng nhưng đầy quyết tâm.

- Làm gì mà ngẩn ra thế!

Thư không trả lời, cô đứng lên vợ vội chiếc áo khoác, để lại chiếc balo đi học, định bước ra khỏi quán.

- Này này, em đi đâu đấy?

- Kệ em!

Thư vẫn bước. Tùng đưa tay kéo mạnh tay Thư, chân cô chênh vênh ngã vào lòng anh. Tùng bối rối. Thư lạnh lùng đứng thẳng dậy. Giật mạnh nhưng bàn tay Tùng vẫn đủ tinh táo nắm chặt tay Thư trong tay mình.

- Em định đi đâu? Không phải giờ là giờ em nên đi học à?

- Không! Buông ra! Học hành gì? Buông em ra!

- Em đừng có điên nữa đi! Đi đâu! Anh đi với em!

Thư lại gườm mắt nhìn Tùng, hơi khó chịu. Nhưng bàn tay anh vẫn nắm chặt tay cô. Thật ra tìm Nhã Thư cũng mềm nhũn. Những ngày như hôm nay cô thêm lắm ai đó ở bên, thêm ai đó chỉ cho cô phải làm gì, phải sống tiếp thế nào. Nhưng cô biết, chẳng còn ai trên đời này đưa tay ra thật tâm nắm lấy tay cô dẫn đi, chẳng còn ai trên đời này dẫn bước cô đi được nữa. Không phải ba, không phải mẹ, không phải Vũ Huy, sẽ chẳng phải ai cả. Cô nhìn Tùng hồi lâu rồi chậm chậm

- Ủ đi, nhưng đừng có xen vào chuyện của em đấy!

- Nếu em không làm gì quá điên rồ như nãy giờ..

- Đó là việc của em hoặc anh có thể không đi. Em không cần!

- Ủ, nhưng hứa với anh ngày mai phải đi học, ok?

- ...

- Nếu vậy hôm nay anh sẽ vớt miệng ở nhà đi theo em! Được chứ?

- Ủ!

Chiếc vespa cô cạch cạch giữa phố. Tùng lái xe nhưng thi thoảng vẫn khẽ ngược ngược về phía sau như sợ rằng cô gái phía sau đã biến mất. Em không nói. Em im lặng. Cái im lặng của người con gái nhỏ lần đầu tiên vươn mình trước những khó khăn của cuộc đời. Khó khăn ấy Tùng không hiểu hết nhưng niềm thương cảm thì cứ trực trào dâng trong anh, tự nhiên đến mức không lý giải nổi.

Chiếc xe dừng lại ở một shop quần áo khá Rock – chip khá hầm hờ. Tùng có dự cảm không lành chút nào :

- Em làm gì ở đây?

- Mua quần áo?

- Những thứ này sao? Anh làm gì thấy em mặc quần bao giờ?

- Thì giờ mặc!

- Em mặc váy đẹp mà!

Thư im lặng không nói. Một hồi cô mới lên tiếng.

- Anh cất miệng ở nhà rồi mà!

- À, ừ!

Tùng đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác khi nhìn đồng quần áo cái đen, cái nâu, cái jean cái đinh đá của Thư. Không xấu nhưng không giống với Thư mà anh quen. Lạ lắm

- Dừng lại anh!

- Làm gì ở đây? Đừng nói em cắt tóc nhé!

Thư bước vào, chầm chậm ngồi trước gương, đợi anh chàng cắt tóc điển trai đang bận chăm sóc cho cô nàng bên cạnh! Thư thì thầm gì nhỏ lắm, Tùng không nghe rõ. Có lẽ chính cô cũng không đủ sức để nói to nữa. Mái tóc này là tình yêu của Thư, là niềm tự hào Thư đã dưỡng nuôi từ mấy năm nay. Cô thích có tóc dài để được ba vuốt vuốt, ba bảo ba thích con gái tóc dài. Cô thích có tóc dài để được mẹ chải đầu, thường lúc ấy mẹ im lặng nhưng Thư thích lắm. Cô thích có tóc dài để cài những chiếc cặp Huy tặng, để được anh lên hôn nhẹ lên mái tóc bay bay. Giờ thì tóc dài để làm gì? Thư thấy mắt mình khờ rom róm. Nhanh như cắt, cô cắn chặt môi, giữ nước mắt lại trong khóe mắt.

- Cắt đi ạ!

Bạn đang đọc truyện *Cướp Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Chương 23

Thư bước vào, chầm chậm ngồi trước gương, đợi anh chàng cắt tóc điển trai đang bận chăm sóc cho cô nàng bên cạnh! Thư thì thầm gì nhỏ lắm, Tùng không nghe rõ. Có lẽ chính cô cũng không đủ sức để nói to nữa. Mái tóc này là tình yêu của Thư, là niềm tự hào Thư đã dưỡng nuôi từ mấy năm nay. Cô thích có tóc dài để được ba vuốt vuốt, ba bảo ba thích con gái tóc dài. Cô thích có tóc dài để được mẹ chải đầu, thường lúc ấy mẹ im lặng nhưng Thư thích lắm. Cô thích có tóc dài để cài những chiếc cặp Huy tặng, để được anh lên hôn nhẹ lên mái tóc bay bay. Giờ thì tóc dài để làm gì? Thư thấy mắt mình khờ rom róm. Nhanh như cắt, cô cắn chặt môi, giữ nước mắt lại trong khóe mắt.

- Cắt đi ạ!

Thư bám chặt tay vào thành ghế, nhắm chặt mắt nghe tiếng anh cắt tóc đảo đảo tìm kéo trong đồng đồ dùng làm đầu của anh. Cô cảm nhận cả từng đường anh chải nhẹ mái tóc dài bóng mượt của cô.

- Kẽ cũng tiếc đó em!

Anh thợ cắt tóc lên tiếng. Thư im lặng, dồn lực để không bật lên tiếng khóc.

Hình như chiếc kéo đã đặt lên mái tóc bên trên cả gáy cổ cô:

- Ở đây nhé! Ngắn ở đây! Anh nghĩ sẽ hợp với mặt em hơn!

- Ngắn hơn đi ạ! Được rồi ạ! Cắt cho em ở đây!

- Ủ!

...

- Cái gì?

Tiếng hét của Tùng làm tất cả mọi người trong quán quay lại nhìn họ. Thư mở mắt, thờ dài đầy mệt mỏi. Anh giật mạnh chiếc kéo trong tay anh thợ cắt tóc.

- EM ĐIÊN À! CẮT GÌ MÀ CẮT! Đi về

Nói rồi, đưa tay kéo mạnh tay Nhã Thư đứng dậy. Chiếc ghế xoay một góc 180 độ, Nhã Thư ngồi trước mặt anh, đưa đôi mắt bình lặng nhìn anh. Ánh mắt bỗng khiến Tùng hoảng hốt. Nhã Thư lúc này lạ lắm quá.

- Đi về! Nhanh lên!

- Bỏ tay ra! Bỏ ra! Anh tránh ra, là gì mà ra lệnh cho tôi! Không phải việc của anh!

Câu nói của Nhã Thư chát mạnh vào lòng tự trọng của Tùng. Anh buông tay, ừ, kệ! Đâu phải việc của mình. Anh lùi lại. Nhã Thư quay ghế nhìn thẳng vào gương, nhìn mình trong gương rồi nhắm mắt, nước mắt trào ra khóe mi đang buống bình cổ khép lại.

- Cắt đi ạ!

Anh thợ cắt tóc cầm chiếc kéo khác, nhìn Tùng đang ngoảnh mặt ra đường, rồi nhìn vào mái tóc trước mặt, đặt kéo.

- Không cắt!
- Cắt!
- Không Cắt!
- Cắt đi, tôi bảo anh cắt thì anh cứ cắt, tóc là của tôi!
- Không cắt! Đừng làm tôi điên lên!

Thư vùng đứng dậy.

- Việc của tôi, tóc của tôi. Liên quan gì đến anh!
- Nhã Thư! Mạnh mẽ không phải là phá nát mình ra đâu. Cô có phá nát mình Vũ Huy cũng không về với cô hay thấy ân hận đâu. Mà ân hận thì sao, nó có ăn được không, có làm cô vui được không?
- Im đi! Kệ tôi! Việc của tôi! Tránh ra.

Thư ào đến bên chiếc bàn lấy chiếc kéo trên bàn, đưa vào giữa làn tóc, cắt phụt một lọn dài. Tùng vùng tay, giành chiếc kéo từ tay cô. Bàn tay cô ghi chặt, chiếc kéo đâm mạnh vào tay Tùng. Máu ứa ra, ướt cả tay Thư. Cảm nhận mùi máu tanh nồng, Thư từ từ thả chiếc kéo. Cô quay lại nhìn Tùng đang đứng sát sau mình. Mặt anh dịu dàng nhìn cô, ánh mắt không trách móc nhưng quyết liệt.

- Anh...

Cô òa khóc nức nở, nước mắt không kìm nén, bung ra từ khóe mắt. Cô cứ nhìn Tùng mà khóc. Khóc như chưa bao giờ được khóc. Thư phải làm sao đây? Phải làm thế nào đây? Mọi thứ cứ quay vòng, quay vòng khiến cô mệt rã rời, khiến não cô như không còn kịp nghĩ, tim không còn kịp đập.

Tùng mặc kệ vết thương vẫn chảy máu nơi kéo đâm, những giọt nước mắt kia đang chiếm lĩnh toàn bộ tâm trí anh. Định đưa tay lên lau nước mắt cho cô nhưng một vướng ngại gì đó trong anh lại mạnh mẽ ngăn anh lại. Định vòng tay ôm lấy cô vào lòng nhưng lại hoàn toàn không dám, không cho phép bản thân làm vậy. Cuối cùng, anh chỉ lặng lẽ, đặt chiếc kéo lên bàn, cúi xuống nhặt những lọn tóc Thư vừa cắt ra, cuộn tròn cho vào túi rồi lấy chiếc áo khoác nơi chiếc ghế bên cạnh khoác lên người cô:

- Về thôi!
- Để cho em cắt được không? Em không muốn mình cứ yếu đuối mãi nữa
- Anh sẽ không để em làm những việc mà sau này hoặc có thể chỉ ngày mai thôi em sẽ hối hận vì nó.

Tùng không quay lưng lại, Nhã Thư lặng lẽ đứng dậy mặc lại áo khoác, đứng lặng hồi lâu rồi xin lỗi anh chủ quán bước vội theo Tùng. Mọi người xung quanh cười xòa vì màn kịch lãng mạn vừa xem. Anh chủ quán nói với theo:

- Anh đồng ý là anh cũng tiếc tóc em lắm đó!

Thụy Dương vẫn ghi sát mặt vào sau lưng Huy. Cái cảm giác có một chỗ dựa, một chỗ để ôm cũng đủ khiến trái tim ta ngọt lịm trong những giấc ngủ vui. Gió đông vẫn lạnh lung phả mạnh, khôn khéo lướt qua cả lớp áo khoác dày cộm, cái lạnh cứ thần nhiên thấm vào da thịt. Đột nhiên anh dừng xe lại bên vỉa hè, gần một quán ven đường. Dương chưa từng ăn. Cô vốn chẳng thích lê la, la cà bao giờ.

- Ngộ nướng không?
- Không?
- Sao vậy?
- Chưa ăn bao giờ!
- Này! Cậu có phải con gái không đấy!
- Không...

Thụy Dương cười mỉm nhưng nụ cười ấy mơn man trong gió chạm vào tim Huy và ở lại như một hình ảnh thật đẹp. Anh chống xe xuống, quay lại, đưa tay Dương lên miệng mình, thổi nhẹ. Hơi ấm từ người con trai ấy làm khoảng không gian xung quanh cũng như bớt lạnh. Thụy Dương im lặng, thở thật chậm, cảm nhận từng milligram không khí dịu dàng lạ lẫm đang bùng tỏa ngoài kia.

- Lần sau phải đeo bao tay vào đấy!

Dương không nhìn Huy, cô đảo mắt đi chỗ khác, nói băng quơ

- Đeo thì làm gì được thế này!

- Thôi đi, đeo còn hơn thế này, không phải lo. Mà có xuống không đây? Hay phải bế cô nương?

- Giỏi thì bế...

Thụy Dương buông một câu nói đùa lơ lửng đã bị Vũ Huy xốc mạnh hai cánh tay, ghi chặt tay bế bổng lên:

- Này, thôi đi. Mặt dày vừa chứ!

- Bàn bá đạo đã chuyển thành cặp đôi bá đạo từ lâu rồi, quý cô ạ! Eo, nhẹ thế! Chả vừa tay, ăn nhiều vào nhá!

Thụy Dương kéo chiếc ghế ngồi sát xuống gần bếp than. Đúng hơn là một chiếc chậu nhôm bé bé, những đốm lửa đỏ ửng tí tách ở bên trong nhìn vui vui mắt:

- Ngồi xuống đi! Thích đứng à?

Nhưng đáp lại lời cô vẫn chỉ là tiếng tí tách của chậu than hoa và ngô nướng, chân Vũ Huy vẫn dờ dằng đứng cạnh cô không tiếp lời.

- Có vẻ có duyên, hôm nay bọn mình đã gặp nhau hai lần rồi đấy!

- À, ừ, chào... Thưa!

Thụy Dương nghe rất rõ và hiểu rất rõ bên trái mình là ai. Cô mím môi, khẽ háp háy mắt, rồi thân nhiên cho tay lật lật những bắp ngô dưới trên giá bếp. Những đốm lửa chạm khẽ vào tay cô, rất rất. Dương mặc kệ.

Tùng im lặng ngồi sát bên Thưa, muốn đưa tay ôm trọn lấy bàn tay bé nhỏ đang bắt động kia nhưng nhanh chóng cưỡng lại. Thưa không chào Dương,

Bạn đang đọc truyện *Cướp Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Thụy Dương nghe rất rõ và hiểu rất rõ bên trái mình là ai. Cô mím môi, khẽ háp háy mắt, rồi thân nhiên cho tay lật lật những bắp ngô dưới trên giá bếp. Những đốm lửa chạm khẽ vào tay cô, rất rất. Dương mặc kệ.

Tùng im lặng ngồi sát bên Thưa, muốn đưa tay ôm trọn lấy bàn tay bé nhỏ đang bắt động kia nhưng nhanh chóng cưỡng lại. Thưa không chào Dương. Còn Dương thì hoàn toàn không để ý thấy. Dù họ ngồi sát cạnh nhau, đứng dưng như những người xa lạ. Hơi bất ngờ một chút khi Nhã Thưa lại là người lên tiếng trước, cô quay lại nhìn sâu vào mắt Vũ Huy. Trong ánh mắt ấy có yêu thương không tới, có níu giữ không thể, có căm hận không nở, chỉ nỗi đau và tủi hờn thì tròn đầy, vỡ vánh đến sóng sánh. Tùng ghé sát vào tai Thưa thì thì:

- Anh đưa em về nhé!

Thưa quay lại, nói to:

- Ô, Huy ngồi xuống đi, đi ăn ngô nướng mà. Sao đứng vậy. Thụy Dương đợi kia.

Nhã Thưa không gọi Thụy Dương là chị nữa. Giọng điệu lạnh lùng của cô gái vốn dịu dàng ấy khiến Tùng và Huy không khỏi bất ngờ. Bốn người ngồi sát cạnh nhau. Nhưng khoảng cách giữa họ xa vời lắm. Gió len giữa họ thành những khoảng trống hoang hoải, trống, trống lắm.

Thụy Dương thân nhiên lấy tay lật lật mấy bắp ngô, đột nhiên cô bị chạm mạnh vào tay Thưa, như phản xạ tự nhiên Thưa đẩy tay ra. Bắp ngô trên tay Dương lấy mạnh, chiếc vỉ sắt kê chậu xuống, bật lên chân Thưa một lớp than bụi đỏ ửng.

- Ôi!!!

Nhã Thưa kêu lên, đứng bật dậy, quên cả phui bụi than cho khỏi bóng. Tùng cuống quýt dùng tay lau sạch chân cô, Huy cũng ào đến xót xa. Chỉ có Thụy Dương hoàn toàn đứng dưng. Cô đứng nhìn Nhã Thưa bằng ánh mắt lơ đãng và cái nhếch mép nhạt nhẽo đến vô cùng. Nhã Thưa cũng không còn ngần ngại, đáp lại bằng cái nhìn xuyên suốt hoàn toàn không còn chút sợ sệt.

Gió lùa mạnh giữa những khoảng không vô định. Thụy Dương vòng tay ôm sát bờ lưng Huy, mái tóc ngắn bung nở, rối bung trước mặt. Hơi ấm từ Huy là điều duy nhất cô cần lúc này. Vòng tay cô càng ôm chặt hơn bao giờ hết. Gió vẫn thân nhiên lùa mạnh vào tóc, vào da mặt.

- Thụy Dương?

Thụy Dương không đáp lại, cô hơi nói lỏng tay. Linh cảm của một cô gái đôi khi nhạy cảm quá mức cần thiết nhất là một cô gái đã đi qua quá nhiều nỗi đau, quá nhiều mất mát như Dương. Cô im lặng.

- Thật ra, tớ định nói điều này từ lâu! Về Thư ấy...

Tay Dương đã hoàn toàn buông khỏi vòng eo Huy. Gió vô tình thổi mạnh giữa khoảng không của họ. Như đùa cợt. Như trêu ngươi. Dương nuốt nước bọt nghe tim mình ứ lại. Mọi sự bình yên vỡ òa trong tích tắc. Tay cô buông lỏng không điểm tựa.

- Thư lo cho cậu, lúc nào cũng chị Dương, chị Dương... Đến lời ước thành tâm nhất của cô ấy cũng là cho cậu. Vậy mà... đến cô ấy bị đau cậu cũng...

- Ừ!

- Tớ không có ý định trách cậu. Chỉ có điều nên để ý đến cô ấy hơn một chút! Dù sao cũng là chị em

- Ừ!

Đáp lại Vũ Huy chỉ là những tiếng ừ lãnh đạm và hờ hững của Dương.

- Là ý kiến của tớ, nghe hay không là tùy cậu. Mà đừng có bắt càn kiêu ấy nữa. Cứ nhất định phải đối đầu với tớ thế à? Phát điên lên được mất.

- Dừng lại!

- Gì?

- Dừng lại! Dừng xe lại!

- Cậu điên à? Dừng lại làm gì? Biết đây là đâu không mà đòi dừng lại?

- Dừng lại!

- Định đi bộ về nhà à?

- Dừng lại!

Vũ Huy bóp kít tay gas. Chiếc exciter phanh đĩa giật mạnh. Thụy Dương vụt xuống xe, không nhìn Vũ Huy, tay lại cho vào bao quần, bắt càn nhìn đoạn đường trước mặt.

- Cậu làm sao đấy? Tớ chỉ nói thật thôi!

Dương dậm bước tiếp. Gương mặt không bộc lộ bất cứ cảm xúc nào. Vũ Huy đưa tay, nắm chặt tay Dương trong tay mình. Kéo giật mạnh. Gió cuộn tóc tạt vào mặt Dương, đau rất.

- Đi đâu đấy? Cứng đầu vừa thôi! Ngoan cổ vừa thôi chứ! Nghĩ lại xem tớ nói gì sai? Đừng suốt ngày chỉ biết làm theo suy nghĩ của mình thế!

Thụy Dương tròn mắt nhìn Huy. Nước mắt muốn ứ ra nhanh chóng được giữ lại bằng cái nheo mắt đầy thách thức. Cô cười khẩy. Một nụ cười nhạt nhẽo chỉ khẽ chạm nơi đầu môi. Ánh mắt cô nhìn chằm vào mắt Huy như có ý hỏi: Nói hết chưa. Đưa tay giật mạnh tay mình trong tay anh:

- Buông ra!

- Đừng điên nữa! Lên xe! Để còn về!

Huy dần mạnh từng tiếng sự giận dữ đang trào lên khiến anh không kiềm chế nổi.

- Buông ra!

- Cậu nói với tớ một câu cho ra hồn được không? Chúng ta đang yêu nhau đấy! Có cần tớ nhắc lại không? Hay đến tớ cậu cũng bắt càn!

Thụy Dương thở mạnh., gió tạt qua như hất trở lại.

- Buông ra!

- Trả lời đi!

- Ừ!

Tiếng Ừ buông thật khẽ, nhưng đủ sức làm khoảng không xung quanh như chững lại. Nhòe mờ đi. Trái tim Dương trào lên biết bao tủi thân, nỗi đau, uất hận.

Họ đứng thế hồi lâu. Huy nhìn sâu vào mắt Dương. Trong thoáng chốc bắt gặp ánh nhìn hoang hoải, không điểm nứu kéo, hoàn toàn không nứu giữ. Tay Huy buông chậm. Anh khẽ cười, gật gật đầu rồi quay lại xe. Rồ gas, đi thẳng.

...

Chiếc taxi đưa Thụy Dương về đến cửa. Cô ngược mắt nhìn con đường dẫn vào nhà. Cây cối từ bao giờ đã trở lại trong gió rét giống như trái tim cô đã trở lại từ lâu. Những giọt sáng của ngày sắp đi qua. Trời hoàng hôn hoang hoải với những vệt mây xám xịt ảm đạm. Thời tiết cuối đông buồn đến tê liệt. Thụy Dương ngược mắt nhìn về phía căn nhà. Cánh cửa sổ ở đó chẳng bao giờ mở. Như cuộc sống như trái tim cô chẳng bao giờ cho mình một lối thoát. Dương cho tay vào bao quần siết chặt, như tự cho mình thêm biết bao sức mạnh.

Thụy Dương khẽ nhếch mắt nhìn Nhã Thư đang ngồi co chân trên ghế. Bàn chân cô về đã được chăm sóc cẩn thận. Mẹ cô ngồi đối diện. Sự im lặng như đợi cô về để kịp bùng nổ. Đột nhiên Thụy Dương cười. Tiếng cười của cô phá vỡ toang không gian u ám bên trong. Nhưng hoàn toàn không hề vui tươi. Cô đứng trước mặt mẹ cô, nhìn bàn chân Nhã Thư để cười. Tiếng cười oằn mình nhưng khô khốc.

Bóp....

- Cẩm Miệng

Thụy Dương không cười nữa, cô liếm nhẹ môi mình, thấy nụ cười vẫn chưa tắt hẳn trên môi.

- Nhã Thư... lên nhà!

- Mẹ!

Tiếng Mẹ của Thư hình như nhẹ bằng, hòa tan trong khoảng không vốn đặc quánh của căn nhà

- Con lên nhà ngay đi!

Cô lướt mắt nhìn chiếc roi da trên tay mẹ. Nhảy từng bước thật chậm lên cầu thang. Cô đứng lại ở bậc chính giữa. Ngoài đầu nhìn lại phía Dương đang nghiêng rặng, cắn bật môi. Trong khoảnh khắc ấy, Dương ngược lên. Thư lặng lẽ đưa cái nhìn nửa vờ về phía cô, không yêu thương, không xót xa chỉ im lìm đến khó hiểu. Dương chậm chậm nở một nụ cười thật khế. Khế và nhạt đến bất ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Cướp Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Trong khoảnh khắc ấy, Dương ngược lên. Thư lặng lẽ đưa cái nhìn nửa vờ về phía cô, không yêu thương, không xót xa chỉ im lìm đến khó hiểu. Dương chậm chậm nở một nụ cười thật khế. Khế và nhạt đến bất ngờ.

Huy ném chiếc điện thoại lên bàn, anh xoay chiếc ghế về phía cửa sổ. 13 cuộc gọi, Huy đã gọi gần 13 cuộc. Sự đáp trả từ máy Dương chỉ là những tiếng tút dài nhạt nhẽo, lặp đi lặp lại. Gió bên ngoài vẫn đập mạnh vào ô cửa sổ. Ngón ngang như chính những bộn bề trong anh.

Thụy Dương là một ẩn số, một bí mật quá sức chịu đựng với anh. Thụy Dương bước vào cuộc đời anh như chính cơn gió gào thét ngoài kia, quá nhiều dấu hỏi, quá nhiều khó hiểu. Người con gái ấy giống như một cuốn sách, có thể trống rỗng ở những trang đầu tiên, có thể rách nát ở những trang tiếp theo, nhưng ai cũng tin rằng những trang cuối cùng hẳn sẽ cực kì thú vị. Người con gái ấy dành cho những ai đó phải thật dịu dàng, phải thật nhẫn nại lật từng trang, từng trang thật chậm, thật chậm, để thấm cho hết, thấu cho hết từng con chữ mong. Huy không vậy, chưa bao giờ là người như vậy.

Nhưng sức hút từ Dương với anh lại là điều không thể phủ nhận được. Mỗi buổi sáng đi học với Huy hóa ra chỉ để nhìn túm tóc đuôi gà búi ngược kia. Mỗi lần nhìn những vết thương trên tay Dương, tim anh gào lên cảm giác muốn tìm cho tận nơi, đập nát mắt thủ phạm. Mỗi lần Dương ngược lên nhìn Huy, có thể đây bất cần, có thể hoàn toàn thờ ơ thôi, Huy đều muốn nhoẻn cười thật tươi với cô. Có những tình cảm lạ lùng đến thế! Họ sinh ra không dành cho nhau chắc chắn vậy! Nếu tình yêu là hai mảnh ghép trái dấu hút nhau thì Thư mới là lựa chọn của anh như Trang đã từng. Sự mong manh, yếu đuối, trong sáng đến tình khôi ấy là tất cả những gì Huy cần, cho đến trước khi gặp Dương, để biết rằng trái tim mình còn rung lên mãnh liệt đến không thể ngừng vì cô gái có đôi mắt bất cần và trái tim vốn khô héo ấy.

Teng Teng Tinh...

Tiếng chuông điện thoại rung lên bần bật trên bàn làm Huy giật nảy mình. Anh chồm dậy. Thèm nghe giọng cô hơn bất cứ lúc nào hết:

- Alo, cậu quảng điện thoại ở đâu từ chiều đấy hả? Muốn giết người vì thương nhớ hả?

- Tao vẫn để trên bàn đợi thằng con quý hóa của tao rải ít thương nhớ đấy.

- Ó. Ba già.... Haizzzz

- Đợi điện thoại của em nào hả? Lại giống ba mày rồi! Chưa về đến Việt Nam là dính ngay phải gái! Đừng quên mày rồi cũng phải mò sang đây với tao đây!

- Haizzz. ...

- Hai ba gì? Thăng oát con, học hành thế nào? Đạo này còn lê la với con chó kia không?

- Con vẫn vậy! Chả chết được mới khổ! Bông Xù của con vẫn béo tốt! Ba gọi có chuyện gì không? Haizzz

- Mày thờ dài lần thứ n rồi đấy! Không có việc gì thì không được gọi à?

- Không có việc gì ba chả bao giờ gọi cho con. Haizzz

- Thôi cái điệu thờ dài của mày đi. Bao giờ mày định sang đây! Tao sắp già quá rồi đây.

- Haizzz. Ba cố mấy năm nữa đi. Con còn phải chơi cho đã đã. Không thì nhấp nhồm không yên

- Được. Đợi thì đợi. Nhưng đừng để đưa con gái nào giữ lại ở cái đất đầy đây!

- Có thì đưa sang luôn, sao phải nín với chả giữ! Haizzz

- Thôi chơi bởi gì cứ việc. Đừng để lại hậu quả là được, không lại ân hận cả đời.

- Như ba chứ gì! Thời trẻ chắc ba cũng dẫm ba vụ lưu lạc nhỉ?

- Thăng oát. Dặn mày thế thôi! Đàn bà thời nào cũng đáng sợ!

- Haizzz. Vâng. Biết rồi. Tinh thần cảnh giác cao độ ,thưa sếp.

Nhã Thư ngồi lặng trong phòng, bản nhạc River flows in you chậm chậm khiến lòng thêm chững lại. Cô ngồi bệt giữa giường. Bộ quần áo ngủ họa tiết lạ làm Thư thấy vướng víu. Cô quen với váy mắt rồi. Thư đưa mắt ra những hạt mưa bay bay theo tà gió ôm gọn lấy nhau kết thành vệt hắt nhẹ dưới ánh sáng đèn đường. Lấp lánh. Thư không thấy đẹp. Cô chỉ thấy chúng mỏng quá, nhẹ quá, chỉ biết đu mình theo gió. Chỉ biết thả nổi bản thân lẫn mình trong những khoảng không vô định, mất phương hướng và hoàn toàn bất lực.

Đột nhiên cô đưa tay lên ôm lấy cánh tay kia của mình, thấy buốt lạnh. Mất uồn ướt rồi rất nhanh hắt nhẹ mớ tóc mai cổ trở về đôi mắt ráo hoảnh đầy chông chênh. Nhã Thư đưa tay lấy đỡ cuốn sổ trên bàn, đặt vào lòng mình, hình như có một hơi ấm mơ hồ chạm vào da thịt cô. Hoặc có thể cũng chỉ là cảm giác, một cảm giác thêm được ôm vào lòng , chạm vào lòng mình như thế. Tay Thư đẩy nhẹ bìa sổ, gỡ tấm ảnh thật nhẹ, rồi đôi mắt nhìn sâu vào đôi mắt kia. Đôi mắt trong bức ảnh quen bởi 18 năm qua cô đã nhìn nó trong gương mỗi ngày. Đôi mắt ấy trong như mắt cô và cũng dịu nhẹ như thế. Làm sao có thể không quen? Cảm giác quen thuộc và thân thương chẳng bao giờ đánh lừa ai. Tay Thư vẫn mân mê từng đường nét trên gương mặt người phụ nữ trong ảnh.

Một giây cho tất cả chùng xuống. Một giây cho trái tim Thư khóc thét... Và nước mắt chậm chậm rơi, từng giọt mảnh lắm, nhẹ lắm rồi dày hơn, nhiều hơn, đầm in trên tấm ảnh trong tay Thư.

- Ba à...

Thư thổn thức gọi khẽ trong bóng tối. Gió đáp trả lời cô bằng những phút cựa mình. Những giọt mưa cũng xao mình đáp lời cô. Chỉ có bức ảnh ba cô trên bàn vẫn lặng nhìn cô cười không đáp lại. Thư bỏ như oằn mình trên sàn gỗ lạnh lẽo, từng bước tiến lại phía bàn có khung ảnh ba đang công kênh cô cười rạng rỡ. Tay cô mãi miết trên tấm ảnh trong lòng kính. Nước mắt ướt đầm vạt áo trước.

- Lẽ ra con phải biết những điều này chứ ba! Con là con gái ba mẹ mà! Con phải được biết những điều này chứ! Xin lỗi, xin lỗi, ba bỏ con đi chỉ để lại lời xin lỗi sao? Lời xin lỗi của ba là thứ duy nhất con nhận được sau gần 18 năm sống mà không biết mình là ai? Con gái của ba có đáng nhận những điều thế không ba? Con có được yêu thương đúng nghĩa, có được bình an đúng nghĩa như ba nói không ba? Đã phút nào con được như vậy chưa? Mọi người bỏ con đi! Mọi người nhả tâm vứt con ở lại chỉ để cho con lời xin lỗi là đủ? Đến ba cũng lừa dối con, đến ba cũng vứt bỏ con. Con còn ai trên đời này để tin để yêu nữa đây ba

Bóng tối lạnh đậm nuốt tiếng khóc của Thư chìm vào mê muội. Mọi thứ dần dần ra có lẽ nào chỉ là một giấc mơ. Giống quá! Giống như một giấc mơ vậy. Nhưng giấc mơ này tàn nhẫn quá, nghiệt ngã quá! Giấc mơ giữa đời thực này khóc liệt hơn ngàn vạn cơn ác mộng khác. Đèn đường bật tắt. Bóng tối lúc này không còn lơ mơ mà đã ôm trọn không gian. Cô gái nhỏ vật vờ trong đêm, nước mắt nhuộm những nỗi đau 18 năm trước chất lọc đến hôm nay. Thư đã sống những ngày vô lo để hôm nay giấc mơ này vỡ òa trong biết bao thổn thức. Tay nắm chặt lấy bàn tay, tự bảo với bản thân: Phải mạnh mẽ lên thật nhiều!

Có tiếng mở cửa thật khẽ, tiếng bước chân thật chậm. Thụy Dương không kịp trở mình vì những nhức buốt từ vết roi da. Cô nằm im mặc bóng tối, mặc những tiếng động, mặc những linh cảm chẳng lành.

Một bàn tay lạnh ngắt ôm trọn lấy cổ Dương, bóp chặt, càng chặt hơn.

- Trả ba lại cho tôi! Trả ba lại đây!

- Nhã Thư...

Tiếng gọi của Dương giật thót, kèn kẹt trong cửa hòng vì bàn tay siết chặt dần của Thư.

- Chị không đủ tư cách gọi tên tôi! Trả ba lại cho tôi! Trả gia đình lại cho tôi!

- Tôi không cố ý, không cố ý! Đừng giết tôi!

- Giết người đền mạng! Ba của tôi! Trả ba đây!

- Đừng... Đừng...

Bàn tay vẫn điên dại siết ghì lấy cổ Dương. Thụy Dương đã hoàn toàn thấy hơi thở ngắc ngứ lại không thoát ra được. Cô ho lên từng hồi, khô khốc. Nhã Thư vẫn không buông tay, gương mặt cô trong bóng tối đáng sợ đến vô cùng. Ánh mắt ráo hoảnh dội lên những cảm hèn, phần uất đến tột độ.

- Đừng... Đừng... Tôi còn mẹ... Đừng giết! Đừng giết!

Thụy Dương dùng hết sức bình sinh hét lên những tiếng cuối. Hai bàn tay vẫn đan vào nhau siết... siết... siết chặt. Cô cảm nhận rõ ràng những ngón tay hằn in trên cổ cô, cảm nhận rõ hơi thở mình yếu dần, yếu dần, không vực dậy nổi đến ho cũng không được nữa. Thụy Dương thều thào trong tuyệt vọng:

Bạn đang đọc truyện *Cướp Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Mẹ! Hóa ra cuối cùng vẫn cứ là mẹ!

Giọng nói trong vắt của Nhã Thư lồng vào gió vang vang. Thụy Dương giật bản mình tỉnh dậy. Tay run run bám chặt ga trải giường. Cô thở dốc, đưa tay sờ lên cổ mình. Ánh mắt thất thần hằn sâu nỗi ám ảnh. Một giấc mơ thôi nhưng là giấc mơ khủng khiếp. Không! Không hẳn là mơ!

Thư đứng nơi phía cửa sổ ngược nhìn về phía Dương:

- Gặp ác mộng à? Trong mơ chị kêu gào tên mẹ chị đấy! Bị ai dọa giết đấy?

Dương im lặng ngược lên nhìn ánh mắt Thư đang xoáy vào mình, tóc dài xõa buông bay bay cùng tấm rèm cửa. Một thoáng giật mình. Giấc mơ vừa rồi đã rút kiệt sức lực của cô. Mồ hôi ướt trên trán. Dương mặt mày khẽ nhắm mắt, tránh ánh nhìn không nhiều thiện cảm của Thư.

- Có chuyện gì?

- Chuyện gì? Tôi không được vào phòng chị sao, Chi gái..!

Hai chữ “chị gái” được nhấn thật sâu. Thư vẫn nhìn xoáy về phía Dương, ánh nhìn không buông tha cũng không định lùi bước. Dương im lặng, tay cô loi dần khỏi tấm ga trải giường. Chân trần chạm nhẹ xuống sàn. Cái lạnh đột ngột thấm vào da thịt... Hóa ra không phải một giấc mơ. Cũng đã đến lúc Dương phải đối mặt với quá khứ không bình yên với quá nhiều uẩn khúc của quá khứ. Cuối cùng thời gian cũng chỉ là lớp bụi mờ kết bám lên mọi thứ như lớp mạng nhện mỏng tanh. Dưới lớp bụi ấy, mọi bí mật vẫn cứ âm ỉ, cứ lướt đi theo đúng con đường của nó, không ai ngăn cản được, không ai biết trước được đích điểm của nó là nước mắt hay nụ cười... Lớp bụi ấy chỉ một cái gạt tay cũng đủ làm tất cả bật tung ra, làm đảo lộn mọi quy luật, mọi mối quan hệ ở hiện tại. Dương biết mở mắt ra sẽ chẳng dễ dàng, mở mắt ra là quá khứ chứ không phải hiện tại, mở mắt ra là đối mặt, là đưa tay nhắc những bí ẩn khắc nghiệt của quá khứ đã gặm nhấm tâm hồn Dương suốt những ngày tháng qua. Giọng Dương hoang hoải trong đêm, từng âm dần mạnh.

- Hồi đi! Bất kì điều gì mày muốn biết!

- Chà! Chị đừng cảm ơn tôi tương! Nhưng tiếc là điều cần biết tôi đã biết cả rồi! Cách các người cướp đi gia đình bình yên của tôi! Cướp mẹ, ba rồi bây giờ là Vũ Huy khỏi tay tôi! Còn muốn cướp nữa không? Còn gì để cướp nữa không? Hết rồi chứ!

...

Thụy Dương im lặng, nhìn những bước chân Thư đi chậm lại phía mình. Ủ! Biết hết rồi cũng tốt! Biết rồi kẻ cũng hay! Kết tội mà bắt tội phạm bắt đắ đi

kể lại tội ác của mình ,sống lại với nó một lần nữa đôi khi còn là một cực hình đáng sợ hơn. Thụy Dương ráo hoảnh nhìn về tấm ảnh cha cô. Mím cười!

- Đó là lý do bao nhiêu năm nay cô chịu đòn thay tôi trong tất cả lỗi lầm phải không? Đó là cách cô chọn để thấy lòng được thanh thản hơn? Như thế là đền được tội ư, như thế là trả được nợ ư? Không! Cô biết không? Tôi cần gia đình của tôi, tôi cần có người mẹ đứng nghĩa để có thể gào lên trong đêm như cô ban nãy. Tôi cần ba của tôi. Dù tôi có bị đánh đập tôi vẫn thêm lăm ba mẹ tôi. Đánh đòn là xong ư? Đánh xong rồi tôi có có được ba mẹ của tôi không? Trả ba lại cho tôi! Trả mẹ lại đây! Gia đình của tôi! Trả lại đây! Các người trả lại cho tôi!

-

Nhã Thư lay mạnh hai vai Dương. Tay cô miết trên bờ vai trần đầy những vết sẹo mới cũ chưa kịp lành. Những nếp da non nứt ra, bật máu. Dương im lặng. Cô thán nhiên nhìn về phía tấm ảnh ba mình. Không khóc cũng không cười. Không vui cũng không buồn. Tim cô lúc này đập vô hồn không cảm xúc.

- Đủ chưa?

- Thế nào là đủ?

- Nếu muốn cô có thể trả mọi thứ về đúng vị trí. Tôi không can dự

- Cô muốn về lại vỉa hè với bọn du côn và chó dại lăm à? Cô muốn mẹ con cô lại bị đuổi đánh chạy loạn mỗi đêm lăm à? Không! Nếu muốn thế! Nếu dễ dàng thế, mẹ con cô đã không từng ngày từng ngày cướp đi từng người trong căn nhà này rồi!

- Tùy cô

- Vị trí của cô ở đâu, cô biết không?

Dương không trả lời. Cô ngược từ từ từ chân lên đầu Thư. Nhìn thoáng qua gương mặt, không biểu hiện cảm xúc. Cái nhìn lơ đãng và hoàn toàn thờ ơ.

- Vị trí của cô là ... trong Tủ.

Dương lại nhếch mắt nhìn Thư. Cười nhạt!

- Nếu cô muốn... Tôi đã chẳng còn sợ gì nữa rồi!

- Có đấy!

...

- Đừng quên, bà ấy vẫn là mẹ của cô!

Dương ngửa hẳn nhìn Nhã Thư đang đứng cạnh, nhìn sâu vào mắt cô. Lưỡi hơi đẩy phía trong miệng. Nụ cười nửa miệng chưa từng thấy. Một chút giật mình rất khẽ. Tay Dương nắm chặt trong tay mình.

- Yên tâm! Chưa đến lúc tôi sẽ không làm gì đâu! Chỉ là những gì là của tôi nên để nó lại đúng vị trí. Bắt đầu từ thì hiện tại...

- Cô muốn gì?

- Vũ Huy

Hai tiếng Vũ Huy vang lên chạm mạnh vào tim Dương. Cô chưa từng nghĩ Nhã Thư lại yêu Huy nhiều đến vậy. Cô chưa từng nghĩ cuối cùng cô ta lại đưa bà mẹ luôn yêu quý cô ta ra làm con tin. Thụy Dương cười nhạt.

- Kể cũng hay cuối cùng cô lại phải lựa chọn giữa một người mẹ cả ngày đánh đập mình và cậu bạn trai đẹp trai, ga lăng luôn hết lòng với mình. Nếu là tôi chả dại gì lại chọn bà mẹ ấy. Nhưng cô thì khác, đúng không?

Nhã Thư cúi sát xuống sát mặt Dương:

- Tôi chưa từng nghĩ tôi lại có lúc được đặt yêu sách cho cô đấy!

- Tôi đồng ý!

- Không cần suy nghĩ?

- Không!

- Chà,tình mẫu tử cao đẹp! Nhưng không phải chỉ là rời xa. Cô cướp đi thế nào thì trả lại như thế! Đừng tưởng tôi cần một thằng con trai mà trái tim nó dành cho kẻ thù của tôi!

- Cô...

Thụy Dương xoay mặt nhìn Thư. Gió bên ngoài vẫn lạnh lùng thổi qua song cửa sổ, vô tình hay hữu ý không hiểu hết những chuyện rối rắm của nhân gian. Trên tường, bức ảnh ba cô vẫn nhẹ nhàng cười. Hóa ra chết đi cũng thật thanh thản, thanh thản hơn cả những người đang sống.

- Mày dạo này có về thân với Nhã Thư?

- Sao? Mày có quyền truy xét tao từ bao giờ đấy!

Tùng không ngước lên, tay lau chén, mắt nhìn đắm đắm vào những vệt nước hoa quả còn bám màu vàng ố trên thành cốc.

- Chả truy xét ai cả? Muốn biết thì hỏi thôi!

Nói rồi, Huy với tay lấy quả táo trên đĩa hoa quả, cho vào miệng, ngêu ngao nhai:

- Tường mày vẫn đợi con bé Thy nhảy nhót đó! Nếu thế thì đừng bắt cá hai tay!

- Mày có tư cách suy xét tao cơ à? Lo việc của mày đi!

Tùng vẫn không ngước lên. Anh chả có hứng thú nào nhìn thẳng bạn trời đánh từ những chuyện của Nhã Thư hôm qua. Vũ Huy không cố ý nhưng lại là nguyên nhân hữu hình của tất cả mọi chuyện. Nhưng lại không thể đánh, không thể mắng, không thể kết tội mà có kết tội cũng chẳng giải quyết được gì hơn.

- Việc của tao vẫn ổn, chả cần ai quan tâm! Tao chỉ nhắc lại là tao nhất định không để cho mày làm khổ Nhã Thư

Tùng với tay túm lấy cổ áo Huy, kéo sát lại gần mặt mình.

- Im đi! Mày có đủ tư cách nói chuyện đấy hả? Làm khổ Nhã Thư? Là đứa nào? Đứa nào hả? Tấn công tới tấp rồi vút lẳng vút lơ con bé vào một xó đi quan tâm chăm sóc chị gái nó. Mày có đáng là một thằng con trai không hả? Nhã Thư đòi cắt tóc, đòi thay đổi, đòi mạnh mẽ vì mong mày quay lại đấy! Một lời từ tể mày đã nói với con bé chưa?

- Ủ. Mày đánh chết tao đi!

- Câm miệng! Tao không có thằng bạn như mày! Tường tao không dám à?

- O ơ! Sao mới sáng ra đã gây lộn thế này?

- Hai thằng ôn này! Lại vì gái hả?

- Thôi Thôi! Thích bọn tao giới thiệu cho cả mớ! Sao phải xoắn thế!

Mấy đứa Bỏ Đồi bước vào quán, huých nhau nói mấy câu để không khí bớt căng thẳng. Tiến bước lại gần hơn, gỡ tay Tùng ra khỏi cổ áo Huy:

- Thôi! Bỏ tay ra đi! Nó có mỗi bộ quần áo, nhàu giời! Mày thương bạn tí đề!

Tùng thở dài nguôi giận. Anh đi chậm chậm về phía chiếc ghế sofa, vuốt nhẹ lông Bông Xù nén cục tức to đùng. Đuôi nó bỗng ngo ngoáy đòi chui ra khỏi vòng tay anh, sủa vài tiếng gâu gâu. Tùng nhìn theo ánh mắt nó sát ra tận cửa. Giật mình!

Cô gái bước vào, mái tóc ngắn cắt sát ôm nhẹ đầu. Bộ quần áo hầm hờ quen thuộc. Bốt đen ngắn ôm sát những đĩnh tán sáng choang. Bộ quần áo bó sát lấy cơ thể đầy lả lẫm. Tùng mím môi thấy tim quặn lại. Bộ quần áo này quen lắm. Mới hôm qua thôi anh còn nhìn thấy nó ở cửa hàng. Gương mặt kia quen lắm dù có đeo thêm 5 7 cái kính anh vẫn nhận ra. Anh nhắm mắt, ước gì đây chỉ là một giấc mơ thôi.

- Oay. Ở đâu ra thế này

- Bỏ kính ra em ơi!

- Xinh hơn gái của mày rồi Vũ Huy kia. Cá tính hơn nữa chứ!

Đám bố đời lao nhao như chuyện thường tình khi thấy gái. Vũ Huy lướt qua bằng ánh nhìn không chủ đích. Còn khuya mới bằng được Thụy Dương của anh. Mới 1 hôm không gọi điện được mà lòng anh cồn cào, đứng ngồi không yên. Mỗi tội chủ nhật nên không gặp ở trường được. Anh chậm chậm cúi xuống xắn lại ống tay áo. Hoàn toàn lơ đãng với cô gái trước mặt

- Nhã Thư! Em bỏ kính ra được rồi!

- Cái gì... Nhã Thư... Nhã Thư á? Nhã Thư nào?

Nhã Thư! Em bỏ kính ra được rồi!

- Cái gì... Nhã Thư... Nhã Thư á? Nhã Thư nào?

Tùng khẽ mở mắt, xót xa nhìn cô gái trước mặt, ánh mắt thăm thẳm dịu vợi một nỗi buồn chất vào tận tim. Vũ Huy giật mình đứng như tượng sau câu nói của Tùng. Trước mặt anh là Nhã Thư sao? Trong sáng, hồn nhiên, thiên thần và rất dịu dàng sao? Vũ Huy lùi lại một bước, rồi tiến nhanh về phía Thư giật cái kính đen trên mắt cô.

- Cậu đang làm cái quái gì thế hả? Ai cho phép cậu cắt tóc, ăn mặc như thế này? Ai cho phép cậu biến mình thành thế này? Cậu bị điên à? Cậu muốn làm tớ cũng phát điên sao? Nhã Thư!

Nhã Thư đứng lặng, người rung lên trong từng cái giật mạnh của Huy. Mỗi câu hỏi anh lại lay mạnh vai cô. Cô dùng đôi mắt nhuốm buồn nhìn anh, chậm và sâu. Cái nhìn đầy nỗi hoang mang và những vết buồn sóng sánh.

- Tránh ra. Mày có tư cách gì để nói cô ấy! Không phải tại mày sao? Không phải tất cả là do mày sao?

Huy vẫn nhìn Thư, tay vẫn lay mạnh vai cô hoàn toàn không để ý đến Tùng. Tùng kéo áo Huy lại, con giận dữ trào lên, anh dứ tay đâm mạnh vào má Tùng, ghì sát Huy vào tường.

- Câm miệng đi. Và để cô ấy yên.

...

- Tùng! Buông ra đi!

...

- Tùng có gì nói sau nào!

...

Cả bọn Bồ đời lại nhảy vào kéo hai người ra. Vũ Huy lại gào lên:

- Mày đánh đi! Đánh tao đi! Ủ! Tao có tội! Ủ tao sai!

- Sai? Nói sai là xong à? Nói sai là ỏn à? Mày nhìn cô ấy đi! Có đáng để bị như thế không?

- Thế giờ tao làm sao? Đánh được thì đánh đi! Đánh đi cho tao nhẹ lòng chút đi!

Tùng giờ nắm đấm lên giữa không trung. Anh vốn là người bình tĩnh nhất Bồ đời, chuyên gia gỡ rối, chuyên gia giảng hòa. Nhưng lúc này chính anh lại là người mất bình tĩnh nhất. Ba đứa còn lại của Bồ đời lắc đầu, không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa.... Nhã Thư đã đứng chắn ngang trước mặt Tùng từ lúc nào. Cô đưa đôi mắt đỏ hoe nhìn anh, cương quyết:

- Tránh ra!

- Anh đánh em đi! Là em không nghe lời! Là em tự ý cắt tóc! Là em tự thay đổi mình! Anh đánh em đi!

Nước mắt Thư chảy dài xuống má. Nước mắt lạnh chạm cả vào tim Tùng, nghẹn lại. Anh nghiêng răng.

- Chuyện của con trai. Em tránh ra đi. Hắn cũng không cần em giúp đâu

- Không! Chuyện của bọn em cũng không cần anh giúp. Liên quan gì đến anh!

Tim Tùng hụt đi một nhịp. Bao nhiêu uất ức nghẹn lại nơi cổ họng. Anh im lặng, chệnh choáng nhìn Nhã Thư trước mặt bằng đôi mắt hụt hẫng. Ủ. Anh có là gì đâu? Có là gì để mà xen vào cuộc sống của cô? Chính anh cũng đâu có cho mình được phép là gì của cô.

Mắt Thư chạm khẽ vào đôi mắt đối diện, cảm nhận rõ những vết buồn loang dài. Mắt cô dừng lại nơi vết thương bị kéo đâm hôm qua nơi tay Tùng. Thấy tim mình hẫng nhẹ. Cô cúi mặt không nhìn anh. Tùng buông tay, bước chậm ra ngoài cửa. Gió ngả nghiêng hay đáng đi của anh nhiều nỗi niềm? Chính Nhã Thư cũng không biết nữa!

- Cậu không sao chứ? Tại tớ! Tại tớ là tớ sai! Là tớ sai!

Tay Thư vừa di đi nơi vết thương trên miệng Huy vừa khóc. Nước mắt làm ướt đầm má, ướt cổ và gài dựa cả tay cô. Vũ Huy nhìn Thư hồi lâu, thở dài ôm nhẹ cô vào lòng:

- Đừng có ngốc vậy được không? Đừng có tốt với tớ vậy! Không đáng đâu! Cũng đừng hành hạ bản thân như thế! Tớ sẽ đau lòng lắm! Ai cũng đau lòng cả? Cậu có làm sao tớ sẽ chẳng thể tha thứ cho mình đâu!

Nhã Thư vẫn khóc. Nước mắt ướt cả cánh tay Huy. Cái nóng ẩm của nước mắt chạm vào da thịt, chạm cả vào tim anh. Sự ân hận trong anh chưa bao giờ chất đầy như bây giờ. Tùng nói đúng! Tất cả là tại anh, lỗi của anh! Tất cả bởi sự trẻ con, hồ đồ vớ vẩn của anh đã biến Thư thành thế này! Anh vẫn

đận mình phải có trách nhiệm với Dương, phải chăm sóc cô ấy, vậy mà Nhã Thư anh lại không hề làm được.

- Nào! Đứng lên! Bọn mình nói chuyện! Đứng lên nào!

- Không!

Vũ Huy dịu dàng nhìn vào đôi mắt nhòe nước của Thư, vẻ trong veo vẫn ở đấy, sự thánh thiện vẫn ở đấy, bề ngoài có thay đổi thì Huy vẫn tin vào điều đó không hề mất.

- Sao vậy?

- ...Ôm em thêm một chút nữa... chỉ một chút nữa thôi! Được không

- Tờ...

- Một chút thôi! Một chút em sẽ trả anh về với chị Dương! Một chút thôi!

Ánh mắt Nhã Thư như cầu cứu, như đứa bé bơ vơ xòe bàn tay mong lắm ai đó nắm lấy tay nó, cho nó một điểm tựa. Ánh mắt nhuốm buồn, sâu thẳm chên vênh quá. Huy siết tay ôm chặt hơn một chút!

- Ủ! Được rồi! Anh vẫn ở đây! Đừng khóc nữa.

Mắt Huy nhìn xa xăm về phía cửa quán. Bầu trời u ám gieo vào tim người những vết buồn không rõ tự đâu. Chính anh trong lúc này cũng không biết làm gì hơn nữa. Là Huy sai! Sai từ đâu! Không thể nguyên vẹn, không thể đồ lỗi. Hình như trời đang bắt đầu mưa. Những giọt mưa sáng đang bay rải rác chậm chậm chuẩn bị kết thành cơn mưa lớn. Huy đảo mắt qua phía cửa kính bên trái, nơi những chậu hoa liti đang vui mình dưới những hạt mưa bay... mắt mở to kinh ngạc ... và tim giật thót... Cánh tay buông khỏi mái tóc Nhã Thư... vô định.

Đừng...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Huy đảo mắt qua phía cửa kính bên trái, nơi những chậu hoa liti đang vui mình dưới những hạt mưa bay... mắt mở to kinh ngạc ... và tim giật thót... Cánh tay buông khỏi mái tóc Nhã Thư... vô định.

Đừng...

Huy buông tay Thư, ào đứng dậy, lao ra cổng. Bóng Thụy Dương xa dần sau cơn mưa.

- Mây vừa làm một cô gái nữa tổn thương đấy!

Tùng ngồi chên vênh trên chiếc ghế đá ngay cửa vào, không nhìn Huy, nói vọng lại. Huy mãi miết nhìn mưa rồi ào ra cửa bỏ mặc tiếng gọi phía sau đây bắt lực của Thư.

- Rồi nhất định anh cũng sẽ phải về bên tôi thôi!

Thư nghĩ thầm khi nhìn dáng Huy lẫn vào những hạt mưa ngày càng nặng hạt.

Dương ngồi nơi lặng nơi chiếc ghế đá trên bến xe bus không mái che. Cô không chạy nữa. Cũng không muốn chạy nữa. Nước mưa tấp thành từng hàng chảy nhòa đi trên mặt cô. Không rõ liệu có chan hoà vị mặn của nước mắt. Bởi nước mắt Dương có bao giờ khóc thành tiếng.

Giọt nước mắt ấy có chăng cũng sẽ không mặn, không chất mà đắng nghét tận trong tim, dầm dứ không vượt qua những vết xước trào ra nổi.

- Nào! Đứng dậy và vào mái hiên kia, được không?

Dương không trả lời, cô cũng không buồn nhìn Huy. Mưa trên mặt Dương thật sự đã hoà cùng nước mắt.

- Vào đi! Và nghe tớ giải thích được không?

Vũ Huy cầm lấy bàn tay đang trắng bệch ra vì lạnh nhưng cái lạnh phải chăng ủ mầm trong những giọt nước mắt chỉ có thể rơi khi mưa về kia, mới thật sự đáng sợ!

Một phút, hai phút... 5 phút... Mưa... Vẫn mưa... Huy vẫn nhìn Dương đầy câu khổ, anh thật sự hiểu ai mới là người anh yêu nhất, lo nhất, xót nhất. Nước mưa đang làm buốt lên những vết thương mới cũ trên vai, trên tay, trên lưng người con gái anh yêu. Tim anh cũng run rẩy một nhòai.

- Dương à! Xin cậu đấy! Đừng thế này nữa được không?

- ...

- Cậu sẽ ốm mất! Vào kia đi!

- Đi đi! Tôi muốn một mình!

- Đừng! Nào vào đi! Đừng làm tôi sợ!

- Tôi muốn một mình

Dương vẫn không nhìn anh, ánh mắt cô vẫn xa xăm bất định nơi những hạt mưa đang xối xả bên con đường dài. Muốn quên đi, muốn vứt bỏ cảm giác có anh trong trái tim mình, cảm giác yêu anh, người con trai trước mặt. Vứt bỏ hết, ném cảm xúc trôi về một miền lãng du không hẹn ước, ném trái tim vào ngăn kéo cất giữ thật sâu không mong ngày trở lại.

- Dương à!

- Tôi muốn một mình!

Huy kéo tay Dương, ôm sát vào ngực mình, vòng tay khít chặt:

- Đừng làm thế! Đừng đuổi tôi đi! Đừng đuổi tôi khỏi cuộc sống và trái tim cậu! Tôi sợ mất cậu lắm! Biết không, đồ bá đạo! Đừng rời xa tôi dù bất cứ lý do gì nữa. Vì chỗ của cậu là ở bên cạnh tôi, ngay bên cạnh tôi, trong trái tim tôi, hiểu không?

Dương vẫn không thôi giẫy dụa trong tay Huy. Để làm gì chứ? Trước sau gì chẳng phải rời xa, trước sau gì chẳng phải bỏ rơi nhau. Cô mệt rồi! Thật sự mệt rồi! Định mệnh đã không dành cho cô thì cô để làm gì! Cô không còn sức nữa rồi, cô mệt mỏi thật sự. Cuộc đấu này cô thua. Thua thật rồi. Huy cảm nhận được sự ấm nồng của nước mắt thấm vào da thịt, ngay sát tim mình. Anh càng ghi sát vào Dương, cô càng giẫy dụa. Huy cuống quýt, đẩy Dương ra, môi anh gần chạm vào môi cô. Cuống quýt, vội vã cho nụ hôn đầu vụng dại... Mưa ngọt lịm len vào giữa bờ môi họ, chảy nhẹ vào làm tê liệt mọi giác quan. Dương mặc kệ cho mọi cảm xúc trong mình trôi dạt, tươi mới! Nụ hôn đầu tiên có vị mưa, vị nước mắt và.. vị mùa đông. Nụ hôn đầu tiên để cả cuộc đời này Dương cũng không quên đầu sau này biết đâu sẽ hối tiếc. Nụ hôn đầu tiên quyện hòa như đã là một, đã thân quen tự bao giờ. Liệu rằng họ thật sự dành cho nhau hay định mệnh trớ trêu đang trêu đùa người những người đang sống? Để sau này mỗi lần nhớ lại, Dương lại khẽ rung mình đầy nỗi đau không thể nói thành lời.

- Nghe này! Tôi là của cậu! Đừng có mà đánh rơi tôi!

Huy kéo tay Dương đặt lên tim mình nghe những nhịp đập loạn mạnh bởi nụ hôn bất ngờ:

- Cậu cảm nhận được không? Nó đang đập vì cậu đấy và chỉ đập vì cậu mà thôi! Trái tim tôi đã nằm gọn trong tay cậu rồi! Đừng vứt bỏ nó! Được không?

Thụy Dương nhìn sâu vào mắt Huy. Đôi mắt vốn lạnh lùng thờ ơ kia không giấu nổi niềm hạnh phúc vỡ òa cùng nước mắt. Gật đầu thật khẽ, nụ cười thoáng qua lấp lánh nơi những hạt mưa, tạm quên những âu lo, những khó khăn và thách thức cho những ngày sau.

Thụy Dương nhìn sâu vào mắt Huy. Đôi mắt vốn lạnh lùng thờ ơ kia không giấu nổi niềm hạnh phúc vỡ òa cùng nước mắt. Gật đầu thật khẽ, nụ cười thoáng qua lấp lánh nơi những hạt mưa, tạm quên những âu lo, những khó khăn và thách thức cho những ngày sau.

Bóp... Bóp..

Hai cái tát nóng rất làm khuôn mặt đang trắng bệch vì mưa đỏ ửng lên. Đôi chân mệt mỏi không trụ vững vì bất ngờ khiến cô chới vơi ngã xuống sàn, Thụy Dương nheo mắt ngược lên, nuốt nước bọt nhìn xoáy về phía chân cầu thang. Nhã Thư đang đứng lặng nhìn cô, dáng đứng hơi cúi, hai bàn tay đan xen vào nhau trông có vẻ rụt rè, gương mặt nghiêng nghiêng nhìn Dương không nhiều cảm xúc. Mái tóc ngắn ôm sát mặt khiến đôi mắt Thư có phần sắc và lạnh hơn, cũng che giấu hết những suy nghĩ, nỗi niềm bên trong.

- Nhìn. Chỉ biết nhìn thôi à. Vì ai mà em nó thành thế. Trong thâm tâm mày có bao giờ xem Thư là em không hả?

- Lại là tôi sao?

Giọng Dương nhẹ lắng, không chống đối, không kháng cự nhưng hình như có hơi có một chút tủi thân lan vào thật nhẹ.

- Quá khứ ấy đến tao cũng không chịu đựng được vậy mà mày đem ra kể lể cho một đứa con gái mỏng manh như Nhã Thư. Tao thừa hiểu tâm địa của mày.

- Mỏng manh ư? Sao tôi không thấy nhỉ?

- Câm miệng! Thế là mày sao? Tao phải bảo vệ chăm sóc mày sao?

Dương không trả lời, mắt cô lơ đãng nhìn về phía Thư, khẽ cười, tự hỏi: Không biết ôm mãi cái vẻ mặt yếu ớt ấy, nó có mệt không?

Đáp lại cái nhìn ấy, là ánh mắt sắc và lạnh của cô em gái hờ. Lòng Dương lạnh tanh, nụ cười trên môi cô đậm hơn một chút.

Dương mò mẫm từng bước chậm chạp mem theo từng bậc cầu thang lên căn phòng thờ ở tầng bốn. Cô mở cửa bước vào, mùi hương khói nồng nồng khiến Dương hơi khó thở. Căn phòng này hầu như thường được đóng kín chỉ 1 năm 1 lần họ mới vào đây thắp hương vào dịp giỗ ba còn bình thường mẹ cô thuê người vào lau dọn thắp hương mỗi tuần. Dương biết mẹ cô sợ, sự sợ hãi của một người đàn bà đã đang tâm đi qua rất nhiều đau khổ, đã từng độc ác, rất độc ác để đạt được mục đích của mình. Căn phòng phủ lên mình vẻ u ám, tĩnh mịch thường thấy, tiếng gió chạm vào thành cửa sổ đập nhẹ vào không trung khiến cô khẽ run mình.

Nơi này, người đàn bà ấy đã treo cổ tự vẫn.

Cô ngồi xuống trước bàn thờ có bát hương của ba khẽ mỉm cười. Bên cạnh là một bát hương khác, không có ảnh người đã mất. Dương khẽ nhìn bát hương ấy, thờ dài.

- Con gái cô đã lớn rồi đấy! Đang ngày ngày tính cách trả thù cho cô đấy!

...

- Hẳn cô đợi ngày này lâu lắm rồi đúng không cô? Ngày ấy đến rồi đấy! Cô có muốn vậy không? Có muốn Nhã Thư thành thế này không cô?

- ...

- Cháu không đủ tốt để quan tâm con gái cô định làm gì, sẽ thế nào nhưng cháu thề: Sẽ không để nó đụng đến mẹ cháu! Chắc chắn!

Thụy Dương thở hắt, mắt nhìn sâu vào bát hương trước mặt. Vững chãi và cương quyết. Tay nắm chặt trong lòng bàn tay, Dương ngồi lặng như khiêu khích cùng người đã chết.

Có tiếng bước chân rất nhẹ, tiếng mở cửa chậm... Mắt Thụy Dương xáo động rồi nhanh chóng bình lặng như dòng nước sông đục ngầu sau bão không còn sức để nổi sóng nữa.

- Sao lại ở đây!

- Mẹ chưa ngủ à?

- Chưa. Khó ngủ. Không nên vào đây nhiều.

- Mẹ cũng không nên vào đây. Nơi này khó thờ.

Tiếng gió vẫn lồng lộn ngoài ô kính cửa. Khoảng cách giữa mẹ con họ xa vời quá. Thụy Dương bỗng nhìn ra ngoài khoảng trời kia, bỗng nhớ lại những ngày còn là con bé rách rưới, bám lấy mẹ nhặt nhạnh từng thứ rác rưởi người ta vứt đi. Những ngày mẹ con chạy khỏi bọn lưu manh via hè, mưa ướt nhून người, ôm nhau co ro dưới mái hiên nhà. Những ngày nó nhìn bóng mẹ đứng lặng nơi via hè, rồi lên xe một người đàn ông xa lạ, lướt đi trong đêm, nó ào chạy theo, máu rút ra trên đôi chân trần nhăm nhỡ... Dương chưa từng trách, giận hay hận mẹ bởi trong cô in đậm hình ảnh mẹ cô mất thâm đen vào những buổi sáng hôm sau, những hôm ê chề vì bị đám đàn bà đến đánh ghen... Tất cả tất cả cho đến trước ngày Thụy Dương bé bỏng ngã ngay trước xe gia đình Nhã Thư và họ bằng lòng tốt bụng của bà chủ đặt chân vào căn nhà này. Một vở kịch, một bức tranh trên người, cuối cùng họ lại còn duy nhất trong căn nhà này...

- Đừng làm khổ Nhã Thư. Con bé chịu đựng đủ rồi. Chúng ta có tội. Chúng ta phải chuộc tội. Nhưng con bé vô tội và chúng ta mắc nợ nó!

...

Thụy Dương im lặng, ngược mắt nhìn bà. Trái tim cô nghẹn đau. Người mẹ của cô, người mẹ lạnh lợi đến tàn nhẫn, đến độc ác của cô đã trở thành như thế này. Bà không nhìn Dương, lưng bà quay về phía cô, lau nhẹ những vệt bụi, thậm chí không dám nhìn thẳng về phía bàn thờ. Một niềm thương cảm sâu sắc chạm khắc vào tim Dương.

- Vâng

Dương nói khẽ, gió ngoài kia vẫn lặn lừng thối. Bên trong căn phòng đầy ám ảnh ấy, hai mẹ con họ không nói với nhau thêm một câu nào nữa. Giữa họ hình như có tầng tầng lớp lớp những khó khăn, những trở ngại để có thể nhìn thẳng vào mắt nhau.

Bạn đang đọc truyện *Cướp Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Tùng ngồi lặng lẽ trên chiếc sofa quen thuộc, điều thuốc còn quá nửa trên tay. Anh vốn không hay hút thuốc trừ những lúc trong lòng ngổn ngang quá nhiều suy nghĩ phức hợp như mớ bong bóng chưa kịp bay lên đã vướng dây vào nhau hỗn độn vô cùng. Khói thuốc lá càng khiến đáng ngồi của Tùng náo nê hơn bao giờ hết. Bông Xù nằm bên khẽ nhích mình, ngoe nguẩy chỉ cần thế thôi cũng đủ biết ai đang mở cửa bước vào. Tùng đưa điều thuốc lên miệng, hút một hơi dài rồi dụi xuống chiếc gạt tàn, không ngước lên:

- Em không biết là anh cũng biết hút thuốc đấy?

Giọng nói thô thể trong veo của Thư như chạm vào tim Tùng, đau điếng. Tùng đã ước khi anh nhìn lên trước mắt anh vẫn là Nhã Thư trong veo của hôm kia, hôm kia nữa. Đúng, bề ngoài không quan trọng, không phải vì bề ngoài ấy mà Tùng ghét bỏ hay chán ngán với Thư, chỉ là nhìn hình ảnh cô lúc này Tùng thấy đau lòng quá, đau lòng như chính anh là tội đồ, chẳng thể bảo vệ nổi trái tim đang oằn mình lên vì đau đớn của Thư.

- Em không đi học à? Hôm nay là thứ 2 rồi!

- Em muốn bỏ học.

Chiếc gạt tàn trên bàn bị đẩy mạnh, sóng sánh như muốn rơi xuống đất. Tùng hít thở một hơi dài, ngước mắt nhìn Thư rồi bỗng rất nhanh quay mặt đi, bằng một giọng rất bình thản:

- Ừ, đó là quyết định của em, nếu là quyết định của em rồi thì chắc anh cũng không thể can dự. Nhưng anh chỉ nhắc rằng, cuối cùng em cũng đã 18, em chưa kịp trưởng thành cũng buộc phải trưởng thành. Đừng biến mình thành một con rối để những sóng gió của cuộc đời giật dây. Nếu thế thì xã hội này không chứa hết được những con rối đâu.

Tùng đứng lên đi vào quầy pha chế, khó chịu vì cái màu đen ủa buồn trên bộ quần áo của Thư.

- Anh...

- ...

- Anh vẫn giận em chuyện hôm qua à? Xin lỗi lúc đó em cuồng quá! Hoàn toàn không có ý đó đâu!

- Không giận! Giận thì hôm nay em đã không thể đứng ở đây rồi! Anh không xúc nổi như Vũ Huy nhưng một khi đã giận thì...

Một vài vị khách ghé quán làm đứt đoạn câu chuyện của hai người. Những lần bê đồ cho khách từ tay anh, Thư có lén lút đưa mắt nhìn anh. Nhưng hoàn toàn không nhận được cái nhìn đáp trả. Gương mặt xám xịt của anh khiến cô cảm thấy mệt mỏi quá. Ngày nào cô cũng muốn ghé nơi đây vì ở đây cô thấy được bình yên nhất. Không hận thù, không có những người cô vì yêu thương mà buộc phải căm ghét, không có không khí nặng nề, u ám trong căn nhà của cô, cũng không phải lớp học mà một phút nào đó cô sẽ phải vô tình lướt qua Thụy Dương và Vũ Huy. Vậy mà hôm nay không khí ở đây cũng như muốn chống lại cô. Thư thấy ngọt ngào đến khó thở.

Nhã Thư vừa lê từng bước chậm chậm vừa nghĩ ngợi vơ vẩn đến khuôn mặt Tùng từ sáng giờ.

- Cheng...

Ly cà phê hắt mạnh vào vạt áo sơ mi trắng phía sau áo vest của đối phương, chiếc ly vỡ toang dưới đất, những mảnh thủy tinh sắc cứa.

Chiếc khăn tay đập xuống đầu Thư, phủ xuống mặt... Thư bất động. Cô vẫn ngồi im trước đống đồ vỡ và chân chàng trai nọ. Không ngước lên:

- Lau giày!

Mệnh lệnh đưa ra vồn vồn chỉ có hai chữ. Thư trợn mắt nhìn, ngước lên nhìn chủ nhân của tiếng nói lạnh lùng đến phát sợ kia. Một gương mặt đẹp, những đường nét như sự sắp xếp hoàn hảo của tạo hóa. Chỉ có điều nó lạnh, lạnh và xác... Hắn không nhìn Thư mà nhìn thẳng về phía Tùng, ánh nhìn không lộ vẻ tức giận mà hoàn toàn cười cợt. Rồi lướt qua bắt gặp cái ngước lên đầy bất ngờ của Thư:

- Cô điếc đấy à?

Nhã Thư vội cúi xuống lau những vệt cà phê loang trên đôi giày có vẻ đắt tiền. Rồi vươn lên, định lau nhẹ mấy giọt cà phê đang bám lại trên chiếc áo sơ mi trắng.

Bốp....

Nhã Thư ngã xoài ra sàn nhà bởi bàn tay bạo lực vừa đẩy mạnh vai cô. Giọng nói lạnh lùng vang lên đầy tức tối:

- Ai cho phép cô đụng vào tôi!

Thư vùng dậy, đưa đôi mắt giận dữ nhìn lão oan gia vừa bước vào quán. Trần đời chưa từng gặp ai ngạo mạn và đáng khinh như hắn. Cô ngồi dậy, định bụng lau dọn xong sẽ ra về. Hôm nay với cô quá đủ rồi. Cô cũng chẳng quen đựng độ với người lạ, nhất là trong quán của Tùng.

- Nhã Thư, để đây!

Tùng đứng trước mặt Thư, ngăn cô lại.

- Đứng lên, đừng để đứt tay!

Anh dịu dàng đẩy cô ra phía sau anh, mấy vị khách hiếu kì đã vây xung quanh họ.

- Không ngờ “ông chủ” Hoàng Tùng lại có một cô nhân viên hậu đậu như vậy!

Hắn lách nhẹ qua phía vai Tùng, đưa tay nhắc nhẹ chiếc cằm nhỏ của Thư lên:

- Có vẻ xinh đẹp! Chà! Có vẻ quán này có duyên với toàn mỹ nhân nhỉ?

Tùng hất mạnh tay hắn ra về phía trước.

- Anh đến đây làm gì?

- Thăm, chơi và uống cà phê. Được chứ!

Hắn cười, nụ cười há hê và đầy ngạo mạn.

- Bây giờ chúng tôi đóng cửa, mời anh đi đi cho.

- Chà! Vì một đứa con gái mà bỏ nhà đi, vì một đứa con gái mà quên cả tình máu mủ, thì giờ đóng cửa vì gái cũng có lạ đâu! Nhì?

- Anh câm miệng cho tôi!

- Sao tao phải câm miệng. Mày trốn đủ rồi đấy! Cung ạ! Cuộc sống đúng nghĩa của mày là chui rúc trong cái quán chưa đầy 30 mét vuông này đấy hả?

Hội Bồ đời đã có mặt hết bên ngoài quán chỉ trừ Huy. Tiến đưa mắt ra hiệu cho Tùng giữ bình tĩnh. Anh thờ hất, quay lại nhìn Thư rồi lạnh lùng:

- Cuộc đời của tôi tôi tự lựa chọn. Sống như thế nào cũng là quyền của tôi. Anh có thể trở thành “chó săn” còn tôi thì không! Chào!

Nói rồi Tùng kéo tay Thư ào ra khỏi quán. Mặc bọn Bồ Đời xử lý tiếp. Thư ngược lại nhìn “hắn” lòng đầy thắc mắc.

- Cuộc đời của tôi tôi tự lựa chọn. Sống như thế nào cũng là quyền của tôi. Anh có thể trở thành “chó săn” còn tôi thì không! Chào!

Nói rồi Tùng kéo tay Thư ào ra khỏi quán. Mặc bọn Bồ Đời xử lý tiếp. Thư ngược lại nhìn “hắn” lòng đầy thắc mắc và nghi ngại. Hắn đáp lại cái nhìn của cô bằng một ánh mắt lạnh tanh đầy vẻ cười cợt, ngạo mạn.

Thư thu tay nhét vào bao áo khoác cho khỏi lạnh. Gió xốc lên làm mớ tóc ngắn rối tung. Thư thấy cổ và gáy hơi lạnh, cảm giác này vẫn chưa đủ để thân quen. Thư buông tay sờ qua gáy những mong tìm lại chút tóc mây bay bay đã từng gắn bó. Bỗng một nỗi buồn rất nhẹ chạm khẽ vào tim. Thư ngần ngại nhắc tay ra khỏi gáy để cảm nhận gió đang vồn nhẹ trên da thịt mình. Trong cô mọi thứ mông lung quá, mơ hồ quá, Thư không cố định được suy nghĩ của mình bằng một sợi dây điều nào hết.

- Bỏ tay vào tay áo anh ấy!

- Em không lạnh mà!

- Xin lỗi

- Vì chuyện gì ạ!

- Vì kéo em đi giữa trời lạnh thế này! Không khăn, không bao tay!

- À, ở nhà cũng ngọt ngào mà anh!

- Ủ! Thế thì đi dạo chút!

Không ai nói thêm điều gì nữa! Khoảng không níu lại bởi tiếng phành phạch đến vô duyên của chiếc vespa cổ. Con gió đông xao mình mạnh mẽ hơn tạt qua, Thư vòng tay, chậm chậm đưa vào bao áo Tùng. Hoàn toàn tự nhiên. Mọi thứ diễn ra chỉ trong tích tắc nhưng cảm giác của giây phút ấy thì còn mãi cho đến tận sau. Tùng thấy tim mình như bị ai đó mở tung cánh cửa nhỏ để gió bên ngoài tràn vào, mênh mang, mềm mềm và ngọt ngào đến lạ. Bàn tay Thư hờ hững trong bao áo như kéo hai người lại gần nhau hơn. Lưng anh như cảm nhận được thật nồng thật ấm hơi thở nhẹ của cô gái phía sau lưng. Tùng mím môi, thờ hất, đôi mắt anh xa xăm thoáng nhẹ chút suy tư không rõ rệt.

Không khí ở ngoại ô dễ chịu hơn hẳn. Tùng dừng xe bên vệ đường lặng nhìn về xa xăm. Nơi cuối chiều vàng vọt. Bầu trời xanh xao đến ảm đạm vì những cuộn mây chẳng buồn nhúc nhích. Chỉ có gió vẫn nghịch ngợm và đầy sức sống như mọi khi. Gió mang mùi đất và cỏ lồng vào khoảng không ít người qua lại. Những bông lau trắng trắng, bông bông nhẹ nhàng là lướt trong gió. Có cảm giác mọi thứ ở đây đều bình yên đến lạ. Tùng đưa mắt nhìn Thư, đang ngồi bệt xuống vệ đường. Tay mân mê những bông lau nơi vệ đường. Đôi mắt trong veo ấy lại như bùng lên với niềm hạnh phúc giản dị là đùa nghịch cùng lau rồi hí hoáy viết linh tinh ra đường những dòng chữ vô nghĩa, dở hơi. Mặt cô thoáng cười vì những ý nghĩ gì Tùng không hiểu hết nhưng anh biết nó cũng ngộ nghĩnh và ngờ nghệch lắm như con người hồn nhiên quen được bao bọc của Thư. Anh nhớ lắm mái tóc dài cài nơ hồng của cô, nhớ ba lô thú phụng phụng trên vai và cả tiếng hát trong veo lí lắc của cô.

- Em đang nghĩ gì mà vui thế?

Tùng ngồi xuống bên cạnh Thư, đất bám vào quần nghe mát rượi. Mùi đồng nội thơm nồng lẫn vào gió phả vào phụng phụng cánh mũi thấy tâm hồn tươi mát và nhẹ nhõm hơn thật nhiều. Thư quay lại nhìn Tùng, cười toe:

- Em đang nghĩ dung cỏ lau làm nhà, em sống giữa đồng lau kia. Giống công chúa ngủ trong rừng chờ hoàng tử đến. Khỏi phải lo nghĩ.

- Thì hoàng tử đây thôi? Đợi chờ để làm gì nữa!

- Anh thôi đi! Hoàng tử của em cười bạch mã. Anh đi cái xe vừa xấu vừa kêu phành phạch! Xì

- Ồ thôi! Không thêm làm Hoàng tử nữa. Anh làm vệ sĩ cho công chúa cũng được .

- Anh biết con trai ở cạnh công chúa ngày xưa gọi là gì ko? Công Công! Haha

Thư cười rạng rỡ. Gió tạt qua làm những sợi tóc ngắn vương lại trên má làm nụ cười của cô thật tươi mới. Chiều buông nhẹ , la cà trên những vạt gió mỏng. Cô gái trước mặt anh hôm nay lạ lắm khác lắm nhưng cũng thân quen lắm. Tùng đưa tay định vuốt nhẹ những sợi tóc rối bù của Thư rồi như bối rối muốn rút tay lại. Không lần này thì không. Tay anh đã nhẹ nhàng xoa mái tóc cô, đột nhiên nghịch tung để mớ tóc ngắn tung lên trong gió. Rồi khoái chí cười. Thư quay lại nhìn anh cũng bật nở nụ cười khanh khách. Tiếng cười của họ chênh vênh trên đồng cỏ lau vương nhẹ mùi đồng nội nhạt nhòa mà bình yên đến lạ.

Bạn đang đọc truyện *Cướp Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Lớp học im phăng phắc trong giờ học của cô chủ nhiệm khó tính. Mấy cái triết lý văn chương “vớ vẩn” Vũ Huy chẳng thể cho vào đầu tí nào. Ngán ngấm quay sang Thụy Dương vẫn cúi mặt xuống bàn, túm tóc đuôi gà ương bướng vẫn như đùa nghịch với Huy. Huy đá nhẹ chân Dương. Không nhúc nhích. Cậu đưa tay đẩy nhẹ vào khuỷu tay. Dương vẫn lặng thinh như không. Tức chí cậu giật giật tóc cô. Dương quay lại, khó chịu lườm Huy, Huy đáp trả bằng cái bĩu môi dài cả tí năm. Rồi hoàn toàn dừng dừng Dương lại cúi xuống mặt bàn yêu quý của cô.

- O cái cậu này!

Huy thốt lên nhè nhẹ rồi đẩy đẩy mẫu giấy về phía Dương. Sự im lặng của Dương khiến cậu bực mình lắm

- THUY DƯƠNG! MUỐN CHẾT HẢ?

Hoi nâng cao volume giọng một chút nhưng Huy đâu biết rằng đã to quá mức cần thiết. Người ngẩng lên không phải là Thụy Dương mà là hơn 40 cái đầu trong lớp. Cả lũ đang nhìn Huy với ánh nhìn đầy e dè, con thịnh nộ của cô chủ nhiệm sẽ nghiền chết cậu cho mà xem. Huy là lười nhận ra tai hại từ cái miệng vốn ăn to nói lớn của mình, nhưng biết thừa đã muộn. Cậu ngẩng mặt lên giờ tay lên đầu, là lười với mấy đứa trong lớp đang nhìn nó ngo ngoác.

- Vũ Huy! Dừng lên

- Dạ! À, lại đứng à cô!

- Lên bảng úp mặt vào tường cho tôi!

- Ôi cô ơi! Đừng! Em có phải học sinh cấp 1 đâu cô!

- Anh còn mè nheo à? Tôi là giáo viên hay anh đây?

- Dạ! Cô ạ! Có cho em cũng chả làm giáo viên đâu! Mệt não lắm ạ!

- Anh đang đùa với tôi trong giờ của đây hả?

- Không ạ! Em đang gọi Thụy Dương thôi cô! Có sao đâu ạ!
- Đây là nơi để các cô cậu hẹn hò tụ tập yêu đương đó hả?
- Nhà trường là nơi học sinh giao lưu học hỏi mà cô! Phải giao lưu mới học hỏi được chứ ạ!
- Ra ngoài! Cút ra khỏi lớp tôi!
- Em phải ra thật à cô! Hic
- Cút...
- Vâng ạ! Hi.

Nói rồi Vũ Huy cúi xuống, nhét quả bóng rổ nhìn dưới gầm bàn vào ba lô, nhân tiện sát lại gần Thụy Dương:

- Không định về à? Định ở đây tu luyện thành chín quả với bà cô già này à?
- Vũ Huy, anh còn làm gì đấy hả? Không được lôi kéo Thụy Dương
- Em không lôi kéo thì bạn ấy cũng tình nguyện theo em thôi cô.

Vũ Huy nhìn cô, vẻ mặt rất đáng thương. Cả lũ học sinh ồ lên vì màn thể hiện tình cảm có phần lộ liễu.

- Thụy Dương không bao giờ bỏ học cả! Vì cậu hay vì bất kì ai! Thế nên cậu đừng lôi kéo con bé vào đường hư hỏng. Đừng biến học sinh lớp tôi thành người giống như cậu.
- Ồ vâng! Tùy cô ! Và... tùy bạn ấy!

Cụm từ “Giống như cậu” thật sự khiến Vũ Huy gần như phát điên lên được. Cậu đứng phắt dậy, đẩy ghế khoác ba lô lên vai đi ra cửa, mắt vẫn bùng bùng tức giận. Không ngoái lại nhìn Huy lấy một lần.

- Nào chúng ta quay lại bài học! Cô hy vọng các em hiểu Vũ Huy chỉ là học sinh do ban giám hiệu gửi học nhờ lớp mình nửa năm! Cậu bạn này nay đây mai đó! Gia đình cũng không nên nể gì nên mong các em đừng học những tính xấu của bạn ấy! Đặc biệt là...

Thụy Dương vẫn im lặng. Mắt cúi thấp xuống bàn nhưng cô hoàn toàn có thể cảm nhận cái nhìn sắc lạnh của cô giáo đang hướng về phía mình đặc biệt nhấn mạnh. Mặc kệ. Thụy Dương không quan tâm. Đến người gần như quan trọng nhất với cô lúc này cô còn không được phép quan tâm nữa là.

- Đây!

Tiếng gọi giật lại khiến Thụy Dương giật mình. Cô vẫn là người về cuối cùng của lớp sau mỗi buổi học.

- Có nghe tớ gọi không hả?

Thụy Dương vẫn hơi khẽ ngoái đầu lại. Huy đứng dựa vào bức tường bên trái cửa lớp, hai chân bắt chéo lên nhau, đứng cái vẻ lảng tử bất cần như ngày đầu tiên anh bước vào lớp. Chỉ có ánh mắt anh không nhìn Dương, lảng lẽ chứ không còn lém lỉnh và nghịch ngợm như mọi khi. Tim Dương xáo động mạnh trước anh, cô nhớ như in khoảnh khắc anh bước vào, đập chiếc cặp xuống bàn và đặt chân lên ghế, buộc lại dây giày và cười. ... Trong thoáng chốc, Nhà Thờ, mẹ, ngôi nhà ấy... mọi toan tính, mọi hận thù, mọi nỗi đau như chưa từng tồn tại, tháng hoặc lướt qua như một cơn gió mỏng chợt đến rồi bay đi không một vết chân để lại. Trước anh chỉ còn tình yêu, một tình yêu mãnh liệt hơn bất cứ điều gì trên đời... Dương mím môi, nuốt nước bọt, níu tim mình lại trong những nỗi niềm không thể bật ra thành lời. Một môi. Khó thở.

- Sao bạn này không đứng lên?
- Không thích!
- Làm tớ bề mặt trước lớp! Vui nhỉ?
- Không!
- Thế cậu định thế nào? Định cứ yêu tớ một cách thờ ơ và lãnh đạm thế này à? Có biết nhìn cậu thế này tớ muốn phát điên lên được không?
- ...
- Có chuyện gì thì nói với tớ đi! Cứ im lặng vậy tớ biết thế quái nào được! Chả lý tớ cứ lèo đèo theo cậu mà không biết cậu đang nghĩ gì, đang có chuyện gì. Lúc nào cậu cũng im lặng, gọi không thưa, hỏi không đáp, nói thì chẳng bao giờ quá 3 từ. Tớ biết làm gì với cậu đây.
- ...

Dương vẫn im lặng. Dương biết, Huy đang giận. Cái tội của một đứa con trai chưa thật sự trưởng thành có thể đè bẹp mọi thứ. Nhưng Dương biết làm gì hơn! Những lời của mẹ hôm qua chạm đến tim cô, những khó khăn thử thách và nỗi đau làm cô mệt mỏi. Cô muốn bảo vệ mẹ nhưng không muốn làm tổn thương Thư. Cô im lặng và bất lực giữa mối quan hệ mệt mỏi này. Ừ đúng rồi, có nợ phải trả. Món nợ này chẳng phải đã dày vò thân xác và ám ảnh cô bao nhiêu năm qua sao. Dương đưa mắt nhìn lên trời xanh, nơi ấy có ba. Đôi mắt cô mãi miết tìm ba thêm được nghe ba nói cô nên bước đi tiếp như thế nào, nên làm gì để vồ về trái tim mình như ba đã từng. Dương biết dấu trở trêu và nghiệt ngã sự ra đi của ba là do cô, hoàn toàn do cô nhưng trái tim ông sẽ không bao giờ hết vì cô mà lo lắng mà suy ngẫm.

- Nói chuyện với tớ đi! Nói đi! Đừng có im lặng thế nữa đi! Tớ ngọt ngọt và khó chịu lắm!

Huy ghi lấy hai vai Dương lắc mạnh. Trong Huy lúc này mọi thứ giống như một ảo giác. Có thật là yêu không? Yêu một mối đến thế này sao? Liệu Dương có thành tâm yêu cậu? Liệu cô có phải là người anh nên yêu. Huy thật sự không điều khiển được những gì đang gào thét trong đầu anh! Lúc nào anh cũng muốn được ở bên, được quan tâm chăm sóc, được kể cho cô nghe về gia đình mình về ông bố già lắm lời của anh, kể về cả kế hoạch sẽ sang bên ấy du học mà anh dự định cho cả hai nữa. Nhưng với Dương tất cả như đều không quan trọng, im lặng, im lặng và im lặng. Sự im lặng như bất cần, như giữ bỏ như thờ ơ và lãnh đạm làm tim Huy nghẹn lại. Bao yêu thương là chưa đủ sao? Bao kế hoạch cho tương lai có ý nghĩa gì đây! Khi hiện tại mờ hồ tựa như một áng mây có thể bị gió cuốn đi, biến mất bất cứ lúc nào.

- Tớ muốn nghe cậu nói yêu tớ! Nói to và rõ. Hiểu không?

Huy đã đẩy Thụy Dương sát vào tường, đôi mắt bám riết lấy từng xao động nơi mắt cô. Nhưng không, Dương vẫn hướng mắt ra khoảng trời vô định phía trước, hoàn toàn không để ý đến sự có mặt của anh.

- Nói đi! Được không? Nói với tớ thế đi!

- Không

Từ “Không” lạnh lùng của Dương như chạm khắc vào tim Huy, nó bị bóp lại, thôi thóp đến không đập nổi. Cái lạnh ấy buốt đến mọi giác quan trong anh. Hóa ra tình yêu của anh nó làm anh thấy lạnh thấy khó thở đến thế này sao. Tay Huy vẫn vò chặt tay Dương nơi bức tường đã cũ kỹ ở hành lang lớp học. Ông tay chiếc áo khoác kaki đột nhiên tụt xuống để lộ một phần cánh tay trắng ngần đầy những vết roi mới, còn nhức máu, đỏ ửng lên, như chỉ chờ thêm một chút sức để bung ra. Huy lấp bắp, giọng nhẹ nhàng đến run rẩy:

- Tay cậu... lại làm sao... làm sao đây?

Những từ cuối cùng như nghẹn lại. Anh nhìn gương mặt Dương cảm nhận nỗi đau của cô, cảm nhận nước mắt của cô. Tim róm ướm, mắt cũng róm ướm. Chỉ có Dương vẫn không nhúc nhích, cô im lặng và uể oải nhìn ra phía sau anh. Dương tức đến không kìm chế nổi:

- Ai làm? Nói ngay đi!

Tiếng hét của Huy làm Dương khó chịu. Cô quay lại nhìn anh không cảm xúc trong chốc lát rồi giật tay cô khỏi tay anh.

- Không phải việc của cậu!

- Tớ hỏi ai làm? Đừng làm tớ điên lên! Tớ có thể đốt nhà cũng có thể giết người đấy!

- Im đi! Cậu có quyền gì xen vào cuộc sống của người khác! Đây là việc của tớ! Tránh ra!

Huy thở hắt, bàn tay nắm chặt lại cố giữ chút bình tĩnh ít ỏi sau cả năm trời được Tùng sa sả vào đầu. Nhưng vô hiệu. Anh cắn môi đến suýt bật máu.

- Ừ. Ừ. Cuối cùng cậu cũng nói được câu dài hơn 3 chữ. Ừ tớ chả là gì cả? Tớ không có quyền xen vào cuộc sống của cậu. Cậu có bị đánh chết cũng không phải việc của tớ. Hay rồi! Thế mà tớ tưởng nhằm bọn mình yêu nhau. Hóa ra khiến cậu khó chịu thế! Xin lỗi. Xin lỗi đã làm phiền cậu!

Huy quay lưng, chiếc khăn quàng anh mang thêm cho Dương bỏ lại dưới đất. Trước mắt Huy lúc này mọi thứ như quay cuồng, anh không còn phân biệt được mình phải rẽ trái hay phải, trước hay sau. Mất phương hướng, mất phương hướng thật rồi. Mới hôm qua, hôm kia thôi vẫn là yêu thương vẫn là tất cả thì lúc này bỗng tuếch như chưa từng tồn tại. Tim Huy giật lên từng hồi mạnh. Gió tát vào mặt anh như dạn anh tỉnh lại.

- Khoan đã.

Huy dừng lại. Anh thêm lần. Thêm được nghe Dương gọi giật anh từ phía sau như thế! Thêm được có cảm giác níu giữ từ cô. Để chắc rằng cô yêu anh rằng anh đã đang và vẫn là một chút gì đó trong cô. Một chút thôi cũng được. Ánh mắt mông lung hoang hoải đến bất cần của cô đã bóp ngạt trái tim anh rồi. Huy im lặng, bờ môi hé mở chút niềm vui khờ dại trông đợi.

- Không yêu! Và chưa từng yêu! Chỉ là muốn giành, giật, cướp khỏi Nhã Thư. Chẳng là gì cả. Chưa từng xem là gì hết! Nên hãy đi đi và xem như chưa có chuyện gì hết.

- Không yêu! Và chưa từng yêu! Chỉ là muốn giành, giật, cướp khỏi Nhã Thư. Chẳng là gì cả. Chưa từng xem là gì hết! Nên hãy đi đi và xem như chưa có chuyện gì hết.

Tim Huy khựng lại. Mọi thứ trước mặt lại quay vòng vòng, nối đuôi nhau quay tít như cổ tình trêu ngươi. Mặt anh trắng bệch. Bàn tay bóp chặt những

ngón tay đang tê lại vì lạnh. Cảm giác tất cả sinh lực sống trong Huy hoàn toàn sụp đổ. Một chiếc lá hiem hoi của mùa đông bay xuống mũi giày, Huy đưa mắt nhìn màu thời gian kết tủa vàng vọt trên từng gân lá, thấy tim mình như cũng ngừng đập.

- Nói lại đi! Tôi chưa nghe được

Con người ta vẫn thường thế! Có những khoảnh khắc ước rằng tất cả chỉ là mơ, một giấc mơ thoáng qua, cho dù có là ác mộng thì hãy cứ là mơ thôi. Để tỉnh dậy nỗi đau còn chẳng cũng chỉ là trong tâm tưởng, còn hiện tại vẫn cứ tươi xanh như thế. Nhưng sự im lặng của Dương không khiến Huy lầm tưởng, anh biết hiện tại là đâu và giấc mơ chỉ là điều mong ước của kẻ không dám chấp nhận. Giọng Huy gần nhẹ, run run:

- Nói lại đi! Tôi bảo nói lại đi!

Huy quay lại nhìn Dương. Chưa bao giờ anh ghét sự im lặng cổ hữu ở cô như lúc này. Ánh mắt Huy dò xét trên khuôn mặt tro li của Dương. Cô không trốn chạy, Dương nhìn thẳng vào mắt Huy. Họ cứ thế nhìn nhau, nhìn sâu và nhìn chậm. Nhưng liệu trái tim những con người đã yêu nhau bằng từng nhịp đập ấy có hiểu hết những góc khuất của nhau. Không, chính xác là họ có để cho người kia có cơ hội chạm khẽ vào những nỗi niềm ẩn khuất ấy không. Dương thì không, chắc chắn vậy! Ánh mắt cô ráo hoảnh nhìn Huy:

- Cậu chưa từng là gì trong tôi! Chưa từng...

Gió lại lạnh lùng tạt vào khoảng không giữa họ, mông lung và xa vời. Huy mím chặt môi, đưa đôi mắt quặn buồn nhìn người con gái mong manh trước mặt anh. Anh không tin. Không thể tin. Không dám tin... Cô là của anh! Là của anh! Huy không tin trái tim Dương đủ nhẫn tâm chỉ yêu anh vì muốn cướp anh khỏi Thư. Vậy là anh sai sao? Xoay vòng trong những mối quan hệ hỗn tạp của hai chị em họ để rồi cuối cùng không biết rằng mình đang ở đâu trong trái tim người con gái mà mình yêu. Nghi ngờ ư? Không. Huy không hề! Nhưng cố gắng tin và đi tìm lý do ư? Dương đâu cho anh làm việc đó. Huy vẫn nhìn sâu vào mắt Dương, anh tiến lại sát cô, mạnh mẽ đưa tay ôm trọn lấy cô vào lòng:

- Tôi không tin đâu! Nhất định không tin đâu! Tôi sẽ không để cậu bỏ rơi tôi! Lúc này tôi không biết gì hết, chỉ biết tôi yêu cậu. Thế thôi!

Huy siết chặt vòng tay trong sự buông lơi đầy hồ hững của Dương. Tiếng thở dài của cô phả hơi ấm vào má anh.

- Buông ra đi! Tôi không yêu cậu! Đừng làm mất thời gian của nhau nữa! Tôi chơi đủ rồi! Trả lại anh cho cô em gái hồ của tôi đây!

Tay Huy cứng đờ trên vai Dương rồi buông thõng. Mắt anh xoáy sâu nỗi đau hướng về, mong lắm một thoáng “dối trá” trong mắt cô. Nhưng không, Thụy Dương đã giấu kín đi tất cả trong vẻ ngoài lạnh lùng bất cần cố tạo hay... vốn dĩ chẳng có sự dối trá nào ở đây hết. Huy im lặng. Anh đứng bất động trước cô. Biết làm gì tiếp theo. Huy quay lưng. Để giày anh dẫm lên chiếc lá ban nãy, vỡ nát. Tiếng vỡ tan ra như chính những cố gắng níu giữ đầy một mối của Huy. Hết rồi! Hết thật rồi!

...Thụy Dương đứng lặng nhìn dáng người con trai của cô đi về phía gió. Phía gió ấy không có cô, họa chăng chỉ là một người con gái khác. Dương không sợ cô mất anh, dấu người mà cô đang “xua đuổi” anh đến bên là người con gái anh đã rung động. Nhưng chính thế, Dương hiểu nỗi đau trong anh sẽ chẳng bao giờ vơi, hình ảnh cô trong anh sẽ quện chặt với nước mắt...Dương không đứng vững nữa. Cô buông mình ngồi bệt xuống bậc thềm lớp học. Trong cô lúc này một sức lực ít ỏi cũng không còn. Hết rồi! Hết thật rồi.

- Thăng ôn kia! Mày muốn chết hả?

Tiếng quát của ông taxi vụt lên bên cạnh không làm Huy lấy lại thăng bằng. Anh vít tay gas như điên trên đường. Không nơi đến, không chốn để về, con gió này vô định mất rồi. Huy lờ mắt nhìn ông lái xe, rồi không nói không rằng lại vít tay gas với vận tốc chóng mặt. Trong mắt anh lúc này chỉ còn hình ảnh Dương hôm ấy.

Gió, bụi đường và xe. Cô gái ấy tóc ngắn bung xòe trong gió. Chiếc áo trắng mỏng manh trong gió, chiếc quần hộp thùng thình, bắt cần bước sang đường. Ngày hôm ấy cô gái lạ kì đó đã đi vào lòng anh rồi, chỉ là anh không biết, không hiểu trái tim mình mà thôi. Đó là cô gái thứ 2 sau Trang bước lên xe anh, cô gái có nụ cười bật nở hiem hoi nhưng tỏa sang. Thụy Dương.

Chiếc xe tải phanh gấp trước mặt. Huy thấy bàn tay Dương nắm trọn tay mình, gằn gằn lắm. Anh nhướn người lên, đưa bàn tay còn lại, chơi vơi mong chạm vào từng đường nét trên gương mặt luôn lạnh lùng kia... Nhưng không, anh không có được nữa. Lạnh! Lạnh quá! Bóng Dương xa dần, xa dần... Huy ngửi thấy mùi máu tanh sộc vào cánh mũi... Và khoảng tối bủa vây anh khiến anh gần như ngột thở...

- Phía trước có nhà một người quen của anh. Lại đó nhé!

Nhà Thư không trả lời. Cô mỉm cười nhìn Tùng. Gió nhẹ lay làm gương mặt kia thêm tươi tắn. Tùng bắt gặp cũng mỉm cười nhìn cô, thật chậm, thật êm.

Tiếng chuông điện thoại vang lên gấp gáp:

- Mày ơi! Thăng Huy... Vào viện ngay!

Chiếc điện thoại rơi xuống mặt đường bê tông khô khốc

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30

Mùa đông ảm đạm như cổ tình ủ buồn vào tâm trạng đang trống rỗng của Dương. Với cô lúc này cuộc sống cũng như chính những chiếc lá vàng dưới đế giày kia. Mỏng manh và có thể vỡ tan bất kì lúc nào. Đôi chân cô run rẩy chạm khẽ trên mặt đường lạnh. Những chiếc xe vụt qua không nghe rõ tiếng còi vút, không nhìn rõ cả những bóng xe. Hóa ra nỗi đau khi nó quá lớn nó sẽ không chỉ tồn tại trong tim nữa, nó hiện hình hiện sắc, đầy vò từng nhịp sống của ta. Như chính lúc này đây, cả không gian của Dương trống vắng đến cô quạnh, không chút gì của cuộc sống ngoài kia còn thôn thức trong cô, chỉ có màu nước mắt trong veo vô hình chạm vào tim cô, không màu nhưng cảm nhận rất rõ.

- Này! Ở đường này có trạm xăng nào gần đây không cháu gái ơi!

Dương giật mình đưa mắt lại nhìn bác tài xế đang ghé xe vào sát cô, mở kính hỏi đường. Nhìn chậm, chậm, không buồn lên tiếng hay không thể cất lời nữa. Chân cô khụy xuống. Dương thấy mọi thứ quay cuồng, không còn phân biệt nổi nữa.

- Đưa đến bệnh viện và gọi cho người nhà cô ta đi. Chúng ta còn nhiều việc để làm.

- Nhưng... điện thoại con bé hết pin rồi!

- Bác xem thế nào đi! Cháu muốn nghỉ ngơi. Cả mấy tiếng trên máy bay không chợp mắt được tí nào hết!

- Cứ để cô ấy nghỉ ngơi ở khách sạn một chút. Chắc sẽ tỉnh nhanh thôi!

- Dính vào gái đen lắm

Tiếng điện thoại vang lên ầm ỹ không có người nhắc máy làm Dương tỉnh giấc. Ánh sáng từ chiếc đèn bàn làm cô chói mắt, tiếng nhạc du dương làm tâm hồn cô mong manh chút để chịu ít ỏi. Cô đảo mắt nhìn mọi thứ xung quanh, lười biếng nghe tiếng chuông điện thoại cứ thế đổ chuông. Dương xoay mình, đưa chân đá văng chiếc điện thoại có vẻ đắt tiền xuống đất. Đá “nhẹ” nhưng đủ để tiếng ồn không còn làm cô khó chịu. gương mặt Dương lại trở về vẻ bất cần cố hữu, không buồn nhúc nhích.

Tiếng nhạc tắt ngấm. Có vẻ chủ nhân của căn phòng sang trọng đã về. Dương mặc kệ. Cô kéo chiếc gối trùm lên mặt. Dương chờ đợi con thịnh nộ, những màn chửi rủa và đuổi đi. Mặc kệ. Dương chẳng quan tâm. Trái tim cô vẫn im lìm khô khốc thậm chí lười cả đập.

- Tỉnh rồi thì dậy đi!

Giọng chàng trai hơi lạ, khẩu khí có chút gì cũng thờ ơ, lãnh đạm và bất cần như Dương. Hơi nhăn mặt khi nhìn chiếc điện thoại lẫn lóc trên sàn nhà, anh nhún vai: Biết ngay mà, đụng đến gái là đen. Anh kiên nhẫn lặp lại:

- Dậy đi! Tôi gọi người đưa cô về. Nhanh

Dương vẫn không nhúc nhích. Cô thờ dãi nghe tiếng bước chân chàng trai lạ đến gần hơn, giọng nói lạnh lại vang lên chậm chậm:

- Này, Cô có dậy không hả? Định ăn vạ đấy hả?

Chàng trai từ từ kéo chiếc gối trên mặt Dương... Những giọt nước từ mái tóc vừa gội rớt xuống má Dương, mát lạnh. Chiếc khăn tắm dài chẳng che hết cơ thể quyến rũ của chàng trai lạ mặt. Dương khẽ lách mặt sang bên trái, úp má xuống ga giường. Gương mặt hằn cách Dương chỉ vài gang tấc, ánh mắt vô hồn nhìn xoáy vào mắt Dương.

- Có sạc điện thoại không?

- Cái gì?

- Tôi hỏi có sạc điện thoại không?

Dương hỏi bằng giọng điệu bất cần sẵn có. Hoàn toàn không quan tâm đến cái thân hình đầy quyến rũ của tên con trai đang tấn công mình. Người ta có thể tự hỏi chàng trai ấy là ai, ở đây đến. Sao mình lại lạc vào đây. Hoặc dạn dĩ hơn, sao mình lại nằm trên giường một chàng trai đẹp thế này nhỉ? Nhưng không! Từ phút Huy quay lưng bước đi là giây phút trái tim cô đã uể oải chẳng buồn đập. Từ phút đáng Huy lao vút đi nơi công trường, không ngược lại, Dương đã chẳng còn thiết tha gì trên đời. Anh bước vào cuộc đời bình yên, nhẹ nhàng bao nhiêu thì ra đi đau đớn và bão tố bấy nhiêu. Dương ước giá như cô là một con bé con 18 tuổi bình thường, đừng có quá khứ, đừng có tuổi thơ, đừng có nỗi đau và cũng chẳng cần tương lai, Dương sẽ yêu anh bằng tất cả những gì cô có, cô sẽ yêu anh trọn vẹn và đủ đầy hơn bất kì ai. Cô sẽ giằng lấy anh, giật lấy anh, cướp anh từ bất kì ai mặc kệ tất cả, dẫu định mệnh có giáng vào cô những cú tát này lửa. Dương không sợ. Nhưng chính những gì đang sống, những nỗi đau của quá khứ lại buộc cô buông tay trong lúc điên cuồng vì yêu anh. Bởi vậy mọi thứ lúc này với Dương đều gần như vô nghĩa. Hoàn toàn vô nghĩa.

Chàng trai lạ khẽ nhíu mày nhìn cô gái kì lạ đang nằm trên giường. Anh chưa gặp một cô gái nào có đôi mắt bất cần, ráo hoảnh như cô ta nhất là trong tình huống này:

- Không! Dậy! Việc của cô bây giờ là: Biến khỏi đây! Hiểu chứ?

Anh ngược nhìn Dương bằng ánh mắt không nhiều thiện cảm, cực khó chịu. Nói rồi đứng dậy, tiến lại chiếc máy bàn, nhấn số lẻ tân:

- 402, thay toàn bộ ga trải giường, chăn gối và dọn lại phòng cho tôi!

Dương chẳng nói chẳng rằng, đứng dậy, lôi chiếc ba lô trên bàn khoác lên vai, bước ra cổng không gửi lại thậm chí chỉ là một lời cảm ơn khách sáo.

Tiếng chân Dương đã mất hút, chàng trai lạ vẫn không hiểu mình đang đối mặt với “sinh vật lạ từ đâu rơi xuống”. Miệng anh khẽ nhếch. Một nụ cười nửa miệng nhạt nhẽo.

- Tôi muốn khi tôi trở về mọi thứ trở về như 2 tiếng đồng hồ trước. Đặc biệt, không còn mùi đàn bà! Nhớ kĩ.

- Dạ!

Cô nhân viên dọn phòng đáp lại bằng ánh mắt lăm lét nhìn anh. Chàng trai đóng lại chiếc cúc áo trên cổ tay, rồi đột nhiên chau mày. Anh tiến lại sát cạnh giường chỗ cô nhân viên chuẩn bị lia chiếc máy hút bụi:

- Dừng lại!

Cô nhân viên giật bắn mình vì tiếng hét bàng hoàng.

Mắt anh mở căng, tim đập mạnh, cổ họng đắng ... thờ hất.

... Một chiếc vòng cổ... Rất quen!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Cô nhân viên dọn phòng đáp lại bằng ánh mắt lăm lét nhìn anh. Chàng trai đóng lại chiếc cúc áo trên cổ tay, rồi đột nhiên chau mày. Anh tiến lại sát cạnh giường chỗ cô nhân viên chuẩn bị lia chiếc máy hút bụi:

- Dừng lại!

Cô nhân viên giật bắn mình vì tiếng hét bàng hoàng.

Mắt anh mở căng, tim đập mạnh, cổ họng đắng ... thờ hất.

Một chiếc vòng cổ... Rất quen.

Dương đứng chệnh vênh nói ngã rề vào nhà. An Dương là một khu biệt thự khá yên tĩnh với con đường vào rợp cây. Đứng từ góc của cô có thể thấy ngôi nhà mà Thụy Dương đã ở đây mười bốn năm qua. Ngôi nhà ngày đầu tiên cô bước vào ướt nhoẹt và mệt mỏi. Bao nhiêu năm qua, Dương tự hỏi bước chân vào đây liệu có thật sự là điều đúng đắn và may mắn của cuộc đời cô. Dương nín thở, định quay gót.

- Dương, Thụy Dương...

Dương hồ hững quay lại, từ cổng nhà cô có người đang chạy lại. Không quen. Dương dậm chân định bước tiếp.

- Khoan đã!

Dương đưa mắt về phía sau, chàng trai thờ mạnh vì vừa chạy vội, hóa ra đã đợi cô trước cửa nhà.

- Anh là ai?

- Tiến! Bỏ đời! Vũ Huy...

Dương quay hẳn người lại, xoáy mắt vào Tiến. Đôi mắt cô hiểu rằng bên trong cô dự cảm những điều chẳng lành.

- Cô có thể theo tôi vào viện! Vũ Huy đang hôn mê...

Tìm Dương khựng lại. Đôi tay cô buông thõng. Đôi chân muốn khụy xuống. Cô gìm mình để khỏi ngất xỉu như ban nãy. Sẽ không sao! Sẽ không sao!

Cậu ấy sẽ ổn thôi! Sẽ không sao mà! Cậu ấy đã hứa sẽ không rời xa mình, đúng rồi! Vũ Huy không bao giờ nói dối. Cậu ấy sẽ tỉnh lại. Nhất định!

Mùi bệnh viện là Dương khó chịu. Nơi cô đã phải chấp nhận sự ra đi của người mà cô yêu nhất. Những bước chân gấp gáp và vội vã, cô tách ngang đám người đang đợi trước cửa. Nhã Thư đang ngồi khụy xuống ghế, khóc lóc. Cánh cửa phòng cấp cứu đóng kín. Thụy Dương tạt vào góc tường, hơi áp lưng, mắt nhìn hun hút đăm đăm về phía phòng bệnh.

- Chị đi đi! Anh ấy không muốn gặp chị đâu? Chị về đi!

Dương không nhìn Thư, ánh mắt cô hoàn toàn dừng đọng. Thư kích động bám chặt lấy hai cánh tay Dương:

- Chị nói đi! Đừng có giả bộ cảm cái kiểu đó nữa. Tất cả là tại chị.

- ...

- Từ khi chị bước chân vào nhà tôi đã mẹ tôi mất, bố mất, giờ là Huy. Đồ phù thủy!

- Nhã Thư!

Tiếng hét của Tùng khiến Thư giật mình, cô quay lại nhìn anh trong chốc lát: \

- Đủ rồi đấy! Đây không phải lúc cãi nhau.

Tùng hạ giọng, nhìn sâu vào mắt Thư, cánh tay Thư buông lơi trên vai Dương, cũng là lúc cánh cửa phòng cấp cứu bật mở.

- Đã qua cơn nguy kịch nhưng cậu ấy vẫn hôn mê, chúng tôi chưa thể nói trước điều gì. Một người vào thăm thôi và đừng làm ồn.

Nhã Thư dợm bước chần chừ lại khi thấy Thụy Dương tiến vào. Giọng Dương đánh lại:

- Tránh ra!

Nhã Thư đáp lại bằng cái nhìn ương bướng và ánh mắt đầy thách thức:

- Người vào đó nên là tôi, chứ không phải cô. Vì cô...

- Tránh ra!

Thụy Dương gạt mạnh cánh tay Thư đang nắm lấy vai mình. Cú đẩy bất ngờ khiến Thư ngã nhào ra đất. Cả đám Bồ đòi bu lại đỡ Thư lên. Cô giương đôi mắt đầy căm phẫn nhìn Dương.

- Để Thụy Dương vào!

- Anh...

Nhã Thư quay ngoắt lại nhìn anh, ánh mắt như muốn thiêu đốt mọi thứ. Cô gườm gườm nhìn thẳng về phía Thụy Dương tay đã nắm vào nắm đấm cửa:

- Nếu hôm nay cô bước vào đó, tôi sẽ làm cho cô cả cuộc đời này hối cũng không kịp. Nhớ, cô còn mẹ! Tôi nói được, làm được.

Thụy Dương thấy chân chững lại, tay buông khỏi nắm đấm. Cô nuốt nước bọt thật nhanh thấy cô họng khô khốc...

Bạn đang đọc truyện *Cuóp Anh Từ Tay Định Mệnh*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

- Nếu hôm nay cô bước vào đó, tôi sẽ làm cho cô cả cuộc đời này hối cũng không kịp. Nhớ, cô còn mẹ! Tôi nói được, làm được.

Thụy Dương thấy chân chững lại, tay buông khỏi nắm đấm. Cô nuốt nước bọt thật nhanh thấy cô họng khô khốc... Cô im lặng, đám đông im lặng. Họ nhìn từng thay đổi trên khuôn mặt hai chị em gái lạ lùng. Những chuyện đang xảy ra vượt ngoài tầm tưởng tượng của họ, những gì hai cô gái nhỏ bé kia từng trải qua cũng không thể lường được. Khoảng không như đông đặc. Cái nhìn của Nhã Thư không chỉ có thách thức, có căm phẫn mà còn đầy tủi thân, đầy ai oán. Ánh mắt cô không nhìn Dương mà xuyên qua cánh tay cô chị, đăm đăm về căn phòng của anh: Huy à! Tớ cần cậu, tớ không thể mất cậu! Đừng bỏ tớ mà đi! Cậu phải ở đó, đợi tớ! Tớ mất quá nhiều rồi, đủ rồi, Huy ạ!

Ánh mắt Dương cũng lướt qua khung cửa sổ hành lang, hun hút nhìn ra bên ngoài, bầu trời đêm đen đặc hay chính khoảng đen u ám trong tâm hồn

Dương lúc này... Trong cô vút qua hình ảnh Huy ngày đầu xuất hiện ném phịch chiếc ba lô xuống bên cạnh cô nơi đã rất lâu không ai ngồi. Cô nhớ nụ cười tươi đầy tình nghịch của cậu, nhớ khi cậu đứng đó dang đôi cánh tay ương bướng đón lấy những đường bóng giập dờ của cô... Nhớ cậu nắm lấy tay cô thối ấm và nhớ nụ hôn ngọt lịm, chấp chới nơi đầu môi, tan ra trong mưa mềm... Huy à! Tim cô gào thét.

Dương bóp chặt tay nơi cánh cửa, bật mở và bước vào, không ngược lại nhìn Thư. Cô mặc kệ! Lúc này, ngay lúc này đây với Dương mọi thứ dường như đều cuốn chặt lại tạo thành những mớ bòng bong không gỡ ra nổi. Cô không biết không hiểu, chỉ lo và sợ. Sợ lắm! Lại cái cảm giác mất anh ấy.

Tùng xót xa nhìn Nhã Thư, anh tiến lại rồi ngồi quỳ xuống, nắm lấy cánh tay cô đang chống dưới đất:

- Mạnh mẽ lên !

Nhã Thư không trả lời, mắt cô vẫn xoáy vào cánh cửa phòng cấp cứu, toàn thân gần như không cử động. Thư mím chặt môi... Cánh tay Tùng giật giật... Một giọt nước mắt nặng và...đáng!

- Thư à! Đứng dậy!

- Tại sao lúc nào cũng là cô ấy hả anh? Tại sao những điều em trân trọng đều dành cho cô ấy, là của cô ấy bị cô ấy giành lấy, cướp đi! Tại sao những người em yêu thương đều vì cô ấy mà rời xa em! Tại sao? Tại sao hả anh?

Thư bấu chặt vào cánh tay Tùng, vết móng tay đỏ ửng, máu như nghẹn lại cả trong tim anh... đóng băng, buốt giá. Ánh mắt cô hoang hoải tìm một điểm tựa trong mắt anh. Tùng không lẩn tránh anh dịu dàng đáp lại ánh nhìn của cô.

- Anh... Em thật sự rất yêu Huy! Tại sao em không có quyền đó!

- Không! Em có quyền chứ? Chỉ là định mệnh trớ trêu và cậu ấy không thuộc về em!

- Không! Của em, là của em. Em là người đến trước, cậu ấy đã chọn em. Đừng để cậu ấy rời xa em. Đừng! Em cần vào đó! Em muốn vào đó!

Tùng giữ chặt Nhã Thư rồi vòng tay ôm chặt cô trong lòng mình. Thư vùng vẫy, ừ thì vùng vẫy. Tùng nhắm mắt giả như tất cả chỉ là mơ. Mơ để đừng đau khổ, đừng trào nước mắt, đừng bị kịch như lúc này. Mơ để cảm giác được ôm cô như thế này trọn vẹn và đủ đầy hơn.

- Anh đưa em về nhà nhé! Em cần nghỉ ngơi!

- Không! Em cần gặp Huy

- Đủ rồi! Em kích động thế đủ rồi!

- Không! Em muốn vào

Tùng buông tay Thư ra. Anh đứng phất dậy:

- Ủ! Em vào đi! Em vào trong đó đi! Em có nghe bác sĩ bảo 1 người vào đã là quá lắm rồi không? Em nghĩ mình vì cậu ấy à? Hay chỉ biết ích kỉ cá nhân mình! Em vào đi! Rồi vĩnh biệt cậu ấy luôn đi!

Tùng nói không quá to nhưng giọng gay gắt không thường thấy ở anh khiến Thư giật mình. Cô vẫn ngồi phệt dưới sàn, nước mắt lăn chả rơi càng lúc càng nhiều.

Tùng thở dài rồi cúi thấp hơn, anh dịu giọng:

- Thôi không khóc nữa. Đứng dậy đi! Về thôi!

...

Dương kéo chiếc cửa đóng sập lại. Cô đứng yên ngay tại chỗ, nhìn về phía Huy của cô, yếu ớt giữa bao nhiêu là máy móc. Mái tóc bông bênh nâu ẩm kia, đôi tay rắn chắc kia, đôi chân kia chỗ nào cũng chỉ toàn băng là băng. Dương cắn môi rồi òa khóc. Nước mắt trào ra không kiểm soát. Khóc bằng tất cả tủ thân, dằn vặt và yêu thương. Dương cứ đứng lặng thế mà khóc. Đưa tay vào miệng cắn chặt, để nước mắt chảy ra không thành tiếng. Dương bước từng bước thật chậm về phía giường Huy. Cô đưa tay chạm nhẹ lên từng đường nét gương mặt anh. Những vết va chạm sứt sọ khiến cô liên tưởng đến nỗi đau trên cơ thể mình. Dương thấy tim mình gào lên: "Huy ơi! Giả như tớ có thể đau thay hết những phần này của cậu! Tớ cũng cam lòng. Nhìn thấy cậu như thế này tớ còn đau gấp bội phần. Tớ độc ác lắm! Tớ nhẫn tâm lắm! Cậu đang phạt tớ sao? Tỉnh dậy đi! Tỉnh dậy đánh nắn tớ đi! Đủ rồi, hình phạt của cậu đáng sợ quá! Tớ không chịu đựng được đâu! Dậy đi trả lại Vũ Huy lành lặn cho tớ! Trả lại tên bá đạo ấy cho tớ đi! Mở mắt ra! Cậu bảo cậu sẽ ở bên tớ, đi cùng tớ mãi cơ mà, sao chưa gì đã vứt tớ lại một mình rồi! Dậy đi! Đừng độc ác với tớ, nhẫn tâm với tớ thế được không? Huy ơi!"

Dương khóc nức lên, nước mắt căng tròn như nỗi đau chất đọng, vỡ òa trên má. Cô ghé sát gần sát má anh, thủ thủ:

- Dậy đi nào! Dậy đi! Tớ nói rồi đây! Tớ đang nói chuyện với cậu đây mà! Dậy nói chuyện với tớ đi! Tớ hứa sẽ nói nhiều, thật nhiều! Tớ hứa sẽ không ương bướng, cứng đầu nữa. Tớ hứa mà... Huy ơi! Nghe tớ nói không?

Chương 33

Tùng đưa Nhã Thư vào viện với Huy ngay khi trời vừa sáng. Phòng bệnh đặt ở chế độ chăm sóc đặc biệt nên hầu như người nhà rất ít được vào thăm. Dương đứng tựa vào tường, khuôn mặt mệt mỏi trắng bệch. Nhìn cô lúc này như con mèo một mình cun cút.

- Em về ngủ một lát đi!

Dương đưa mắt nhìn Tùng. Nhã Thư cố ý quay mặt sang bên khác không chạm mặt cô.

- Dù thế nào hôm nay tôi cũng sẽ phải ở đây!

Giọng Nhã Thư đánh lại đầy quyết tâm. Thụy Dương mệt mỏi gật khẽ đầu, tránh ra một bên nhường chỗ cho Thư đi vào trong sự bất ngờ của Thư

- Chỉ được thăm 15 phút thôi! Dưới cổng rẽ trái có quán cơm chay cô thích.

Bước chân Nhã Thư khựng lại trong phút chốc. Trái tim cô gái vốn yếu mềm bao lâu nay cố gồng lên với đời trong phút này khẽ xao động.

Tùng nhìn hai cô gái trước mặt. Nhìn cánh cửa phòng cấp cứu từ từ khép lại. Lòng anh khẽ ảm lại sau bao biến cố đầy khắc nghiệt của tạo hóa.

- Anh đưa em về nhé!

- Ủ! Về thôi!

Tùng không đi xe máy họ đón một chiếc taxi rẽ thẳng khu An Dương về nhà. Tùng ngồi sát bên Dương. Lâu lắm rồi anh mới nhìn thấy Dương như hôm nay. Nỗi buồn đọng lại trong khóe mắt không còn cái ráo hoành đến lạnh lẽo như hôm nào. Gương mặt cô gầy rộc đi vì lo lắng và mất ngủ. Hơi thở hắt nặng nề. Dương đưa tay ấn nút, tấm kính cửa taxi khẽ mở ra. Gió vụt qua len vào mớ tóc ngắn rối bù của cô. Dương đưa tay chơi với nắm lấy mái tóc mình. Cô sợ! Rất lâu rồi Dương mới biết sợ. Cô nhớ y nguyên cái cảm giác khi đã tỉnh dậy trên giường bệnh viện, đã nghe tiếng người nói chuyện qua lại nhưng không dám mở mắt ra trong buổi sáng sau tai nạn của ba. Nhắm mắt để mong rằng tất cả chỉ là một giấc mơ mà thôi. Nhắm mắt để không ai có thể nói với cô rằng: Ba của cô đã ra đi mãi mãi. Cho đến khi không kim được nước mắt trào ra cả bờ mi đang khép chặt. Giọng mẹ cô lạnh lùng vang lên trước khi bỏ ra ngoài:

- Dậy ngay đi!

Phút đấy cô đã không thể lừa dối mình được nữa. Không chỉ ba cô đã ra đi mà chính cô, chính tay cô đã giết chết ông. Đó cũng là lần cuối cùng cô khóc to đến vậy, khóc như một đứa trẻ, không kìm nén, không ngăn lại được. Khóc khi yêu thương không thể trở thành lời nguyền biến cho sự trở trêu của tạo hóa. Sự lạnh lùng của mẹ như lời kết tội đánh thép, không thể chối cãi được nữa rồi.

Nước mắt Dương đã chảy rơi xuống tay mình. Hóa ra chẳng ai có thể vô cảm khi đã sinh ra để làm người, trái tim đâu méo mó sứt sẹo vì những nỗi đời nghiệt ngã thì vẫn cứ ảm che những hăng hực, những chói với, những hờn giận và cả những yêu thương. Dương muốn hét lên với ông trời rằng cô sợ lắm rồi. Thà đừng đưa họ đến bên cô, bước vào Tim cô, thà rằng cứ để cô sống trên đời này cô đơn và không còn ánh sáng sẽ bớt đau hơn biết chừng nào. Cuộc đời thử thách cô đủ chưa, trái Tim của cô đâu phải sắt hay đá. Cô cũng là người cũng là con người bằng da bằng thịt kia mà. Tùng đưa cho Dương chiếc khăn tay. Anh hiểu cảm giác của cô gái đang ngồi sát bên Anh. Giọt nước mắt của con gái rất đáng quý nhưng giọt nước mắt của những đứa con gái cứng đầu, lạnh lùng và luôn tỏ ra mạnh mẽ thì càng thấm thía hơn.

- Cho tôi xuống ở đây?

- em về nhà đi! Bác lo cho em lắm đấy. Hoặc em đến quán Anh. Phải nghỉ ngơi mới có sức lo cho cậu ấy được.

- được rồi, tôi biết mình phải làm gì? Tài xế tôi xuống ở đây!

Dương không nhìn Tùng, ánh mắt cô vẫn xa xăm nhìn về phía gió, nơi ấu bặt ngàn là mùa đông ảm ương và ảm đạm

- Em sẽ tự lo được cho mình chứ?

Thụy Dương quay lại nhìn Tùng, ánh mắt cô hình như ngưng chút cười để chắc chắn về mình. Cô khẽ gật đầu rồi bước xuống xe.

Gió. Lại gió! Gió khiến chân Dương thoáng chút chênh choáng. Cô đưa tay hất lại mớ tóc rối rồi bước đi trong gió. Lúc này trong cô hình như nước mắt đã khô lại, cặn vào tim. Dương thấy xung quanh là một miền gió. Tiếng gió chạm vào lá cây như lời thủ thi cuối của đôi tình nhân ngày Mai biệt ly. Tiếng gió va vào nhau vỡ tan như nước mắt giòn. Tiếng gió đáp xuống mặt đường là lướt. Giá như cô được cùng Anh chỉ sống trong một miền gió như vậy để cô lại được nằm sát bên Anh trên bãi cát sông Hồng mềm và mịn! Đầu gối lên đôi tay chắc chắn của Anh và ngủ vui trong tiếng hát nhẹ tênh trong gió

của Anh. Huy à! Tim Dương từng đợt gào thét!

- Tiếp!

- cô ơi! Có lẽ cô say rồi! Mới sáng ra chúng tôi không bán nhiều rượu thế đâu ạ!

- Tiếp đi! Nói nhiều quá! Tôi trả gấp đôi

- Xin lỗi cô!

- Rót đi!

Anh chàng phục vụ có vẻ lúng túng. Rót thêm ly thứ 5 cho vị khách đầu tiên của buổi sáng.

Dương đưa tay kéo ly rượu về phía mình nâng lên, dốc thẳng vào cổ họng. Rượu ư? Hay là nước lã sao những thứ trước mắt Dương nhạt nhẽo đến thế!

- Nhanh lên! Ly nữa!

Ly thứ 6 đặt lên bàn. Dương gục mặt xuống bàn đưa tay với lấy ly trượt sóng sánh nhưng nhanh như cắt một bàn tay khác đã nắm chặt :

- Trả đây!

Không ngẩng đầu lên, Thụy Dương đập mạnh tay xuống bàn. Cú đập của cô làm không ít vị khách đến sau đang ngồi quay lại nhìn cô đầy ái ngại.

- tôi nói trả đây!

- quán tôi không bán rượu buổi sáng mời cô ra ngoài cho.

- Trả đây!

Thụy Dương vùng đứng dậy, chân cô lao đảo trước mắt cô là khoảng mờ ảo mơ Hồ không định hình được. Chỉ có ly rượu màu đỏ là rõ rệt hơn bao giờ hết:

- Của tôi, không ai được cướp đi hết! Nghe rõ chưa?

Choang... Tiếng chiếc ly vỡ toang làm Dương choáng váng. Cô khụy xuống định ngã. Chàng trai bên phải kéo cô lại tránh những miếng thủy tinh vỡ, ôm trọn cô vào lòng, vòng tay chắc chắn ghi chặt. Cô mở mắt nhìn Anh. Bốn mắt họ nhìn nhau trong chốc lát. Dương phì cười rồi.... Nôn. Có gì để nôn ngoài rượu. Rượu bám trên chiếc khăn hiệu của chàng trai lạ!

- Chết tiệt!

- Đợi tao lấy cho mày áo khác!

- Thôi khỏi tao đưa con bé này về đã

Nói rồi kéo léo cời chiếc áo khác ám đầy mùi rượu quăng vào sọt rác. Nhấn mặt vì mùi nồng còn bám lại trên chiếc áo sơ mi phía trong. Anh vẫn ôm Thụy Dương trên tay.

- Người quen à?

- Không... à quên có lẽ vậy!

Dương nằm gọn trong tay chàng trai lạ, miệng khép hờ như chú cún no sữa. Hoàn toàn không cảm nhận được sự khó chịu của chàng trai đang bắt đắ dĩ phải bế mình.

Mình nhìn theo thẳng bạn chí cốt ra khỏi quán với những thắc mắc không giải đáp. Cậu phục vụ chen ngang:

- Anh ấy mới về nước ă? Vẫn đẹp trai phong lưu như xưa. Con bé kia chắc cũng không phải bình thường nhỉ?

- Mày có bao giờ thấy bình thường mà công tử siêu sạch quên cả tắm để đưa nàng về không?

- Hehe. Đùng ă! Mà tưởng anh ấy không biết gái gú yêu đương là gì? Em nhớ trước đây anh ấy rất ghét đàn bà.

- Mày không biết sự căm ghét đôi khi bắt nguồn từ ám ảnh và sợ hãi à?

- Đại ca nói vắn vè quá! Em chịu!

Cậu phục vụ cười hề hề, Tiến Minh cốc một phát lên đầu nhóc:

- Lo làm việc đi! Lần sau chặn ngay từ cốc thứ hai. Ban ngày công an mà sờ tới! Rách việc lắm!

Đầu Tiên Minh nãy giờ vẫn xoáy sâu một câu hỏi: Con bé đó là ai? Không dễ gì thắng bạn cậu nhận là người quen? Không dễ gì hấn ra tay bảo vệ? Cũng không dễ gì hấn mặc kệ sự nhóp nhép mà hấn vốn rất ghét để ôm cô ta đi? Lâu lắm rồi hấn không để đứa con gái nào chạm vào người! Kì lạ! Hay có liên quan gì đến người ấy!

Dương vui mặt trong đồng chăn gối thơm lừng ở khách sạn cao cấp, vẫn say sưa ngủ. Cửa phòng tắm khép chặt, tiếng xả nước vang lên hơi chói tai. Trong chiếc bồn tắm có một chàng trai đang ngâm mình. Dưới làn bọt trắng xóa hiện lên một cơ thể rất manly, từng đường nét vạm vỡ điểm thêm hình như vài dấu vết của những cuộc đụng độ. Thật bất ngờ càng khiến cơ thể ấy thêm quyến rũ. Nếu anh ta làm siêu mẫu hấn sẽ hot lắm. Ánh mắt khép hờ. Một tay với chiếc quần lầy sợi dây chuyển bóp chặt trong tay.

“Bóp!

- Anh đánh em cũng được, giết em cũng được. Em không thể lừa dối anh thêm nữa.

- Vậy bao lâu nay cô thật lòng yêu tôi sao?

- Em...

- Im miệng. Tôi chỉ hận mình không thể bắn chết nó ngay lập tức.

- Bắn chết! Đó là em trai anh! Em xin anh đừng hại anh ấy! Lỗi là của em! Của em tất.

Quỳnh Thy quỳ dưới chân anh, ôm chặt. Nước mắt cô chảy dài trên má. Đáy mắt hoeen đỏ. Anh cười! Nụ cười đầy đau đớn, uất ứ lại trong cổ họng. Khô khốc, lạnh lẽo.

- Cô đang sỉ nhục tôi đúng không? Đừng tưởng tôi không dám giết nó!

- Anh... Em xin anh! Anh giết em còn hơn.

- Cô tưởng tôi không dám à?

Bàn tay anh bóp chặt cổ cô. Trong tích tắc anh hoàn toàn không kiểm soát được hành động của mình. Lòng đỏ trong đáy mắt tắc cứ lại. Lòng anh lúc này chỉ còn căm hận, oán hờn và tủi nhục. Lần đầu tiên trong đời danh dự của anh bị tổn thương đến cỡ này. Lần đầu tiên trong đời nỗi đau trong anh quặn thắt đến vậy. Bàn tay anh vẫn bóp chặt chiếc cổ nhỏ xinh mà ngày ngày anh vẫn hôn nhẹ mỗi khi về nhà sau một ngày vật lộn ngoài đường. Ánh mắt anh dịu xuống, nhìn vào mắt cô. Bốn mắt nhìn nhau trong một tình thế hoàn toàn đảo ngược. Yêu thương lúc này như vỡ nát trong khoảng cách giữa họ. Cô vẫn nhìn anh cái nhìn dịu dàng, nhẹ nhàng mà anh từng yêu tha thiết, cái nhìn luôn phù phục tôn trọng và tin yêu dành cho anh. Nhưng lúc này nó đau đớn xót xa và tủi nhục nhiều hơn. Tay anh khẽ buông!

Buông!

Dẫu biết sẽ mất cô! Dẫu biết ngày mai sẽ không còn nhìn thấy cô ngày ngày bên cạnh mình, ngoãn ngoãn chăm sóc anh sau một ngày mệt mỏi, phủ phục rửa chân cho anh khi anh say xỉn về nhà gọi cô, hay dịu dàng lau những vết thương sau những trận ẩu đả trên cơ thể vốn chỉ cố có thể đựng vào của anh. Anh đã quen mất rồi! Anh đã thật sự cần và yêu cô!

Buông!

Dẫu biết đau! Rất đau nhưng lần đầu tiên trong đời Anh hiểu lòng tự trọng lúc này chẳng có giá trị gì hết! Nỗi đau trong tim đã chất chứa khiến cơ thể anh lao đảo. Hóa ra những người mình yêu thương nhất, gần gũi nhất lại là người có thể làm tổn thương mình nhiều nhất. Hóa ra yêu một ai đó thật tâm là anh đã cho họ yếu điểm của mình, cho họ cơ hội để bóp nát trái tim mình. Anh biết dù anh có thể giết chết hết cả thế giới này. Cô vẫn sẽ là người cả đời này anh muốn bảo vệ, muốn chăm sóc và... yêu! Không thể giết!

- Em đã nghĩ mình sẽ là con cún ngoan ngoãn bên anh suốt cả đời. Cho đến khi gặp anh ấy. Ở bên Hoàng Tùng là những giây phút tuyệt vời nhất của cuộc đời em! Những giây phút đó em được là mình! Được hát! Được nhảy! Được sống như những gì em muốn. Anh ấy yêu Quỳnh Thy tươi mới đầy đam mê chứ không yêu vẻ ngoài ủy mị, dịu dàng cố tạo khi bên anh.

- Em chưa từng yêu tôi!

- Có! Khi anh cứu em từ tay bọn cướp hôm ấy. Khi anh giúp em trả viện phí và mai tang cho em trai em. Khi anh cho em một ngôi nhà và con người anh để chăm sóc. Khi anh hôn nhẹ vào cổ em mỗi sáng và nói sẽ bảo vệ em cả đời. Khi anh bị thương, tìm em đau thất. Khi anh gọi tên em trong những cơn chập chồn mê sáng. Em biết ơn anh đã chọn em, cứu em và yêu em nhiều đến vậy. Em đã nghĩ mình sẽ ở bên anh cả đời, chăm sóc anh cả đời. Rằng đời em may mắn hạnh phúc nhất vì có anh. Cho đến khi... anh ấy xuất hiện...

- Không! Đó không phải yêu! Đó chỉ là nợ! Em biết tôi yêu em là gì không? Là mỗi ngày lăn lộn hết bar này, vũ trường kia đều chỉ muốn được về nhà bên em, hình ảnh em chiếm trọn tâm trí tôi. Em là người duy nhất chạm vào cơ thể tôi. Là trong phút ranh giới sống chết của những trận chiến, hình ảnh em xuất hiện tôi lại bảo với mình: Hoàng Quân, Hoàng Quân này không được chết! Không được chết! Mà còn Quỳnh Thy. Cô ấy đang đợi này, cô ấy cần này. Ngay cả khi phải bỏ lê lét dưới chân kẻ thù, tôi vẫn nghĩ về em để cổ vung lên chống trả.

Quỳnh Thy quỳ xuống, cô bò đến chạm tay vào ngực anh, đưa đôi mắt mong nước nhìn anh, ánh mắt anh vô hồn quay đi chỗ khác.

- Anh... là em sai! Em sai! Em đã phản bội anh! Giết em đi!

- Giết! Cô nghĩ giết người dễ thế sao? Cô nghĩ giết người mình yêu dễ thế sao?

Quỳnh Thy đưa tay, vuốt khẩu súng bên cạnh Quân, đặt lên trán mình.

- Em...

- Em có lỗi với anh! Có lỗi với gia đình anh! Hoàng Tùng hoàn toàn không biết chuyện này cho đến hôm nay! Chỉ có em ích kỉ mà thôi!

Quân đá văng khẩu súng trên tay Thy.

- Ra ngoài! Ra ngoài! Cô ra ngoài cho tôi!

Anh gào lên! Sự kiên nhẫn trong anh trở về mức không thật rồi! Anh khụy xuống sàn, tay nắm mạnh xuống chiếc bàn gỗ bên cạnh, lực dội mạnh khiến mặt bàn nứt nẻ.

Quỳnh Thy ngã người về phía anh, đặt tay lên lưng anh.

- Ra ngoài, tránh xa tôi ra.

Anh nói nhẹ và yếu! Giọng không còn gào thét mà như van xin, năn nỉ. Quỳnh Thy hiểu anh. Hơn ai hết 2 năm nay cô luôn là người hiểu anh cần gì, muốn gì. Cô đứng dậy, cầm áo khoác và bước ra cửa. Tay nắm mặt khẩu có tên mình, lặng quay lại nhìn ngôi nhà lần cuối.

- Anh à! Không có em, hứa với em đừng để bị thương nhiều. Anh nhé!

Nước mắt Quỳnh Thy chảy dài trên má. Người con trai này là gì trong cô cô cũng không biết nữa. Nhiều hơn tình yêu, cao quý hơn tình yêu và đáng trân trọng hơn mọi thứ trên đời mà cô có. Chỉ có điều có phải bởi vậy mà trái tim cô mãi cứ xem anh như một điều mơ tưởng, không thể với tới, không đủ an tâm khi ở bên, không thể rung động theo cách cô ở bên Tùng.

- Đi đi! Và nhớ, tính mạng cô là do tôi mang về! Khi tôi chưa cho phép thì đừng có đụng vào nó! Tôi sẽ giết chết tất cả những kẻ có liên quan đây! Nhớ rõ.

Quỳnh Thy quay lại nhìn anh trong chốc lát. Mắt ướt và bước đi. Giây phút ấy cả cuộc đời này Quân sẽ chẳng thể quên!"

Có tiếng đập cửa nhà tắm càng lúc càng mạnh kéo Hoàng Quân lại với hiện tại.

Bạn đang đọc truyện *Cướp Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Có tiếng đập cửa nhà tắm càng lúc càng mạnh kéo Hoàng Quân lại với hiện tại. Hoàng Quân đưa tay nhét sợi dây chuyền lại trong túi quần, nhìn mình trong gương, vuốt tay khoát nước lên mặt cho tỉnh rồi bước ra.

- Đập đủ chưa?

Hoàng Quân nói rồi lướt qua Thụy Dương hoàn toàn đứng đưng, ngồi xuống chiếc ghế và châm một điếu thuốc. Thụy Dương cũng không vừa, cô bước theo anh, ngồi xuống mép giường đối diện, không nhìn anh mà nhìn ra chiếc ô khóa im lìm.

- Tôi muốn về nhà!

- Ồ, thế à! Cũng đúng, cô ngủ cả ngày ở phòng tôi rồi đây!

- Chìa khóa đâu?

- Ủa nhỉ? Cũng may tôi khóa cửa nếu không có lẽ cô đã chạy mất rồi!

- Tôi cần về nhà.

- Okie thôi! Tôi chỉ nhắc là cô đang nợ tôi 2 lời cảm ơn rồi đấy!

- Anh muốn gì?

- Muốn gì?

- Muốn nhiều thứ lắm!

Hoàng Quân đứng dậy, lướt nhanh về phía giường, đẩy mạnh Dương ngã nhào ra sau.

Bốp...

Năm ngón tay của Dương in hằn trên má Quân, anh nhếch mép cười rồi không hề thay đổi tư thế, đôi mắt vẫn hau háu nhìn vào đôi mắt đầy kiêu ngạo của cô gái dưới tay anh. Anh ghé sát miệng vào tóc cô. Mùi hương con gái xa lạ mà ấm áp khiến Quân hơi khựng lại.

- Tôi có thể giết chết cô ngay lập tức đấy, thỏ non ạ!

Rồi anh ngồi bật dậy, phui tay và ngồi ngửa người ra ghế, giọng hơi gằn:

- Cô nợ tôi hai lần cảm ơn và cái tát hôm nay! Xem như hôm nay tôi may mắn. Cái tôi cần ở cô chỉ là một câu trả lời cho câu hỏi sau đây của tôi. Ok?

- Anh nói đi! Tôi có việc cần đi!

- Yên tâm! Tôi sẽ đưa cô về.

Quân sờ tay vào bao quần, chạm khề vào chiếc dây chuyền mảnh.

- Cô có...

Tiếng điện thoại trên bàn rung lên bần bật. Quân nhìn Dương rồi thờ dài nhìn vào số máy trên bàn.

- Alo, con nghe! Có chuyện gì không ba? Vâng! Con sẽ đến đó ngay! Ba yên tâm! Con biết phải làm gì! Chào ba!

Anh quay sang Dương.

- Đi thôi! Tôi cũng cần ra ngoài! Tôi sẽ tìm cô sau! Nhanh lên! Đây là Card visit của tôi! Khi nào rảnh tôi sẽ gọi!

Dương uể oải tháo dây giày bước vào nhà. Không khí trong nhà vẫn ngột ngạt như mọi khi. Có lẽ Nhã Thư vẫn chưa về và có lẽ Vũ Huy vẫn chưa tỉnh. Thụy Dương lúc này không cảm nhận được gì hết ngoài việc lo cho anh trong từng nhịp thở của mình. Cô vật vờ nhìn những biến cố xảy đến với mình như sự sắp đặt trớ trêu của tạo hóa chẳng thể chống cự. Không bật đèn, cô bước chậm nơi từng bậc cầu thang, mon men lên nhà.

- Thụy Dương!

Tiếng gọi của mẹ làm Dương giật mình. Cô nhìn về phía phòng khách, trong bóng tối bữa vậy mẹ cô ngồi đó nhỏ bé và yếu ớt quá. Cô đưa tay bật điện.

- Sao mẹ không bật điện lên?

Nói rồi cô chầm chậm ngồi xuống chiếc ghế sofa đối diện. Thụy Dương nhìn những nét hao gầy trên gò má người đàn bà mà cô gọi là mẹ. Độc ác, nhẫn tâm hay yêu đến mù quáng, mê muội cuối cùng cái còn lại cũng chỉ là nước mắt chảy ngược và nỗi đau lặn vào tận trong. Thương nhiều nhưng cũng hận thật nhiều. Yêu nhiều nhưng cũng oán hờn nhiều.

- Mấy hôm nay hai đứa có chuyện gì bên ngoài đúng không? Nhã Thư xin phép đi học nhóm nhưng mẹ biết có chuyện.

- Chỉ một chút chuyện thôi! Mẹ không cần để ý đâu!

- Cũng đến lúc mẹ không quản được chuyện của mấy đứa nữa rồi! Dạo này nhiều chuyện không hay xảy đến! Mẹ cũng không biết sẽ trụ được bao lâu nữa.

Tiếng thờ dài của mẹ độc chiếm không gian cô tịch của căn nhà. Dương hơi bất ngờ về những lời của mẹ. Từ bao giờ khoảng cách của họ đã không còn là những lời thủ thi thế này. Từ bao giờ giữa họ là những cuộc đối thoại rồi rạc lăm. Đúng rồi! Từ ngày hôm ấy ngày họ bước chân vào ngôi nhà này. Ngày đầu tiên cô đưa mắt nhìn bà dò hỏi và những ngày sau vẫn vậy.

- Có chuyện gì không mẹ? Nếu con giúp được...

- À, một chút việc ở công ty thôi! Có chuyện này mẹ muốn con giúp. Xem như là nhờ vả.

- Mẹ nói đi! Nếu con có thể

- Mẹ muốn con hứa. Điều đó hoàn toàn trong khả năng của con.

Thụy Dương im lặng. Hình như lâu lắm rồi mẹ không xin cô, nhờ vả hay cần sự giúp đỡ của cô.

- Vâng!

- Đừng tranh giành với Nhã Thư nữa! Mẹ biết con là đứa cứng đầu, ngoan cố, cái gì muốn nhất định phải có được. Mẹ cũng giống con, đã từng giống con. Nhưng cuối cùng con thấy đấy, con là người hiểu hơn ai hết kết quả của cuộc tranh đấu đấy. Giờ đây, mẹ có thể khẳng định mẹ là người thất bại. Cuối cùng trong cuộc giành giật này chẳng ai là người hơn kẻ thiệt cả tất cả đều thất bại. Nỗi đau ấy còn kéo dài đến cho cả con và cả Nhã Thư nữa. Mẹ không muốn mọi thứ lặp lại thêm lần nữa.

- Con không giành của ai cả!

- Của ai! Con biết được không? Trên đời này chẳng có ai, chẳng có cái gì sinh ra thuộc về ai cả. Chỉ có điều nó phù hợp với ai hơn, dành cho ai sẽ tốt hơn thôi.

- Nhưng...

- Con bé đó lẽ ra đã có tất cả! Tất cả Dương ạ! Sự xuất hiện của chúng ta đã lấy đi của nó quá nhiều! Sau này mẹ không biết sẽ bao bọc cho các con trong cuộc sống này được thêm bao lâu nữa. Mẹ muốn hãy vì Nhã Thư một lần.

- Một lần! Một lần ư?

Thụy Dương lẩm bẩm. Mẹ của cô, người mẹ đã sinh ra cô kia lại hết lần này đến lần khác bảo vệ, bao bọc cho một đứa con gái khác. Lại sẵn sàng buộc cô hi sinh cả bản thân vì đứa con gái đó! Ừ thì lỗi lầm! Ừ thì tội ác! Ừ thì tổn thương. Chẳng lẽ Thụy Dương không tổn thương sao khi từ khi đặt chân vào đây, vô tình hay cố ý, thực tâm hay giả tạo cô đã mất đi người mẹ hết lòng yêu thương mình, người thân duy nhất trên đời của mình. Biết bao nhiêu lần cô đau đớn nhìn bà bỏ rơi mình chạy đến bên Thư. Biết bao nhiêu lần cô lau nước mắt nhìn bà bỏ mặc cô ốm sốt chạy đến vỗ về cô con gái hờ bé bỏng. Biết bao lần, cô ăn tát chỉ vì trái ý Thư. Và suốt 3 năm qua những đòn roi vô cớ giầy vò cô. Chưa đủ để trả nợ sao? Chưa đủ để chuộc tội sao? Vũ Huy yêu cô, là của cô! Người duy nhất đến bên cô khi tất cả đều buông tay, người duy nhất dịu dàng đặt tay cô lên trái tim mình để nói với cô rằng: Trái tim ấy đang đập vì cô. Chẳng lẽ giờ đây, vì mẹ cô lại buộc phải nhường lại sao. Thụy Dương cắn chặt môi. Mẹ của cô, có còn là mẹ của cô nữa không?

- Mẹ xin con đấy! Mẹ sắp không trụ được rồi! Có người mà con bé yêu bên cạnh nó, mẹ sẽ yên tâm hơn!

- Vậy còn con... mẹ đã nghĩ đến con chưa?

Thụy Dương nói nhẹ, chậm và... đau. Nước mắt chực trào ra được ngăn lại bằng ý chí. Cô cười khê, mơ màng lắm nhưng sự chua xót thì hẳn rõ trên gương mặt. Mẹ Dương có vẻ bất ngờ vì câu hỏi đó.

- Hơn ai hết mẹ hiểu, tình yêu không thể nói cho là cho được, nhường là nhường được, thậm chí vứt bỏ đi là vứt bỏ được. Kết cục của bất kì sự tính toán nào trong tình yêu cũng sẽ chỉ đi đến nỗi đau bằng cách này hay cách khác. Nếu mẹ thương con à không thương Nhã Thư thì mong mẹ hãy hiểu cho con.

Thụy Dương đứng bật dậy, bước nhanh về phía chân cầu thang.

- Mẹ hi vọng những lời mẹ nói là một chút gì đó trong con. Mẹ sẽ bảo vệ Nhã Thư đến cùng. Mẹ nhắc để con nhớ trong việc này mẹ đứng về phía Thư và con quá hiểu mẹ có thể làm những gì rồi đấy.

Thụy Dương thấy chân mình như không đứng vững nữa. Mọi thứ trước mặt cô lại nhòe đi. Cô không quay đầu lại, cô gào lên:

- Với con gái đẻ của mình! Mẹ đang dùng chính những thứ đó đối phó với con gái đẻ mình sao?

Sự im lặng chết ngốt trong khoảng lặng chênh vênh của cả hai tâm hồn. Thụy Dương ào ra cửa chạy đi trong đêm. Cô cứ thế chạy và chạy... Nước mắt đã chảy theo từng bước chạy. Tim đập mạnh, hoảng loạn. Chẳng vô bọc trở lại nào có thể phủ lấp được trái tim đang cùng bản đến tột độ này nữa rồi.

Kitttt.....

Tiếng ô tô phanh gấp, bẻ góc vội sang trái, bật lên vỉa hè. Hóa ra nãy giờ Dương vẫn bước vô hồn giữa đường.

- Cô muốn chết à?

...

- Này! Cô bị câm à! Cô xuất hiện bất thành linh giữa ngã ba như thế thì bố ai tránh ra được! Có vấn đề về thần kinh à! Nhìn xem đi. Cô hại chết tôi rồi. Tôi lấy đầu tiên sửa đèn xe cho sắp tôi đây.

- ...

- Này cô câm thật đấy hả?

- ...

- Bây... Đi về đồn cảnh sát với tôi! Tôi không có tiền đền thay cô đâu. Đi.

12h đêm. Vị cảnh sát vừa ngáp ngủ vừa nhìn Thụy Dương với vẻ bất lực.

- Cô gái, cô có thể cho chúng tôi biết cô tên là gì? Ở đâu không? Đừng sợ chúng tôi chỉ đưa cô về nhà thôi! Yên tâm đi!

- ...

- Bây! Cô bị sao đấy hả?

Thụy Dương vẫn im lặng. Sự im lặng chết tiệt. Đôi mắt đầm nước vẫn thờ ơ như một người mắc bệnh lâu năm. Anh cảnh sát đưa mắt sang cô cảnh sát nữ bên cạnh:

- Cô tìm xem cô ta có mang giấy tờ thông tin gì của người nhà không? Có lẽ cô ta bị vấn đề gì đó!

- Dạ!

...

Hoàng Quân mở cửa bước vào phòng, anh vừa trở về từ một phi vụ hơi khó chịu. Mùi rượu khê xộc lên mũi, sự nhớ ra khi chiều vội quá quên cho phục vụ dọn phòng. Anh hơi bịt mũi, chả lẽ Hoàng Quân dị ứng với “mùi đàn bà” đến thế sao? Anh đi về phía giường:

- Chết tiệt!

Chuông điện thoại reo lên ینگ ỏi. Hoàng Quân nhăn mặt:

- Lại gì nữa đây!

Anh thay vội chiếc áo còn vài vết máu. Chinh lại cổ áo trước gương rồi bước ra cửa, bỏ tay vào bao quần chạm nhẹ vào sợi dây chuyền.

- Xem như Tôi kiên nhẫn với cô nốt lần này nữa thôi.

Anh cầm điện thoại, ấn chức năng tra cứu bản đồ. Đồn cảnh sát Tây Hồ. Đây rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cướp Anh Từ Tay Định Mệnh*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Dương ngồi im nhìn Hoàng Quân loay hoay với những giấy tờ bảo lãnh và nộp tiền bồi thường. Xong đâu đấy anh kéo cô ra khỏi đồn cảnh sát trong ánh nhìn thắc mắc của mọi người:

- Trời! Đẹp trai vậy sao lại yêu một con bé bị câm nhỉ?

- Nhìn cách anh ta đối xử thì có vẻ hôm nay sẽ bị một trận toi tã không thấy cách anh ta nhìn cô ta à

...

Quân chui vào xe mở cửa xe trước đẩy cửa xe kế bên:

- Cô nợ tôi thêm 10 triệu và giấc ngủ cực quan trọng đêm nay. Lên xe nhanh

- Cho tôi đến bệnh viện. Được không?

Giọng Thụy Dương cất lên khó nhọc. Anh quắc mắt nhìn cô:

- Gì? Bệnh viện? Cô bị làm sao?

- Không! Chỉ là tôi muốn đến bệnh viện!

- Không làm sao tự nhiên đôi đến bệnh viện trong đêm! Dờ hơi à!

- Tôi muốn đến bệnh viện. Xin anh!

Nước mắt Thụy Dương đã chảy rơi, về trong ngành bắt cần mọi khi hoàn toàn biến mất. Hoàng Quân nhìn cô trong chốc lát rồi thờ dài:

- Bệnh viện nào?

Thụy Dương bước từng bước chậm chững khỏi nhà xe bệnh viện. Cái cảm giác thêm gặp anh đang ngự trị trong cô, cái cảm giác thêm có bàn tay Vũ Huy lúc này thôi thúc Dương hơn bất kì điều gì khác trên đời. Hoàng Quân nhìn Dương qua lớp cửa kính, đôi mắt nhân chìm trong nỗi đau và sự chịu đựng gần như vỡ bung kia khiến lòng Quân chùng lại. Không nhiều lần như thế chính xác là đây mới chỉ là lần thứ 2. Với một người như Quân sự nhẫn tâm được đặt lên hàng đầu, nhiệm vụ lúc nào cũng là điều quan trọng nhất. Nước mắt của kẻ yếu chảy dưới chân anh, những lời van xin một con đường có lẽ không ít.. Hoàng Quân đã chai lì từ lâu và tưởng đã hóa đá thì Quỳnh Thy xuất hiện. Đó là người đầu tiên và cũng là người duy nhất khiến trái tim sắt đá của anh mềm ra bởi đôi mắt biết nói... Quân không muốn và không cho phép Thụy Dương là người tiếp theo. Chân Dương khụy xuống như sắp ngã, cô loạng choạng đứng dậy. Như phản xạ tự nhiên, Quân lên tiếng: - Ô đó! Tôi đưa cô vào!

Thụy Dương nhìn anh bằng cái nhìn biết ơn hiếm thấy, một nụ cười mệt mỏi hiện trên gương mặt đang quặn lên bởi nỗi đau của cô.

Tùng ngồi lặng trên ghế, hai cánh tay chống lên trán. Nghe tiếng bước chân anh ngược lên nhìn... Ánh mắt mệt mỏi căng ra... Anh bám tay vào thành ghế, bám chặt... Thấy đau ở những đầu ngón tay. Là thật. Máu dồn lên não.... Lại chuyện gì nữa đây? Tại sao anh ta lại có mặt ở đây? Tại sao?

- Tôi cần gặp Vũ Huy!

Thụy Dương đã đứng trước mắt Tùng từ lúc nào, sự mệt mỏi khiến cô không nhận ra gương mặt trắng bệch của Tùng. Không chỉ Tùng bất ngờ, chính Hoàng Quân cũng đang bất ngờ. Nhưng bằng sự bình tĩnh vốn có, Quân đưa tay lên miệng ra hiệu cho Tùng giữ im lặng.

- Cậu ấy vừa có chút biến chuyển. Bác sĩ vừa tới. Nhả Thư còn ở bên trong.

- Cậu ấy thế nào rồi? Tỉnh rồi hả?

- Ừ! Tỉnh rồi! Nhưng vẫn chưa nói được, cần theo dõi thêm

- Tôi muốn vào đó!

Tùng đưa tay chặn Dương lại.

- Đứng! Nhả Thư vẫn ở bên trong! Bác sĩ nói không được hai người vào cũng lúc cũng không được kích động.

- Tôi muốn gặp anh ấy! Tôi cần gặp anh ấy! Ngay lập tức, anh hiểu không?

Thụy Dương không còn sức để thở mạnh nữa rồi, cô bám lấy cánh tay Tùng:

- Cho tôi vào! Cho tôi vào đi!

- Không được kích động. Cô về nghỉ đi...

Một bàn tay đặt lên vai Tùng, Hoàng Quân lên tiếng:

- Để cô ấy vào đi!

Tùng quay lại nhìn Quân trong chốc lát rồi buông cánh tay xuống. Bằng những bước nặng nề, Thụy Dương đi như người vô hồn về phía cánh cửa phòng bệnh. Cô đưa tay vịn nhẹ. Phía trong Nhả Thư đang ngồi sát trên đầu giường Huy:

- Cậu tỉnh lại rồi, tỉnh lại thật rồi. Tôi biết cậu sẽ tỉnh lại mà. Tôi đã chẳng còn ai thân yêu ở trên đời nữa rồi! Tôi cần cậu lắm! Rất cần! ! Đừng dọa tôi nữa, được không? Ông trời cứ cướp đi của tôi hết tất cả mọi thứ. Ba, mẹ rồi Thụy Dương tôi cứ yêu cứ hết lòng vì họ rồi bằng cách này hay cách khác họ lại rời xa tôi. Giờ thì cậu tỉnh rồi tôi sẽ không cho cậu đi nữa. Nhất định không cho cậu đi nữa. Dù cậu có ra sao đi nữa. Tôi cũng nhất định ở bên, chăm sóc cậu. Huy à!

Vũ Huy không nói nhưng hình như gương mặt anh giãn ra, đôi môi anh khẽ mấp máy, tay chuyển động nhẹ rồi dùng hết sức bình sinh đặt lên tay Thư. Thư đưa tay kia nắm chặt tay Huy trong tay mình, nước mắt giàn dụa. Ánh mắt anh hình như ánh lên nụ cười khê khàng.

Thụy Dương đứng lặng nhìn những gì đang xảy ra, trước mắt mình. Cô thấy tim mình không còn muốn đập nữa, cô thấy trước mắt mình giống như ác mộng không có thật. Chạy để đến bên anh, để tay anh phủ lên tay cô ấm áp như bao lần, vậy mà giờ đây, tay cô buông thõng nhìn tay anh vo tròn trong tay người con gái khác. Đúng rồi! Chẳng phải chính cô đã đẩy anh đến bên Thư sao? Chính cô đã đẩy anh đến tình trạng này sao? Vũ Huy có tội gì mà bị giày vò không yên mãi trong mối quan hệ giữa họ. Có phải người cuối cùng có lỗi trong tất cả là cô. Chính cô đã cướp anh từ tay Thư, chính cô đã cướp đi tất cả của Thư như cách mẹ cô đã đạp lên tất cả để có ba.

Thụy Dương lùi lại, đẩy nhẹ cửa. Cô nhìn đôi tình nhân kia qua lớp kính dày, họ vẫn nhìn nhau vẫn ở bên nhau thật gần. Lời họ nói cô đã không nghe

được nữa rồi nhưng nụ cười mệt mỏi mà an nhiên trên gương mặt người con trai cô yêu thì cô không quên. Không thể quên.

Lùi lại... Thụy Dương cứ thế lùi lại rồi khụy xuống... Hoàng Quân bước vội cô lên, ôm trọn cô trong tay mình.

- Bác sĩ. Bác sĩ. Gọi bác sĩ đi!

Bạn đang đọc truyện *Cướp Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Lùi lại... Thụy Dương cứ thế lùi lại rồi khụy xuống... Hoàng Quân bước vội cô lên, ôm trọn cô trong tay mình.

- Bác sĩ. Bác sĩ. Gọi bác sĩ đi!

- Đứng!

- Cô im đi! Bác sĩ! Phòng cấp cứu ở đâu?

- Tôi muốn ra ngoài! Cho tôi ra ngoài một lát!

Thụy Dương co tròn trong vòng tay Quân thuê thảo trong nước mắt. Anh lặng lẽ nhìn cô một lát vẫn đôi mắt ngấn nước khiến tim anh se lại. Anh bế cô theo lối hành lang dài của bệnh viện trắng toát, những bước chân chắc chắn của niềm đồng cảm không nói thành lời. Tùng nhìn theo họ trong một thoáng rùng mình. Nỗi đau của Tùng cũng chẳng biết tỏ cùng ai. Anh đứng lặng trước cửa phòng bệnh hồi lâu, bàn tay bóp chặt lấy những ngón tay đỏ au... Lối thoát nào cho tất cả những người xung quanh anh? Tùng không trả lời được. Tình yêu có những lí lẽ nhưng lí lẽ của nó sao cứ dẫn hoài về những đau thương thế này!

Trời đêm về sáng lạnh thình! Hà Nội đang ủ mình trong những cơn gió đông se lạnh! Thụy Dương ngồi rũ trên xe Hoàng Quân. Chiếc áo của anh chỉ đủ để cô thấy da thịt mình bớt lạnh nhưng hình gió đã thốc vào tận tim cô. Để lúc này nó tan hoang đến vậy?

- Cô ổn chứ? Muốn về nhà không? Tôi đưa cô về!

- Đứng!

- Vậy đi đâu đó nhé!

- Tùy anh! Tôi thèm được ngủ một lát quá nhưng không sao ngủ được. Lúc này trong tôi mọi thứ kinh khủng quá! Cảm giác này rất lâu rồi tôi không có... Anh không hiểu được đâu. Lái xe đi.

Rất lâu rồi Thụy Dương mới nói nhiều đến vậy đặc biệt với một người lạ. Có lẽ lúc này mọi vỏ bọc đã không còn tồn tại, cô đang thờ bằng những nhịp đập thoi thóp, yếu ớt nhất của chính con người mình.

- Tôi hiểu đấy!

- Anh hiểu ư?

- Ủ! Cảm giác của cô tôi đã từng trải qua.

- Trải qua? Cùng lắm là thất tình thôi chứ gì? Nếu chỉ là thất tình có lẽ đã không đốn đốn được tôi!

- Không!... Là cảm giác... Chia sẻ người mình yêu với em trai mình.

Thụy Dương nhìn anh rồi đột nhiên cười, nụ cười hiền lành nhưng chua chát lắm. Quân đưa tay bật nhạc : “ Just give me a reason” vang lên xa xăm, buồn lặng. Lời bài hát như xoáy lên tâm can họ.

Hoàng Quân tư lự rồi quay sang nhìn Dương, cô đã ngủ tự bao giờ. Đôi mắt khép hờ, gương mặt ánh lên sự mệt mỏi. Quân kéo lại chiếc áo khoác cho Dương. Ngoài đường kia, ánh đèn ô tô phá mạnh vào bóng tối, những chùm sáng lấp lánh nơi con đường bê tông trước mặt khiến lòng Quân bình lặng trong phút chốc.

....

- Cô dậy rồi à?

- Đây là đâu?
- Biển.
- Cái gì? Anh chạy xe cả đêm ư?
- Xuống xe đi! Đừng hỏi những cái đã biết rồi!

Dương sà mình xuống biển. Gió mang hơi nồng chạm khẽ vào cổ và gáy cô. Mái tóc ngắn rối tung hào hứng. Lâu lắm rồi Dương mới ra khỏi thành phố, lâu lắm rồi cô mới ở một nơi đầy gió và tiếng sóng như thế này. Dương không cười nhưng cô thấy gió như tràn vào tim cô để những nỗi đau tan đi trong chốc lát. Bình lặng hơn. Sau một giấc ngủ vui mọi thứ hình như nhẹ nhàng hơn thật nhiều. Thụy Dương đi chậm trên bãi cát, giọng nói của cô như tan vào trong gió:

- Người ta nói biển mùa đông âm đạm lắm!
- Tôi không thấy vậy! Với tôi biển mùa đông mới dành cho tôi!
- Tôi thì thấy biển mùa đông bình yên hơn. Lúc đó biển mới được sống cho mình.
- Thế mùa hè sống cho ai?
- Cho ai đó! Cho người khác! Không biết!

Dương đứng trước biển, cái mệnh mông như choáng ngợp tâm hồn cô. Trong Dương hiện về hình ảnh ba ngày bé vẫn cùng mẹ con cô chơi đùa trên bãi biển. Để dạy Nhã Thư biết bơi ông đã bỏ mặc con bé ào khóc và uống rất nhiều nước. Lúc ấy chỉ có mẹ là ào đến ôm lấy Thư còn ông nhìn Dương về bất lực. Ba từ lâu đã chấp nhận tình yêu thương mà mẹ cô dành cho Nhã Thư dù bà không phải mẹ đẻ. Thật ra lúc ấy tất cả chỉ là một vở kịch không hơn không kém. Tất cả chỉ là sự giả tạo đầy toan tính của mẹ. Chỉ đến khi ba ra đi mãi mãi, tình yêu của mẹ mới chuyển từ ba sang Thư, chỉ khi ấy mẹ mới yêu Thư như chính một phần trái tim mình. Có quan trọng gì đâu. Dù thế nào thì cuối cùng người mà mẹ chọn vẫn không phải cô, chưa từng là cô. Với mẹ Dương là một phần của nỗi đau, của lỗi lầm khiến bà không ngóc đầu lên được ở quá khứ. Chỉ vậy thôi!

- Nghĩ gì vậy?
- Muốn tắm
- Thì tắm! Sao phải sợ.
- Muốn anh tắm cùng!
- Không! Tôi không dờ hơi! Nhiệt độ đang dưới 20 độ thừa quý cô.

Dương không đợi Quân dẫn đo thêm nữa. Cô kéo anh xuống nước. Nước mặn chất phả vào mặt vào má, vào cổ cô. Dương thấy mình trôi đi trong một dòng nước dịu dàng mon man cơ thể. Quên. Quên hết đi.

- Cô bị điên à! Bỏ tôi ra.
- Anh bị điên thì có! Tôi không biết bơi!
- Cô đừng có điệu! Hùng hổ như cô mà không biết bơi hả?
- Không biết!
- Kệ cô

Nói rồi, Quân giật mạnh tay Dương ra chạy ào lên bờ. Sự đụng chạm dưới nước với 1 đứa con gái không phải điều được Quân chào đón. Anh rất ghét khi ai đó chạm vào người mình. Hậm hực bỏ lên bờ, không ngoái lại, buông một lời tàn nhẫn:

- Lên bờ đi! Nếu không muốn chết rét!
- Cứu tôi! Cứu tôi với!
- Cô đừng có lừa tôi! Lên bờ đi! Cho chết!

Quân không quay lại cho đến khi tiếng kêu cứu không còn nữa. Anh giật mình vội vàng quay lại. Thụy Dương đã chìm ngấm từ bao giờ.

- Chết tiệt!

Anh ào xuống nước, khuya mạnh, bể thốc Thụy Dương lên bờ, gương mặt cô tím tái đến dễ sợ:

- Thụy Dương! Thụy Dương! Tỉnh dậy cho tôi

Bốp. Quân tát hơi mạnh tay.

- Ôi, xin lỗi! Cô dậy ngay đi! Đừng có chết ở đây! Dậy ngay!

- Thụy Dương! Người của tôi không được chết khi tôi chưa cho phép! Dậy ngay!

- ...

- Dậy rồi! Đánh đau quá!

Dương vẫn nằm dài trên bãi cát, giọng nói của cô làm Quân giật bắn mình. Anh lờ mờ rồi uể oải ngồi xuống sát cô, thắm mệt

- Dậy đi! Tôi đưa cô vào trong tìm chỗ ấm thay quần áo!

- Cho tôi nằm yên 1 lát!

- Chết lạnh ở đây đây!

- Tìm tôi chết rồi!

Hoàng Quân quay lại nhìn Dương, dưới đôi mắt khép hờ kia. Anh biết: Nước mắt đang cố ngăn lại bằng lí trí.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Anh Từ Tay Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Hoàng Quân lấy chiếc áo khoác của anh đắp nhẹ lên người cô rồi đột nhiên nằm xuống bên cạnh thật gần. Hơi cát nhẹ len theo lớp áo ướt thấm vào da thịt họ.

- Đây là nơi đầu tiên tôi gặp cô ấy đây!

Thụy Dương không lên tiếng. Cô khẽ cựa mình để anh hiểu rằng cô vẫn đang lắng nghe, Hoàng Quân nhìn ra biển rồi tiếp tục:

- Ủ! Nơi này! Ba tôi ra lệnh giải quyết tên chủ sòng casino theo luật riêng và gia đình cô ấy trốn ra đây. Đó là lần đầu tiên tôi giấu ba, giữ lại một đứa con gái mà không biết rằng sau này cô ấy lại rời bỏ tôi mãi mãi.

- Nghe nghiêm trọng quá!

- Ủ! Rất nghiêm trọng! Tôi đã nói tôi có thể giết chết bất kì ai mà tôi muốn theo cách riêng và người của tôi thì không được phép chết nếu như tôi chưa cho phép.

- Cuối cùng cô ấy có chết không?

- Không! Cô ấy bỏ đi!

- Sao anh không đi tìm! Tôi tưởng rằng người của anh sẽ tìm dễ lắm chứ!

Mắt Quân vẫn vậy, lặng im nơi những đợt sóng trào mênh mang ngoài khơi xa:

- Ủ! Tìm dễ nhưng không tìm lại được trái tim. Cô ấy chọn ra đi có lẽ cũng là giải thoát.

- Cùng người cô ấy yêu sao?

- Không! Một mình!

- Nếu là tôi tôi sẽ đi cùng người tôi yêu

- Người ấy là em trai tôi!

- Ủ nhỉ? Không thể giải quyết theo cách đây được!

Hoàng Quân uể oải nhìn Dương rồi lại quay về phía biển. Những con sóng vẫn rượt đuổi nhau

- Cô định buông tay sao?
- Chuyện gì?
- Đừng hỏi lại những cái đã biết!
- Ủ! Có lẽ tôi giống anh! Nhưng người tôi yêu sẽ đi cùng cô ấy!
- Em gái cô? Cô ấy khác cô quá!
- Ủ! Tôi chỉ là con nuôi! Đó không phải em gái tôi nhưng tôi và mẹ đều yêu ba cô ấy như chính sinh mệnh mình.
- Ba cô ấy ư? Ông ấy đâu?
- Chết rồi! Có lẽ đây là việc cuối cùng tôi có thể làm cho ông và cả... mẹ tôi.
- Mẹ cô?
- Ủ! Như một sự trả nợ và giải thoát theo cách nghĩ của bà.
- Cô có hận mẹ không?

Thụy Dương vùi tay xuống cát, mắt vẫn nhắm nghiền, trong cô sống dậy những hình ảnh ngày còn cơ cực trên vỉa hè.

- Không! Tình yêu mù quáng lắm. Tôi cũng vậy nên tôi hiểu. Chỉ là bà ấy độc ác và tàn nhẫn hơn tôi... Một chút! Ủ một chút
- Chúng ta không có quyền lựa chọn cha mẹ nhưng chúng ta có quyền yêu thương họ, vô điều kiện, dù họ có làm gì đi nữa.

Gương mặt Thụy Dương nhẹ bâng một thoáng cười rất khẽ.

- Kể cả họ có cướp đi một ai đó thân yêu của chúng ta sao?
- Ủ! Dù người thân yêu nhất của tôi cũng chết trong tay ba tôi.
- Anh có bao giờ nghĩ thêm một cuộc sống bình thường không?
- Như thế nào là một cuộc sống bình thường? Tôi đã quen với việc làm tất cả vì ba, sự nghiệp của ba, tham vọng kẻ cả lòng hận thù của ba tôi. Với tôi đó là một cuộc sống bình thường.
- Tôi ước gì tôi và mẹ đừng bước chân vào ngôi nhà đó! Đừng thành con của ba tôi thành chị của Nhã Thư. Tôi sẽ lớn lên sẽ đi làm và sẽ nuôi mẹ như bao đứa con khác. Bình thường rất bình thường.
- Em trai cùng cha khác mẹ với tôi cũng ao ước như cô. Và nó bứt ra khỏi cuộc sống với ba tôi nhưng tôi không cho mình cái quyền đó. Nếu sinh ra đã có một số mệnh không bình thường thì cứ sống mãi quen dần sẽ xem nó là điều bình thường thôi.
- Bình thường! Cũng khó quá nhỉ?
- Ủ! Được rồi! Đứng lên đi! Tôi dẫn cô đi thay đồ. Cảm lạnh đấy!

Thụy Dương đứng dậy dỡ cát bản bám lại trên áo, đi về phía xe.

- Này...

Dương gọi giật. Hoàng Quân quay ngoắt lại.

- Kể ra anh cũng không đáng ghét lắm!
- Nhưng cũng không đáng yêu, đúng không?

Anh nhìn cô rồi bật cười. Thụy Dương nhắm mắt, lúc lắc đầu rồi cũng bật cười. Gió biển nồng mặn ôm tiếng cười của họ vào xa xăm, cuốn đi vào một miền dịu êm lạ lắm.

Bạn đang đọc truyện *Cướp Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Chiếc xe đồ phịch trước một ngôi nhà nhỏ. Hoàng Quân cúi húi xuống xe. Thụy Dương cũng leo đèo theo sau.

- Bà ơi! Con Hoàng Quân ạ!

Gương mặt bà cụ ánh lên niềm vui, bà đưa tay chạm vào người Quân, lần mò trên gương mặt anh. Lúc này Thụy Dương mới biết bà bị mù:

- Quân về à con! Bọn bay ơi! Anh Quân về này!

4 đứa nhỏ phi ra, trong tích tắc bao vây lấy anh, đánh đu trên cánh tay anh. Thụy Dương đứng lặng nhìn cạnh tương trước mặt thấy thân thương và bình dị làm sao. Đây là phút sống “đặc biệt” của anh ấy chăng?

- Đứa nào được nhiều 10 nhất nào?

- Em được 5

- Em được 4

- Em được 4

- Còn Tũn, im như thóc thề?

... Một đứa nhỏ nhất trong góc nói lí nhí:

- Em được 1 nhưng mà cô chăm to đùng. Với lại em câu được rất nhiều mực phơi khô đợi anh Quân về!

- Á! Bé tí đã biết nịnh rồi! Nhưng được, cho qua tối dẫn chị Dương đi câu mực. Anh tha cho. Nha.

Con bé lớn nhất chắc tầm học lớp 8,9 xị mặt nhìn Dương đang ướt nhẹp, khoác chiếc áo bên ngoài:

- Người yêu anh Quân ạ! Xí chị ấy chẳng thích đi câu mực đâu mà!

Dương chưa kịp mở lời thanh minh thì 3 đứa trẻ con còn lại đã nhao nhao bám lấy Dương

- Thật à! Chị là “vợ” anh Quân à!

- Người yêu anh Quân à?

- Thiệt không vậy?

- Thôi nào! Phụng chạy ào ra kia mua cho chị Dương bộ quần áo! Nhanh!

- Không có rãnh đâu nha! Em còn phải học bài!

Con bé ngúng ngẩy không chịu đi!

- Thôi khỏi! Quần áo trên đó gửi về mặc có đến đại học cũng không hết! Phụng vào lấy cho chị đó một bộ đi!

Bà cụ quay sang nói với Quân rồi cảm nhận được con bé không nhúc nhích nạt nhẹ:

- Phụng! Còn không nhanh đi!

Buổi chiều hôm đó, Dương được bọn nhỏ dẫn đi thăm thú đủ nơi, chơi đủ trò, tối về bụng no tròn vì mấy món com cà siêu lạ miệng của bà. Cô hầu như lột bỏ hoàn toàn vẻ bất cần ương bướng hàng ngày nhanh chóng hòa nhập với bọn trẻ con.

Bãi biển vắng chỉ vài ba người đi câu mực ánh đèn le lắt. Dương cầm một con mực lại phía Quân, hí hửng vừa đi vừa chạy lại chỗ anh, ngã bở nhào nhưng vẫn giữ cao con mực lên trước cho khỏi lấm. Quân nhìn cô cười đến nắc cụt cả lên:

- Xí cười gì mà cười!

- Cô khác so với những gì tôi thấy trên thành phố quá!

- Tôi quên mất tôi trên thành phố rồi!
- Thế có định về Hà Nội nữa không?
- Có chứ! Tôi còn có mẹ!
- Và cậu ta nữa...

Dương cười nhẹ, xa xăm

- Cậu ấy ổn rồi! Nhã Thư cũng là lựa chọn tốt! Mẹ nói đúng, không có ai sinh ra dành cho ai cả, chỉ có ai ở bên ai sẽ tốt đẹp và ít tổn thương hơn mà thôi!
- Thế thôi! Hay đừng về nữa!
- Không! Ở đó có gia đình, có mẹ, có ngôi nhà tôi đã gắn bó mười mấy năm qua, có ba và có tất cả cuộc sống của tôi!
- Đó mới là cuộc sống bình thường của cô. Chỉ nên xem những điều giản dị bình yên này là phút dừng chân thôi.
- Ủ! Mà những người này là anh cứu à?
- Tôi không vĩ đại và nhân đạo vậy đâu? Là họ cứu tôi!

Dương tròn mắt nhìn: Một bà cụ mù và 4 đứa trẻ con sao?

- Họ cứu anh sao? Bằng cách nào?
- Năm đó tôi đi dẹp nợ cho ba tôi! Bị đàn bầy, truy nợ dữ lắm. Nhảy tàu xuống biển trốn, bám gỗ vào đây, được họ cứu về. Một tháng ở đây sau đó tự về.
- Ba anh không đi tìm anh sao?
- Đừng hỏi những cái đã biết! Ba tôi không cho phép người của ông chết, họ nhất định phải trở về. Ba tin tôi không chết!
- Đó có phải ba đẻ của anh không? Không yêu anh lắm!
- Có! Nhưng ông không yêu mẹ tôi!
- Vậy sao cưới?
- Chính xác là đã từng yêu nhưng sau đó lại phải lòng đi tôi! Di tôi không chấp nhận đã bỏ đi, kết hôn với người đàn ông khác.
- Cuối cùng thì sao?
- Thì người đàn ông đó khiến đi tôi tự vẫn và ba tôi... ra lệnh giết chết luôn người đàn ông đó!
- Cái gì?
- Nhìn này! Đôi tay này cũng nhuộm máu không ít người đấy! Cô sợ không?

Thụy Dương nhìn Quân, nhìn đôi bàn tay anh, rất tự nhiên rung mình. Nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, cô cười thoải mái:

- Sau này anh mà đi, cho tôi đi theo với nhá! Tôi thấy mình cũng có tài chém giết hùng hổ lắm đó

Quân cười to rồi lại trầm thì:

- Không sợ tôi thật à?
- Sao phải sợ!
- Tôi giết cô!

Quân đẩy mạnh Dương ngã nhào ra cát. Cát mịn màng bám nhẹ vào gáy vào cổ cô, dịu êm. Họ lặng nhìn nhau trong tư thế đó hồi lâu. Dương thôi cười, nhét miếng mực trên tay vào miệng Quân:

- Ăn đi! Bớt điên đi cho tôi nhờ!

Có tiếng bé Phụng hắc xì hơi dài ra hiệu. Cả hai đứng dậy đi về phía bọn trẻ đang nước mực. Dưới ánh lửa nhá nhem, gương mặt Dương ửng lên, đôi

mắt lấp lánh. Quân lặng ngắm cô cười tươi cùng lũ trẻ: Anh đã quen một Thụy Dương thật khác, một Thụy Dung anh sẵn lòng chia sẻ tất cả mà không một chút dè phòng. Cảm giác an tâm đến rất tự nhiên như thế.

Bạn đang đọc truyện *Cướp Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Chiếc xe đồ phịch trước một ngôi nhà nhỏ. Hoàng Quân cúi húi xuống xe. Thụy Dương cũng lảo đảo theo sau.

- Bà ơi! Con Hoàng Quân ạ!

Gương mặt bà cụ ánh lên niềm vui, bà đưa tay chạm vào người Quân, lần mò trên gương mặt anh. Lúc này Thụy Dương mới biết bà bị mù:

- Quân về à con! Bọn bay ơi! Anh Quân về này!

4 đứa nhỏ phi ra, trong tích tắc bao vây lấy anh, đánh đu trên cánh tay anh. Thụy Dương đứng lặng nhìn cạnh tương trước mặt thấy thân thương và bình dị làm sao. Đây là phút sống “đặc biệt” của anh ấy chăng?

- Đứa nào được nhiều 10 nhất nào?

- Em được 5

- Em được 4

- Em được 4

- Còn Tũn, im như thóc thè?

... Một đứa nhỏ nhất trong góc nói lí nhí:

- Em được 1 nhưng mà cô chấm to đùng. Với lại em câu được rất nhiều mực phơi khô đợi anh Quân về!

- Á! Bé tí đã biết nịnh rồi! Nhưng được, cho qua tối dẫn chị Dương đi câu mực. Anh tha cho. Nha.

Con bé lớn nhất chắc tầm học lớp 8,9 xị mặt nhìn Dương đang ướt nhẹp, khoác chiếc áo bên ngoài:

- Người yêu anh Quân ạ! Xí chị ấy chẳng thích đi câu mực đâu mà!

Dương chưa kịp mở lời thanh minh thì 3 đứa trẻ con còn lại đã nhao nhao bám lấy Dương

- Thật à! Chị là “vợ” anh Quân à!

- Người yêu anh Quân à?

- Thiệt không vậy?

- Thôi nào! Phụng chạy ào ra kia mua cho chị Dương bộ quần áo! Nhanh!

- Không có rãnh đâu nha! Em còn phải học bài!

Con bé ngúng ngẩy không chịu đi!

- Thôi thôi! Quần áo trên đó gởi về mặc có đến đại học cũng không hết! Phụng vào lấy cho chị đó một bộ đi!

Bà cụ quay sang nói với Quân rồi cảm nhận được con bé không nhúc nhích nạt nhẹ:

- Phụng! Còn không nhanh đi!

Buổi chiều hôm đó, Dương được bọn nhỏ dẫn đi thăm thú đủ nơi, chơi đủ trò, tối về bụng no tròn vì mấy món cơm cà siêu lạ miệng của bà. Cô hầu như lệt bở hoàn toàn về bất cần ương bướng hàng ngày nhanh chóng hòa nhập với bọn trẻ con.

Bãi biển vắng chỉ vài ba người đi câu mực ánh đèn le lắt. Dương cầm một con mực lại phía Quân, hí hửng vừa đi vừa chạy lại chỗ anh, ngã bở nhào

nhưng vẫn giờ cao con mực lên trước cho khỏi lấm. Quân nhìn cô cười đến nắc cụt cả lên:

- Xì cười gì mà cười!
- Cô khác so với những gì tôi thấy trên thành phố quá!
- Tôi quên mất tôi trên thành phố rồi!
- Thế có định về Hà Nội nữa không?
- Có chứ! Tôi còn có mẹ!
- Và cậu ta nữa...

Dương cười nhẹ, xa xăm

- Cậu ấy ổn rồi! Nhã Thư cũng là lựa chọn tốt! Mẹ nói đúng, không có ai sinh ra dành cho ai cả, chỉ có ai ở bên ai sẽ tốt đẹp và ít tổn thương hơn mà thôi!
- Thế thôi! Hay đừng về nữa!
- Không! Ở đó có gia đình, có mẹ, có ngôi nhà tôi đã gắn bó mười mấy năm qua, có ba và có tất cả cuộc sống của tôi!
- Đó mới là cuộc sống bình thường của cô. Chỉ nên xem những điều gian dị bình yên này là phút dừng chân thôi.
- Ủ! Mà những người này là anh cứu à?
- Tôi không vĩ đại và nhân đạo vậy đâu? Là họ cứu tôi!

Dương tròn mắt nhìn: Một bà cụ mù và 4 đứa trẻ con sao?

- Họ cứu anh sao? Bằng cách nào?
- Năm đó tôi đi dẹp nợ cho ba tôi! Bị đàn bầy, truy nợ dữ lắm. Nhảy tàu xuống biển trôi, bám gỗ vào đây, được họ cứu về. Một tháng ở đây sau đó tự về.
- Ba anh không đi tìm anh sao?
- Đừng hỏi những cái đã biết! Ba tôi không cho phép người của ông chết, họ nhất định phải trở về. Ba tin tôi không chết!
- Đó có phải ba đẻ của anh không? Không yêu anh lắm!
- Có! Nhưng ông không yêu mẹ tôi!
- Vậy sao cưới?
- Chính xác là đã từng yêu nhưng sau đó lại phải lòng đi tôi! Di tôi không chấp nhận đã bỏ đi, kết hôn với người đàn ông khác.
- Cuối cùng thì sao?
- Thì người đàn ông đó khiến đi tôi tự vẫn và ba tôi... ra lệnh giết chết luôn người đàn ông đó!
- Cái gì?
- Nhìn này! Đôi tay này cũng nhuộm máu không ít người đấy! Cô sợ không?

Thụy Dương nhìn Quân, nhìn đôi bàn tay anh, rất tự nhiên rung mình. Nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, cô cười thoải mái:

- Sau này anh mà đi, cho tôi đi theo với nhá! Tôi thấy mình cũng có tài chém giết hùng hổ lắm đó

Quân cười to rồi lại trầm thì:

- Không sợ tôi thật à?
- Sao phải sợ!
- Tôi giết cô!

Quân đẩy mạnh Dương ngã ngoài ra cát. Cát mịn màng bám nhẹ vào gáy vào cổ cô, dịu êm. Họ lặng nhìn nhau trong tư thế đó hồi lâu. Dương thôi cười, nhét miếng mực trên tay vào miệng Quân:

- Ăn đi! Bớt điên đi cho tôi nhờ!

Có tiếng bé Phụng hắc xì hơi dài ra hiệu. Cả hai đứng dậy đi về phía bọn trẻ đang nước mực. Dưới ánh lửa nhá nhem, gương mặt Dương ửng lên, đôi mắt lấp lánh. Quân lặng ngắm cô cười tươi cùng lũ trẻ: Anh đã quen một Thụy Dương thật khác, một Thụy Dung anh sẵn lòng chia sẻ tất cả mà không một chút đề phòng. Cảm giác an tâm đến rất tự nhiên như thế.

Bạn đang đọc truyện *Cướp Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Bà Ái Lê uể oải nhìn đồng tài liệu trên bàn. Sắp sinh nhật lần thứ 18 của Nhã Thư rồi cũng là lúc di chúc được công bố, nhiều biến cố sẽ xảy ra lắm. Liệu rằng bà và Thụy Dương sẽ đi đâu về đâu. Nhưng chính lúc này bà Lê lại thấy lòng bình thản đến lạ lùng. Tranh giành hay đấu đá bà đều không cần nữa. Nhã Thư là đứa có hiếu, bà tin con bé sẽ không bỏ rơi bà và Thụy Dương. Đến lúc này bà chỉ mong một cuộc sống yên ổn. Hai đứa sẽ vào đại học và đi theo con đường mà mình đã chọn. Có tiếng chuông điện thoại khiến bà giật mình.

- Alo... Mẹ à!

- Ủ! Nhã Thư có chuyện gì không con?

- Con có chuyện cần nói với mẹ! Con qua công ty được không?

- Tất nhiên là được! Mặc thêm áo khoác nhé! Mẹ đợi!

Bà đặt điện thoại xuống: Có chuyện gì mà con bé vội vàng thế nhỉ?

Nhã Thư ngồi trước mặt bà Ái Lê, nghiêm túc khác hẳn ngày thường. Trông con bé gầy rạc đi thấy rõ, bà biết Nhã Thư đã yêu thật rồi.

- Con có vẻ mệt! Mẹ nghe nói Vũ Huy đã tỉnh rồi!

- Vâng! Tỉnh rồi ạ!

- Ủ! Chúc mừng con gái!

- Mẹ! Con muốn đi du học!

Bà Lê đặt chiếc cốc mạnh xuống bàn, những giọt trà sóng sánh ra bàn.

- Du học?

- Vâng!

- Nhưng mà...

- Con lớn rồi mà mẹ! Con sẽ tự lo được cho mình! Dù sao năm nay cũng năm cuối cấp! Quá nhiều việc xảy ra con cũng chẳng còn tâm trí đâu để học hành cả.

Bà Lê lặng lẽ nhìn đứa con gái bé bỏng mà bà rất yêu thương.

- Mẹ biết đó không phải lí do! Mẹ cần một lý do khác cướp mất con khỏi mẹ! Được chứ?

- Vũ Huy sẽ về Mỹ cùng ba vì thế...

- Con gái à! Yêu thương này có thể chỉ là bong bột nhất thời, con không thể vì thứ tình cảm mong manh đó mà chạy theo người ta được. Hiểu không?

- Con là đi du học mà mẹ! Con không chạy theo ai cả?

- Nếu mẹ nhất quyết muốn con ở lại bên mẹ!

Nhã Thư hơi nhú mày rồi bám chặt tay vào vạt áo:

- Con quyết định rồi mẹ ạ! Con muốn bên cạnh cậu ấy lúc này! Cậu ấy cần con!

Bà Lê nhìn đứa con gái của mình trong thoáng chốc, một chút bất ngờ được giấu đi, bà dịu giọng

- Thật không? Người Vũ Huy cần có chắc là con không? Thư! Đừng vậy nữa! Con xinh đẹp và dễ thương, con sẽ...

- Mẹ cũng yêu ba đến quên hết mọi thứ trên đời đúng không? Mẹ hiểu con lúc này mà

- Thư...

- Con về đây ạ! Con quyết định rồi! Mong mẹ ủng hộ! Có lẽ ba Vũ Huy sẽ hẹn gặp mẹ! Mẹ yên tâm, bác ấy rất tốt.

Nhà Thư đứng dậy, bước ra cửa.

- Thư!

Cô không quay lại nhưng bất động nhìn về xa xăm, cô biết bà đang sốc. Từ đầu đến cuối trong mắt bà cô vẫn là đứa con ngoan ngoãn chỉ biết nghe lời và khuất phục. Bà sẽ không hiểu hết được những ngổn ngang trong lòng cô lúc này. Sẽ không hiểu hết những yêu thương đã vỡ nát từ giây phút cầm cuốn nhật kí của mẹ cô trong tay.

- Nếu một ngày, Vũ Huy nhớ ra tất cả thì sao?

Giọng bà Lê vang lên phía sau. Thư khựng lại. Tay bám vào núm cửa buồng thông. Không phải cô không biết chỉ là không muốn nghe, không muốn ai nhắc đề buộc cô phải nghĩ. Nhà Thư thêm lắm cảm giác này, cảm giác có anh mỗi ngày, cảm giác được chăm sóc anh, được nắm chặt lấy bàn tay anh mỗi sáng, mỗi chiều, được nhìn anh ngủ, bình yên và dịu nhẹ! Thư biết mình đang bước vào một cuộc sống khác, phải rất khác. Cuộc sống đó do cô chọn, đầy khó khăn và luôn có nguy cơ chống lại cô bất cứ lúc nào. Nhưng Nhà Thư can tâm tình nguyện, Nhà Thư chấp nhận vô điều kiện. Cô đã mất anh đủ lâu để nhận ra vị trí của anh quan trọng như thế nào trong cô lúc này. Mặc kệ! Mặc kệ hết!

- Không! Mẹ yên tâm! Ngày đây sẽ không đến đâu

Bà Ái Lê ngồi sụp xuống ghế sau cái sập cửa đánh sầm của Thư. Rồi mọi chuyện sẽ đi đến đâu đây! Chính bà cũng không biết nữa! Quá khứ, hiện tại rồi tương lai, bà không kiểm soát được nữa rồi. Đưa tay chạm khẽ lên khuôn hình ông trên bàn, bà trầm tư:

- Tôi biết làm thế nào để trọn lời hứa với ông đây! Lớn rồi! Lớn hết rồi! Tôi thấy một quá đi rồi!

Tiếng chuông điện thoại lại vang lên, bà Ái Lê chau mày, dự cảm một điều chẳng lành. Bao nhiêu năm nay bà vẫn tin vào cảm giác của mình đến tuyệt đối.

- Alo, tôi Ái Lê xin nghe!

- Ô! Vẫn giọng nói này! Nhớ quá! Hi vọng em còn nhớ anh, Lê “vạ” nhỉ?

Bà Lê buông chiếc điện thoại trong tay đáp mạnh xuống mặt bàn. Tiếng alo vẫn vang lên đều đều cho đến khi tắt hẳn.

- Một lát nữa, anh sẽ gọi lại! Không phải vì em mà vì con gái em!

Sự choáng váng khiến bà hoàn toàn mất thăng bằng, ngồi phịch xuống ghế. Cái giọng điệu quen thuộc ấy làm sao mà lẫn được. Gần 19 năm qua bà ghé tòm giọng nói đó biết chừng nào, cấm hận con người đó biết chừng nào. Tại sao hôm nay lại tìm lại? Tại sao lại có số điện thoại của bà? Có phải người đó đã ruy tìm bà bao nhiêu năm nay? Không! Chính hắn đã bỏ rơi bà khi con bà còn đỏ hỏn. Chính hắn đã để lại cho bà thêm một cục nợ một gánh nặng để tìm đường “thoát ly”. Bao nhiêu năm sau bà vẫn hận hắn, hận đến tẩm ruột bầm gan, hận cả bản thân mình vì yêu phải một kẻ sở Khanh vô trách nhiệm, hận cả con gái mình đã sinh ra để chất chồng lên vai bà bao nhiêu là gánh nặng. Vậy mà giờ hắn xuất hiện, cái giọng xác xược kia bao nhiêu năm có biến thành gió thành cát bà vẫn nghe được, vẫn nhận ra được.

“Không vì bà, vì con gái bà” Là sao? Là sao? Bà Lê không hiểu. Thật lòng không hiểu. Ông ta định mang Thụy Dương đi ư? Đi đâu? Ông ta chẳng phải đã từ bỏ nó như một quả bóng bên đường đá văng đi sao. Không! Không được! Dù Thụy Dương là ung thai, là gánh nặng, là đồ vứt đi thì nó vẫn là con bà, là đứa con bà đã đau đớn sinh ra, đau đớn nuôi lớn, và đau đớn nhìn nó từng ngày lớn lên chạm khắc nỗi tủi nhục vào tim bà bao nhiêu năm qua. Không được. Ông ta có quyền gì với Thụy Dương. Không có quyền gì hết.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Tùng ngồi lệt thõm trong quày pha chế, Bông Xù nằm ngay giữa quán. Nó ngược mắt nhìn anh rên ư ừ. Quán vẫn treo biển close. Mấy hôm nay không khí ở đây âm ỉ quá. Có lẽ Bông Xù cũng biết thân biết phận chẳng dám kêu to. Cánh cửa mở ra, Bông Xù vẫy đuôi mừng rỡ, liếm liếm vào chân Thư. Cô ngồi xuống xoa nhẹ lên bộ lông mượt của nó rồi đi cũng ngược lên nhìn Tùng chăm chăm. Cái dáng ngồi lặng buồn của anh như xát muối vào trái tim Thư vậy. Cô kéo chiếc ghế cao, ngồi đối diện anh.

-Anh!

-Làm một chút còn không?

-Còn? Nướng mực hay nướng cá!

Thư hơi cười nhẹ! Tùng cũng quay lại nhìn cô. Trong tích tắc chạm khẽ vào ánh mắt cười loáng buồn ấy. Anh nhớ chứ, vẫn nhớ ngày hôm ấy con bé dờ dờ đến tìm anh đòi cõng trong khi còn chưa biết đến nó đáng hay chất.

-Lại kia đi! Anh pha cho em một cốc cacao.

-Anh để em làm cho. Anh cũng một cốc nhé!

-Thôi! Để anh! Em mệt nhiều rồi!

-Lâu rồi em chưa được pha cacao, nhớ nghề ghê! Có khi sau phải xin anh làm phục vụ lại.

-Chỉ sợ cái quán nay chẳng giữ được em ở lại thôi

Thư khựng lại trong thoáng chốc. Cô cúi đầu không nhìn anh. Tùng chớp nhẹ mắt rồi đứng dậy, ném chiếc khăn lại trên bàn, đi lại chiếc ghế đối diện:

-Thôi! Em làm đi!

...

Tùng lặng lẽ nhìn Nhã Thư. Anh không hiểu cô. Đúng! Đến lúc này vẫn không hiểu. Người con gái kia vì lí do gì mà sẵn sàng hi sinh tất cả để chạy theo một cuộc sống đầy rẫy khó khăn đang đợi cô phía trước. Tùng đã từng nghĩ rằng tình cảm với Vũ Huy chỉ như một cơn gió thoảng qua, chưa đủ thỏa mãn mà buộc phải dừng lại nên cuộn phong bùng nổ. Đã nghĩ rằng vì hận Thụy Dương cướp khỏi tay mình nên mới cố gắng bằng mọi cách có được Huy. Nhưng hình như anh nhầm rồi, nhầm thật rồi. Cái gương mặt xinh đẹp đượm buồn kia, cái gương mặt hốc hác vì lo lắng và mệt mỏi kia có lẽ bởi 1 điều khác. Nhã Thư cũng yêu, yêu mãnh liệt như bất kì ai. Trái tim yếu đuối vụng về giành lấy tình yêu của mình đầy hoang loạn, chói với. Tùng nhìn cốc cacao trên bàn, đột nhiên thấy thương cô đến lạ.

-Em chắc chắn về quyết định của mình chứ Thư?

Những giọt cacao sóng sánh, run rẩy tung ra trên bàn. Thư im lặng, cúi đầu, ngồi phịch xuống chiếc ghế salon.

-Anh à! Có thể đừng hỏi em về điều này nữa được không?

-Ừ! Không hỏi thì không hỏi! Thế tìm anh có việc gì không?

-Từ bao giờ em tìm anh phải có chuyện mới được vậy? Em đến đòi lương mấy hôm làm phục vụ đó!

Tùng nhìn cô cười.

-Có lẽ anh sẽ đóng cửa quán!

-Tại sao?

-Anh sẽ về lại căn nhà của mẹ! Hình như chạy trốn thật xa về đến Hà Nội rồi cũng chưa thấy thật sự bình yên. Anh muốn về đó!

-Nhưng...

-Em bước chân vào 1 con đường vất vả hơn còn anh lại lựa chọn một nơi bình yên hơn nữa. Kể ra em mạnh mẽ hơn anh. Anh chỉ giỏi chạy trốn.

Tùng đưa tay khuấy nhẹ chiếc thìa inox trong cốc cacao đang đặt trên bàn. Hình như anh sợ đối diện với Thư lúc này. Nước mắt Thư bắt đầu rơi lã chã, hai bàn tay xiết chặt lấy nhau.

-Em cũng sợ! Rất sợ! Sợ mình đã sai! Sợ mình không đủ sức vượt qua! Sợ mình đã quen được chiều chuộng! Sợ... một ngày Vũ Huy nhớ ra tất cả! Cậu ấy sẽ hận, sẽ căm ghét, sẽ bỏ rơi em. Thật sự rất sợ!

Tùng vẫn không ngược lên, tay anh khựng lại, không khuấy nữa, tiếng chạm khô khốc vào thành cốc cũng không còn nữa, chỉ còn tiếng nước nở đau lòng của Thư.

-Nín đi! Không được khóc.

Tùng nói to:

-Em lớn rồi! Không ai bao bọc em mãi được cả! Em quyết định và tự chịu trách nhiệm về quyết định của mình! Thấy không? Cả Thụy Dương cũng buông tay để em đến bên Vũ Huy! Nếu sợ, em có thể không làm! Thụy Dương cũng tổn thương nhiều lắm, em biết không? Em tưởng vì sợ em ư? Chỉ vì cô ấy muốn tất cả mọi người không khổ thêm nữa thôi! Nếu sợ, em trả lại vị trí ấy cho Thụy Dương đi! Em làm được không?

-Không! Em nhất định sẽ ở bên cậu ấy, chăm sóc cậu ấy! Em mặc kệ! Mặc kệ hết!

Nhà Thư đứng bật dậy, đối diện với anh, nước mắt chan hòa trên má. Anh nhìn cô một hồi, trong cái ngưng lặng của thời gian, trong cái cô đọng của không gian. Trong anh lúc này chỉ còn trong veo những giọt nước mắt của cô, chứa vào tim, vỡ òa. Mông lung và hoang hoải đến tận cùng. Anh đưa tay vòng qua vai cô, ôm nhẹ cô vào lòng. Hơi thở dịu dàng phả nhẹ vào gáy, Tùng “thèm” được bảo vệ, được che chở, được yêu thương người con gái này biết bao nhiêu.

-Ừ! Anh biết! Em sẽ không bỏ cuộc! Vậy thì mạnh mẽ lên! Giữ lấy những gì của mình! Hiểu không?

Tùng thì thầm vào tai Thư, vòng tay anh siết chặt hơn một chút, hơi ấm từ anh hình như khiến Thư bình tâm ít nhiều. Cô tựa đầu vào ngực anh, hơi thở đã thôi hắt mạnh, tiếng nấc nghẹn ngào dịu đi phần nào.

...

-Sau này, nếu có thời gian nhất định em sẽ về nhà hoa thăm anh. Cảm ơn anh đã ở bên em suốt thời gian qua khi em gần như mất đi tất cả.

-Không cần hứa! Hứa rồi không thực hiện được sẽ phải áy náy. Anh không đợi ai cả. Anh chỉ cố đợi xem định mệnh sẽ đưa anh đi về đâu thôi.

Tùng vừa pha lại cho Thư ly cacao nóng khác vừa dịu dàng nói.

-Là sao ạ?

-Trước đây cũng có một người con gái đến đây cũng thích uống cacao nóng, cô ấy dịu dàng như một làn gió cũng mãnh liệt và đam mê lắm, nhất là khi nhảy và... yêu.

-Một chút giống em nhỉ?

Ừ! Anh nhận ra một điều rằng, càng những cô gái yếu đuối và nhạy cảm khi yêu lại càng...theo một nghĩa rất nổi loạn. Hoặc người ta đã quen với hình ảnh dịu dàng thường ngày nên thấy hành động yêu của những cô gái ấy không thể hiểu nổi!

-Rồi chị ấy đi đâu rồi anh?

-Đi theo tiếng gọi của đam mê! Trở thành 1 dancer

-Thế còn tình yêu?

-Cất vào đây này!

Tùng đặt tay lên tim mình.

-Tình yêu còn thuộc về cảm giác nữa, là cảm giác liệu có ở bên nhau được hay không? Bọn anh có cảm giác rằng không thể ở bên nhau được. Đến như một giấc mơ cũng đi như 1 giấc mơ. Anh không ngăn cản cũng không đợi! Anh tin nếu định mệnh thuộc về nhau sẽ cứ là của nhau thôi.Bằng cách này hay cách khác. Còn nếu không...

Tùng đặt cốc cacao xuống bàn, nhìn Thư cười nhẹ.

-Anh cảm giác hộ em xem em với Vũ Huy có ở bên nhau được không kìa?

Tùng cười nhẹ, lờm lờm rồi trầm ngâm.

-Thật ra, ngay từ đầu em đã là người hợp với Huy hơn. Tính nó ưu nhẹ nhàng, dịu dàng. Một thằng con trai bốc đồng và hay hành động theo cá tính như nó... nên...

-Nhưng người anh ấy chọn lại là Thụy Dương?

-Tình yêu có những lí lẽ không ai hiểu được, dù lí lẽ của nó thường dẫn đến rất nhiều nước mắt, nỗi đau và tổn thương, nhóc ạ!

Có tiếng vỗ tay mạnh dần, có tiếng Bông Xù sửa mạnh liên hồi. Hoàng Quân bước vào với gương mặt không thể hiện nhiều tình cảm

-Chà, cậu em trai tôi dạo này triết lý ghê nhỉ? Có vẻ đã trưởng thành hơn nhiều nhưng vẫn còn tư tưởng đàn bà ghê gớm!

Tùng đẩy Thư lùi về sau lưng mình. Anh lên tiếng chậm nhưng rõ ràng:

-Anh đến đây làm gì?

Hoàng Quân bỏ tay vào bao quần, im lặng nhìn Tùng một lát:

-Mày sợ anh hai mày đến mức phải giấu con bé đi sao? Yên tâm, anh hai không giành của mày đâu! Cũng không có nhả hứng.

-Anh về đi! Đừng lãng vãng xung quanh cuộc sống của tôi nữa. Về nói với ba rằng: Tôi sẽ không bao giờ quay về đó đâu.

-Nếu ba muốn bắt mày về đã bắt từ lâu rồi. Chẳng qua người của ba đi khi ba chưa cho phép, hoặc tự tìm đường về hoặc... chết thôi!

-Anh có thể giết tôi, tùy!

-Mày vẫn vậy! Miệng rất khi phách nhưng đến yêu một đứa con gái cũng không dám nói! Mày không sợ ba, sao hết lần này đến lần khác không dám công khai yêu đứa nào hết vậy. Nhóc!

Hoàng Quân cười nhẹ, tiến lại gần cậu em trai, đưa tay nghịch nghịch cổ áo Tùng. Tùng nhìn sâu vào mắt Quân, tay nắm chặt tay Thư ở phía sau nói rất khẽ:

-Bởi vì tôi thà chết cũng không muốn họ bước chân vào thế giới của gia đình mình để rồi cả đời đau khổ như mẹ cả rồi mẹ tôi. Hay anh muốn tôi đem cô ấy giấu kín trong một ngôi nhà và cả đời sống trong cô đơn như cách anh đã làm với Quỳnh Thy.

Tay Quân khựng lại trên cổ áo Tùng, ánh mắt hơi chùng xuống nhưng nhanh như cắt lại ngẩng lên, ngạo nghễ cười:

-Ba sắp về Việt Nam đó! Nếu muốn, có thể trốn đi đâu đó, tùy mày. Nhưng tao nghĩ cũng đến lúc mày phải về rồi! Ba không để mắt đứa con ba yêu nhất đâu.

Hoàng Quân quay đi, lờ mắt nhìn Bông Xù rồi bước ra cửa:

-Khoan đã!... Đừng nói gì về Thư, được không?

-Tao chưa tàn nhẫn được như ba đâu!

Nói rồi, anh giơ tay qua đầu, vẫy chào bước tiếp ra cổng. Tùng nhìn theo bóng Quân qua lớp cửa kính. Bỗng thêm được như ngày bé của 10 năm trước vẫn đu tay nơi những cơ bắp cuộn cuộn của anh hai cười như nắc nẻ. Khi đó Tùng mới chỉ 8 tuổi, Quân 16 và bên cạnh họ còn có hai bà mẹ giấu nỗi đau vào tình yêu thương con vô bờ bến. Giờ thì khác, khác quá rồi. Nhã Thư không hiểu hết những gì vừa chứng kiến nhưng cô cảm nhận rõ sự bảo vệ đến tận cùng mà Hoàng Tùng muốn dành cho cô, rất rõ rệt. Nhã Thư nhìn anh trong thoáng chốc, thấy lòng đột nhiên se lại.

-Làm em sợ ư?

Tùng quay lại khi Quân đã đi hẳn, anh dịu dàng chạm tay lên tóc Thư hỏi nhẹ.

-Không! Chỉ là em thấy... À không! Có lẽ em phải vào bệnh viện với Vũ Huy, ngày mai chắc ba anh ấy sẽ đến nhà em!

-Nhanh thế sao?

-Vâng! Vũ Huy cần được đưa sang nước ngoài sớm để điều trị tiếp. Đang hoàn tất thủ tục rồi ạ.

Tùng im lặng một hồi rồi nhìn Thư, cười:

-Để anh đèo em đi.

Nhã Thư và Hoàng Tùng đến bệnh viện khi trời đã chạng vạng. Thụy Dương đứng một mình trước cửa phòng bệnh của Huy. Cô dựa lưng vào tường, không khóc chỉ có dáng đứng cô đơn đến tận cùng. Mắt cô hoang hoải nhìn xuống bên dưới hành lang.

Bạn đang đọc truyện *Cướp Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Nhã Thư và Hoàng Tùng đến bệnh viện khi trời đã chạng vạng. Thụy Dương đứng một mình trước cửa phòng bệnh của Huy. Cô dựa lưng vào tường,

không khóc chỉ có đáng đứng cô đơn đến tận cùng. Mắt cô hoang hoải nhìn xuống bên dưới hành lang.

-Sao chị không vào trong?

Nhã Thư hỏi bằng giọng buồn buồn, không gay gắt cũng không dịu dàng. Cô nhìn thẳng vào Thụy Dương, lòng đột nhiên trào lên một niềm thương cảm ngỡ đã bỏ quên.

-Không biết!

Câu trả lời của Dương khiến cả Tùng và Thư đều ngỡ ngàng. Thư thờ dãi rồi nói bằng giọng đã nhẹ nhàng hơn nhiều:

-Chị vào trong đi! Chỉ cần đừng nói thật chị là ai. Vì vị trí của chị em đã nhận thay rồi! Việc chăm sóc Huy về sau em cũng sẽ làm thay chị. Cậu ấy... không còn nhớ ai trong chúng ta cả. Dù là em hay chị! Mong chị hãy vì sức khỏe của cậu ấy mà đừng kích động.

-Nhận thay rồi ư? ...Vậy cũng tốt!

Thụy Dương không cười cũng không thể hiện cảm xúc gì cả. Ánh mắt vẫn hoang hoải nơi vườn hoa bệnh viện phía tiền sảnh.

-Vậy thì để cậu ấy mất trí lâu thật lâu đi hoặc không bao giờ tỉnh dậy cũng được. Sẽ bớt đau hơn.

Nhã Thư nhìn Thụy Dương, nhìn nét hao gầy trên gương mặt kia, nhìn nỗi đau ẩn sâu trong đáy mắt kia. Nước mắt cô sóng sánh trong bờ mi. Mím chặt môi rồi đột nhiên lên tiếng:

-Chị vào trong đi! Có lẽ trong sâu thẳm trái tim Huy vẫn còn đợi chờ chị! Nếu cậu ấy nhận ra, em sẽ... rời xa!

Nhã Thư buông những lời cuối cùng nặng nề lắm. Lúc này đây chính cô cũng không biết mình đang làm gì nữa. Trái tim động cực trong lồng ngực kia ích kỉ lắm nhưng nhìn Thụy Dương bỗng thấy mọi thứ đóng băng lại, nghe vỡ òa tất cả. Để cho duyên phận và ông trời định đoạt chăng? Thụy Dương ngược lên nhìn Thư. Hai ánh mắt chạm nhau trong khoảnh khắc, không hận thù cũng chẳng yêu thương có chăng chỉ hoang hoải một nỗi đau dài đến vô cùng.

-Không cần thiết!

Thụy Dương nói rồi cho tay vào bao quần, bước đi, từng bước chậm, rất chậm lướt qua chỗ của Thư và Tùng.

-Thụy Dương...

Tiếng gọi của Thư khiến bước chân cô dừng lại nhưng vẫn không nhìn lại. Mắt vẫn nhìn thẳng về hành lang dài phía trước:

-Xin lỗi...

Âm sắc của lời xin lỗi bung ra cùng như chèn ứ ở cổ họng đã lâu lắm rồi! Thụy Dương thờ dãi, im lặng rồi tiếp tục những bước đi chênh vênh đến vô cùng. Lòng cô lúc này cũng chênh vênh lắm.

-Nào ăn thêm một chút cháo nhé! Tớ sẽ kể chuyện cho cậu nghe. Hôm nay anh Tùng kể về một cô gái thú vị lắm.

Nhã Thư dịu dàng đưa muỗng cháo lên sát miệng Huy, cười tươi rồi nhìn anh. Vũ Huy ngoan ngoan cố gắng nuốt từng muỗng cháo, nhìn Thư cười hiền lành. Mỗi ngày Thư đều kể cho anh nghe về mọi người, về những thứ anh đã quên về mấy tháng nay, về trường học về chuyến đi nước ngoài dự định sắp tới của anh. Vũ Huy đã quên tất cả, quên hết những điều anh được biết từ 1 năm lại đây, nghĩa là trong khoảng kí ức của anh không có Thư và cả...

-Nào! Để tớ mở cửa sổ!

Nhã Thư mở tung rèm cửa, ánh sáng bên ngoài dịu dàng chiếu vào khiến Vũ Huy hơi chớp mắt. Cô ngồi xuống bên anh và bắt đầu hát, một bài hát tiếng Trung nổi tiếng:

“Chàng là gió, em là hạt cát

Quấn quít nhau phiêu bạt chân trời

Ngàn lời muốn nói cùng người

Men tình ngây ngất muôn lời hát ca

Như hồ điệp bay xa nhẹ bỗng

Quên muộn phiền vào mộng thiên thu

Tình chàng như gió hát ru

Cuốn tung từng chút bụi mù xa xưa

Dặm dò mãi say sưa không dứt

Ý trong tim mãi chúc phúc nhau

Mây trôi từng áng đa sầu

Biển người rộng lớn nơi đâu có chàng

Em bay khắp mê man men gió

Đến phương xa nơi có tình yêu

Kề vai cùng ngắm ráng chiều

Bên nhau quần quít xây lầu hằng mơ”

Vũ Huy lặng nhìn cô say sưa hát, dịu dàng nhìn anh, ánh sáng như rạng rỡ xung quanh cô. Anh khẽ cựa mình đặt nhẹ tay lên tay cô. Mím cười nhìn cô... Nước mắt Nhã Thư trong veo rơi xuống tay anh. Vỡ òa.

- Bao giờ thì cậu sẽ nói chuyện với tớ! Tớ cần cậu nói chuyện với tớ! Đừng im lặng nữa được không? Sao cậu im lặng lâu thế! Cậu có chấp nhận tớ không? Phải nói chứ! Hay căm ghét tớ! Nói cho tớ biết với!

-

- Ừ! Tớ đáng ghét, tớ ích kỷ, nhưng tớ yêu cậu, yêu hơn tất cả mọi thứ trên đời. Buông tay cậu ra, tớ không làm được, không làm được. Huy à, chỉ cần cậu nói chuyện thôi, chỉ cần cậu khỏe lại thôi, cậu bảo tớ làm gì cũng được. Bảo tớ cút đi cũng được.

Nhã Thư lật đật đứng dậy, ào chạy ra khỏi phòng. Cô đưa tay đẩy mạnh cánh cửa.

- Thư!

Nước mắt Nhã Thư như không chảy được nữa. Mọi thứ như đóng băng lại trong khoảnh khắc ấy. Gió từ cửa sổ như cũng không thổi nữa. Nhã Thư đưa tay lên miệng, cắn mạnh vào tay để xem mình liệu có mơ..

Nhã Thư chầm chậm quay lại nhìn Huy. Miệng anh mấp máy:

- Nhã Thư!

Cô ào đến bên anh. Ôm chặt lấy anh, khóc nức lên.

- Cậu nói rồi! Nói được rồi! ... Không được! Tớ phải đi gọi bác sĩ. Bác sĩ... Đứng rồi

- Khoan đã.

Vũ Huy nói nhẹ. Cậu đưa tay đặt lên mái tóc Thư đang gục trên ngực mình... vuốt nhẹ! Cảm giác này như đã rất thân quen rồi. Lòng Vũ Huy đã mặc định cô gái này là người yêu anh, quá khứ, hiện tại và cả tương lai nữa.

- Khỏe lại rồi! Cậu khỏe lại rồi! Cậu nói được rồi! Cảm ơn... Cảm ơn cậu!

Vũ Huy dịu dàng lau nhẹ những giọt nước mắt trên má Thư.

- Đã vất vả nhiều quá rồi! Xin lỗi Thư! Em à không cậu khổ quá!

- Không khổ! Không khổ! Chỉ cần cậu khỏe, tớ sẽ chịu đựng được hết! Nhất định thế!

Nhã Thư bật đứng dậy, nói nhanh. Vũ Huy di mạnh chân định đứng lên mới sức nhớ ra mình không đứng lên được nữa. Anh cười buồn:

- Liệu chân của tớ có lành lại không? Làm khổ cậu nhiều quá!

Thư cầm lấy tay Huy đặt vào tim mình.

- Nếu không được khổ vì cậu, trái tim này sẽ chết đấy! Nó thuộc về cậu rồi! Chúng mình... yêu nhau mà! Tớ can tâm! Can tâm.

- Không được nói đến từ “chết”. Tớ trải qua 1 lần rồi! Kinh khủng hơn cậu nghĩ! Không được nhắc đến, chỉ nhắc đến từ “yêu” thôi. Hiểu không?

Vũ Huy lại cười, vẫn nụ cười lém lỉnh tỏa nắng như xưa chỉ có điều hình như thâm trầm hơn một chút.

-Ừ! Không nhắc! Không nhắc đến quá khứ nữa! Nhắc đến hiện tại và tương lai thôi!

Vũ Huy mở rộng hai cánh tay. Nhã Thư khép mình, áp má vào ngực anh.

-Ừ! Không cần biết quá khứ thế nào! Chỉ cần biết hiện tại và tương lai thôi! Chỉ cần biết cậu luôn ở đây, bên tớ và yêu tớ hết lòng như thế này là đủ rồi!

Nước mắt Nhã Thư lại rơi, ướt chiếc áo bệnh nhân của Huy. Khóc cho niềm hạnh phúc mong manh vo tròn này. Càng căng đầy càng dễ tan biến. Thư sợ. Rất sợ. Cô nép sát hơn vào ngực anh. “ Ừ, quên hết đi quá khứ, quên hết”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Thụy Dương bấm chuyển kênh liên tục trên cái tivi. Cô cũng chả hiểu cô định làm gì và muốn làm gì nữa. Định lên phòng nhưng lại sợ cảm giác một mình, sợ cái không gian tù túng bí bách đó. Bà Ái Lê từ trên nhà đi xuống, nhìn Thụy Dương thờ dài rồi bước đến ngồi đối diện cô.

- Con đi đâu cả 2 hôm nay cũng không báo một tiếng?

- Mẹ không cần quan tâm đến con đâu.

Nói rồi cô đứng dậy, bỏ tay vào bao quần định đi lên nhà.

- Ngồi đó đã! Nhã Thư sắp về

- Việc Nhã Thư sắp về từ bao giờ liên quan đến con vậy?

Bà Lê nén tiếng thở dài chây ngược vào trong. Giả như có hai Vũ Huy ở trên đời chắc chắn bà sẽ giành giật đứa con lại cho Thụy Dương. Dù sao nó cũng là đứa con bà đứt ruột đẻ ra. Nhưng nó can trường và bản lĩnh hơn Thư nó sẽ vượt qua dễ dàng hơn nhiều. Bà luôn tin vậy.

- Chuyện cưới hỏi của em con. Có liên quan chứ?

Thụy Dương bóp chặt tay trong bao quần. Hai mắt mờ đi nhìn những bậc cầu thang trước mặt. Cưới hỏi ư? Sao lại thế? Sao lại nhanh thế được? Không! Không tin! Không thể nào!

Có tiếng Nhã Thư ở bước vào, có tiếng chào mẹ khe khẽ, hình như có cả tiếng một người đàn ông nào đó. Thụy Dương không quan tâm được nữa. Mặc kệ tất cả, cô bước những bước chới với về phòng mình. Không còn nghe được gì. Không còn cảm nhận được gì nữa.

- Mẹ! Đây là ba Vũ Huy!

Bà Lê không quay lại nhìn, mắt vẫn mãi miết theo bước chân Thụy Dương.

- Con quên luật lệ của nhà này rồi à?

- Bác ấy đã gọi điện cho mẹ rồi ạ! Bác ấy cần gặp mẹ!

- Ngay cả ba Vũ Huy cũng không được.

- Mẹ! Bác ấy vì không gọi được cho mẹ nên đến hẹn gặp mà! Vội lại sắp tới Vũ Huy cũng đến mà! Con trai cũng có sao đâu mẹ!

- Xin lỗi! Tôi đến đường đột!

Bà Lê nghe như rõ rệt tiếng cười riri trong cuống họng người đàn ông lạ mặt. Bà Lê gần như không tin vào tai mình nữa. Tim bà xóc mạnh. Bà quay phắt lại nhìn người đàn ông trước mặt mình rồi ngồi phịch xuống ghế:

- Ra ngoài! Cút ra ngoài! Ra ngoài ngay cho tôi.

Bà thờ ơ rồi ôm lấy ngực hỗn hển. Nhã Thư hoảng hốt đỡ lấy bà:

- Mẹ! Mẹ! Mẹ sao vậy! Mẹ ơi!

- Ra ngoài! Cút đi! Đưa ông ta ra ngoài! Ngay lập tức!

Ông Ngọc hoàn toàn không thể ngờ bà lại phản ứng mạnh như thế. Nhã Thư đẩy mạnh ông ra ngoài kèm theo lời xin lỗi. Ông lùi dần cho đến khi cánh cửa đóng lại.

- Cháu xin lỗi! Cháu không hiểu mẹ cháu làm sao nữa.

- Rồi sau này cháu sẽ hiểu thôi! Vào với mẹ cháu đi! Chuyện này rồi cũng rồi tung lên cho coi! Đúng là nực cười cho hai chữ định mệnh!

Bà Lê đưa tay lên lau hai hàng nước mắt cứ âm ỉ chảy không chịu yên ớt dầm cả gối. Cuối cùng cũng phải đổi mặt sao? Không cho bà kể cả một chút thời gian sao? Không cho Thụy Dương một chút thời gian sao? Không được! Thụy Dương sẽ không chịu đựng được mất! Chính bà còn đau đến tắc thở thì làm sao nó chịu đựng được. “Bố của Vũ Huy”. Ông trời ơi! Có nhất thiết phải trừng phạt chúng tôi như hôm nay không?

- Mẹ ổn chứ?

Cái giọng bất cần lạnh lùng của Thụy Dương vang lên thật gần. Bà vội vàng quay người che những giọt nước mắt.

- Ủ! Mẹ ổn! Không ngủ qua đây làm gì?

- Lâu lắm rồi con không vào phòng mẹ! Người đàn ông đó là ba Vũ Huy à?

- Ủ! Con nhìn thấy ông ta rồi à?

Giọng bà gấp gáp.

- Không nhìn thấy chỉ nghe thôi! Mẹ có vẻ sợ mất con gái cưng quá.

- Ủ! Mẹ sợ mất con gái mẹ!

- Nhanh quá! Chính con cũng bất ngờ. Rồi sẽ ổn thôi! Mẹ ngủ đi

Thụy Dương đặt tay lên bờ vai đang quay đi của mẹ.

- Ủ! Rồi sẽ ổn!

Bà Lê quay mình nhìn dáng đi đầy mệt mỏi của Dương. Lòng chợt đắng lại. Những hình ảnh ngày xưa thoáng hiện về. Hình ảnh bà bước lên xe máy một vị khách qua đường, con bé ủa chạy theo ngã nhào trên đường mà bà chẳng thể lại đỡ. Hình ảnh lần đầu tiên con bé cùng bà bước chân vào ngôi nhà này, nháo nhác đưa mắt nhìn bà mà bà gạt đi như chưa từng thấy. Giọt nước mắt của con bé lần đầu tiên thấy bà ra sức quấy rầy ông chủ nhà. Từ năm 18 tuổi bà đã quen có nó ở bên cạnh, gánh nặng cũng được, của nợ cũng được... nhưng đã quen mất rồi. Sao nói mất là mất được. Bà không cho phép điều đó xảy đến. Nhất định không cho phép.

Lại có tiếng dép và tiếng gõ cửa rụt rè, bà Ái Lê biết người đứng bên ngoài là Nhã Thư:

- Con vào đi!

Nhã Thư ôm gối chạy đến bên giường bà. Cô ngồi xuống ngay sát mép giường. Đưa tay đặt bàn tay lên tay mẹ. Bà cười nhìn cô rất hiền lành.

- Con ngủ với mẹ nhé!

- Ủ! Con ngoan!

Bà lại khóc. Nước mắt của người phụ nữ đã đi qua những biến thiên khùng khiếp của cuộc đời đáng quý biết bao. Nước mắt của người phụ nữ đã từng một nhàoai tranh đấu, từng yêu, từng tàn ác, từng chấp nhận, từng cô đơn... mặn lắm. Nó đủ vị. Vị của cuộc đời. Nhã Thư đưa tay vuốt nhẹ những giọt nước mắt lăn trên má bà:

- Mẹ à! Hôm nay mẹ con mình cùng kể chuyện cho nhau nghe nhé! Con không để mẹ kể một mình như trước nữa đâu.

- Ủ! Mẹ cũng không muốn kể một mình nữa!

- Chỉ cần mẹ biết rằng: Con gái mẹ lớn rồi! Cách quên nó chưa học được nhưng cách tha thứ thì đã học được rồi!

Đêm ấy gió bên ngoài vẫn thổi, mưa tan nát nơi khung cửa sổ. Có những chuyện xưa được kể lại. Có những nỗi đau được khơi lại. Có những dĩ vãng chẳng bao giờ quên được. Quá khứ tàn khốc không được nhắc lại để quên mà nhắc lại để những người đang sống của hiện tại học cách vị tha, học cách bỏ qua, bởi yêu thương ngay chính thời điểm họ sống là yêu thương thật sự, sâu sắc và chân thành. Đó mới là điều quan trọng nhất!

Nhã Thư thức dậy hồi lâu, cô nằm yên trong vòng tay người mà cô gọi là mẹ bao nhiêu lâu nay. Người ta vẫn tự dặn lòng phải tha thứ nhưng đằng sau quyết định đó là nhiều lắm những trăn trở những thao thức không yên. Sai lầm của quá khứ có thể là vô tình cũng có thể là cố ý, nhưng nỗi đau của nó

chắc hẳn đậm và sâu lắm. Càng đậm càng sâu sự tha thứ càng trở nên khó khăn. Nhã Thư đưa tay chạm nhẹ những đường nét trên gương mặt hao gầy của bà Lê, thấy lòng đau nhói. Cô biết, cô cảm nhận được rất rõ những yêu thương, những lo lắng, quan tâm hết mình mà bà dành cho cô. Dầu phải nhận, dầu trốn chạy, dầu học cách nhẫn tâm thật nhiều, trước bà, Thư vẫn thổn thức muốn được gọi là mẹ, là mẹ thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cướp Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Nhã Thư đứng dậy, đi chậm ra khỏi phòng bà. Căn nhà vốn yên tĩnh lại càng yên tĩnh hơn. Đồng hồ đã điểm hai giờ sáng, Thư bám những bậc cầu thang, mon men xuống tầng dưới. Phòng Thụy Dương cửa vẫn hé, như thói quen, như để sẵn sàng xông sang phòng cô bất cứ lúc nào nếu cô có chuyện gì xảy ra. Hoặc chỉ là Nhã Thư luôn nghĩ thế để thấy an lòng hơn cho những giấc ngủ không còn mộng mị. Như một quán tính tự nhiên, Nhã Thư đưa chân lách nhẹ khe cửa bước vào phòng. Chỉ là muốn nhìn Thụy Dương lúc này, muốn nhìn chị ngủ như ngày bé hai chị em còn ở chung phòng, cô vẫn thường lén nghịch tóc chị khi chị say sưa ngủ.

Căn phòng vắng lạnh. Bóng tối từ bên ngoài bủa vây. Cánh cửa sổ mở tung, rèm cửa tung lên cùng gió. Nhã Thư hơi rùng mình. Cô toan lùi lại. Nhã Thư sợ ma lắm, ngày bé có lần ba nhất ma treu hai chị em, Nhã Thư ôm mặt khóc còn chị Dương thì trèo lên người con ma oánh huỳnh huých sau đó mới biết là ba. Nghĩ đến đó, Thư bỗng thấy sống mũi mình cay cay.

- Sắp theo chồng bỏ cuộc chơi rồi mà vẫn còn sợ ma phải mò sang đây ư?

Nhã Thư giật mình. Ủ! Lần nào cô sang phòng Thụy Dương bị bắt gặp cũng giả vờ bịa lí do là sợ ma mà. Cô quay lại. Thụy Dương ngồi đó. Ngay gần cửa sổ trên chiếc ghế bành, chân chạm vào tường, mắt nhìn xa xăm, không dừng lại nơi cô. Sự cô đơn hiện rõ ngay cả nơi bóng tối mập mờ:

- Chị chưa ngủ à? Em ở phòng mẹ về!

- Đừng hỏi những điều đã biết rồi! Về phòng đi!

- Sao chị không bật điện lên!

- Không thích.

Nhã Thư bước lại phía mép giường ngồi đối diện Thụy Dương, cô đưa mắt nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng phía trước, gương mặt ấy vẫn co lại nỗi đau không nói hết thành lời. Thụy Dương cất giọng, gương mặt vẫn không bộc lộ nhiều cảm xúc

- Bao giờ đi?

- Chắc là một hai tuần nữa thôi. Ba Vũ Huy đang hoàn tất các thủ tục cuối cùng rồi!

- Ủ! Đi sớm cũng tốt.

-

- Thời gian còn ở đây, ở nhà nhiều một chút dù sao... bên kia cũng tạm ổn rồi.

Nhã Thư biết Thụy Dương đang cố tránh tên Vũ Huy. Cái tên đó có sức sát thương trái tim cô thật nhiều.

- Có lẽ vậy sẽ tốt hơn!

Thư im lặng một hồi, rồi đột nhiên lên tiếng:

- Em biết chị sẽ không bao giờ tha thứ cho em nhưng...

Thư khựng lại không biết nên nói tiếp thế nào. Mặt cụp xuống chăm chăm nhìn đôi bàn tay đang đan vào nhau. Thư biết mọi lời xin lỗi lúc này đều vô nghĩa. Sự thật là điều chẳng thay đổi được. Định mệnh đã quá độc ác với Thụy Dương, quá tàn nhẫn với tâm hồn nhỏ bé và trái tim tưởng rằng cứng cáp kia. Cô thấy ngậm mồn từ của mình chạy trốn hết thật rồi.

- Có gì để mà tha thứ! Là tôi không giữ được, hoặc cũng có thể từ đầu đã không thuộc về tôi.

Giọng Thụy Dương chậm buồn, lặng lẽ buồn như những hạt mưa mỏng tanh bên ngoài đang nghiêng mình đáp xuống thành cửa.

- Đúng! Có lẽ ngay từ đầu chị với Huy đã là cảm giác thân quen mà lâu lắm chị không có được!... Cũng giống như em với mẹ hay chị. Trong tiềm thức của em chỉ có hai người với ba là người thân duy nhất! Có lẽ còn lâu lắm em mới chấp nhận được sự thật em có một người mẹ đẻ không phải mẹ chị!

Thụy Dương hơi đánh mắt sang Thư, nhìn chậm rãi lại đưa mắt về phía cửa sổ:

- Mẹ cô là một người phụ nữ tốt bụng và rất tuyệt vời nhưng quá yếu đuối quá nhu nhược như cô à không hơn cả cô. Trước một người từng trải và có thể quyết rũ bất cứ người đàn ông nào như mẹ tôi thì hoàn toàn bị động.

- Chỉ kể tiếp đi! Em muốn nghe một chút về mẹ em!

- Hồi đó, cô cũng yêu quý mẹ tôi như bây giờ vậy, cô rất hay lãng quên mẹ cô. Những lúc cô, mẹ tôi và ba chơi đùa cùng nhau. Bà thường quay đi lau nước mắt hoặc nhìn tôi. Chúng tôi giống nhau. Tôi có một người mẹ yêu con người khác hơn con mình. Mẹ cô có một đứa con yêu người phụ nữ khác hơn mình.

- Còn ba? Ba yêu mẹ em chứ?

- Yêu! Rất yêu! Mẹ cô ra đi vì nghĩ ba không còn yêu bà ấy nữa nhưng thật ra mẹ cô ra đi vì không chiến thắng nỗi sợ hãi và hoảng loạn. Ba chưa bao giờ làm chuyện ấy với mẹ tôi. Ba thậm chí còn đuổi mẹ con tôi đi khi bà ấy mất nếu cô không quỳ dưới mưa cùng mẹ con tôi cả đêm.

- Không hiểu sao kí ức những năm trước đó em quên rất nhiều hoặc rất mơ hồ.

- Bởi vì ba muốn cho cô một cuộc sống bình yên nhất có thể. Cô lúc nào cũng yếu đuối cũng mỏng manh, làm sao chấp nhận được rằng mẹ cô không phải mẹ tôi mà còn ra đi có lỗi của hai người cô yêu thương nhất nữa. Lẽ ra ba đã chuyển cả gia đình đi nếu không vì cả tôi và cô đều đã quá thân thiết với nơi này. Cái gì qua thì để cho nó qua. Cái gì quên được thì cố để quên.

- Kí ức này em không quên và cũng không cho phép mình quên. Em chỉ đang học cách tha thứ tất cả. Thời gian qua em thật sự rất hoảng hốt, sợ và mệt mỏi. Chưa từng dám nghĩ cuộc sống của mình lại trôi xoay kinh khủng đến vậy chỉ trong vòng mấy tháng trời. Giận không được, hận không được, căm ghét không được, yêu thương cũng không được. Cái gì cũng không được, cái gì cũng thoát ra khỏi tim lý trí lại ngăn lại. Cứ đọc những trang nhật kí của mẹ em lại căm phẫn, lại muốn ào ra hỏi mẹ, chất vấn mẹ, mắng mẹ, thậm chí cào xé nhưng nhìn thấy mẹ em lại không ngăn được bản thân gọi mẹ, mọi thứ trong em vỡ òa trong tình yêu thương và sự chăm sóc của mẹ. Em lại dặn mình chỉ là giả dối thôi, giả tạo hết nhưng rồi nhìn vào mắt mẹ em lại tin, lại yêu lại không nỡ làm điều gì để mẹ buồn.

- Mẹ yêu cô, là thật! Mẹ cũng yêu ba cũng là thật! Thật đến nỗi mẹ không tha thứ được cho đứa con gái đã vô tình để số phận cướp đi ba. Thật đến nỗi có cố gắng mẹ cũng không thể. Trong mắt mẹ tôi luôn đủ mạnh mẽ để không cần mẹ. Còn cô luôn cần bảo vệ, cần yêu thương. Tình yêu của ba đã chuyển sang cho cô cả rồi!

- Yếu đuối nhưng em đã từng đem mẹ ra để dọa chị? Chị tin em làm được sao?

Thụy Dương trở chiếc chân kia gác lên tường, nhìn Thư một hồi rồi mới lên tiếng, chậm chậm.

- Tin!

- Chị nghĩ em có thể làm gì mẹ sao?

- Trước đây mẹ có yếu điểm lớn nhất là sự nhục nhĩ khi sinh ra tôi không chòng con bây giờ yếu điểm lớn nhất của mẹ là... cô

- Là em?

- Cô không có khả năng làm gì hết nhưng chỉ cần cô đứng trước mẹ nói rằng: Cô căm thù mẹ! Đó là sự tổn thương lớn nhất rồi!

- Em sẽ không làm vậy! Em sẽ không làm được việc đó! Chắc chắn vậy!

Nhã Thư đứng dậy. Khoảng không lại trở về im ắng. Mắt Thụy Dương vẫn mãi miết cùng những giọt mưa lấp lánh nơi ánh đèn đường rực rỡ.

- Thôi cô về phòng đi! Tôi muốn một mình!

Thư chậm chậm đi về phía cửa. Trong cô lúc này kí ức đã tràn đầy chỉ có trái tim đầy những xước xát. Không hiểu hết định nghĩa của yêu thương chỉ biết yêu thương vô lí lắm. Chân khựng lại:

- Sau này mẹ, chị thay em chăm sóc nhé! Đừng để mẹ tổn thương nữa.

Một lúc rất lâu cho trái tim chệnh vênh về đúng những nhịp đập. Thụy Dương mới lên tiếng.

- Thư à!... Vũ Huy... nhờ cả vào em!

Tim Nhã Thư khựng lại ở từ “em” cuối cùng. Tay chợt buông thõng. Lâu lắm rồi không hiểu từ bao giờ Nhã Thư đã sợ Thụy Dương không còn nhớ từ ấy nữa. Cuối cùng họ vẫn là chị em, là chị ems au tất cả những biến cố. Là chị em, dẫu không chung dòng máu nhưng chung một người cha mà họ yêu hơn tất thấy trên đời, chung một người mẹ dẫu toan tính nhưng yêu thương không giả dối, chung một ngôi nhà ấm áp những kỉ niệm ấu thơ. Nhã Thư không trả lời, cô đáp lại cái nhìn đợi chờ của Dương bằng cái gật đầu chắc chắn.

Chương 45

5h sáng! Thụy Dương thấy mình đã ngủ gục trên ghế từ bao giờ. Ngoài trời đã hết mưa, mưa kéo đi những ảm đạm của bầu trời trả lại một không khí dễ chịu hơn bao giờ hết. Thụy Dương đứng dậy nhìn mình trong gương hồi lâu rồi đột nhiên kéo cửa tủ. Cô cúi xuống buộc lại dây giày cho bộ quần áo thể thao nhẹ. Chỉ là đột nhiên thêm ra ngoài đến vậy.

Kít. Tiếng oto phanh lại, ra rả đi bên Dương khi cô chạy chậm lại ven Hồ Tây lộng gió.

- Này, người đẹp, em là cô gái hay ...Thị Nở?

Thụy Dương quay lại, cau có nhìn chàng trai đang chọc ghẹo cô, rồi đột nhiên bật cười. Gió bay bay những sợi tóc ngắn ương bướng, gió làm rạng rỡ thêm nụ cười vốn hiếm hoi. Phút ấy gió ngưng lại trong trái tim Quân.

- Bà cô Thị Nở thừa anh!

Thụy Dương bật lại ngay tức khắc rồi lừ mắt lườm Quân.

- Cô đảo để vừa thôi! Không ngờ có ngày lại gặp Thụy Dương chạy bộ!

Thụy Dương cầm lon coca trong tay xoay xoay, mắt nhìn xa xăm vào mặt hồ trước mặt. Cô ngồi bệt bên Quân nơi bờ Hồ Tây, chân buông thõng xuống dòng nước. Nụ cười đã tắt, giọng buồn nhẹ nhẹ như những lần tấn nước dưới mặt hồ kia:

- Như thế này tốt hơn chứ?

- Ủ! Tốt hơn! Cứ làm gì cô muốn, miễn là cô có thể cười được, có thể vui được.

Hoàng Quân khẽ nhìn Thụy Dương. Cô gái trước mặt anh đặc biệt và có sức hút đến lạ kì. Ánh mắt hoang hoải mãi miết tìm một điểm tựa kia buồn lạng nơi mặt hồ yên ả. Quân biết cô đang phải đối diện với những ngày đáng sợ lắm. Cảm giác buông tay sẽ dễ dàng hơn khi chỉ còn trong tâm tưởng. Thụy Dương đang đối diện với mất mát thật sự từng ngày từng ngày một.

- Mà anh làm gì ở khu này vậy?

Thụy Dương không nhìn Quân, mắt đảo nhẹ nơi vài ba cánh chim trời, chân đứng đưa, hồi nhỏ.

- À... Tôi... Đi vào khu trong kia tìm một ngôi nhà. À... Nhà một người bạn!

Hoàng Quân nhanh chóng lấp liếm.

- Mà đúng rồi! Cô cũng ở khu này nhĩ? Hôm trước đến đồn công an ở đây mà!

- Tôi còn nợ anh tiền đúng không? Đèo tôi ra ATM. Chắc bao nhiêu năm không tiêu tiền cũng đủ để trả anh đấy!

Thụy Dương cười. Tài khoản của cô là tiền của ba, tiền tiêu vặt hàng tháng mẹ chuyển vào. Hầu như cô không hề tiêu đến. Mẹ cô hầu như hoàn toàn “cách ly” hai cô con gái khỏi vấn đề tài chính. Thụy Dương cũng không cần những thứ đó. Cửa Nhà Thờ hãy cứ để là của Nhà Thờ thôi! Chỉ cần cô còn được sống trong ngôi nhà của ba, để từng góc bếp, từng bậc thang đều in hình ba cô, để mỗi lần về nhà lại có cảm giác rằng: Ba vẫn ở đấy đợi cô, cười hiền lành và ấm áp lắm.

- Cô giàu nhĩ? Nhưng tôi không cần tiền!

Hoàng Quân quay sang Thụy Dương, mặt có vẻ thách thức, đùa bỡn.

- Vậy anh muốn gì? Nói đi!

Quân nhăn mũi nhìn gương mặt nghiêm túc đến lạnh lùng của Dương, rồi bí môi!

- Cần ăn sáng! Đói rồi!

Thụy Dương bật cười với điệu bộ trẻ con của chàng trai hơn mình cả 7 tuổi ấy, lườm nhẹ rồi đứng dậy. Lững thững đi bộ về phía Quân để xe. Quân bắt ngờ gọi với theo:

- Này! Cô đi đâu đấy?

- Đói! Cần ăn!

Trời! Quân cười: Đi ăn mà hằm hằm, lừ lừ như đánh trận vậy đấy?

...Hoàng Quân cầm chiếc bánh bao đã bọc trong túi bóng, đảo qua đảo lại trên tay rồi đưa cho Dương. Khói phả nhẹ vào mặt Dương nghe ầm ập ập, Dương ăn chậm và gọi một lon coca lạnh

- Cái gì đấy?

- Coca mà! Anh chưa được uống bao giờ à?

- Không uống! Trời lạnh vậy cô uống coca lạnh! Bị có vấn đề à?

- Coca uống không lạnh ư? Chưa từng nghe

- Thì giờ nghe!

Quân giật lon coca trên bàn về phía mình gọi với:

- Bác ơi! Cho cháu sữa đậu nành nóng!

- Anh hâm à? Chưa có ai dám bắt tôi làm gì bao giờ đâu đấy?

- Thì giờ có!

Bác chủ quán hiền lành đặt ly sữa đậu nành còn bốc khói xuống bàn, nói đỡ cho Quân:

- Cậu ấy nói đúng đó! Mà đàn ông phải chăm sóc bạn gái vậy là đúng rồi!

Thụy Dương chưa kịp phản ứng đã thấy Quân đáp lại:

- Vâng ạ! Cô ấy buống quá nên cháu mới khổ sở vậy ạ!

- Ngày trước ông nhà bác cũng khổ sở với bác lắm, nhưng giờ thì đỡ bị hành hạ rồi!

Nói rồi, bác đưa mắt nhìn bác trai đang làm đồ ăn cho vị khách mới vào trong quán bằng ánh mắt ầm ập và yêu thương thật dịu dàng. Quân nhìn sang Dương, hình như cô cũng cảm nhận được điều này. Tay cô bất động cầm chiếc bánh bao, tay còn lại khẽ chạm vào ly sữa, miệng nhẹ thoáng chút cười an nhiên lạ lẫm. Quân bỗng thấy hình như mình đã “nghiện” về mặt này ở cô, về mặt êm đềm và yên ả của một cô gái đi qua quá nhiều sóng gió và biến cố. Nó không nhạt như những cô gái xinh xinh phổ biến bây giờ, nó sâu sắc và ấn tượng hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Cướp Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Xe Hoàng Quân dừng lại nơi đầu cầu Long Biên khi trời đã nhá nhem tối sau một ngày la lê khắp các hàng quán Hà Nội.

Họ đi bộ lên cầu, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng không điểm dừng như bến bãi sông Hồng mệnh mang dần trải trước mặt. Quân nhìn Dương co mình trong chiếc áo khoác mỏng không đủ ấm. Cô đứng đó, tay bỏ vào túi quần, mắt xa xôi nhìn về một nơi anh không chạm tới được. Mái tóc ngắn theo gió hất mạnh. Đứng đứng cô đơn của Thụy Dương dội vào lòng Quân một cảm giác xót xa thật khế. Anh bước lại gần:

- Lạnh không?

Thụy Dương không trả lời, sự im lặng cổ hữu lại nhấn chìm cả không gian xung quanh. Ở bên Thụy Dương hình như luôn cảm thấy lạnh chỉ trừ khi, rất hiếm là lúc đột nhiên cô bật cười. Nụ cười ấy lạ lẫm với thế giới này nhưng đủ sức làm mọi tảng băng đều tan. Hoàng Quân cũng im lặng. Anh không thuộc tuyệt nói nhiều chỉ là đi bên Dương, cái cảm giác gần gũi và có thể chia sẻ đôi khi khiến Quân cười nhiều hơn, nói nhiều hơn. Có lẽ họ giống nhau, thân phận giống nhau, yêu thương giống nhau, nỗi đau giống nhau và cả... một phần trái tim đóng băng giống nhau

- Anh nhìn thấy phía kia không? Nơi bãi bồi ấy? Đó là nơi cậu ấy đặt vào tay tôi lon coca, nằm xuống cạnh tôi và nói sẽ ở bên cạnh tôi dù tôi có muốn hay không! Dù có thể nào đi nữa!

Hoàng Quân im lặng, mắt anh hoang hoải tìm về phía bãi bồi trước mặt. Anh cảm nhận rõ lắm nỗi xót buồn đến tận tim thẳm trong từng câu nói của Dương. Nói ra cũng tốt! Nếu cứ giữ trong lòng sẽ ủ mằm mọc rêu, sẽ nhức nhối lắm. Quân hiểu! Hiểu hơn ai hết điều này.

- Cô có hận em gái mình không?

Thị Dương vuốt nhẹ mấy sợi tóc vương lên mắt, bám chặt tay lên thành cầu đã hoen rỉ. Mầu thời gian âm ỉ như chạm khắc thêm nỗi buồn thâm thiết lắm.

- Hận hay không? Chính tôi cũng không biết nữa. Nhã Thư không xấu! Con bé đó dám yêu dám hận, dám vùng lên như hôm nay có lẽ là điều tôi đã mong đợi từ lâu. Chỉ có điều định mệnh đã quá trở trêu với chúng tôi. Chưa biết ngày mai thế nào, nhưng lúc này tôi thật sự muốn dừng lại!

- Ai cũng có những lựa chọn của mình. Con đường đi tiếp theo của Nhã Thư có lẽ sẽ chông gai hơn nhiều.

- Vũ Huy sẽ khỏi! Chắc chắn vậy! Chắc chắn cậu ấy sẽ đứng dậy được. Sẽ lại hoạt bát, nhanh nhẹn và yêu đời như trước đây!

Quân quay lại nhìn Dương. Ánh mắt cô vẫn dịu vợi nơi một khoảng mông lung và xa xôi lắm. Quân nắm chặt lon coca ban nãy định mang cho Dương trong tay, chìa ra.

- Cho tôi “phá hoại” môi trường tí nhé!

Dương nhìn lon coca trong tay Quân, ngược nhìn anh không hiểu ý. Quân vung tay ném mạnh, chao nghiêng, xoay tròn rồi mắt hút giữa biển nước mênh mông.

- Bắt đầu bằng cái này, ở đây thì cũng kết thúc bằng cái này, ở đây. Quên đi và sống như cô muốn! Được chứ?

Dương không đáp lại lời Quân, cô lùi ra xa anh một chút, ngồi khuyu xuống đường, ôm chặt đầu, gió vờn nhẹ mái tóc rối bù của cô. Và Dương hét... hét lên như muốn vứt bỏ mọi thứ đang xoay xoay trong đầu cô:

Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.aaaaaaaaaaaaa

Cô cứ hét vậy cho đến khi cổ họng khô khốc và không còn hét được nữa. Nước mắt không chảy, mọi thứ trống vắng và khô khốc quá. Dương ngồi vậy mặc ánh đèn vụt sáng, màu vàng ươm kết tủa dưới mặt nước càng khiến lòng người thêm se sắt.

Một bàn tay xòe ra trước mặt cô!

Dương ngược lên nhìn Quân, anh khẽ gạt đầu. “Ừ, đứng lên, đứng lên thôi, đứng lên được rồi”. Dương tự nói với chính mình như cảm nhận được sự khích lệ của Quân. Cô cười, nụ cười mỉu nhưng đầy quyết tâm. Cô đặt tay mình vào tay Quân, anh nắm chặt... Kéo cô đứng dậy.

Dương bật cười, Quân cũng bật cười. Họ đứng đó nhìn nhau, nhìn trời, nhìn sông mà cười. Không hiểu lý do cũng không cần lý do. Chỉ là khi bên nhau họ có cảm giác được thấu hiểu, được sẻ chia, cho buồn phiền bay hết đi và niềm vui ở lại mãi.

- Cho tôi xuống đây được rồi!

Thị Dương quay sang nhìn Hoàng Quân ra hiệu cho xe dừng lại ngay ở đầu đường An Dương.

- Ừ! Tôi vẫn chưa biết nhà cô!

- Cũng chẳng để làm gì! Buồn và u ám lắm!

- Rồi! Cô về nghỉ đi!

Hoàng Quân dừng lại nhìn dáng đi bé nhỏ của Dương lẫn vào cái mập mờ của bóng tối cho đến khi khuất dạng nơi ngã rẽ mới quay xe. Hoàn toàn không để ý một chiếc ô tô đang đậu ngay gần đấy. Trong xe hai người đeo kính đen đã theo dõi anh cả buổi chiều.

- Thừa đại ca, hần đã rời khỏi cô gái! Chúng ta làm gì tiếp theo?

- Về nhà ôm vợ mày ngủ đi!

- O đại ca? Không hành động à?

Đầu dây bên kia là một kẻ không lạ mặt nhưng gương mặt hần lúc này khác hẳn vẻ thường ngày, đằng đằng sát khí đến đáng sợ: “Đến lúc mày phải trả giá cho tất cả rồi, thằng khốn!”. Điều thuốc lá dụi thẳng xuống kính bằng một lực tay mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

Hoàng Quân bấm nút mở cửa kính, gió Hồ Tây tràn vào mát lạnh cả gáy tóc. Anh đưa tay vận nhẹ, những giai điệu êm đềm của “River flows in you” khiến lòng anh bình lặng. Anh nghĩ về Dương, về cô gái ngất xỉu trước xe anh hôm ấy, về cô gái hai lần ngủ trên giường anh, cô gái hai lần anh bế gọn trong tay, cô gái với nụ cười nhiều uẩn khúc và đôi mắt lạnh lùng nhưng đầy sức hút. Đột nhiên anh mỉm cười, nụ cười đến tự nhiên lắm cũng nhẹ nhõm lắm.

Tiếng điện thoại rung lên, màn hình báo số người gọi đến, nụ cười vụt tắt, Hoàng Quân cho tai nghe vào tai, là chú Lễ, trợ lý của ba anh.

- Vâng! Tôi nghe đây ạ!

- Cậu về khách sạn ngay nhé! Ông chủ đang đợi cậu!

- Nhanh vậy sao?

- Cậu Quân?

- À không! Tôi về ngay đây!

Quân biết lần này ba anh về để làm gì! Có những “quả bom” từ quá khứ đã hẹn ngày bùng nổ... Chỉ có điều bao nhiêu năm đó người ta đã muốn quên vẫn không được phép quên, muốn vứt bỏ vẫn không được vứt bỏ, muốn sống thanh thản một chút nhưng ám ảnh quá khứ vẫn cứ từng đêm gào thét. Quân dừng xe trước cổng khách sạn, ngồi im một lúc lâu, đưa tay bung mặt, nhắm nghiền mắt. Giá như đừng phải đối mặt như lúc này.

Quân không ngạc nhiên khi đứng cạnh bảo vệ khách sạn là vài bóng vệ sĩ áo đen ngay lối vào. Quân cởi chiếc bao tay da ném cho một tên đứng gần nhất, ra hiệu mang xe về gara.

Cổng thang máy mở ra, tầng 11 khách sạn đầy những bóng áo đen, cúi rạp người khi Quân đi qua. Không lạ lùng gì, ba anh đã bao hết tầng 11. Đột nhiên Quân thấy khó chịu, nói như Dương liệu có phải cảm giác thêm một cảm giác sống bình thường hơn chăng. Những vệ sĩ kia chẳng bao giờ biết cười, chẳng bao giờ biết rón mình trước một phát súng hay một nhát dao. Họ ở bên ba con anh mỗi ngày nhưng hẳn rằng chẳng có chút cảm giác gì. Tiến Minh đứng ở cửa đợi anh. Dù sao cũng còn một thẳng để gọi là bạn.

- Quân! Mày vào đi! Ông chủ về 30 phút rồi đấy!

- Mày không canh chừng mấy bar cho tao. Về đây làm gì?

- Tao đến xem mày có cần giúp gì không?

Hoàng Quân không nói, đập tay lên vai Minh rồi tiến thẳng vào trong. Ba anh đang đứng quay lưng lại phía Quân, im lặng nơi cửa sổ, tay xoay xoay chiếc nhẫn ngọc bích nơi ngón áp út như thường lệ. Quân khẽ lúc lắc đầu kêu răng rắc, mặt lạnh tanh, ngồi xuống chiếc ghế bên trái, rút một điếu thuốc. Dưới làn khói mờ phả ra, không còn nhận ra một Hoàng Quân dịu dàng, an lành bên cạnh Thụy Dương nữa. Gương mặt anh lúc này lạnh lùng đến phát sợ. Đúng! Là gương mặt lần đầu tiên gạt Nhã Thư nhất quyết không để chạm vào người.

- Ba về sớm hơn con nghĩ! Chuyện bên đó không có ba ỏn chứ ạ?

- Ta đã sắp xếp ổn thỏa. Con không cần thiết phải bận tâm!

Hoàng Quân gật gật đầu, kéo lại cổ áo rồi tiếp:

- Chuyện công việc ở đây cũng ổn cả! Các tụ điểm vẫn hoạt động bình thường. Công an cần quét khá mạnh nhưng một loạt tụ điểm, bar, vũ trường của ta ở đây vẫn đang rục rịch mở thêm các cơ sở. Casino ở Hải Phòng con cũng có qua kiểm tra. Nói chung, có cậu Minh ở đây hỗ trợ con, ba có thể yên tâm!

Ông Năm đưa mắt nhìn quanh một lượt. Dù đã trên 50 nhưng đôi mắt, sắc mặt và vàng trán vẫn thể hiện một sự tinh anh hiếm thấy. Ông nheo mắt nhìn Tiến Minh một lát, tư lự hồi lâu rồi gật gật đầu.

- Cho con về đây, ta cũng đã hoàn toàn yên tâm về công việc. Còn chuyện này nữa... Cũng là lí do ta về đây lần này.

Ông Năm ngưng lại trong tích tắc. Hoàng Quân thờ dài rồi khoát tay ra hiệu cho chú Lễ dẫn toàn bộ bọn đàn em ra ngoài. Cánh cửa khép lại. Ông Năm lại đứng dậy về lại vị trí cửa sổ như ban nãy. Ánh mắt xa xăm hướng về phía trước, ánh mắt này giống một ai đó lắm, mà Hoàng Quân trong chốc lát vụt quên.

- Con tìm thấy út Tùng chưa?

- Rồi thưa ba! Nó vẫn ở chỗ cũ, vẫn quán cũ thôi ạ! Có vẻ hài lòng với cuộc sống hiện tại.

Ông Năm đập mạnh tay xuống bàn, không hề quay lại nhưng Hoàng Quân biết ông đang giận:

- Hải lòng! Hải lòng ư? Bỏ hết mọi thứ để về với cái quán chưa đầy 20 mét vuông đó! Hải lòng! Nó cũng nhu nhược như mẹ nó vậy! Suốt ngày chỉ hoa lá, vườn tược.

Quân không lên tiếng, nhưng lúc biết cần im lặng, Hoàng Quân luôn làm việc đó rất hoàn hảo. Đó là điểm khác nhau rất lớn của anh và Tùng.

- Chuyện của nó gác lại đó đã. Ta muốn nó về lúc nào nó khác phải về lúc đấy. Còn địa chỉ hôm qua con tìm ra chưa?

- Dạ! Chưa ba! Chiều nay con có việc nên chưa qua đó được nhưng con có cho bọn đàn em đi xem xét trước thì được biết căn nhà đó không có gì quá đặc biệt!

- Không có gì đặc biệt nhưng rất quan trọng với ta. Con đến đó và lấy lại căn nhà đó đi! Toàn bộ giấy tờ nhà đứng tên con!

- Tên con?

- Đừng hỏi lại những cái đã biết! Đi làm việc của con đi! Ta cần nghỉ ngơi!

Hoàng Quân chỉ hỏi lại nhưng hoàn toàn không bất ngờ. Ba anh làm gì vốn anh không quan tâm cũng không nhiều chuyện. Miễn là làm xong và ba anh không cần bận tâm nữa. Đây không phải lần đầu tiên một căn nhà được đứng tên ai đó trong gia đình anh không rõ ràng, cũng chẳng cần thiết phải rõ ràng. Nếu ba anh muốn, đương nhiên nó thuộc về ông, gia đình ông và người ông muốn nó thuộc về. Bằng cách này hay cách khác.

Bạn đang đọc truyện *Cướp Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48

Bà Ái Lê ngồi lặng trong phòng làm việc sau cú điện thoại từ luật sư. Nhã Thư 18 tuổi rồi sao? Mọi thứ phải trả lại đúng vị trí của nó rồi! Dù tâm can con bé đã tha thứ cho bà, cho Thụy Dương nhưng liệu rằng lòng hận thù ấy có đang ngấm ngầm hành hạ con bé. Không! Không! Nhã Thư không phải người như thế! Bà hiểu nó hơn ai hết! Bà Ái Lê ngả người ra ghế. Lúc này đây, vị trí giám đốc này bà cũng không cần nữa, cổ phần của công ty bà không muốn, tiền bạc, danh vọng với bà mọi thứ đều trở nên vô nghĩa. Bà chỉ muốn sống những ngày bình dị như những năm vừa qua, đừng biến cố, đừng thử thách bà thêm nữa. Việc đã đến nước này, có lẽ Nhã Thư đi càng nhanh càng có đỡ tổn thương cho cả nó, Thụy Dương và Vũ Huy. Nhưng không ngày ấy ông ta là một thằng đêu, có chắc hôm nay con trai ông ta không đêu. Nhã Thư làm sao theo họ sang nơi đất khách quê người ấy một mình. Bà Lê ngả người ra ghế. Lúc này tạm thời bà không nghĩ được gì hơn nữa.

Có tiếng gõ cửa, bà Lê chưa kịp phản ứng, cửa đã bật mở. Ông Ngọc đứng ngay giữa cửa. Tay chống một chiếc gậy trúc, nhìn xoáy vào trong. Cô thư kí luống cuống:

- Xin lỗi giám đốc! Tôi đã ngăn ông ấy lại! Mời ông ra cho, mời ông! Nếu không tôi sẽ gọi bảo vệ!

Ông Ngọc vẫn đứng im, không nhúc nhích. Dù bị tật ở chân nhưng cô thư kí vẫn chẳng là gì cả, ông hoàn toàn không quan tâm, mắt ông vẫn nhìn sâu vào mắt bà Lê đang thất thần kia. Năm phút, mười phút... Bà Lê nghiêng người, cúi đầu rồi đưa tay lên:

- Để ông ta vào!

Cô thư kí vội vàng bước ra ngoài, thở phào vì không bị quở trách như mọi khi. Đạo này giám đốc của cô hiền hơn mọi khi thì phải.

- Đóng cửa lại!

Cánh cửa vừa khéo lại, bà Lê đi thẳng lại phía ông Ngọc đang ngồi trên bộ salong tiếp khách. Mặt bà giãn ra, nhanh chóng lấy lại sự bình tĩnh cần thiết.

- Xin hỏi! Ông đến đây có việc gì?

Ông Ngọc liếm môi tự rót nước trong bình uống chậm.

- Bao nhiêu năm rồi! Bà vẫn nguy hiểm như vậy sao? Đừng nói với tôi, bà không nhận ra tôi là ai?

Bà Lê không trả lời, tìm muốn quên lại. Lúc này bà đã yếu ớt lắm rồi, đâu còn là Lê “vạ” việc gì cũng dám làm trước đây. Giọng bà ử oài:

- Ông muốn gì ở tôi?

Ông Ngọc nhấp chén nước rồi đặt xuống:

- Chẳng muốn gì ở bà cả! Là 2 cô con gái bà!

Mắt bà tròn lên nhìn ông Ngọc, sự bình tĩnh cô tạo không còn nữa.

- Cả hai?

- Ủ! Cả hai! Thụy Dương là con tôi! Đương nhiên nó phải đi cùng tôi! Còn Nhã Thư... tôi biết nó nói dối nhưng nó đã chọn Vũ Huy, đó là lựa chọn của nó. Các thủ tục của nó cũng đã gần như xong hết!

- Bi ối!

Chén nước trên tay hất mạnh vào mặt người đàn ông đang ngồi đối diện mình, bà đứng bật dậy, gương mặt đỏ gay mắt bình tĩnh. Ông Ngọc nhìn bà Lê hồi lâu, đưa tay lau mặt, vẫn dịu giọng:

- Ngày trẻ tôi bông bột, nông nổi bà đánh cũng được, hận cũng được. Nhưng giờ tôi không còn là thằng Ngọc “máu” ngày ấy nữa, con tôi tôi phải nhận. Thụy Dương sẽ được đền bù xứng đáng!

- Đền bù? Ông đền cho nó cái gì đây? Ngày ấy, tôi bụng mang dạ chửa, đẹp tự trọng sang một bên, quỳ lạy, bỏ theo ông xin ông đừng bỏ tôi và nó. Ông đập phăng tôi đi để đi. Không để lại cho tôi một đồng một cắc, bơ vơ giữa vĩa hè. Thụy Dương nó sinh ra nơi bãi phế liệu, nếu không được người ta cứu đã chết từ đó hờn rồi. Lúc nó nhiễm trùng, ốm sốt đủ kiểu, ông biết tôi nuôi nó thế nào không? Tôi nuôi nó bằng thân xác của một con đàn bà không biết nhục này đây!

Ông Ngọc nhìn những giọt nước mắt trên gương mặt bà Lê, bỗng im bật. Quá khứ và tội lỗi! Hiện tại và nỗi đau! Lật tung lên chỉ thấy nước mắt mặn chát mà thôi.

- Giờ ông về, đòi đem đi là đem đi sao? Tôi không yêu nó! Tôi căm ghét nó như ông vậy! Nhưng tôi thà chết chứ không thà mất nó! Tôi thà giết ông còn hơn nhìn thấy con tôi theo ông!

Ông Ngọc giữ bà Lê lại rồi dịu giọng:

- Bình tĩnh lại! Chúng ta cùng đi! Cùng bắt đầu một cuộc sống khác! Tôi sẽ bù đắp cho bà, cho Thụy Dương. Bà sẽ có 2 đứa con gái và tất cả.

Bà Lê lùi lại, ngồi phịch xuống ghế, lắc đầu:

- Không! Không được! Không đi được!

- Không có gì là không được hết! Tôi sẽ đi nói chuyện với Thụy Dương! Con bé sẽ đi với tôi! Nó là con gái tôi!

- Không được! Ông không có quyền!

Ông Ngọc im lặng một lúc rồi trầm ngâm:

- Chúng ta đã già cả rồi! Chuyện quá khứ đừng nhắc lại nữa! Hận thù rồi cũng qua thôi! Đúng tôi không có quyền giành con từ bà nhưng tôi có quyền bù đắp cho Thụy Dương chứ! Hãy để con bé tự quyết định.

- Không được!

Bà Lê khụy xuống sàn. Ngược đôi mắt đỏ au lên nhìn ông Ngọc.

- Không được để con bé biết sự thật này! 19 năm qua nó đã sống đủ đau khổ rồi! Nó bất cần, bất mẫn với đời nhiều lắm. Giờ đến cả người con trai nó yêu cũng trở thành... em trai nó. Mạnh mẽ đến mấy thì nó cũng sẽ chết mất! Không được.

Ông Ngọc lặng lại! Định mệnh trớ trêu hay lỗi lầm ở quá khứ? Có lẽ cả hai! Người đau lòng nhất chẳng phải là Thụy Dương sao? Người khốn đốn, tuyệt vọng nhất chẳng phải là nó sao?

- Vậy em định giấu những điều này đến bao giờ đây?

- Mãi mãi!

Cả hai người cùng quay lại, cánh cửa đã được mở ra từ bao giờ cũng đóng lại từ bao giờ. Nhã Thư đứng đó, tà váy khẽ bay, gương mặt thánh thiện thoáng buồn.

- Mọi người nghe con nói rõ không ạ! Là mãi mãi! Chị con không mạnh mẽ như mọi người nghĩ đâu! Chị ấy đau đớn tổn thương quá đủ rồi! Hãy để mọi việc trở lại như cũ. Và bác chỉ là ba của Vũ Huy, là ba chồng tương lai của con thôi! Mẹ cũng ở lại với chị Dương đi!

Nhã Thư nói chậm rãi ngồi xuống ghế trong ánh mắt bất ngờ và đau đớn của bà Lê:

- Nhã Thư!

- Mẹ ạ! Đó là cách tốt nhất bây giờ! Để mọi người không ai bị tổn thương hết! Chị Dương đã hi sinh cả tình yêu của mình vì mẹ, vì con, vì mọi người.

Chúng ta không thể chỉ vì yêu thương ích kỉ mà không quan tâm đến chị ấy được!

Bà Lê òa khóc.

- Không được! Thụy Dương là con gái bác! Nó phải về với bác! Bác phải bù đắp cho nó.

Nhã Thư nhìn ông Ngọc hồi lâu rồi mới lên tiếng:

- Bác sẽ không bù đắp được gì đâu! Có chăng chỉ là nước mắt và nỗi đau thôi ạ! Nếu bác công khai tất cả, bác nói rõ mọi chuyện. Người biết không chỉ là Thụy Dương mà còn cả Vũ Huy. Và có chắc bác sẽ giữ được bí mật thật lâu về mối quan hệ của họ. Lúc đó, bác không chỉ mất Thụy Dương mà Vũ Huy, chính anh ấy cũng không vượt qua nỗi đau.

Ông Ngọc đưa mắt nhìn Nhã Thư rồi lại nhìn bà Lê, mắt bà vẫn u buồn nhìn vô định ở một phương nào đó. Giọng bà thều thào:

- Không được! Không ai được đi hết! Cả con cũng ở lại! Mẹ không đồng ý cho con theo người đàn ông này! Cũng không chấp nhận cho con hi sinh cuộc đời mình!

- Con không hi sinh, con thấy mình hạnh phúc.

Bà vẫn không nhìn Nhã Thư, gương mặt nhấn lại những nếp nhăn của nỗi lòng không thỏa hết:

- Con đã bao giờ nghĩ đến một ngày Vũ Huy nhớ ra tất cả chưa? Nó sẽ căm thù con, sẽ ruồng bỏ con như cái cách ba nó đã làm với mẹ!

Nhã Thư lùi lại, vịn tay vào ghế, nhắm mắt rồi lấy lại bình tĩnh:

- Mẹ đã từng dạy con, cái gì là của mình thì phải giữ, cái gì không là của mình muốn có thì phải cướp. Giờ tình yêu của con, Vũ Huy của con đã trong tay con rồi, con nhất định sẽ biến nó thành tình yêu thật sự! Ánh mắt cậu ấy, nụ cười cậu ấy lúc này cho con biết cậu ấy yêu con! Sau này dù thế nào con cũng sẽ đối mặt. Giành anh ấy lại cho mình!

- Tại sao con không nghĩ đến việc cả đời nó không thể đứng lên được?

Bà Lê và ông Ngọc cùng đứng bật dậy. Câu hỏi như hét lên của bà Lê khiến Thư hơi choáng váng. Cô nuốt nước bọt, mím môi rồi trả lời:

- Thì con vẫn ở bên cậu ấy!

Có lẽ bà chưa bao giờ nhìn thấy đứa con gái yếu ớt mỏng manh của mình mạnh mẽ như lúc này bao giờ. Dừng cảm ư? Hay chỉ là mù quáng của tuổi trẻ? Không! Bà tin đó là dũng cảm! Chỉ có tình yêu mới cho con người ta được nhiều động lực đến vậy.

- Tôi lấy tính mạng mình ra đảm bảo sẽ chăm sóc Nhã Thư thay cho bà. Nó cần thằng Huy, thằng Huy cũng cần nó. Nhã Thư nói đúng, đây là cách giải quyết gọn gàng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Cướp Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Thụy Dương vẫn ngồi im lìm trên ghế, bản nhạc “River flows in you” buồn tênh vẫn chậm chậm, từng nốt nhạc như chạm khẽ vào tim Dương. Mấy hôm rồi, Dương cứ lẩn trốn trong phòng không muốn đi đâu. Trường Dương học là trường quốc tế, lớp 12 lại hầu như được miễn rất nhiều môn, thời gian sắp nghỉ tết này chẳng ai muốn tới lớp cả. Thụy Dương cũng không hào hứng nhiều. Thụy Dương không biết mình đang nghĩ gì nữa. Chỉ có cảm giác rằng nội buồn trong mình lúc này hình như không quận thấ nữa. Nỗi đau ấy chậm lại, nhẹ tênh mà ám ảnh đến vô cùng. Tất cả như một dải lụa mềm cứ xoắn lấy tim, xò vãi xát vào trái tim mỏng, muốn nứt máu. Những kỉ niệm cứ vụt qua không rõ ràng nhưng mơ màng cảm nhận được. Nỗi đau không thể hết lên nhưng thấm buốt vào tim, hiểu hơn bất kì điều gì trên đời.

Có tiếng chuông điện thoại reo, là Hoàng Quân.

- Alo, cô ở đâu đấy?

- Ở nhà.

- Đi ăn không?

- Ăn gì?

- Đi rồi biết!
- Lý do?
- Không cần lý do! Có đi không?
- Có. Đợi tôi ở đầu ngõ hôm trước nhé!
- Để tôi đón.
- Không cần!

Xe của Hoàng Quân đỗ phịch trước nhà hàng cao cấp Thiên Ân. Thụy Dương đưa mắt nhìn khó hiểu: “Nâng cấp từ vỉa hè lên nhà hàng xịn thế này sao?”. Hoàng Quân như đọc được suy nghĩ của cô, anh vừa mở cửa xe cho cô vừa lên tiếng trước:

- Hôm trước bắt cô ăn vỉa hè hôm nay vào đây cho huê. Không cô lại bảo tôi keo kiệt!
- Keo kiệt chút cũng tốt!

Thụy Dương nói bằng giọng rồi bước xuống xe, theo Hoàng Quân vào trong.

- Cho tôi đặt bàn tầng 5.
- Xin lỗi anh! Tầng 5 hôm nay có lễ đính hôn. Khách hàng đã bao trọn rồi ạ! Quý khách có thể ngồi tầng 4 ạ.

Hoàng Quân quay lại phía Thụy Dương, cười nói:

- Đây! Ngồi tầng 4 nhé! Cô lên trước đi tôi để quên điện thoại ngoài xe.
- Ủ! Anh đi đi!

Thụy Dương lững thững bước vào thang máy. Không vội vã. Cô đã quen với cách bước đi như vô hồn ấy từ bao giờ. Thụy Dương đưa tay ấn tầng 5. Như vô thức. Tầng 5 sân thượng! Lên trước một chút cũng chẳng sao! Hồ Tây buổi chiều đẹp như một nàng thơ vậy. Lâu lắm Dương không đủ bình tâm để ngắm nó. Người phục vụ nơi cửa thang máy cúi người chào cô.

- Xin lỗi! Cô đến dự tiệc đính hôn sao?
- À không... tôi...

Từ “tôi” lững lờ nơi khóe miệng, Thụy Dương vịn tay vào tường, khụy gối ngồi bệt xuống đất. Cả bốn người nơi bàn tiệc đã quay lại nhìn cô từ lúc nào. Bà Lê và ông Ngọc cùng xô ghế đứng dậy. Nhả Thư ngồi im bất động. Vũ Huy ngơ ngác nhìn mọi người không hiểu. Ngôn ngữ lúc này trở nên vô nghĩa, khoảng không gian giữa họ từ từng đến đáng sợ.

Vũ Huy ngồi trên chiếc xe lăn, anh nhìn một hồi rồi tự lăn chiếc xe lại phía Thụy Dương. Khoảnh khắc ấy diễn ra chậm như một thước phim mà thời gian chẳng nở quay. Thụy Dương đưa đôi mắt ngấn nước, nước mắt cứ tự rơi không kiểm soát được. Ba người còn lại bất động nhìn Huy. Chính họ cũng không biết làm gì hơn lúc này. Toàn thân Thụy Dương run lay bầy dưới cơn xúc động mạnh. Cô thêm khát ào đến ôm anh, thêm khát kể cho anh nghe về anh về cô, về tình yêu của họ. Nhưng chân cô không nhấc nổi, trái tim cô đau nghẹn lại, chỉ có từng vòng xe lăn của Huy vẫn nhích lại phía cô, chậm, chậm, chậm.

Thụy Dương nhắm mắt lại để biết đây chẳng phải một giấc mơ. Là thật! Là thật rồi! Vũ Huy đã đứng trước cô, anh nhìn cô mỉm cười buồn buồn rồi đưa tay có ý kéo cô dậy:

- Cô không sao chứ?

Giọng anh vẫn dịu dàng đến vậy, vẫn ấm áp đến vậy, vẫn ân cần đến thế! Chỉ có điều lúc này tất cả không còn thuộc về cô nữa rồi. Những âm thanh vụn vỡ của sự xa lạ chìm vào tâm khảm cô gào thét. Quên thật rồi! Quên cô thật rồi. Thụy Dương đưa mắt nhìn sâu vào mắt Huy, cái nhìn hoang hoải, tuyệt vọng và đau đớn.

Huy đáp lại cái nhìn ấy hờ hững, rồi chột quận lại. Anh ghì mình xuống, ôm lấy ngực, hỗn hển thở gấp. Không hiểu tại sao? Không hiểu tại sao nữa? Cô gái ấy anh không quen, trong tiềm thức không một bóng dáng nhưng lại khiến tim anh đau quặn, ngực tắc lại, nghẹn thở. Trái tim anh đang gào thét mãi không yên, nhưng trí óc anh lại hoàn toàn không lý giải nổi. Một giọt nước mắt nóng ran rơi xuống bờ má. Vũ Huy đưa tay chạm khẽ. Tại sao? Tại sao? Tại sao nước mắt anh lại rơi.

Bạn đang đọc truyện *Cướp Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Nhã Thư ào chạy tới, cô ôm chầm lấy Huy.

- Huy à! Cậu có sao không? Có sao không?

Thụy Dương đưa hai cánh tay ra phía trước, chới với rồi thu lại. Khoảng cách giữa anh và cô, gần lắm mà xa xôi lắm. Dương biết làm gì đây! Biết làm gì tiếp đây?

Mắt cô chạm vào đôi mắt loáng buồn của Thư. Đôi mắt ấy đang ngược lên nhìn cô như van xin, như nài nỉ.

Thụy Dương đứng dậy... lùi dần, lùi dần. Rồi bấm cửa thang máy. Cánh cửa khép lại. Bóng Vũ Huy nhỏ dần cho đến khi mất hút. Thụy Dương ôm ngực ngồi bệt xuống. Nói buông thì dễ lắm nhưng để đối mặt thật sự thì khó lắm. Dương đã chuẩn bị tinh thần sẵn nhưng lúc này mọi thứ diễn ra vượt ngoài tầm kiểm soát của cô. Cô nhớ anh, nhớ anh đến nghẹn thở bao ngày qua, nhớ anh đến nỗi nửa đêm ào vào bệnh viện nhìn anh qua lớp cửa bệnh viện, nhớ anh đến chấp chờn từng đêm không yên giấc hay những lúc một mình vui trong cát ở bãi sông Hồng. Hết mãi sao nỗi nhớ cứ đóng đầy trong tim, nghẹn lại.

Cánh cửa thang máy mở toang, Hoàng Quân đã tìm Dương ở hết các tầng, camera trong thang máy cho anh biết cô đang ở tầng năm. Cảnh tượng trước mắt đập vào mắt Quân. Nhã Thư đưa mắt ngẩn lệ nhìn Quân rồi gào lên:

- Chạy theo chị ấy đi! Chạy theo chị ấy đi!

Nỗi đau của Dương lúc này Nhã Thư hiểu hơn ai hết! Cô đã từng không ít lần như thế, không ít lần đứng lặng nghẹn thở nhìn người mình yêu thương trong vòng tay người khác. Cảm giác ấy đau đến... có thể chết đi được. “Đừng xảy ra chuyện gì nhé, đừng xảy ra chuyện gì cả, Thụy Dương của em”.

Tiếng nhạc xập xình làm Thụy Dương thấy khó thở. Cô loạng choạng đứng dậy cầm ly rượu lách qua đám người đang nhảy nhót chui vào một góc bàn. Thụy Dương đã uống bao nhiêu chính cô cũng không biết nữa. Không cảm giác gì hết ngoài cuồng hống khô khốc và mọi giác quan như bốc cháy. Cháy đi! Cháy hết đi! Thụy Dương chỉ thấy lửa phập phồng cháy... Cô cười nhạt hoàn toàn không để tâm đến chuyện bên ngoài. Có người đặt tay lên vai cô. Thụy Dương hồ hững hắt mạnh ra.

- Này em gái! Nóng tính thế! Nhảy nhót chút cho nóng người rồi uống với anh!

Đám thanh niên vây tròn lấy cô cười cợt.

- Xinh gái thế này mà cô đơn thế?

- Người mới à tụi bay, cho em ấy vào đòi dê!

Một thằng trong đám có vẻ là đại ca lại kéo mạnh tay Dương đứng dậy. Dương nhú mày, mắt lim dim, mọi thứ trước mắt cô cứ mờ mờ ảo ảo quá. Dương xoay người, rồi hất mạnh ly rượu. Máu rượu đỏ chảy dài từ trên mặt hấn thấm xuống cả chiếc áo trắng có vẽ rất. Hấn ghi lấy cảm Dương đầy thô bạo:

- Cô em quá tay rồi đấy! Ngoan nào!

Dương lừ mắt nhìn hấn. Ném mạnh chiếc cốc xuống đất. Hết hứng, cô loạng choạng đứng dậy định ra ngoài. Nhưng cánh tay cô đã bị giữ chặt. Kẻ bị cổ đồ rượu lên mặt kéo cô lại:

- Buông ra, đồ khốn kiếp!

- Đã thế tao làm thằng khốn kiếp cho mày xem!

Hấn kéo mạnh, ghi chặt cô vào mép tường. Âm nhạc này giờ dừng hẳn cho vụ lộn xộn.

- Bật nhạc lên cho tao!

Tên khốn kiếp hét lên. Hấn áp sát gương mặt thú tính đầy đáng sợ vào mặt Dương. Cô nhỏ toẹt nước bọt vào mặt hấn. Mắt hấn hấn lên những vệt đỏ, hấn từ từ đứng thẳng dậy đưa tay quét nước rồi bỗng nhanh như cắt giương tay:

Bóppppppp!

Cái tát nóng rất khiến Dương lão đảo. Cô đã tỉnh hơn một chút. Nhưng lúc này hấn đã tiến lại, ghi sát vào tường. Hấn nắm lấy tóc cô, bắt đầu dí cái miệng thối tha của hấn vào mặt cô. Dương vùng vẫy. Đám đông xung quanh hò hét, tiếng nhạc xập xình cái làm thú tính trong hấn trỗi dậy.

- Ta sẽ cho em biết thế nào là thiên đường. Hùng “lác” này nổi tiếng về khoản này lắm!

Chương 51

- Ta sẽ cho em biết thế nào là thiên đường. Hùng “lác” này nổi tiếng về khoản này lắm!

Đám đông hình như đã thấm mệt không còn hò hét nữa. Tiếng nhạc tắt ngấm. Tên Hùng “lác” chưa làm ăn được gì đã thấy tắt nhạc mất hứng, không nhìn lại, hét lên:

- Bật nhạc lên cho tao! Muốn chết hả?

- Tao đến cho mày chết đây!

Chưa kịp nhìn lại, tóc của Hùng đã bị nắm gọn, đầu kéo ngược ra sau. Hắn trợn mắt, dưới góc nhìn ngược 90 độ, gương mặt Hoàng Quân hiện ra lạnh như tiền đang nắm chặt tóc hắn. Mặt hắn biến sắc, chưa kịp mở miệng đã thấy rượu ở đây đổ thốc vào miệng mình giàn giụa ra cả cổ. Miệng hắn bóng rât. Không phải rượu, là cồn. Rồi bằng một động tác nhanh như cắt hắn bay ngược lại, nằm sấp xuống mặt đất. Tay kia anh vòng lại, ôm lấy Thụy Dương vào lòng, nhìn cô ỉu xiu trong tay mình. Tim Quân thất lại. Anh trừng mắt nhìn Hùng lác đang lê lét trên đất.

- Mày ngon đấy! Muốn giết người mà! Đứng lên! Tao xem

Hùng lác nhúc nhích người ngược dậy nhưng mũi giày của Quân đã ghì chặt ngay chính ngực hắn. Hắn vùng vẫy, hét lên:

- Đây là địa bàn của tao! Ai cho mày vào đây! Tao thích làm gì là quyền của tao.

Quân đâm thẳng vào mặt hắn, mũi hắn sộc máu:

- Cái này là “thương” cho mày dám dùng trò bẩn thủ giữ lại cái quán rách này. Tao nhắc cho biết: Đừng có qua mặt tao! Nếu muốn sống.

- Bọn mày chết hết rồi hả? Xông vào cho tao!

Hùng lác hét lên kêu gọi bọn đàn em. Một loạt đám mặt mũi dữ tợn mang theo dao, xích, côn xông lại vây quanh Quân.

Quân trừng mắt nhìn cả bọn, đứng thẳng rồi nói to và rõ:

- Tao là Hoàng Quân! Đứa nào muốn chết theo nó! Xông vào!

Bọn chúng nhìn nhau chốc lát rồi không đứa nào bảo đứa nào vòng vây tự động giãn ra. Mới về nước 1 tháng nhưng cái tên Hoàng Quân đã đủ đô để hạ cả trăm thằng như chúng chưa kể bên cạnh còn có Tiến Minh và đằng sau là danh bất hư truyền về ông Hoàng Năm.

Quân cúi xuống nhắc đầu Hùng Lác lên đâm thẳng vào mũi:

- Còn đây là “thương” cho việc dám đụng vào người của tao! Sau này nếu đứa nào đụng vào cô ấy! Tao giết!

Thụy Dương đã gục trên vai Quân từ lúc nào. Anh bật chiếc bật lửa sáng choang. Hùng Lác sợ hãi:

- Mày định làm gì?

- Không làm gì? Chỉ xử cái miệng thói của mày thôi!

Tay anh ném chiếc bật lửa lên miệng Hùng Lác. Cồn xung quanh bốc cháy. Hắn kêu lên thất thanh rồi vội vàng luống cuống dập lửa. Đám đông giãn ra. Hoàng Quân bế thốc Thụy Dương lên, từng bước bước ra ngoài mặc kệ sau lưng anh đám người kia đang bất động, há hốc mắt lên nhìn cho đến khi Hùng Lác kêu lên:

- Nước! Nhìn cái đầu bay! Nước...

Chương 52

Hoàng Quân lái xe chậm chậm nhìn Dương ngủ say. Anh cời chiếc áo khoác đắp cho cô bật bản “river flows in you” nhẹ nhàng. Thụy Dương khẽ cựa người, không mở mắt, tay đập mạnh trong không khí: - Cát Bà! Cho tôi về Cát Bà! - Bây giờ á? - Về Cát Bà! Cát Bà! Thụy Dương khua tay loạn xạ, đập mạnh vào thành ghế. Hoàng Quân nhắm mắt đặt tay cô lại trong áo- Ừ thì đi! Cô nằm yên đi tôi cời! Thụy Dương không mở mắt nhưng nhoen miệng cười cực ngây thơ “vô số tội” rồi lại ngủ quên lúc nào! Hoàng Quân bấm số gọi cho Tiến Minh- Ngày mai ba tao hỏi thì bảo tao đi Hải Phòng sản Casio có chút việc. Việc ở nhà mày lo đi! - Ông chủ đã tìm mày từ chiều! - Rồi! Biết thế! - Nhưng... - Có chuyện gì alo tao! Không Nhưng gì nữa! Thế nhé! - Lại vì con bé đó hả? - Đừng hỏi những cái đã biết. Ít lời thôi!... Tiến Minh còn đứng nhìn chiếc điện thoại hồi lâu, Hoàng Quân đã tắt máy từ bao giờ. Hoàng Quân không biết rằng ngay sau xe họ, chiếc xe màu đen đã bám đuôi họ khá lâu, một kẻ giấu mặt vừa bước vào. Chiếc mũ lưỡi trai che kín cả nửa mặt, miệng hắn nhếch lên một nụ cười nguy hiểm. - Đại ca! Con bé đó chính là điều chúng ta cần! Hắn châm một điếu thuốc, rít một hơi dài rồi ném qua cửa xe, găm gù! - Hoàng Quân! Mày tới số rồi! Cát Bà đón những những kẻ chạy trốn nỗi đau như Dương và Quân bằng cơn mưa xối xả. Nhưng ít nhất ở đây sự bình yên ít ỏi ôm gọn lấy trái tim nham nhở những xước xước. Thụy Dương ngồi lặng nơi căn phòng nhỏ của bé Phụng, chiếc cửa sổ gỗ nhìn ra khu vườn nhỏ đầy những thân cỏ dại. Cuộc đời cô phải chăng cũng là những thân cỏ dại kia. Những tưởng dấu chân côi dấu khô khan đến đâu vẫn vùng dậy được. Hóa ra không phải vậy. Anh đến như một cơn mưa rào ủa ập cô trong những yêu thương mãnh liệt dễ rồi vụt đi nhanh như chưa bao giờ tồn tại. Chỉ còn những giọt nước mỏng quá, bé quá, đọng lại trên cây như những giọt nước mắt không nói hết được tình yêu và nỗi nhớ đọng đầy vỡ òa ra. Chưa bao giờ cô thấy mình yếu ớt như lúc này chưa bao giờ cô thấy trái tim mình phản bội mình nhiều đến vậy. Quên ư? Sống khác ư? Sao cô thấy khó đến vậy! Hoàng Quân đứng lặng nơi cửa phòng tự bao giờ, ánh mắt của Thụy Dương nhất là những lúc xa xôi thế này hình như luôn chạm rất sâu vào tim anh. - Nào ăn sáng đi! Dạ đây cô sạch banh rồi đây! Nôn ghê quá! Hoàng Quân đặt bát cháo xuống chiếc bàn nhỏ bên cạnh, nói nhỏ. Thụy Dương không quay lại, nói rất nhỏ: - Tôi chưa muốn ăn! - Thế muốn chết hả? Bảo ăn là ăn! Tôi chưa vào bếp nấu cháo cho cô nào bao giờ đâu đấy? Thụy Dương quay lại nhìn Quân, cười cười về nghi ngờ: - Thật không đấy? - O! Lại còn không! Quân cười đáp lại rất tự nhiên. Thụy Dương giờ tay đòi cái thìa Quân đang khuấy cho nguôi. - Được rồi! Để tôi! Quân múc một muỗng cháo nhỏ giờ chiếc bát nóng, đưa sát miệng thổi phù phù rồi ghé sát miệng Dương. Bát ngời Dương lùi lại: - Không được! - Sao? - Lỡ anh bỏ nhầm muối với... bột giặt thì sao? - Hả? Quân tròn mắt! Trời ơi! Óc tưởng tượng của Thụy Dương làm anh phát hoảng. Anh giả vờ cau tiết: - Tóm lại không ăn chứ gì? Tôi ăn! - Có! Thụy Dương cười xòa húp súp thìa cháo vào miệng. Nhìn mặt Hoàng Quân căng thẳng lắm, anh rướn người mở to mắt đợi phản ứng của Dương. Cô phồng miệng không nuốt, nói không rõ tiếng: - Chết... Chết tôi rồi! - Sao, sao thế! Không hợp khẩu vị à! O... ơ... Hoàng Quân lưỡng lự. - Bỏ ra đi! Bỏ ra đi! Để tôi lấy nước! Thụy Dương nuốt ực, ôm bụng cười sặc sụa. - Là ngon chết tôi rồi! Ngon chết mất tôi rồi! ha ha! Hoàng Quân hiểu ra, đứng bật dậy, đẩy Dương ngã khều ra giường. - Á! Cô “ngon” lắm! Dám qua mặt tôi hả? - Tôi nói thật còn gì! Ngon còn chết mất còn gì! Hoàng Quân vẫn quật gối vào người Thụy Dương không thôi. Cả hai cùng hò hét loạn cả nhà lên. Có tiếng kho khục khạc, con bé Phụng đứng trước cửa phòng, bĩu môi lắm bảm: - Đúng là bát cháo hành... Chứ Phèo mà. Chị Dương ăn xong “về một nhà” với anh Quân luôn đi! Nói rồi con bé quay mong bước ra, Dương và Quân khựng lại nhìn nhau, chưa hiểu mô tê thế nào... Hai giây sau cả hai cùng bật cười! Trời ơi! Con nhóc Phụng thâm nho quá đấy mà!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

Thụy Dương ngồi lặng trên bãi cát dài! Trời chiều hoang vắng như chính tâm trạng của cô lúc này. Không hiểu sao với Dương, mỗi lần về với biển, lòng lại thêm chông chênh thêm cô đơn đến vậy. Nhưng nơi này lại là nơi cô muốn đến nhất thêm đến nhất! Là chạy trốn cũng được, là lần tránh cũng được. Dương đặt tay lên tim mình. Trái tim này đã bị bỏ quên lâu lắm rồi! Cảm xúc của nó có lẽ chỉ có Huy là người duy nhất nâng niu khi chính Dương vứt bỏ. Vậy mà anh đi thật rồi, xa cô thật rồi! Định mệnh có lối rẽ nào cho hai người có lẽ cô đã kéo anh bỏ trốn. Nhưng trái đất cứ tròn lòng người cứ vô định, biết đâu sẽ là điểm dừng cho những nỗi đau quấn thắt trong cô.

- Lạnh không? Của cô này!

Quân chia chiếc áo khoác của to sự mới tinh giống hệt kiểu dáng của mấy đứa bé ở đây chỉ có điều cỡ lớn hơn. Áo khoác ở đây thường có nhiều hoa li ti to sụ và rất ấm có lẽ bởi thời tiết ở biển nhiều gió lạnh. Dương đón chiếc áo từ tay Quân, cười cười:

- Mua cho tôi đó hả? Tôi mặc cái này lên thành phố chắc thành gấu hoa đi lạc quá!

Quân ngồi xuống cạnh cô rồi hình như hơi xấu hổ, anh chống chế:

- Là bà bảo tôi mua chứ! Tôi chả nghĩ ra đâu!

Dương đáp lại, cô lại hướng mắt ra biển, tay vục xuống cát mịn.

- Hôm nay tôi về Hà Nội có việc gấp! Cô về chứ? Hình như... Nhà Thư sắp bay!

Quân cố không nhắc đến tên Huy, anh đợi phản ứng từ Dương nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng khó hiểu.

- Về!... Có lẽ tôi sẽ ở lại đây một vài hôm nữa.

- Cô không tiễn họ ra sân bay sao?

Dương đảo mắt nơi những vệt sóng mệnh mang, trào lên rồi đảo xuống, nghiêng mình như sự thổ thức động cựa của đại dương.

- Anh cũng biết tôi không nên đến đó mà! Tất cả chúng ta đều hiểu, cả mẹ tôi, cả Nhã Thư đều hiểu, sự có mặt của tôi lúc này chỉ làm dày thêm những nỗi đau đã quá nhiều rồi!

- Còn Vũ Huy...

Mắt Dương lại ngấn nước. Từ bao giờ cô cho phép mình quyền được khóc như thế này, cho phép trái tim mình được yếu đuối được vỡ òa ngay trước mặt Quân. Chỉ là ở bên Quân hình như mọi khoảng cách đều xóa nhòa, hình như được thấu hiểu, được chia sẻ. Quân biết cái gì cần hỏi, cái gì không, biết cách khiến cô nói ra cho nhẹ lòng cũng biết vỗ về những phút nghẹn lòng của cô. Có phải bởi anh giống cô cũng đi qua những nỗi đau của một người cha không yêu mình trọn vẹn, cũng đi qua một mối tình trở thù như thử thách nghiệt ngã của định mệnh và cũng như cô... buông tay. Buông tay đầu trái tim quân thất, xót buốt và nhói lên từng hồi.

- Có một lần nào đó đi với Vũ Huy tôi có nghe Hoàng Tùng nói một câu như thế này: “Đến trước hay đến sau, tình đầu hay tình cuối đều chỉ là sự sắp đặt của số mệnh. Cái quan trọng là ở đâu, ở bên cạnh ai ta có thể mỉm cười mà không phải lo âu bất kì điều gì hết!”. Anh thấy không, lúc này chỉ nhìn thấy tôi thôi tìm cậu ấy đã đau thất lại dù cậu ấy không biết tôi là ai! Nếu biết rồi, sẽ thế nào đây?

Hoàng Quân đưa mắt nhìn Dương, mái tóc ngắn những sợi tóc hờ hững theo gió vương trên má, gương mặt cô bỗng thanh tú và dịu êm đến lạ. Điều ấy liệu có đúng với anh không? Có đúng với anh và Dương không? Cảm giác có thể được mỉm cười không âu lo chẳng phải chính là những gì anh đang có khi ở bên cô sao? Không! Không được! Đúng hay sai cũng thế thôi! Thụy Dương không phải Quỳnh Thy, càng không phải mẹ anh hay mẹ Tùng! Cô ấy có cuộc sống của cô ấy, cuộc sống sẽ trả lại công bằng cho những gì cô đã trải qua. Tùng nói đúng: Nếu yêu một người con gái nào đó hãy bảo vệ cô bằng cả tính mạng và cách bảo vệ duy nhất an toàn nhất mà cả Quân và Tùng nên lựa chọn chính là đừng để cô ấy đặt chân vào gia đình anh, đừng để cô ấy trở thành “điểm yếu” của anh. Bởi như thế không chỉ tính thân mà cả tính mạng của cô gái ấy cũng bị “đe dọa” từng ngày.

- Cô sẽ quên Vũ Huy chứ?

Quân thôi nhìn Tùng, anh nắm chặt cát trong tay mình, nhìn những hạt cát theo kẽ tay trào ra. Anh tiếp lời!

- Ý tôi là một ngày nào đấy?

Thụy Dương cười khê.

- Không biết nữa. Ngày mai, năm sau, mười năm sau, cũng có thể khi tôi chết...

Căn nhà của Nhã Thư vốn sẵn u ám nhưng có lẽ nó chưa từng lạnh như lúc này. Bà Ái Lê cùng Nhã Thư im lặng nhìn vị luật sư đi thẳng. Bản di chúc được công bố trước ngày Thư đi chỉ một hôm, ngày mai cô đã không còn ở đây nữa. Làm gì đây? Làm gì đây?

- Mẹ ơi! Chúng ta phải làm sao đây?

Bà Lê không nói, đôi mắt bà đại đi mông lung lắm. Bà không tham tiền. Không chính xác là đã từng còn bây giờ thì không. Bà cần những đứa con gái của bà, cần sự bình yên và cần ngôi nhà đông đầy kỉ niệm này. Chỉ thế thôi! Vậy mà cũng không được nữa sao. Thụy Dương! Con bé sẽ chấp nhận thế nào trước điều này. Nó chẳng phải đã mất quá nhiều rồi sao. Bà Lê lặng người nhớ lại hình ảnh Thụy Dương nhất quyết bám lấy cửa nhà khi ba cô định chuyển đi sau khi mẹ Nhã Thư mất. Bao nhiêu năm qua dù căn nhà này không còn ba, không còn niềm vui, không còn tiếng cười, nó vẫn là nơi ba con người ấy quện chặt vào nhau như số mệnh đã an bài tự bao giờ.

- Bằng mọi giá mẹ sẽ cố giữ lại căn nhà này!

- Con không biết anh ta là ai mà lại đứng tên căn nhà cũng như 10 phần trăm cổ phần của công ty. 10 phần trăm cổ phần công ty mang tên con con sẽ chuyển lại cho mẹ hoặc chị Dương. Ngày mai con đi rồi, không thể làm gì hơn. Con chỉ mong mẹ thay con giữ lại được căn nhà này!

Bà Lê nhìn nắm lấy tay Nhã Thư rồi nhẹ nhàng:

- Nhã Thư à, đó là quà của ba mẹ con là cái con đáng được hưởng, có nó làm phòng thân sẽ tốt hơn cho con. Mẹ cũng không còn sức lực để tham đương việc ở công ty nữa. Bao nhiêu năm qua mẹ cũng tích cóp được một chút mẹ sẽ mua lại căn nhà này! Mẹ không muốn con đi rồi không còn chỗ để về đâu!

- Mẹ!

Nhã Thư òa khóc ôm chầm lấy bà, nước mắt giàn dụa chảy ướt cả cánh tay áo.

- Thôi! Sắp đi xa rồi! Sắp theo chồng rồi, không được khóc nhè nữa. Sau này có nhớ mẹ thì gọi điện cho mẹ ngay, không dùng được dao thì nhờ chồng con, đừng để đứt tay. Mà có sợ ma, muốn nghe kể chuyện ban đêm thì nhớ gọi chồng con dậy, đừng có ngại, lại không ngủ được. Sang bên ấy nắng phải mang ô, lạnh phải mặc thêm áo, đừng thức khuya quá, không có ai nhắc con như ở nhà đâu....

Nước mắt Nhã Thư rơi theo từng cái gập đầu hối hả. Con đường phía trước cô phải đi sẽ không còn mẹ còn Thụy Dương ở bên nữa. Chỉ mới mấy tháng trời mà cuộc sống của cô thay đổi nhiều quá, chóng mặt và không tưởng tượng nổi. Ngày mai, khi máy bay cất cánh rồi cô có khóc cũng không có mẹ ở bên dỗ nữa, có đứt tay cũng không thể kêu toáng lên, có sợ ma cũng phải run rẩy nép vào lưng anh cố ngủ, có nhớ, có thèm cũng không được ôm mẹ

như lúc này nữa. Thụy Dương không về, sẽ không tiễn cô ra sân bay, Hoàng Tùng nói với cô vậy. Nhà Thư không biết như thế có tàn nhẫn quá với chị không nữa nhưng chỉ vậy nỗi đau mới bớt dần thêm, chất chồng thêm. Nhưng thật tâm, cô thêm được ôm chị, cái ôm của một đứa em bao nhiêu năm nay lơ đãng theo chị mà lần được gọi là “em” chỉ đếm được trên những đầu ngón tay của một bàn tay.

Bạn đang đọc truyện *Cướp Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Hoàng Quân lách người qua đám đông đang quay cuồng trong tiếng nhạc xập xình. “The wind” là một quán Bar khá có tiếng ở Hà Nội dù mới hai năm trước trong lần về nước ngắn ngủi Tùng mua lại khi nó sắp phá sản. Việc kinh doanh chủ yếu do Tiến Minh nắm nên Hoàng Quân hầu như không quan tâm nhưng phải nói là càng ngày càng phát triển mạnh. Tiến Minh là một trong những trợ thủ đắc lực nhất của anh trong mọi việc.

- Anh Quân! Để em đi gọi anh Minh! – Một phục vụ nam nhìn thấy Quân luống cuống!

- Không cần! Cứ để cậu ấy làm việc! Cho tôi một ly gì đó nhé!

Nói rồi, tay vẫn bỏ vào bao quần, Quân lững thững đi về phía bàn nhỏ trong góc. Lâu lắm rồi Quân không đến đây, mấy sân casino ở Hải Phòng và việc của Dương chi phối anh quá nhiều.

Quân neho mắt nhìn những người đang hò hét, nhảy nhót trên sàn. Tay bấm trên bàn theo điệu nhạc xập xình. Mắt anh nhắm lại, cảm nhận rồi mở to. Linh tính và kinh nghiệm mách bảo anh một điều gì đó bất thường. Một cô gái với bộ đồ da báo ôm sát cơ thể đang điên cuồng theo tiếng nhạc, tóc hát mạnh ra phía sau, những động tác điên cuồng quá khích. Quân đứng lên, lờ mắt đi về phía cô gái, anh lách qua đám người xung quanh, anh đã hiểu chuyện gì đang xảy ra ở đây. Qua mắt được Hoàng Quân, chưa bao giờ dễ. Khi anh đến gần cũng là lúc cô gái khụy xuống miệng xùi bọt mép, cơ mặt giật giật. Đám đông bắt đầu hò hét, những ánh mắt đại đi, đám đông ùn nhau tạo thành vòng tròn quanh cô gái. Quân đặt tay mũi cô, neho mắt khó chịu, ánh mắt lạnh tanh, gương mặt bừng lên sát khí lạnh lùng. Anh quay sang mấy tên vệ sĩ đang run lẩy bẩy bên cạnh. Giọng anh gần lên:

- Đưa đi viện đi, giải quyết cho êm!

Mấy đứa vệ sĩ nhìn nhau lăm lét, sợ sệt! Vừa lúc đấy đám đông dẫn ra có tiếng Tiến Minh bước nhanh đến, hỏi to:

- Chuyện quái gì ở đây thế? Đứa nào lại gây chuyện?

- Là tao!

Quân không nhìn lên. Giọng anh gần lên từng âm một. Tiến Minh đứng bất động nhìn Quân, nói nhỏ:

- Sao mày đến không gọi cho tao trước!

- Nếu gọi trước có được xem mày giờ trò ở đây thế này không?

Quân đứng phắt dậy, gầm lên. Tiến Minh cúi mặt, lặng thinh không dám nói thêm câu nào. Ai cũng biết khi anh giận, anh trở nên đáng sợ thế nào. Quân quay lại đám vệ sĩ, mắt quắc lên:

- Tao nói bọn mày có nghe rõ không? Đưa nó đi viện!

- Không được. Quân à! Mày nghe tao nói, giờ đi viện công an mò ra rắc rối lắm. Mày để tao tự giải quyết đi! Sẽ ổn thôi! Con nhỏ đó không sao đâu! Chỉ say thuốc thôi.

Tiến Minh đứng thẳng dậy, nhìn Quân, dịu giọng giải thích. Không ngờ Quân lại gầm lên:

- Câm miệng! Tao chưa nói đến mày!

- Nhưng...

- Sao? Mày ngon lắm! Dám qua mặt tao mang thuốc vào đây? Theo tao bao nhiêu năm, mày biết tao xử tội này thế nào rồi đúng không? Mày thừa biết đạo này tao mệt mỏi như thế nào. Mày mà cũng được gọi là bạn sao? Mày cần tiền, ham tiền đến thế à?

- Tao mới chỉ...

- Chắc chắn không phải lần đầu tiên, tất cả khách ở đây đều là khách quen. Nhìn mắt họ cũng không phải lần đầu thử thuốc. Con nhóc kia cũng không phải lần đầu say thuốc. Tao tin nhầm mày rồi!

- Tao...

- Tắt nhạc, đóng cửa và đưa con bé đi viện

Quân cắt ngang lời giải thích của Minh, quay sang hét lên với bọn đàn em.

- Không được!

Tiến Minh khẳng định như đinh đóng cột. Đưa mắt nhìn đám vệ sĩ ra hiệu. Mặt Hoàng Quân đỏ phừng lên. Anh trừng mắt nhìn Tiến Minh rồi quay sang đám vệ sĩ.

- Ở đây, ai là chủ?

Đám vệ sĩ đưa mắt nhìn nhau lăm lét. Quân đập mạnh tay xuống bàn:

- Tao hỏi ở đây ai là chủ?

- Dạ dạ, anh...anh...

Đám vệ sĩ đưa mắt nhìn Quân sợ hãi, rồi đánh mắt sang Tiến Minh e dè. Quân nhìn gương mặt cúi gằm của Tiến Minh rồi nói tiếp:

- Nếu tao muốn, ngày mai hán cũng chỉ về là mấy tên khố rách áo ôm như bọn bay thôi! Khốn nạn!

- Dạ dạ...

Đám vệ sĩ bắt đầu dồn số khách còn lại trong quán ra ngoài. Đương nhiên lượng nhiều đã chạy từ lâu, chả ai dại gì ở lại Bar khi có động, công an đến lại toi cả lũ. Một vài tên cúi xuống đỡ con bé dậy. Hoàng Quân đứng dậy, mặt lạnh lùng:

- Đưa cho mấy tên bác sĩ vài nghìn bít miệng lại. Đóng cửa “The wind” trong 2 ngày đợi lệnh tao.

Nói rồi bước đi, lướt qua Minh bằng cái nhìn hằm hằm, giận điên người. Anh gừ giọng nói với bọn vệ sĩ:

- Nhớ lấy! Đứa nào to gan qua mặt tao! Đừng trách tao tàn nhẫn!

Đám đông tách đôi, Tiến Minh quay người lại, đưa mắt nhìn theo Quân cho đến khi bóng anh đã mất hút. Mấy đêm rồi không ngủ, ngón ngang đủ chuyện, Quân thấy người rã rời và mệt mỏi quá rồi!

....

- Bác sẽ không nhắc lại chuyện này đâu! Chúng ta cần hiểu bây giờ làm thế nào là tốt nhất cho tất cả mọi người?

- Nhưng bác là người hiểu hơn ai hết tình trạng của Huy. Nếu cậu ấy vĩnh viễn không đứng lên được?

- Thì sao? Mọi thứ đều có thể xảy ra trong cuộc sống này chàng trai trẻ ạ!

- Còn Nhã Thư,... Như thế là quá ích kỉ với cô ấy!

- Không! Người mà hiện tại chúng ta đang ích kỉ là Thụy Dương. Nhưng bác đang làm tất cả vì con gái bác. Cái này là Nhã Thư tự chấp nhận, can tâm tình nguyện.

- Bác...

- Tùng này, nếu Nhã Thư biết tất cả sự thật này, cháu nghĩ nó có thay đổi quyết định không?

Tùng nắm cạnh bàn, anh đứng lặng, tim đập mạnh. Tùng biết sự chất vấn với ông Ngọc lúc này hoàn toàn không còn nhiều ý nghĩa. Điều có ý nghĩa duy nhất là Nhã Thư, dù thế nào cũng đã chấp nhận những điều nghiệt ngã nhất ở tương lai dẫu gần dẫu xa. Và ngay cả khi sự thật mơ hồ về mối quan hệ của Thụy Dương và Vũ Huy chưa lộ rõ, quyết định và trái tim Thư cũng đã quá rõ ràng. Vậy Tùng còn gì để níu kéo nữa đây. Chiếc điện thoại đặt úp lại trên bàn, ông Ngọc đã tắt máy từ bao giờ. Tùng ngồi xuống chiếc ghế bành bên cạnh, ánh mắt anh thất thần, mông lung nhìn xuống mặt bàn thủy tinh chiếu ngược lên khuôn mặt mình. Không nghĩ được gì hơn nữa.

11h Tùng đứng dậy đóng cửa, mấy hôm nay anh không hào hứng lắm với việc buôn bán. Chợt có tiếng Bông Xù sửa nhẹ. Tùng ngược lên, Hoàng Quân lững thững đi tới, đứng trước mặt anh, không nói một lời.

...

- Làm một ly nhé! Anh Hai!

Quân ngồi nơi ghế dài đưa mắt nhìn cậu em, gương mặt lạnh lùng không cảm xúc khẽ giãn ra rồi gật đầu.

- Một ly vì chú vẫn luôn gọi anh là anh Hai!

Tùng nhìn Quân cười:

- Thật ra! Em nợ anh nhiều hơn là giận! Việc em bỏ đi đã dồn hết gánh nặng lên vai anh. Nhưng... em không làm khác được.

Tùng rót rượu vào chén cho Quân. Quân ngả người ra ghế, nói nhẹ:

- Bởi vì tôi là anh trai của chú! Nếu chú mà đề trước. Mẹ chú mà là mẹ cả thì tôi cũng vứt hết cho chú mà chạy trốn, cưới vợ, đẻ con, sống đến già rụng răng.

Tùng trầm ngâm rồi đột nhiên hỏi Quân:

- Anh thích Thụy Dương chứ?

Quân không nhúc nhích, mắt vẫn nhắm hờ, hình ảnh Dương với ánh nhìn xa xăm về phía biển vụt qua tâm thức anh.

- Không biết! Cũng không cần biết! Một cô gái đau khổ vì anh Hai chú là quá đủ rồi!

Tùng im lặng, nhìn xoáy vào ly rượu trên bàn. Ánh sáng từ bóng đèn hắt nhẹ khiến chiếc thủy tinh lấp lánh những tia sáng lạc lõng.

- Sao chúng ta cứ quay một vòng lại vướng vào những mối quan hệ đầy ràng buộc như thế này anh nhỉ? Quỳnh Thy rồi Thụy Dương, Nhã Thư... Cuộc sống đôi khi khó hiểu đến mức tàn nhẫn.

- Bởi vì định mệnh cũng đã treo ngời từ khi sinh ra chúng ta là con của hai người đàn bà chung chồng.

Tùng nhìn Quân:

- Và đều không được chồng yêu?

Quân im lặng. Nhưng những lời của Tùng anh nghe rất rõ.

- Ngày trước em hận ba lắm! Em không hiểu được tại sao ba cứ nhất quyết bám lấy một quá khứ không tròn vẹn để làm đau những người ở hiện tại. Nhưng giờ thì...

Quân không mở mắt nhưng môi hình như thoáng một nụ cười nhẹ bằng.

- Giờ thì chú cũng bị tình yêu hành cho tới bến đứng không?

- Em chỉ nhớ rằng mẹ em và mẹ cả đã nín nổi đau và nước mắt như thế nào? Chỉ cần nhớ vậy là em luôn muốn rời xa ba – Giọng Tùng chua xót.

- Những người phụ nữ ở bên cạnh chúng ta vốn chỉ để tin tưởng, để yêu chiều và để...khóc!

Lời cuối của Quân phát ra khi rượu đã kề môi. Chát mem làm anh thấy lòng quặn lại, đắng nghét.

- Ngày mai Nhã Thư bay à?

Câu nói của Quân kéo Tùng về thực tại. Anh đưa tay vơi ly rượu uống ực. Cổ họng như khét cháy.

- Ngày mai! Nhanh thật!

- Cuối cùng thì vì cái gì chứ? Cả chú và Thụy Dương đều buông tay ngay cả khi cô ấy không hề biết Vũ Huy là em trai mình.

- Em làm gì có quyền để mà buông. Nếu Vũ Huy không phải em trai Dương thì liệu bao nhiêu phần trăm Thư sẽ bỏ cuộc. Cô ấy sẽ chỉ có thể trở nên mất kiểm soát hơn thôi. Thư và Dương họ khác nhau nhưng kì thật khi yêu đều giống nhau. Mặc kệ số phận, mặc kệ định mệnh, mặc kệ tất cả, họ nhất định giành lấy, cướp lấy, giữ lấy tình yêu của mình...

- Có lẽ đó là bản năng của phụ nữ...?

Tùng không trả lời câu hỏi của Quân trong anh lúc này hình ảnh Thư ngập tràn. Sẽ là đêm cuối phải không? Đêm cuối cùng anh cho phép được nghĩ về cô như thế. Cô bé tóc dài, dịu dàng lần đầu đến quán anh, cô bé ôm Bông Xù òa khóc, cô bé hôm ở tiệm cắt tóc đòi cắt tóc cho bằng được rồi lại nức nở tựa vào vai anh, cô bé sợ sệt nép sau lưng anh lần đầu gặp Quân và... gương mặt ấy, đôi mắt ấy hôm ở bệnh viện với Huy. Có lẽ Thư đã lựa chọn hoặc định mệnh đã lựa chọn cho cô ấy tình yêu này thật rồi! Gương mặt hạnh phúc và nụ cười của cô lúc ở phòng bệnh với Huy đã nói lên tất cả. Với Tùng có lẽ vậy cũng đủ rồi! Đủ cho những lời sau cùng khép chặt vào tim, mãi mãi. Tùng nhấp một ngụm rượu, ngả người ra sau ghế rồi đột nhiên lên tiếng:

- Anh Hai này, nếu Vũ Huy không phải em ruột Dương thì... anh nghĩ những chuyện này sẽ đi đến đâu?

- Chẳng đến đâu cả? Chẳng phải chú nói Nhã Thư sẽ càng mắt kiểm soát hơn sao. Người chịu thiệt thòi nhất trong chuyện này là Vũ Huy. Yêu mà không hiểu tại sao. Đau mà không hiểu tại sao.

Tùng xoay chén rượu trong tay. Có lẽ cả anh cả ba Huy đều đã bỏ qua cảm giác của Huy thật rồi. Cậu ấy hoàn toàn không được biết những điều lẽ ra cậu ấy có quyền biết. Trí nhớ của Huy lúc này lỗ chỗ những khoảng trống. Mà khoảng trống nào cũng là lý do đẩy cậu ấy ra xa Dương hơn nữa.

Có tiếng chuông điện thoại của Quân đổ dồn. Quân vẫn nhắm nghiền mắt, cho tay vào túi quần, áp điện thoại vào tai:

- Chắc lại chuyện ở mấy Bar thằng Minh đấy mà.

Nhưng rồi nhanh như cắt, anh bật dậy như tôm giãy, mắt mở to, mặt căng lên.

- Cái gì? Em nói cái gì?

Tiếng hét của Quân khiến con bé Phụng ở đầu dây bên kia run lấy bầy:

- Chị Dương biến mất rồi! Em không biết nữa, không thấy chị ấy ở đây nữa

Giọng Quân đã bình tĩnh lại đôi chút.

- Được rồi! Em về nhà bảo bà không cần lo anh về đó ngay!

Bạn đang đọc truyện *Cướp Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Có tiếng chuông điện thoại của Quân đổ dồn. Quân vẫn nhắm nghiền mắt, cho tay vào túi quần, áp điện thoại vào tai:

- Chắc lại chuyện ở mấy Bar thằng Minh đấy mà.

Nhưng rồi nhanh như cắt, anh bật dậy như tôm giãy, mắt mở to, mặt căng lên.

- Cái gì? Em nói cái gì?

Tiếng hét của Quân khiến con bé Phụng ở đầu dây bên kia run lấy bầy:

- Chị Dương biến mất rồi! Em không biết nữa, không thấy chị ấy ở đây nữa

Giọng Quân đã bình tĩnh lại đôi chút.

- Được rồi! Em về nhà bảo bà không cần lo anh về đó ngay!

Quân chộp chiếc chìa khóa xe trên bàn, đứng bật dậy. Tùng đứng trước mặt Quân từ bao giờ. Quân quắc mắt nhìn cậu em trai:

- Gì vậy? Thụy Dương biến mất rồi!

- Em biết! Em cũng hiểu tâm trạng anh lúc này! Nhưng mà anh say rồi! Làm sao lái xe về tận đó được.

- Tránh ra! Uống có tí xú say gì mà say! Không thể để cô ấy một mình được!- Quân gắt! Cảm giác Dương đang ở đâu đó đang cần anh khiến tim anh cồn cào.

- Anh quên Thụy Dương là một cô gái luôn biết mình đang làm gì! Cô ấy sẽ không xảy ra chuyện gì đâu!

- Thôi đi! Đừng lái nhái nữa! Không xảy ra chuyện gì vẫn phải tìm! Tìm không được vẫn phải tìm! Cô ấy mạnh mẽ đủ rồi!

Quân gạt phắt tay Tùng bước nhanh ra cửa. Đầu óc anh lúc này chỉ còn bóng dáng của cô thôi, bất an và trống vắng đến tận cùng.

- Anh Hai! 9h mai họ bay rồi! Anh nghĩ Thụy Dương sẽ không đến ư?

Quân đóng sầm cửa lại sau câu nói của Tùng. Dù thế nào anh vẫn phải đi tìm Dương, dù cô ấy có trốn ở đâu đi chăng nữa. Quân sẽ nhất định không cho phép Dương bước đi một mình, không có anh. Nhất định phải tìm ra, nhất định phải ở bên, nhất định phải bảo vệ. Lúc này Quân chỉ nghĩ được có vậy.

Chiếc xe lao đi hun hút trong đêm. Bóng đèn đường đã tắt ngủm từ bao giờ. Tình yêu sao nhiều mệt mỏi, nhiều thử thách nhiều khó khăn nỗi đau và nước mắt đến vậy! Rồi đây họ sẽ đi về đâu. Những người ngoài cuộc không biết, chính những người trong cuộc cũng không biết.

Nhã Thư ngồi lặng bên chiếc ghế chờ, tay cô nắm chặt tay Huy. Mắt vẫn không thôi kiếm tìm trong dòng người đang tấp nập vào ra. Bà Lê ngồi cạnh ông Ngọc, cũng im lặng. Sự im lặng nhấn chìm khoảng không của bốn người bọn họ ngay chốn đông người. Cuối cùng thì hội Bỏ đời cũng đến. Tùng đi sau cùng, Nhã Thư đứng bật dậy như phản xạ tự nhiên. Tùng lướt qua Thư, anh chào ông Ngọc, bà Lê. Ánh mắt anh nhìn sâu vào đôi mắt ông Ngọc, dò hỏi. Người đàn ông đã đi qua bao thăng trầm của cuộc đời ấy đáp lại cái nhìn của Tùng bằng ánh nhìn thẳng đầy tự tin. Tùng cúi xuống sát Huy, tay nắm chặt lấy tay thẳng bạn. Vũ Huy cười, cụ cười vẫn tỏa sáng như trước đây, vẫn tin tưởng hết lòng dành cho anh. Tùng nhìn Huy, cười buồn:

- Xin lỗi mày, sau này nhất định tao sẽ chuộc tội với mày.
- Chết tiệt! Tao có đi lần đầu đâu mà mày làm như đàn bà thế hả?

Tùng mím môi, tay siết chặt tay Huy:

- Nhã Thư giao lại cho mày, nhất định phải làm cô ấy hạnh phúc!
- Ô! Vợ tao lại không hạnh phúc à! Muốn ăn bạt tai không thẳng lăm cằm này!
- Không! Hứa với tao sau này dù có chuyện gì cũng nhất định ở bên chăm sóc, yêu thương cô ấy, Vợ mày! Được không?
- Rồi rồi! Như đức cha bắt tuyền thệ cưới vợ ấy!

Nhã Thư vẫn đứng yên này giờ. Nước mắt cô trào ra không kiểm soát nổi. Con đường tiếp theo của cô sẽ đi về đâu. Ngày mai, ngày kia hay lát nữa thôi, Huy cũng có thể nhớ ra tất cả. Cô đưa mắt nhìn Tùng, họ nhìn nhau nơi lưng chừng của nỗi chia ly. Anh nắm lấy tay cô kéo đi.

- Cho tao mượn vợ mày 2 phút.

Vũ Huy cười đáp:

- Ồ, 2 phút thôi! Không tao giết mày đấy.

Lối hành lang ít người qua lại. Thư vẫn nhìn Tùng bằng ánh mắt đầm nước mắt.

- Cảm ơn anh đã đến! Em đã sợ anh sẽ không đến. Sau này, mẹ em, anh giúp em chăm sóc nhé! Khi nào đó có thể, giúp em đưa mẹ về vườn hoa. Ở đó chắc sẽ tốt hơn cho sức khỏe của mẹ.

- Ủ! Anh biết rồi!

Tùng bồng ôm Thư vào lòng. Môi anh chạm nhẹ vào tóc cô. Gió lại nhẹ đưa như phút Thư ngồi sau xe anh dịu dàng hát vài ba câu băng quơ ngày ấy. Thư khẽ đẩy ra nhưng rồi cũng ngoan ngoãn đứng im. Biết đâu đây là lần cuối họ gặp nhau.

- Thư à! Những điều anh nói sau đây có thể rất đau nhưng em có quyền biết và phải biết!

Thư đẩy Tùng ra.

- Nếu để giữ em lại, buông tay Huy ra thì không cần đâu! Em không muốn nghe.

Tùng kéo tay Thư lại, gương mặt anh quặn lên nỗi đau:

- Em có biết 80% là Vũ Huy sẽ không thể đứng lên không?
- Em biết! Em vừa biết tối hôm qua!

Thư nhìn Tùng, câu trả lời của cô chắc chắn như chẳng gì lay chuyển được. Tùng cũng nhìn Thư chằm chằm, mắt ươn ướt. Anh bước đến bên cô, gần hơn như không muốn nhiều người nghe thấy.

- Nếu Dương và Vũ Huy không phải chị em thì sao? Thật sự vậy thì sao? Nếu Vũ Huy chỉ là con nuôi bác Ngọc thì sao?
- Không! Không thể như thế được.

Thư gầy mạnh khỏi tay Tùng, quay mặt đi.

- Đó là sự thật!

Câu nói của Tùng cửa vào tim Thư, nghẹn lại không nuốt nổi, dù chỉ là nước bọt.

- Em xin lỗi. ...

Nước mắt cô túa ra. Lúc này Thư không nghĩ được gì nữa. Cảm giác này trống rỗng lắm. Những hình ảnh Thụy Dương vật vã trong đêm thoát qua không rõ ràng. Nhưng đủ để dày vò cô. Nhấ Thư bước tiếp những bước rệu rạo về phía Huy. Anh quay lại nhìn cô, cười nheo mắt tình nghịch. Thư cũng rạn ra một điệu cười gượng gạo. Vũ Huy khẽ xị mặt, lờm yêu rồi cười xòa. Thư đi lại phía Huy, ngồi xuống dưới xe lăn của anh, bỗng ôm chầm lấy anh. Vũ Huy ôm lấy Thư, xoa nhẹ tóc cô rồi dịu dàng trên:

- Thôi! Để về nhà vợ ơi!

Làm cho bọn Bó đời cười xòa lên.

Ông Ngọc nhìn Vũ Huy rồi quay đi như muốn quên hết tất cả. Sự thật ư? Giá như chỉ có hạnh phúc ở hiện tại này là sự thật mà thôi. Ông đứng dậy:

- Thôi, đến giờ rồi vào thôi, với cái xe lăn này cũng hơi loằng ngoằng đó!

Huy đảo mắt nhìn quanh sân bay, hồi lâu rồi nhìn Thư cười nhẹ. Cô đẩy anh từ phía sau, dịu dàng cười nhẹ che đi bọn bề những vết cắt rỉ máu trong tim. Huy đưa tay vẫy vẫy chào hai thằng bạn Bó Đời quý hóa. Ánh mắt anh ngưng lại nơi cửa phòng chờ. Một chút gì thân quen vừa lướt qua, lại có đủ sức hút kéo anh lại. Huy không biết nữa nhưng cảm giác quen thuộc lại rất thật. Anh nhắm mắt. Hình như bóng dáng này anh đã từng không ít lần trông thấy! Chỉ là không thể nhớ ra! Không thể nào nhớ ra nổi. Cái dáng đứng chênh vênh nhiều nỗi niềm ấy. Đúng rồi! Là Bệnh viện! Rất nhiều đêm chấp chôn mê sáng tỉnh dậy, anh lại mơ hồ nhìn thấy bóng dáng 1 cô gái như thế sau lớp cửa kính, đang nhìn anh. Ánh mắt rười rượi, hoang hoải và buồn vô hạn. Nhưng mỗi lần như thế chỉ vài phút sau khi anh mở mắt ra, cô gái lại biến mất. Vũ Huy nghĩ cô đã tựa vào tường bên trái nhưng chân anh không đủ sức để chạy đến hỏi chuyện. Một cái gì đấy thôi thúc Vũ Huy mở mắt:

- Đợi đã!

Bạn đang đọc truyện *Cướp Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56

- Đợi đã!

- Dạ!

Nhấ Thư hoảng hốt nhìn Huy. Thư cũng đang chìm vào những dòng suy tư miên man nên câu nói hơi to của anh khiến cô khẽ giật mình.

- Sao ạ! Nhưng sắp đến giờ rồi anh!

- Ủ! Anh biết rồi! Đợi anh một lát.

Nói rồi Huy quay bánh xe, ngược về phía cổng, nhanh và vội. Dòng người lướt qua hồi hải khiến Huy không nhìn rõ cô gái nữa. Có một động lực mơ hồ lắm như thúc đẩy Vũ Huy. Nhanh nhanh nữa lên! Dù chính bản thân anh cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cảm giác này khiến Huy thấy bức bách và khó chịu quá! Cứ như rằng có những điều khủng khiếp lẽ ra phải được lấp đầy những mảng thủng trong kí ức của anh. Huy có cảm giác có rất nhiều điều đang bị che lấp đi nhưng không tài nào nhớ lại được. Thực tại lại quá hoàn mỹ, hoàn toàn khiến anh mộng mị. Lẽ nào là tâm trí anh có chút xao trộn mạnh từ lần va chạm.

Vũ Huy buông đôi tay mỗi nhừ nơi cổng vào phòng đợi. Bóng dáng cô gái kia không còn ở đó nữa. Anh đảo mắt nhìn quanh. Chiếc xe lăn quay quay vài vòng nơi dòng người vào ra. Nhấ Thư ào đến:

- Huy! Anh sao vậy? Có chuyện gì thế?

Vũ Huy ôm đầu, mọi thứ quay cuồng, muốn nổ tung nhưng không bút ra được. Tim anh lại quặn đau. Hình ảnh cô gái với dáng đứng chênh vênh làm anh một mối, đau đớn tức tưởi đến vậy. Nhấ Thư nắm chặt lấy tay Huy, chiếc nhẫn trên ngón áp út lấp lánh sáng kéo Huy về thực tại. Đôi tay Thư vẫn xiết chặt. Cô không hỏi anh thêm gì nữa. Cô dịu dàng chỉnh lại quần áo cho anh, rồi mỉm cười nhẹ bằng:

- Thôi nào, vào thôi anh, mọi người đang đợi mình đấy.

Chiếc xe lăn quay đi, Nhấ Thư đưa mắt nhìn sang trái, nơi góc khuất, chiếc áo khoác màu xanh thập thò sau cánh cửa phụ... Rất nhanh, một giọt nước mắt khẽ rơi... Đắng chát. Cô mỉm môi đầy mạnh xe lăn cho Huy. Cả hai mắt hút trong đám đông, cũng mắt hút khỏi cuộc đời Thụy Dương.

Trái tim Dương quặn thắt. Cô muốn gào lên, muốn chạy đến, muốn ôm chầm lấy anh. Muốn nói với tất cả mọi người, với người cô yêu rằng: “Cô mới là người anh yêu. Thụy Dương mới là bạn gái anh!”

Nhưng không được, không được nữa rồi! Thụy Dương không làm được. Cô ngồi bệt xuống đất. Khóc thành những tiếng rí rí không thoát ra được. Cô

cứ đập mạnh tay vào chân mà khóc. Đôi chân này đã không nghe lời cô nữa rồi, nó không đứng lên được, không chạy đến bên anh được. Chưa bao giờ Dương thấy mình bất lực như lúc này. Mọi sức lực trong cô đã tan biến tự bao giờ. Mọi thứ như cùng lúc chống lại cô, cùng lúc biến mất khỏi tay anh. Thụy Dương không cần, không cần gì hết, chỉ cần Vũ Huy ở lại bên cô như trước đây, đừng rời xa chỉ trong khoảnh khắc.

- Huy à!

Tim cô gào lên. Biết rằng anh chẳng thể nghe thấy, biết rằng anh chẳng thể hiểu được. Huy à! Anh có biết, lúc này trái tim em không còn động lực để đập nữa không? Tim Dương cứ gào lên từng đợt, nước nỏ, ngen thất, nhói đau. Cô lê lét trên sàn nhà lạnh toát, rùng mình bởi những cơn gió lướt qua. Cô đã không chống cự được nữa rồi. Nước mắt ướt đầm. Cô không còn gì nữa rồi! Mất tất cả rồi! Chẳng còn ai bên cô lúc này, chẳng còn ai cạnh cô lúc này nữa rồi.

Hoàng Quân ngồi trong xe trước cổng. Nơi một góc khuất anh biết có cô gái anh hết lòng muốn ở bên muốn quan tâm. Từng nói đúng, anh cũng đoán đúng. Cả đêm qua phi về Cát Bà, sông hồng để làm gì. Lẽ ra anh phải hiểu rằng: “Với Thụy Dương, nơi nào có Vũ Huy sẽ có trái tim cô, sẽ là nơi cô muốn đến nhất, chắc chắn vậy”. Có tiếng đập nhẹ vào cửa kính bên kia, Quân quay sang.

- Anh vào đó đi! Cô ấy cần anh!

Ánh mắt của Tùng nhìn về phía Dương, cũng mông lung, hoang hoải lắm. Bởi vì hơn ai hết lúc này Tùng hiểu nỗi đau mà Dương đang trải qua.

Quân nhìn Tùng rồi mở cửa xe bước ra, anh bước chậm chậm về phía Dương. Không vội vã. Tay anh vẫn bỏ vào túi quần, lặng đứng nhìn cô gái nhỏ lẻ mình trong nỗi đau quá dày. Sự kiên nhẫn kéo dài cho đến khi Dương ngẩng mặt lên, hít một hơi dài, bất giác bắt gặp ánh nhìn buồn đến tái lòng của Quân. Anh nói nhỏ, dịu dàng nhưng dò xét:

- Đau xong chưa? Thờ được chưa?

Dương không trả lời, cô nhìn anh lại khóc, nước mắt cứ tự chảy ra không thể ngăn lại. Hoàng Quân chậm chậm đi về phía cô, vuốt nhẹ những sợi tóc dính bết vào má, mặt mũi nước mắt. Rồi luồn tay bế thốc cô dậy. Thụy Dương nép mình vào ngực anh, nước mắt vẫn rơi đều đều. Nhưng hình như sự tử thân đã vơi đi ít nhiều.

Thụy Dương lại được đặt ngay ngắn trên xe Quân, bản nhạc không lời river flows in you lại nhẹ nhẹ nhả từng nốt. Quân kéo chiếc áo khoác của anh lên sát cổ Dương, Dương vẫn nhắm nghiền mắt. Anh buông tay cô, định quay sang ghế lái. Bỗng thấy bàn tay mình bị giữ lại bằng một lực yếu ớt, những ngón tay bám víu nắm chặt:

- Ngày mai tôi tỉnh dậy, anh không biến mất chứ?

Quân quay lại nhìn cô cười nhẹ.

- Cô mà không nín đi là tôi đi đấy! Ngủ đi! Tôi còn chưa biết cô đi đâu đây!

Thụy Dương mở mắt ra, nhìn anh đầy cầu cứu, ánh mắt vẫn ngân ngấn nước:

- Đi đâu cũng được, miễn là ở bên tôi, lâu một chút!

Quân gỡ tay Dương ra, buồn buồn nói:

- Ủ!... Lâu một chút!

Bạn đang đọc truyện *Cướp Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Dương đẩy cửa bước vào nhà khi trời đã chập tối. Một giấc ngủ vui ở khách sạn làm cô thấy lòng nhẹ nhàng hơn chút ít. Lúc tỉnh dậy đã chẳng thấy Hoàng Quân đâu, cô đành đón taxi về. Mẹ cô đang cắm lại mấy bông hoa ly vào lọ. Lâu lắm rồi mới thấy mẹ cô cắm hoa, căn nhà hình như vẫn vậy, chỉ có điều bớt u ám hơn ít nhiều. Dương bỏ tay vào bao quần, lưng thưng đi lại phía cầu thang.

- Hôm nay mẹ không đi làm à?

Bà Lê quay lại nhìn Dương, cười rất tươi, hình như lâu lắm rồi mới thấy mẹ cô cười với cô thì phải.

- Con về rồi à? Ngồi xuống ghế mẹ nói chuyện một chút.

Dương nhún vai rồi đi về phía chiếc ghế sofa, cô ngồi co dúm chứ không mệt mỏi như mọi khi. Bà Lê nhìn cô rồi nói nhẹ:

- Thời gian qua giữa mẹ con mình có những điều... không thể nói quên là quên được. Mẹ cũng không thể lấy lý do mất kiểm soát khi nóng giận để mà nói mãi. Giờ qua rồi, mẹ hi vọng mẹ con mình có thể quên hết đi và bắt đầu lại một cuộc sống mới. Cái gì phải trả giá cũng đã trả giá, Nhà Thờ cũng đã đi rồi!

- Ok. Mẹ muốn làm sao cũng được. Con không sao đâu.

Bà Lê đưa tay nắm lấy tay Dương, đôi mắt mệt mỏi nhìn cô:

- Sắp tới mẹ sẽ chỉ đứng tên đại diện cho Thờ ở công ty thôi. Theo di chúc 10% cổ phần đã chuyển cho Thờ, con có 3 % còn 10 % còn lại thuộc về một người khác. Mẹ cũng không muốn đi làm nữa. Mẹ hi vọng con cố gắng học tập để đến công ty giúp mẹ!

- Vâng! Mẹ tính sao cũng được. Con nghe!

Giọng Dương đã dịu đi ít nhiều. Cô phục tùng vô điều kiện, thật tâm cô cũng muốn bắt đầu lại. Bắt đầu một cuộc sống mới bình dị và yên ổn như khát khao bao lâu nay của cô.

- Còn ngôi nhà này...

Bà Lê nhìn quanh rồi trầm ngâm lại. Thụy Dương nhìn bà Lê, hỏi lại:

- Ngôi nhà này làm sao cơ?

- Hiện tại nó đứng tên người khác. Trước đây nó là quà của chị gái mẹ Thờ tặng nên sau này bà ấy sang tên tặng nó cho con trai chị gái mình. Vì thế ba mới luôn muốn mình chuyển ra ngoài.

Dương đứng phắt dậy nhìn mẹ.

- Con không đồng ý! Mẹ muốn làm gì cũng được! Nhưng ngôi nhà này là nhà con! Con không đi đâu hết!

- Được rồi được rồi! Mẹ cũng không rời xa nó được đâu.

Lúc này Thụy Dương mới bình tĩnh ngồi xuống ghế. Cô cầm cốc nước uống một hơi.

- Mẹ định sẽ tìm cách gặp cậu kia để thương thuyết mua lại căn nhà. Nếu họ đặt giá cao quá, ba con còn 1 căn nhà ở ngoại ô cũng sẽ bán đi. Nhà Thờ cũng cần nhà để trở về. Nó cũng để lại một ít tiền tiết kiệm.

- Tiền ba mẹ cho lâu nay con cũng không dùng đến. Mẹ cảm thấy lo công chuyện. Cần giúp gì cứ bảo con. Con không biết làm gì nhưng cãi nhau với đánh lộn con nhanh lắm.

Bà Lê cười nhìn Dương, Thụy Dương cũng khẽ cười rồi đứng đĩnh đứng dậy đi lên phòng.

- Thụy Dương, ngày mai con rảnh không đến chỗ này cùng mẹ!

- Đâu mẹ? Mà thôi... đâu cũng được mai con đi cùng! Con về phòng đây!

- Ừ!

Thụy Dương ngồi trên chiếc ghế xoay sát giường. Cô nhớ nụ cười của mẹ ban nãy. Bao nhiêu năm rồi bà mới cười với cô. Bao nhiêu năm rồi bà mới rộng lòng gọi cô là con. Bao nhiêu năm rồi bà mới để ý đến suy nghĩ đến cảm giác của cô. Dẫu biết những lỗi lầm quá khứ là chẳng thể quên nhưng phút này Dương thấy lòng tĩnh lặng lắm. Cảm giác đau thắt ruột ban sáng không còn nữa. Nhìn mẹ cười, nhìn mẹ nhẹ nhàng chấp nhận tất cả Dương thấy khâm phục. Hay bởi người đàn bà ấy đã từng đi qua quá nhiều nỗi đau quá nhiều nghiệt ngã của định mệnh để hôm nay tha thứ cho được phần nào lỗi lầm của bản thân. Rồi sẽ có một ngày cô quên hết, quên hết những gì đã xảy ra để bắt đầu lại, bắt đầu lại thật thanh thản. Dương với tay bật bản nhạc nhẹ nhàng, giọng hát "Just give me a reason" mềm mại rót vào tai cô. Trong khoảng khắc ấy, hình ảnh Hoàng Quân xoẹt qua, hình ảnh anh trên bãi biển đang cùng bọn trẻ chơi đùa. Và Dương chìm vào giấc ngủ, giấc ngủ đến nhanh, mềm và không mộng mị.

Bãi biển dịu dàng mang sóng chạm nhẹ vào cát mềm. Hoàng hôn lan tỏa màu vàng nhẹ làm mặt nước trở nên lấp lánh. Dương đứng trên bãi cát nhìn chiếc thuyền từ khơi xa cập bến. Phía cạnh cô có những người đàn bà làng chài đang phe phẩy chiếc nón lá, nói ba câu chuyện phiếm trong lúc đợi chồng. Dương quay sang cười với họ, họ nhìn cô trìu mến, thân thương lắm. Thuyền vừa cập bến, mọi người bủa lại mấy người đàn ông vạm vỡ. Biển xôn xao tiếng nói cười hân hoan lắm. Dương luống cuống giữa đám người, cô tìm một ai đó, tìm hoài tìm hoài không thấy. Cô cuống quýt: Anh! Anh! Anh à!

- Thụy Dương! Thụy Dương...

Tiếng gọi khẽ làm Dương giật mình, cô quay lại, cười rạng rỡ với anh. Cô nhìn anh. Mặt trời vàng vọt làm tươi tắn thêm nụ cười của anh, bộ quần áo ngư dân khiến anh lạ lẫm quá. Dương chạy về phía anh, chạy nhanh và nhanh lắm.

- Anh...

Và cô đã đứng ngay trước mặt anh, “Anh của cô”, cô bẽn lèn nhìn anh:

- Được nhiều cá quá! À, anh... Anh có nhớ đất liền không?

- Đừng hỏi những điều đã biết, nhớ chứ... sao không?

Và họ nắm tay nhau chạy trên bãi biển rộng. Biển ngân nga hát vang những nhịp đập của hạnh phúc xôn xang...

Dương giật mình tỉnh dậy vì tiếng điện thoại réo bên tai. Hóa ra tất cả chỉ là mơ, nhưng cảm giác ngọt lịm trong giấc mơ ấy Dương lại cảm nhận rất rõ. Chàng trai ấy cô không nhìn rõ mặt, hay tuyệt nhiên không nhớ được khuôn mặt anh. Là Vũ Huy chăng? Không cảm giác ấy không phải cảm giác ở bên Huy. Dương biết! Biết rất rõ, nhưng trái tim cô yêu anh, vẫn yêu và rất yêu anh. Dẫu đây đau đớn, tức tưởi và nghẹn ngào. Cô nhìn đồng hồ 2 h sáng, Hoàng Quân gọi cho cô có việc gì lúc này nhỉ?

- Alo! Bây giờ rồi mà còn chưa ngủ hả?

- Rồi!

- Ngủ rồi sao vẫn nghe điện thoại hả?

- Thế ai mượn anh gọi cho tôi đêm hôm làm gì? Điên thật!

- Ờ thì tôi gọi xem cô ngủ chưa?

- Ngủ rồi! Bị anh gọi dậy!

- Ồ! Xong rồi! Gọi dậy để chúc ngủ ngon ấy mà! Ngủ tiếp đi nhá!

- Này... này!

Nhưng Hoàng Quân đã tắt máy. Thụy Dương cười cười nhìn chiếc điện thoại. Cô không biết bên ngoài kia Quân là ai, sát thủ, ‘chó săn’ hay đại ca gì gì nhưng bên cô lúc nào Hoàng Quân cũng vậy, dịu êm như một ngọn sóng vờn nhẹ nơi mặt cát, thậm chí dờ hoi như một đứa trẻ con. Cảm giác nhẹ nhàng, dịu dàng cứ nhẹ nhàng len lỏi vào tim Dương để những vết xước xát đau đớn cũng phần nào vơi đi ít nhiều. Trong vòng tay anh, trên xe anh Dương thấy được bao bọc, được an toàn, giấc ngủ vui cũng trở nên dễ chịu hơn. Vì cô biết và tin anh sẽ bảo vệ cô, sẽ ở bên cô và có đủ khả năng bảo vệ cô. Chỉ có điều tình yêu thì không, tình yêu đã chết trong tim Dương rồi. Huy đi mang theo tình yêu đầy uẩn khúc của cô, biết bao giờ những vết thương mới chịu lành đây? Dương không biết! Quân cũng không biết! Chỉ biết rằng những cảm giác ở hiện tại mới đáng để trân trọng biết bao.

Bóng chiều lãng vãng phía sau, một ngày dài ăn chay niệm phật có lẽ chẳng hợp với Dương nhưng cô hạnh phúc vì sự an nhiên lạ lẫm trên gương mặt mẹ. Những lỗi lầm, ám ảnh của quá khứ hình như phút này được xoa dịu. Mẹ cô ngồi đó, giản dị đến đơn sơ trong chiếc áo nhà tu, mắt nhắm hờ. Dương cũng lơ mơ nhắm mắt. Danh vọng và tiền tài, tranh đấu và giành giật cuối cùng cũng để làm gì khi tâm can đầy những nỗi đau, những giằng xé, những ám ảnh không buông. Vốn dĩ trên đời những thứ thuộc về mình, nó có quay một vòng tròn cũng trở về điểm xuất phát bên mình, những thứ không là của mình có dùng cả tính mạng đánh đổi cuối cùng cái ta nhận được có lẽ cũng chỉ là nước mắt chỉ là nỗi đau mà thôi. Dương bước chậm chậm theo sau bà Ái Lê. Ngôi chùa nhỏ nằm ẩn mình phía sau ngọn núi. Đường xuống núi là những bậc thang nhỏ và dốc.

- Mẹ để đó, con công cho!

Bà Lê quay lại nhìn cô, một chút bất ngờ. Đôi mắt bà ngân ngấn nước.

- Thôi! Mẹ đi được! Con cũng mệt rồi!

Nhưng Thụy Dương đã đứng trước mặt bà tự bao giờ. Bà Lê ôm lấy cổ cô. Từng bước chân Dương bước nhẹ. Cô thấy lòng mình bình dị quá!

- Mẹ à! Trước đây con vẫn ước mơ sau này lớn lên sẽ đi làm nuôi mẹ, khi mẹ già con sẽ đỡ, khi mẹ không đi được con sẽ công. Nhất định sẽ công. Nhưng bao nhiêu năm nay con lại không làm được. Không làm được chút gì cho mẹ cả.

Bà Lê khóc. Từng giọt nước mắt nặn rơi xuống cổ Dương. Nước mắt của mẹ chạm khê vào da thịt cô. Dương thấy ấm đến vậy.

- Mẹ xin lỗi. Mẹ xin lỗi...

- Không! Mẹ không có lỗi! Người ta sinh ra không thể chọn cha mẹ cho mình nhưng có quyền chọn cách yêu thương họ hết lòng. Dù có thế nào đi nữa. Bao nhiêu năm nay con thêm được yêu thương mẹ, con thêm được ở bên mẹ khi ba mất, thêm được nấu cháo cho mẹ khi mẹ ốm. Nhưng con không làm được... Không làm được chút nào cả!

Thụy Dương khóc. Nước mắt cô giàn dụa cả má, giọt đều xuống cánh tay ôm trước cổ của bà Lê. Trong lòng người mẹ ấy lúc này xáo trộn nhiều lắm. Hóa ra tình thân đáng quý hơn nghìn lần những của cải, danh vọng bên ngoài. Điều này cả cuộc đời bà đã phải trả giá để nhận ra.

Tay bà ôm sát lấy cô. Khoảng cách giữa họ hình như không còn nữa. Những giọt nước mắt mặn chát vẫn khê rơi. Bà Lê chạm nhẹ đầu mình lên mái tóc ngắn của Dương.

- Từ mai con gái mẹ nuôi tóc dài nhé! Ngày bé con vẫn thích mẹ chải đầu cho mà! Sau này mẹ nhất định sẽ chải tóc cho con gái mẹ!

Thụy Dương khóc nức nhe! Cô im lặng gật đầu. Từng bước chân cô vẫn đều, nước mắt vẫn rơi nhưng trái tim cô hình như được ủ ấm, trở nên dịu êm đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cướp Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Thụy Dương khệ nệ xách túi đồ lên nhà. Lần đầu tiên cô thêm được bước vào căn nhà này đến vậy. Bà Lê theo sau cô, giọng nói trĩu nặng.

- Mẹ tính ngày mai cho người đến dọn lại sân vườn, cây cối um tùm quá rồi!

- Vâng! Cũng được mẹ! Nhà cũng phải tân trang lại cho mới mẻ giống chủ nó chứ!

Bà Lê nhìn cô âu yếm rồi đi xuống bếp.

- Con lên phòng đây!

- Ủ ẵm rồi xuống ăn cơm nha!

- Mẹ cũng nấu cơm sao? Có ăn được không đó?

- Mẹ sẽ thử trước! yên tâm...

Dương cười xòa. Chợt có tiếng chuông cửa, Bà Lê nhăn mặt:

- Chắc nhân viên thu tiền điện nước. Để mẹ ra mở cửa.

Dương mặc kệ, chân cô bước chậm lên từng bậc cầu thang. Tai cô văng vẳng.

- Chúng tôi cho bà ba ngày dọn đi khỏi chỗ này ngay lập tức?

Giọng bà Lê vẫn còn đầy tự tin của một vị giám đốc.

- Trong các cậu ai là chủ? Chúng tôi cũng định gặp các cậu để bàn bạc mua lại căn nhà!

- Mua lại! Xin lỗi bà! Chúng tôi không có ý định bán nó

- Chúng tôi sẽ trả gấp đôi giá thị trường! Chỉ cần các cậu đừng gây khó dễ.

- Xin lỗi, chúng tôi không rảnh để nói chuyện phiếm với bà. Ba ngày nữa chúng tôi sẽ phá hủy ngôi nhà.

Giọng cậu ta bình thản nhưng không biết rằng cả quả bom tấn đang dội vào tâm thức những người đàn bà kia. Họ bình thản như vẫn thường như vậy khi cướp đi hạnh phúc hay giành lấy một thứ gì thiêng liêng lắm của người khác.

- Cái gì? Phá hủy?

Cả hai đồng loạt kêu lên thất thanh. Thụy Dương quay ngoắt lại nhìn ba người đàn ông đang đứng nơi ngưỡng cửa nhà mình. Chân cô mất lực hoàn toàn. Bậc thang thứ hai thôi mà Dương trật chân đến suýt ngã. Mắt cô mờ đi, da mặt căng ra, đỏ ửng. Dương thấy tim mình shock mạnh. Tia nhìn hun hút của cô xoáy hẳn vào chàng trai đứng giữa, tay bỏ vào túi quần vẫn im lặng nãy giờ. Chàng trai ấy không phải ai khác chính là Hoàng Quân. Anh ngẩng mặt lên cùng lúc bắt gặp cái nhìn của cô, rợn mình nhận ra những bi kịch đang chồng chất bi kịch. Tay anh buông lơi khỏi bao quần, răng cắn nhẹ vào môi, đưa đôi mắt căng như châu nhìn Dương. Cả hai cùng lặng nhìn nhau bằng tất cả bất ngờ, tất cả hồ nghi, bằng tất cả xót xa và bi phẫn cho sự trở trêu của định mệnh. Có năm mơ, Quân cũng không ngờ cô lại gặp anh trong tình huống này, có năm mơ anh cũng không ngờ Thụy Dương lại là con gái người đàn bà lăng loai đã cướp chồng khiến cô anh phải tự vẫn. Định mệnh nghiệt ngã với anh một phần thì xót buốt với Dương mười phần.

Bà Lê ngơ ngác hết nhìn Dương lại nhìn Quân không hiểu. Bà vội nói:

- Cậu vào nhà đi! Chúng ta sẽ bàn về việc nhượng lại căn nhà. Tôi sẽ cố gắng trả mức cao nhất. Căn nhà này không thể phá hủy được

Quân không trả lời, anh vẫn nhìn Dương, nhìn sâu vào đôi mắt đang sung mọng lên vì khóc kia, nhìn vào người con gái mới chỉ sáng nay vẫn nép vào

vòng tay anh, bắt anh hứa sẽ ở bên cô “Lâu một chút” kia.

- Tôi vào nhà được không?

Chân Quân bước từng bước mệt mỏi về phía Thụy Dương. Một phút. Hai phút. ...Hoàng Quân đã đứng trước mặt Dương, anh đưa đôi mắt loáng buồn lên nhìn cô. Chính anh cũng không biết, ngày mai rồi ngày mai nữa, mối quan hệ của anh và cô sẽ đi về đâu nữa. Giọng Quân không âm sắc, không nhanh không chậm, hời hợt như cố để nặn ra từng chữ.

- Cô đã về nhà rồi ư? Sao không nói cho tôi biết!

Dương cũng nhìn anh, xoáy sâu. Cô nắm lấy áo anh mà kéo rồi cứ thế gào lên

- Tại sao lại là anh? Tại sao lại là anh? Anh đang làm gì trong nhà của tôi! Anh đang làm gì trong nhà của tôi hả?

Mấy tên vệ sĩ thấy vậy hét lên:

- Đây là nhà anh Quân, có giấy tờ đang hoàng. Cô đang làm gì ở đây thì đúng hơn đây?

Quân không ngoảnh lại. Anh gầm lên:

- Câm miệng!

- Anh Quân... Anh...

Hai tên vệ sĩ nhìn nhau bất lực khi thấy vẻ khó hiểu của Hoàng Quân. Giọng Quân buồn nhẹ nhưng chắc chắn như mệnh lệnh

- Ra ngoài và đóng cửa lại.

- Anh...

- Cút ra ngoài!

Quân hét lên, hai tên đi cùng vội vàng chuồn thẳng. Chúng quá biết khi anh tức giận sẽ thế nào!

Dương nhìn theo bóng hai tên vệ sĩ bước ra khỏi cửa. Cô thần thờ bám vào cầu thang hồi hộp, băng quơ:

- Anh cũng cướp lấy ngôi nhà này bằng cách hung bạo như vậy đúng không?

Hoàng Quân lắc đầu:

- Cô từng nói có những sự thật ở quá khứ chúng ta không thể thay đổi được. Sự thật này tôi cũng không thay đổi được.

Thụy Dương cười nhạt, môi khẽ nhếch lên:

- Các người hay lắm! Đợi Nhã Thư vừa đi khỏi đến báo ngay tin này! Có lẽ cũng canh chừng chúng tôi từ đầu rồi! Xét cho cùng anh lại là anh họ Thư? Từ đầu anh đã biết đúng không?

Tim Quân quặn lại, anh biết cô sẽ nghĩ vậy, sẽ nghĩ anh tiếp cận cô đợi thời cơ để trả thù cho cô anh, trừng phạt Dương và mẹ cô. Quân cũng cười nhẹ tênh:

- Cô đang nghĩ tôi làm tất cả mọi thứ cùng cô đều chỉ vì giây phút này đúng không? Đều chỉ vì trả thù đúng không? Xin lỗi! Hoàng Quân xưa nay chưa từng lợi dụng một con đàn bà bao giờ!

Dương quay phắt lại nhìn anh, lạnh lùng:

- Được thôi! Xem như anh quang minh chính đại! Nhưng thù hận trong anh vẫn còn đúng không? Tôi ở đây! Anh giết tôi đi! Hết nợ! Để yên cho mẹ tôi và căn nhà này!

Hoàng Quân khẽ chớp mắt, anh cắn môi nheo mắt nhìn cô:

- Thứ nhất: Hận thù này là của ba tôi, tôi không hận ai không thù ai hết. Thứ hai cô đừng đem tính mạng của cô ra dọa tôi! Không thay đổi được gì hết! Lệnh của ba tôi, tôi không làm, người khác cũng sẽ làm. Tôi sẽ cho cô thêm 2 ngày nữa. Năm ngày sau sẽ đến lấy nhà. Chào cô!

Dương im lặng, mắt cô ngấn nước nhưng cố không cho nó chảy ra. Lúc này cô chẳng nghĩ được gì nữa! Chẳng biết phải làm gì nữa.

Hoàng Quân quay mặt đi tránh nhìn thấy những giọt nước mắt của Dương. Anh vốn bình tĩnh lắm nhưng ở bên cô lúc nào anh cũng nhạy cảm và lạ lẫm ngay cả với bản thân mình. Bà Lê chạy theo bám lấy cánh tay Quân:

- Không được! Không được! cậu Quân ơi!... Căn nhà này không mất đi được! Xin cậu! Tôi xin cậu đấy! Để lại căn nhà này cho chúng tôi! Bao nhiêu tiền tôi cũng sẽ đưa cho cậu. Cậu muốn lấy gì đi cũng được!

- Tiền? Bà có bao nhiêu? Ba tôi có đủ tiền để mua một nghìn căn nhà thế này nhưng ông ấy muốn nó!.... Xin lỗi!

Bà Lê buông lỏng tay Quân ra, giọng bà khản đặc đi. Bà bần thần đứng tựa vào sofa. Miệng làm nhảm:

- Không được! Không được! Không được phá hủy! Không phá hủy! Không được phá hủy!

Quân không lạ lẫm với những cảnh thế này. Hai sáu tuổi những cảnh này anh đã trải qua gấp 10, 20 lần số tuổi của anh rồi. Nhưng lúc này lòng Quân nặng nề lắm, gương mặt của Thụy Dương cứ chòn vồn trong đầu anh không yên. Quân nắm chặt tay, toan bước nhẹ ra cửa.

- Xin anh!

Giọng Dương yếu ớt vang lên ngay phía sau như trăm ngàn mũi kim đâm vào tim Quân, nhói, buốt đến tê lạnh. Anh quay lại nhìn cô. Dương đang quỳ trước mặt anh, đưa đôi mắt đầm lệ hướng về phía anh. Quân thấy nước mắt mình cũng tự nhiên ứa ra, ướt cả mi dưới. Căn phòng mới ban nãy còn chút tươi vui lúc này đã chìm trong nước mắt. Bà Lê khụy xuống bám vào chiếc ghế sofa. Quân và Dương cùng nhìn nhau, nước mắt cùng lăn chã rơi. Định mệnh đâu có buông tha cho họ. Định mệnh không chừa lối cho Dương đi! Các cánh cửa chỉ cần khi cô đến đã đóng sầm lại.

Bạn đang đọc truyện *Cướp Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

- Xin anh!

Giọng Dương yếu ớt vang lên ngay phía sau như trăm ngàn mũi kim đâm vào tim Quân, nhói, buốt đến tê lạnh. Anh quay lại nhìn cô. Dương đang quỳ trước mặt anh, đưa đôi mắt đầm lệ hướng về phía anh. Quân thấy nước mắt mình cũng tự nhiên ứa ra, ướt cả mi dưới. Căn phòng mới ban nãy còn chút tươi vui lúc này đã chìm trong nước mắt. Bà Lê khụy xuống bám vào chiếc ghế sofa. Quân và Dương cùng nhìn nhau, nước mắt cùng lăn chã rơi. Định mệnh đâu có buông tha cho họ. Định mệnh không chừa lối cho Dương đi! Các cánh cửa chỉ cần khi cô đến đã đóng sầm lại. Mới ban nãy thôi, mấy phút trước cô còn mong được bắt đầu lại cuộc sống của mình, bắt đầu lại từ đầu, đi học, kiếm tiền và nuôi mẹ. Giờ thì đóng sập lại rồi! Dương vẫn đưa đôi mắt ấy lên nhìn Quân. Lần đầu tiên cô nhìn một người con trai với ánh mắt cầu xin, nài nỉ quặn đau và đáng thương như chú mèo con bị vứt bỏ này. Bên ngoài gió vẫn thổi, đồng hồ vẫn quay, chậm như khắc nặn nỗi đau trong họ.

Quân đứng trước cửa phòng ông Năm hồi lâu. Anh ra hiệu cho những tên vệ sĩ không cần báo trước. Quân nhìn hun hút vào cánh cửa phòng, tâm can anh đang gào thét. Anh biết làm gì đây? Biết làm gì cho cô. Ngôi nhà ấy với anh chẳng là gì cả nhưng với những người bên cạnh anh nó có ý nghĩa rất lớn. Với Thụy Dương đó là nơi để nhớ về ba, là nhà của cô ấy là nơi để cô ấy trở về. Với ba anh đó là nơi đầy nỗi đau mất đi người đàn bà của ông, mất đi tình yêu của ông, nơi đã hại chết cô anh. Quân biết ba sẽ không tha thứ cho bất kì kẻ nào chạm tới những điều mà ba anh coi trọng. Nhưng cách trả thù này tàn nhẫn quá, tàn nhẫn với bà Lê, với Dương và tàn nhẫn với cả Quân.

- Vào đi! Con định đứng ngoài đó đến sáng à.

Tiếng ông Năm vang lên sau cánh cửa. Quân bước chậm từng bước nặng nề, anh chưa từng cãi lời ba, cũng chưa từng dờ dẫm bất kì nhiệm vụ nào ba anh giao cho. Nhưng lần này Quân không làm nổi, không làm nổi. Một chút sức lực để làm thôi cũng không còn nữa rồi.

Ông Năm ngồi lặng trong bóng đèn mờ mờ, chiếc áo pajama màu vàng tinh tế tỏa sáng trong bóng tối. Ông ngồi quay ra cửa sổ, không nhìn Quân, tay ông xoay xoay chiếc nhẫn kim cương như thói quen cổ hữu.

- Ba à!

- Hút thuốc đi nếu con muốn!

Quân lê từng bước chân lại chiếc ghế ngay cạnh ông, anh nhìn bao thuốc trên bàn rồi chững lại. Đôi mắt xa xăm của ông Năm khiến anh nghĩ đến Dương. Ánh mắt tuyệt vọng của cô ban nãy chạm khắc vào tim anh như tạo nên một vết cứa dài nứt máu.

Hoàng Quân từ từ quỳ xuống ngay sau lưng ông Năm.

- Ba à! Có thể... có thể bỏ qua cho họ một lần được không? Coi như lần đầu tiên trong đời con xin ba!

Ông Năm không quay lại, mắt vẫn nhìn hun hút về phía cửa sổ.

- Đừng hỏi những thứ con đã biết! Ta không cho ai cái gì cũng không cướp của ai cái gì không có lí do bao giờ!

Hoàng Quân cúi đầu im lặng. Sự im lặng đầy bất lực. Trên đời nay nếu có điều gì hơn hết làm Hoàng Quân bất lực có lẽ chính là ba anh, và duy nhất cũng chỉ là ba anh. Ông Năm như đoán được ý nghĩ của Quân:

- Trước đây với con ta là duy nhất! Còn giờ ta về thứ hai sau một đứa con gái! Con nghĩ xem ta có nên giết nó không?

Hoàng Quân lắc đầu:

- Ba à! Tha cho cô ấy, Hoàng Quân nguyện cả cuộc đời này không bao giờ phản bội ba.

- Lý do? Cho ta một lý do?

- Con...

Hoàng Quân áp ứng. Yêu! Quân biết chứ! Lúc này anh biết rõ anh yêu Dương đến thế nào, anh biết rõ anh muốn bao bọc, muốn chở che cho cô đến thế nào. Nhưng có một điều anh còn hiểu hơn hết từ yêu được cảm kích như thế nào đối với ba anh.

- Yêu đúng không? Con yêu cô ta đúng không? Sao đến yêu cũng không dám nhận với ta sao?

Ông Năm quay lại nhìn Quân, anh mắt như đọc hết mọi suy nghĩ trong anh.

- Đừng tưởng ta không biết trước đây vì một đứa con gái con đã phản bội ta, bao che cho nó giờ lại vì một đứa con gái mà con đến quỳ gối cầu xin ta tha cho người đàn bà đã giết chết cô con sao? Đây là cái giá con phải trả cho việc phản bội ta.

- Ba... Ba biết! Vậy tất cả những điều này là do ba dàn xếp sao? Tất cả?

Tìm Hoàng Quân giật mạnh. Chân anh như không còn chút sức lực để quỳ gối nữa. Mắt anh mờ đi trong chốc lát. Đúng rồi! Tại sao anh không nghĩ ra, tại sao anh không hề biết bác tài chẳng thể tìm được Thụy Dương để dừng lại hỏi đường nếu không có lệnh. Anh cũng không đến quán Tiến Minh hôm đó nếu không có điện thoại từ ba gọi ý... Và người qua đường báo cho Quân biết Dương ở quán Tùng lác hôm đó hẳn cũng là người của ba. Màn kịch này ba anh không chỉ làm biên kịch mà còn kiêm luôn đạo diễn. Màn kịch này anh chỉ là con rối, đến bên Dương, ở bên cô, được cô tin tưởng để rồi cuối cùng dội nỗi đau xuống trái tim đầy xước xát ấy.

Nước mắt Hoàng Quân đã chảy rơi. Anh khóc. Không hiểu khóc vì điều gì nữa. Chỉ thấy mọi thứ trong anh lúc này giống như vỡ nát hết rồi!

- Ba à! Có nhất thiết phải tàn nhẫn với Thụy Dương vậy không ba? Có nhất thiết phải làm thế với con không ba? Sao ba không giết kẻ phản bội ba này như tất cả những kẻ khác. Như vậy có lẽ sẽ đỡ đau hơn!

- Vì con là con trai ta! Là con trai cả của ta! Giết con! Ta không làm được! Nhưng trừng phạt con theo cách của ta thì có thể! Ta muốn con hiểu cảm giác bị người con tin tưởng nhất lừa dối đau đớn thế nào? Ta muốn con hiểu cảm giác tự mình xuống tay với người thân của mình đau đớn thế nào? Chỉ có thể con mới đứng thay Hoàng Năm này trên giang hồ được!

Hoàng Quân ngược mắt nhìn ông Năm, giọng ráo khô:

- Vậy thì ba thành công rồi! Chúc mừng ba! Nhiệt liệt chúc mừng ba!

Bạn đang đọc truyện *Cướp Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60

- Ba à! Có nhất thiết phải tàn nhẫn với Thụy Dương vậy không ba? Có nhất thiết phải làm thế với con không ba? Sao ba không giết kẻ phản bội ba này như tất cả những kẻ khác. Như vậy có lẽ sẽ đỡ đau hơn!

- Vì con là con trai ta! Là con trai cả của ta! Giết con! Ta không làm được! Nhưng trừng phạt con theo cách của ta thì có thể! Ta muốn con hiểu cảm giác bị người con tin tưởng nhất lừa dối đau đớn thế nào? Ta muốn con hiểu cảm giác tự mình xuống tay với người thân của mình đau đớn thế nào? Chỉ có thể con mới đứng thay Hoàng Năm này trên giang hồ được!

Hoàng Quân ngược mắt nhìn ông Năm, giọng ráo khô:

- Vậy thì ba thành công rồi! Chúc mừng ba! Nhiệt liệt chúc mừng ba!

Hoàng Quân đứng dậy. Ông Năm đặt một bàn tay đập khế lên vai Quân. Anh nhìn ông rồi quay đầu bước ra cửa.

- Con nên nhớ, nếu đến cả ta cũng lừa con thì trên đời không còn ai để con tin cả. Càng những người con ở gần con, được con tin tưởng càng có khả

năng sát thương con bất cứ lúc nào.

Hoàng Quân dừng lại một chút, nuốt từng lời của ông Năm, mắt đỏ hoe, xiêu vẹo bước ra ngoài. Lần đầu tiên trong cuộc đời Quân thấy mình mất kiểm soát như lúc này. Ngay cả khi Quỳnh Thy vì Tùng mà bỏ rơi anh anh vẫn thấy mình đủ vững chãi đủ tự tin để đứng dậy, vẫn tin rồi mọi chuyện cũng sẽ qua thôi. Dù chưa từng xuất hiện anh vẫn biết cô đang ở đâu, sống như thế nào. Mọi thứ, mọi thứ anh đều nằm trong tay Quân. Còn lúc này thì khác, Quân thấy chóng chênh thấy bản thân không còn bảo vệ được Dương nữa rồi. Không được, không được! Nhất định không ai được đụng đến cô ấy.

- Nhất định mày hiểu không?

Tiền Minh đứng đợi Hoàng Quân ở cửa khách sạn. Hoàng Quân đặt tay lên vai Minh, hỏi nhưng không đợi một câu trả lời nào hết. Tiền Minh hiểu chứ, hiểu rất rõ cảm giác của Quân lúc này. Chẳng phải anh cũng từng trải qua đó sao?

- Mày bình tĩnh lại đi! Không giải quyết được gì với tình trạng này đâu?

- Mày hiểu thế quái nào được! Là ba tao đấy, ba tao đấy! Giận không được, hận không được, căm phẫn cũng không!

Hoàng Quân tựa vào xe Tiền Minh, giọng đầy tâm trạng.

- Lên xe đi! Một vài ly sẽ làm mày dễ chịu hơn đấy!

...

Hoàng Quân nâng ly rượu lên, ngửa cổ uống. Chát men nóng rất khiến cổ họng anh như bốc cháy. Bình thường Quân không cho phép mình uống rượu, rượu khiến con người ta mất kiểm soát. Với những người ghét người khác qua mặt và mọi chuyện vượt ra khỏi tầm tay như Quân, mất kiểm soát là điều không được anh cho phép. Nhưng hôm nay thì khác, đứng trước những khắc nghiệt của cuộc sống đôi khi con người ta muốn quên đi, quên hết đi, quên cả việc mình là ai. Dù biết rằng rồi khi tình dục nổi đau sẽ càng dày thêm, càng đậm thêm, trái tim sẽ càng rất buốt, quặn thắt hơn.

- Mày yêu con bé thật rồi, Quân à! Tao đã tưởng mày không thể mở lòng thêm lần nào nữa!

Quân tựa lưng vào tường, đặt chai rượu xuống bàn.

- Tao cũng tưởng vậy, thậm chí tin chắc vậy... Tin rằng một mối tình quá bi kịch đã đủ cho cả cuộc đời... Cho đến lúc tao biết tao thêm nhìn thấy nụ cười của Thụy Dương như thế nào, tao thêm được ôm trọn cô ấy trong tay và nhìn cô ấy úp mặt xuống gối ngủ một giấc ngon lành như thế nào. Tao thậm chí đã quên mất mình là ai khi ở bên cô ấy, quên mất rằng việc ở bên tao có thể gây nguy hiểm cho cô ấy, bằng cách này hay cách khác. Nhưng ba tao thì khác, ba tao luôn buộc tao phải nhớ!

- Nếu tao có thể làm gì đó cho mày...

- Không mày không làm được gì cả. Chẳng ai hiểu tao cả. Chỉ có cô ấy hiểu tao. Hiểu đầy đủ trọn vẹn nỗi đau tao từng trải qua. Mày không hiểu! Không hiểu! Mày chưa từng yêu ai?

Tiền Minh cầm cốc rượu, uống sạch:

- Tao cũng từng yêu, yêu từ cái nhìn đầu tiên, yêu nhưng cũng cam lòng nhìn cô ấy trong vòng tay kẻ khác, yêu nhưng đau đớn nhìn người ta hành hạ cô ấy mà buộc phải im lặng. Cảm giác ấy cũng đau tức tim như mày đang cảm thấy bây giờ.

Hoàng Quân đưa ngang cốc rượu, nhìn Tiền Minh rồi bật cười khô khốc.

- Nào uống! Uống cho những... thằng hèn như chúng ta! Chỉ biết đứng nhìn người mình yêu bị dày vò.

Tiền Minh đặt chén rượu xuống bàn, đột nhiên đứng bật dậy:

- Không! Tao không muốn làm thằng hèn! Mày cũng thế! Chẳng có lý do nào nguy hiểm cho việc đứng nhìn người khác hành hạ người mình yêu cả!

Hoàng Quân cũng loạng choạng đứng dậy:

- Vậy mày đi đi! Đi bắt lấy thằng đấy và nện cho nó một trận. Tao thì không làm được. Tao không nện...ba tao được. Haha..haha

Hoàng Quân lại cười, cái cười méo mó khiến khuôn mặt co dúm lại như cố nén những giọt nước mắt. Cứ thế bước ra cửa quán.

- Mày say rồi! Tao gọi taxi cho mày về khách sạn.

Tiền Minh nói với theo.

...Tiền Minh đỡ Quân vào xe rồi đóng sập cửa lại. Chiếc xe lao đi giữa bóng tối. Tiền Minh nhìn theo Quân, gương mặt hằn lên nhiều nỗi niềm không biết nên diễn tả thế nào cho đúng.

Hoàng Quân không biết rằng chiếc xe màu đen quen thuộc vẫn tiếp tục bám sát xe anh như mọi khi. Trên xe kẻ lạ mặt ném miếng thuốc qua cửa xe:

- Tao không tin mày sẽ về nhà!

Chiếc xe của Quân đột nhiên rẽ hướng sang nơi đường vào Tây Hồ. Hoàng Quân lặng nhìn những bóng cây lướt qua, lặng nhìn Hồ Tây đen đặc về đêm. Nụ cười của Dương lại hiện ra trong thoáng chốc nơi bờ hồ lộng gió, cô ngồi đó, chân buông xuống mặt nước và nhìn anh đầy tin tưởng:

“- Như thế này tốt hơn chứ!”

Phút đấy Quân đã nghĩ chỉ cần em cười lúc nào cũng sẽ tốt hơn. Chỉ cần em có thể cười tươi và bắt đầu lại từ đầu. Anh sẽ luôn ở bên em lâu một chút nhưng là một chút thật lâu, thật lâu. Không đi bên em như người yêu em được nhưng sẵn sàng đứng sau em bảo vệ em, che chở cho nụ cười của em. Quân thấy tim mình giật nhẹ, anh đưa bàn tay lên miệng, răng cắn chặt. Là cảm giác khi người con gái ấy nắm nhẹ lấy ngón tay anh như đứa trẻ sơ sinh yếu ớt để nói với anh rằng ở bên cô lâu một chút. Ánh mắt hoang vắng, mắt mờ và chênh vênh của Dương lúc ấy, Quân sẽ chẳng thể nào quên được. Tay anh vẫn cắn nát trong răng anh, Quân thấy nước mắt như muốn trào ra không kiểm soát được. Anh cảm điện thoại, nhấn số Dương, thêm nghe giọng cô lúc này hơn ai hết, thêm nghe giọng cô lúc này hơn bất cứ điều gì khác trên đời.

- Alo... Alo... Hoàng Quân à? Alo...

Giọng nói quen thuộc của Dương lúc này trong Quân trở nên tan hoang lắm. Mọi thứ như vỡ ào, không còn danh vọng, không còn thân phận, không còn hận thù... Không gì hết.

- Đừng nói anh gọi tôi dậy để bảo tôi ngủ tiếp đó chứ? Hoàng Quân, anh đâu rồi?

Quân đặt điện thoại vào tai, giọng yêu thương nhưng nghẹn lại:

- Em... có thể xuống nhà một lát không?

...

Những đợt gió lạnh xuyên qua lớp áo len mỏng, cửa nhẹ vào da thịt Dương, cô đứng tựa vào tường, yếu ớt nhìn những vệt sáng hiem hoai trên bầu trời đêm. Anh đèn đường vàng vọt hắt nhẹ càng làm đáng đứng của cô thêm cô đơn đến tuyệt vọng. Dương ngửa mặt nhìn lên trời: Ba à! Mỗi lúc thấy khó thở như lúc này cô lại thêm gọi ba đến thế. Cô không biết ba có nghe thấy không nhưng không có ba cuộc sống của cô cứ nghẹn ứ lại, không thoát ra được. Những biến cố cứ ập đến kể cả khi Dương đã cố gắng, cố gắng đến nghẹt thở, vùng vẫy đến kiệt sức để có thể thoát ra được. Hạnh phúc là một cái gì cao sang quá Dương chẳng dám mơ tưởng tới, cô chỉ cầu mong một cuộc sống bình thường, giản dị thôi. Cũng không được! Dương biết làm gì tiếp theo đây, biết làm gì những ngày sau đây! Không biết, thật sự không biết! Cô sợ cái cảm giác ai đó đến rồi đi, sợ cái cảm giác yêu thương quá nhiều rồi nhận ra những sự thật đáng sợ. Trong thoáng chốc Dương nghĩ đến Thư. Thấm cảm ơn cuộc đời đã đưa con bé đi xa để không phải đón nhận thêm một cú sốc quá lớn nữa. Cái cảm giác Dương đang trải qua chẳng phải Thư cũng đã đi qua sao?

Hoàng Quân đã đứng trước mặt Dương tự bao giờ. Anh nhìn cô, chỉ đứng lặng nhìn cô như thế. Ánh mắt anh quặn lại những vệt buồn loang loáng. Mọi lời nói lúc này có còn ý nghĩa không khi trái tim họ tự hiểu những điều đang xảy ra và... bất lực.

- Anh... có chuyện gì thế? Tôi vẫn còn 4 ngày đúng không? 12h đêm rồi đấy?

Hoàng Quân vẫn nhìn Dương, không mảy may để ý đến những lời cô nói:

- Anh... Em để quên cái này ở phòng anh.

Quân nói rồi cho tay vào bao quần, lấy chiếc dây chuyền đeo vào cổ Dương. Dương đứng lặng nhìn anh.

- Ủ! Cảm ơn! Tôi lên nhà được chưa?

Rồi cô im lặng, sự im lặng đầy xốn xang. Ánh mắt Quân nhiều nỗi niềm quá, hoang hoải và mệt mỏi quá. Dương bỗng nhớ Quân, không phải Hoàng Quân trước mặt cô bây giờ mà là Hoàng Quân của biển, của Cát Bà lộng gió, luôn ở bên, nghe cô nói và làm cô cười.... Và Dương khóc, nước mắt trào ra không ngăn lại được. Nước mắt trong veo như mảnh thủy tinh cắt cửa vào tim Quân. Anh từ từ đặt tay lên vai Dương, chậm và run. Rồi kéo cô lại phía mình, ôm chặt cô vào lòng.

- Để vậy... Lâu một chút!

Hai tay Dương buông thõng, mắt cô ráo hoảnh nhìn lại phía sau anh, nước mắt rơi đều... Cảm giác ấm áp này, cảm giác êm dịu này vẫn còn đây chỉ có cảm giác an yên là biến mất, biến mất thật rồi.

- Dương à! Anh... yêu em! Rất yêu!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

- Anh... Em để quên cái này ở phòng anh.

Quân nói rồi cho tay vào bao quần, lấy chiếc dây chuyền đeo vào cổ Dương. Dương đứng lặng nhìn anh.

- Ủ! Cảm ơn! Tôi lên nhà được chưa?

Rồi cô im lặng, sự im lặng đầy xoắn xang. Ánh mắt Quân nhiều nỗi niềm quá, hoang hoải và mệt mỏi quá. Dương bỗng nhớ Quân, không phải Hoàng Quân trước mặt cô bây giờ mà là Hoàng Quân của biển, của Cát Bà lộng gió, luôn ở bên, nghe cô nói và làm cô cười.... Và Dương khóc, nước mắt trào ra không ngăn lại được. Nước mắt trong veo như mảnh thủy tinh cắt cửa vào tim Quân. Anh từ từ đặt tay lên vai Dương, chạm và run. Rồi kéo cô lại phía mình, ôm chặt cô vào lòng.

- Để vậy... Lâu một chút!

Hai tay Dương buông thõng, mắt cô ráo hoảnh nhìn lại phía sau anh, nước mắt rơi đều... Cảm giác ấm áp này, cảm giác êm dịu này vẫn còn đây chỉ có cảm giác an yên là biến mất, biến mất thật rồi.

- Dương à! Anh... yêu em! Rất yêu!

Thụy Dương im lặng! Lần đầu tiên cô được tỏ tình đúng nghĩa. Lần đầu tiên cô không căng mình lên để giành lấy yêu thương, yêu thương vẫn gọn ghẽ trong tay cô lúc này. Lần đầu tiên cô thấy những cảm giác êm ái ấy chạm khẽ vào tim như lúc này. Không! Hình ảnh Vũ Huy quay bước ở sân trường hôm cuối cùng thoáng qua. Không! Không! Tim cô quặn lên, đau thắt lại... Miệng cô lẩm bẩm: Không! Không!

Một giọt nước mắt nóng ran lăn xuống vành tai cô. Thụy Dương biết Hoàng Quân đang cố nén chặt nước mắt trong mình. Cô đứng lặng một hồi rồi đưa tay chạm khẽ qua lưng anh. Để lại đó đi mọi nỗi đau, để lại đó đi mọi quá khứ, mọi hận thù mọi nước mắt chỉ cần ở bên nhau, đủ ấm như phút này thôi cũng đủ rồi. Dương khẽ tựa má mình lên vai anh, cảm giác được tựa vững nơi một bến bờ chắc chắn này, lâu lắm rồi cô không cảm nhận được. Gió lùa giữa không gian, những giọt sáng chiếu xuống con đường bê tông lấp lánh.

- Ủ! Lâu một chút... một chút!

Cô khẽ khép mắt cảm nhận những nhịp đập trái tim Quân. Phút ấy họ hiểu nhau, đồng cảm và nhói đau cùng nhau.

Bà Lê rệu rạo nhai com bằng đôi mắt ầng ậc nước cổ nén. Thụy Dương ngồi đối diện thi thoảng đưa mắt nhìn bà.

- Con đủ rồi ạ! Mẹ cố ăn nhiều một chút!

Bà Lê gấp mấy miếng thịt cho vào bát Dương.

- Con ăn thêm một chút đi! Dù thế nào vẫn phải ăn! Ngày thứ 5 rồi hôm nay họ sẽ đến! Phải ăn đi! Biết đâu mai chúng ta không được ăn ở đây nữa, sau này cũng không về được nữa.

- Mẹ...

Tiếng Dương gọi to khiến bà Lê giật mình. Bà đặt chiếc bát xuống bàn, ngược đôi mắt đỏ hoe nhìn Dương. Dương đi về phía mẹ, nắm lấy bàn tay mẹ rồi ôm bà vào lòng.

- Mẹ nào! Mạnh mẽ lên! Mẹ của con giỏi lắm! Không sao đâu! Sẽ không sao hết!

Tiếng ô tô ngoài cửa mỗi lúc một rõ cắt ngang sự đợi chờ nặng nề của mẹ con Dương. Cô nhìn mẹ:

- Mẹ ở đây nhé! Con ra ngoài xem sao! Mẹ cứ ở đây đã nhé!

Bà Lê chỉ còn biết gật đầu nhìn Dương để cô yên lòng. Bây giờ bảo bà đứng lên cũng không đứng được nữa rồi! Toàn bộ sức lực trong bà tan hoang hết cả rồi!

Chiếc xe con đầu tiên dừng bên trái cổng nhà Dương. Hoàng Quân và Tiến Minh nhìn nhau rồi nhìn ghé sau.

- Ba à! Ba có thể về nghỉ ngơi, con hứa sẽ giải quyết ổn thỏa ạ!

Tiến Minh nghe Hoàng Quân nói vậy cũng vội lên tiếng:

- Vâng ông chủ, cháu nhất định sẽ giúp đỡ...

- Im đi! Đây không phải chỗ để cậu lên tiếng! Ta muốn trực tiếp chứng kiến ngôi nhà này bị phá hủy. Xuống xe đi.

Tiến Minh lái xe chệch đường để chiếc máy ủi tiến vào cổng chính nhà Dương. Hoàng Quân mở cửa xe bước xuống, vừa mở cửa xe cho ông Năm vừa

đào mắt tìm Dương.

- Được rồi, để chú Lễ đi cùng ba. Con lên xe đi!

Ông Năm đưa đôi mắt cương nghị lên nhìn Quân. Hoàng Quân trong thoáng chốc lùi lại.

- Ba...

Tiến Minh đứng bên cạnh nóng mặt:

- Ông chủ, hay để tôi, tôi sẽ lái chiếc xe đó...

- Cảm miệng, khi tôi chưa bảo nói thì đừng mở miệng.

Tiến Minh nuốt nước bọt lùi lại. Miệng lí nhí.

- Dạ.

Hoàng Quân bước đến bên cửa máy ủi, nhìn vào ngôi nhà 4 tầng, nắm chắc tay lái:

- Bài học về sự nhẫn tâm này, ba nhất định dạy con sao?

- Ta không muốn con cũng trở thành kẻ nhiều lời, hỏi lại những điều đã biết!

Ông Năm lảng lảng đi lại phía trước ngôi nhà. Vài ba tên vệ sĩ đã kéo mẹ con Thụy Dương ra ngay sát lối vào, không cách xa ông Năm mấy. Hoàng Quân nhìn theo dáng ông Năm rồi nhảy lên xe. Răng anh nghiến chặt. Hoàng Quân nhìn ngôi nhà trước mắt, đôi mắt anh chạm vào đôi mắt căm phẫn đang trào lên của Dương. Anh nhắm mắt, quay đi, nhấn ga tiến vào trong một chút.

- Hóa ra, bà là Ái Lê... Không ngờ bà cũng có ngày này đúng không?

Ông Năm đứng trước mặt bà Lê cười gằn.

- Ông Năm, 15 năm trước ông đã bỏ đi. 15 năm sau ông lại đến đây vò chúng tôi.

Bà Lê ngược mắt nhìn ông Năm đầy khinh bỉ.

- Lê ra bà và hần ta có thể chết cùng ngày cùng tháng rồi nếu không vì Bích Nhã trước khi mất đã cầu xin tôi để cho Nhã Thư được sống yên ổn. Nó 18 tuổi, cũng đã đi du học. Tôi đến cho bà biết cảm giác của Bích Nhã.

- Ông giết tôi cũng được. Nhưng Nhã Thư cần nhà để trở về, Thụy Dương cũng cần ngôi nhà này. Ông có thể nhẫn tâm nhìn cháu gái mình không có nhà để về sao?

- Chẳng phải ngày đó gian phu dâm phụ các người năm lần bảy lượt trả lại căn nhà này sao? Tôi chỉ đến lấy lại theo ý các người thôi.

- Nhưng ông ấy chết rồi! Chúng tôi cần căn nhà này! Nó rất quan trọng với chúng tôi.

Ông Năm đứng trước mặt bà Lê, rất gằn:

- Bích Nhã cũng rất quan trọng với tôi! Chính bà đã hại chết con bé đó thôi! Chính bà đã giết chết nó.

- Không! Không! Tôi không giết chị ấy, tôi không...

Sự hoảng loạn hiện rõ trên gương mặt bà Lê, người bà co dúm trong tay Dương. Dương đẩy ông Năm lùi lại, đẩy mạnh khiến ông suýt ngã. Trong vòng tay ông Lễ, ông Năm gầm lên:

- Hoàng Quân...

Chiếc máy ủi từ từ tiến vào. Thụy Dương ôm mẹ, ngược nhìn ngôi nhà. Bà cô ở đó! Tuổi thơ của cô ở đó! Mẹ Nhã của cô cũng ở đó! Những hình ảnh vụn vỡ của quá khứ hiện rõ từng chút một, từng chút một. Dương gào lên:

- Không!

Một giây, hai giây...

Thụy Dương chạy ào ra trước máy ủi. Hai cánh tay dang rộng. Hoàng Quân hoảng hốt ấn nút cho xe dừng lại. Gió tạt qua giữa họ. Tầm kính trước đầu xe không ngăn được những ánh nhìn đau đớn, bất lực họ dành cho nhau. Thụy Dương vẫn đứng đó nhìn Hoàng Quân, cô biết tim anh cũng đang thất lại nhưng làm gì đây, làm gì đây Dương không biết, nhất định không biết.

- Nếu hôm nay phải phá hủy ngôi nhà này, tôi sẽ ở đây, chết cùng nó!

Bên ngoài tiếng gào khóc của bà Lê vẫn vang lên thật gần. Thụy Dương nghe rõ, rõ hơn là tiếng cười gần của ông Năm.

- Con trai đã đến lúc hoàn thành bài học rồi!

Đôi mắt cô vẫn nhìn Hoàng Quân xuyên qua lớp kính, thấu hiểu nhưng cương quyết... Hoàng Quân cúi đầu vịn tay lái, chiếc xe đã ở sát cạnh chân Dương. Một giây, hai giây... Nhưng cô không lùi lại. Tiếng cười của ông Năm càng lúc càng rõ.

Cô vẫn đứng đó tro mắt nhìn anh. Thụy Dương của anh vẫn bất cần, vẫn điên như chính cô, người con gái mà anh yêu. Hoàng Quân thẳng thốt giữ chặt tay lái để chiếc xe dừng hẳn. Anh lặng lẽ nhìn sang ba anh rồi mở cửa xe bước xuống.

- Lên xe đi! Người của ta không được dừng lại khi ta chưa cho phép!

- Kể cả con trai ba sao?

- Bất kì ai đi nữa.

- Xin lỗi ba.

Nói rồi Hoàng Quân rút khẩu súng đã chuẩn bị sẵn trong bao áo, bắn liền hai phát vào chân.

- Không... Hoàng Quân.

Tiếng hét của Thụy Dương vang lên đau đớn và uất hận đến mức tất cả mọi người cùng quay lại nhìn. Máu tứa ra từ chân Quân và anh khụy xuống. Tiến Minh đỡ vội lấy Hoàng Quân, anh thều thào nói nhỏ với Minh điều gì đó hình như có ý bảo đặt anh xuống. Tiến Minh đứng dậy lùi ra.

Thụy Dương ào đến bên anh nắm lấy tay anh, nước mắt ào ra. Hoàng Quân đưa đôi tay đầy máu chạm nhẹ vào mặt cô, vuốt nhẹ giọt nước mắt trên má cô.

- Ôm lấy anh! Lâu một chút!

- Ủ! Lâu một chút!

Thụy Dương ôm lấy Quân, nói trong nước mắt. Tiếng xe ừ lại gào lên, tên vệ sĩ gương mặt lạnh tanh ấn nút, chiếc xe lao đến trước ngôi nhà. Bà Lê khuya xuống ngay trước mặt Dương.

- Mẹ! Mẹ ơi! Đừng! Đừng làm con sợ! Mẹ ơi!

Tiếng gọi của Thụy Dương hình như khiến bà Lê sực tỉnh một chút. Bà ôm lấy Dương, cả ba ôm lấy nhau, cảnh tượng hết sức rất thương tâm. Nhưng điều đó không may mắn làm ông Năm chạnh lòng. Gương mặt ông vẫn lạnh tanh không chút thương xót dẫu nằm kia là con trai mình đi nữa.

Ông Năm ra lệnh cho tên vệ sĩ lái máy ủi phá căn nhà rồi cùng trợ lý đi ra cổng, bước qua Hoàng Quân:

- Ta sẽ đợi con ở khách sạn.

Dương vẫn đưa mắt nhìn theo chiếc máy ủi. Từng nhịp lặn của nó như cắt nát tim Dương. Cô gào lên:

- Không! Không được!

Người cô nhào ra nhưng Hoàng Quân nắm chặt tay cô thều thào.

- Không được! Em không đi được!

Ông Năm đứng ngay sát cửa xe, quay người định bước vào xe.

Bạn đang đọc truyện *Cuóp Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62

Ông Năm đứng ngay sát cửa xe, quay người định bước vào xe.

- Ba!

Giọng nói khiến ông quay lại ngay lập tức. Giọng nói này hai năm rồi ông không được nghe. Ông Năm nhìn thẳng út Tùng của ông từ đầu đến chân. - Sao? cuối cùng cũng đã chịu đến tìm ba sao? Hay lại đến xin cho con nhỏ đó!

Ánh mắt ông nhìn về phía Dương. Tùng đưa mắt nhìn theo. Anh giật mình vì máu từ chân Quân:

- Anh Hai! Ba làm gì anh Hai vậy?

Tùng chạy lại phía Quân. Quân nắm lấy tay Tùng ra hiệu. Dương nắm lấy chân Tùng:

- Xin anh! Tôi và Nhã Thư đều cần căn nhà này! Xin anh!

Tùng đứng bật dậy:

- Ba! Dừng lại!

Ông Năm cười:

- Sao? Cũng là đến xin cho con nhỏ đó ư?

- Dừng lại! Dừng lại đi ba! Đừng gây thêm tội ác nữa! Con xin ba!

Anh quỳ xuống hướng mắt về phía ông.

- Hay nhỉ? Con nhỏ này nguy hiểm thật. Cậu cả rồi cậu út nhà Hoàng Năm đều quỳ xuống cầu xin ư? Trong mắt các con còn ta không?

Những từ cuối cùng gằn lên trong miệng ông.

- Ba à! Con xin ba! Ai cũng chỉ có một ngôi nhà để trở về thôi! Con xin ba.

Ông Năm bước chậm lại phía hai đứa con.

- Im miệng ngay đi! Mày còn xem mình có một ngôi nhà để về sao? Hai năm nay mày có xem đó là nhà của mày không?

Tiếng động cơ vẫn rồ lên, những cây cảnh, cổng rào men theo đường vào đã trở thành một đồng gạch đá. Chiếc máy ủi đang chuẩn bị đi những đường quyết định vào thân nhà.

- Không! Không!

Thụy Dương buông tay Quân ra, ào về phía ngôi nhà, nhưng chân cô tê đi, không bước được. Thụy Dương bò lết trên đất, mắt hướng hẳn về ngôi nhà. Cô quyết dùng cả tính mạng mình để bảo vệ ngôi nhà của cô, của ba cô của gia đình cô.

- Ba!

Cả Hoàng Tùng và Hoàng Quân cùng gượng dậy, gào lên. Gương mặt ông Năm vẫn lạnh tanh nhìn hai đứa con đầy cương quyết. Hoàng Tùng nhào người, chộp lấy khẩu súng của Quân.

- Ba! Nếu một người nữa phải chết thì mối tình của ba mới tròn vẹn vậy hãy để con trai của ba chết!

Hoàng Tùng đặt khẩu súng lên thái dương, tay đặt trên ngay chỉ chờ bấm cò.

- Ba à! Đủ rồi! Đủ rồi ba ơi! Con đã mất hết những người con yêu thương nhất rồi! Gia đình chúng ta đã đủ người phải trả giá rồi! Ba ơi! Dừng lại đi!

Bốp...

Má Hoàng Quân rộp đỏ vì cái tát của ông Năm.

- Câm miệng.

- Ba ạ! Dù ba có giết con con cũng phải nói! Dừng lại đi! Hãy để con còn được gọi ba là ba. Mẹ con ở trên trời còn được kính trọng ba, dù ba đã bỏ rơi mẹ từ lâu! Ba ạ!

Hoàng Tùng vẫn nắm chắc khẩu súng trong tay:

- Ba ạ! Con là do ba sinh ra! Vậy hôm nay con chết để trả hết tội ác cho ba! Trả nợ cho Thụy Dương và Nhã Thư. Chào ba!

Hoàng Tùng nhắm mắt lại. ... Ông Năm đá phăng chiếc súng trên tay Tùng.

- Dừng lại! Ra lệnh cho tên đó dừng lại!

Tiếng hét của ông Năm vang lên cũng là lúc tiếng động cơ dừng hẳn. Thụy Dương ngoái lại nhìn Quân. . . khẽ mỉm cười nhưng nước mắt cô đã cứ thế chạy. . . Mặn chát. Ông Năm tiến thêm một bước, nhặt khẩu súng dưới đất dí sát vào đầu Dương. Thụy Dương không cúi đầu, cô đưa đôi mắt bất cần quen thuộc nhìn ông.

- Ba!!!!

Hoàng Quân và Hoàng Tùng cùng gào lên. Ông Năm không quay lại, giọng ông găm lên:

- Câm miệng!

Mắt Thụy Dương vẫn giương lên, hướng về phía ông Năm không chút sợ sệt.

- Giỏi lắm! Cô giống mẹ cô lắm! Không biết sợ gì hết! Giỏi! Giỏi lắm

Hoàng Tùng đứng phắt dậy định chạy đến chỗ Dương nhưng ông Năm đã kịp nhận ra.

- Con đứng yên đấy cho ta! Nếu không muốn nó chết ngay lập tức! Ai cho phép các con đặt nó lên trên cả ba các con. Ai cho phép các con đem tính mạng mình ra để thách đấu với ta. Ai cho phép. Vì đưa con gái này đứng không?

- Ba à! Con xin ba! Hận thù cũng có thể hóa giải. Con xin ba! Ba yêu gì Nhã như thế nào con cũng yêu Thụy Dương như thế! Gì ấy mắt đi ba đau lòng như thế nào thì cô ấy mất mạng con cũng đau đớn đến thế. Con xin ba.

Hoàng Quân ôm lấy chân ông Năm, tìm anh lúc này đang nhói lên từng hồi. Thụy Dương của anh ở đây, bé nhỏ và yếu đuối. Nước mắt của em đã nghẹn lại không thoát ra nổi.

- Con im đi! Con là anh cả, ta đã tin tưởng con từ bé tới lớn. Nhưng con hết lần này đến lần khác phản bội ta. Đúng! Ta không giết được con nhưng nó thì ta làm được.

- Được thôi! Làm đi! Tôi cũng không thiết đâu!

Ông Năm túm vai kéo Dương đứng phắt dậy. Đôi mắt ông hằn lên những tia đỏ giận dữ.

- Được lắm! To gan lắm! Tao cho mày toại nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63

Thụy Dương nhắm mắt, gạt phắt cánh tay ông Năm, đứng thẳng lên, rướn người. . . đợi chờ. Chiếc vòng cổ bị lắc mạnh rơi ra ngoài áo, chiếc nhẫn trơn lì đập thẳng vào ánh nhìn giận dữ của ông Năm. Ánh mắt ấy thẳng thốt, trợn lên rồi dịu đi. Trong đầu ông thoáng hiện ra nụ cười của cô bé Nhã khi được ông mua tặng chiếc vòng cổ giống chị mình mà cô ao ước từ lâu, nụ cười trong veo ấy sống mãi trong ông, từng giây từng phút.

- Cảm ơn anh rể tốt bụng! Cảm ơn anh nhiều lắm!

- Cảm ơn sướng vậy thôi sao? Nói xem sao thích vậy?

- Vì chị Hai bảo ai giữ nó nghĩa là giữ một phần trái tim anh rể, được anh rể yêu thương và bảo vệ. Bích Nhã thích được anh rể bảo vệ vì anh rể rất giỏi.

- Ủ! Đúng rồi! Khi nào em còn giữ nó bên mình anh rể sẽ bằng bảo vệ em bằng bất cứ giá nào.

Nói rồi ông Năm khi ấy mới 23 tuổi cời chiếc nhẫn trên tay lồng vào chiếc dây chuyền. Bởi vì cô bé ấy với ông là một là duy nhất là tình yêu mãi mãi không với tới được trong ông.

Mắt ông Năm nhìn xoáy vào chiếc nhẫn trên cổ Dương, dịu dần, tay súng hạ xuống. Ông buông Thụy Dương ra, quay lưng bước đi, không một lời giải thích, không một lý do.

Những chiếc xe vun vút đi, chiếc máy ủi cũng được đưa đi. Hoàng Quân được Tiến Minh đỡ lại chỗ Dương. Anh nắm chặt tay cô, ôm cô vào lòng, Thụy Dương đưa đôi mắt ngập nước nhìn anh, khóc nức lên:

- Em sợ! Em thật sự rất sợ.

- Được rồi! Em làm được rồi! Chúng ta làm được rồi! Không sao nữa! Sẽ không sao nữa hết!

Tiếng còi xe cấp cứu vang lên inh ỏi nơi ngôi nhà vốn im lìm. Một vài công an phurong đến kiểm tra tình hình nhưng nhanh chóng rút đi, chẳng ai rõ lí do chỉ biết rằng người của ông Hoàng Năm luôn biết bịt miệng công an bằng cả nghìn lẻ một cách.

Bạn đang đọc truyện *Cuóp Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Thụy Dương thức dậy khi ánh sáng trong trẻo của mùa xuân khẽ tràn qua cửa sổ. Cô mở mắt mơ màng nhìn những vệt nắng nhẹ tươi vui đang chiếu thẳng vào bức tường đối diện như mon man nhẹ trên bờ má cô. Thụy Dương đưa tay chạm nhẹ vào những vệt sáng mong manh ấy rồi khẽ cười một mình. Đôi khi cuộc sống đẹp bình yên và giản dị lắm. Mở mắt ra và nắng tràn vào phòng, thấy lòng nhẹ tênh như quên hết mọi thứ đã trôi qua như lúc này. Cánh cửa phòng bệnh khẽ mở, Dương nheo mắt nhìn chàng trai đang ngồi trên chiếc xe lăn tiến lại bên giường bệnh của cô. Trong ánh sáng dịu dàng vừa chớm nở ấy, cô thấy anh thật đẹp, đẹp như chính trong những giấc mơ của cô vậy. Chàng trai ấy cô không nhìn rõ mặt, là Huy chăng? Dương không biết nữa, lúc này cô thấy anh lấp lánh quá, rạng rỡ quá! Quân hay Huy? Anh là ai? Là gì trong trái tim cô. Dương bỗng thấy mệt mỏi. Giá như cuộc đời này đừng quá phức tạp, đừng quá ** le, đừng quá nhiều biến cố, nụ cười của ta có lẽ đã tươi vui hơn thật nhiều. Đột nhiên Dương bật lên một câu hỏi không kiểm soát. Giọng cô trầm, nhẹ bằng:

- Chân anh cũng bị đau à?

- Đừng hỏi những cái đã biết!

Hoàng Quân nghiêm mặt nhìn Dương rồi bật cười. Đúng rồi! Anh ấy là Hoàng Quân, không thể là ai khác. Nụ cười kia, giọng nói kia, câu hỏi kia chỉ có thể là Quân, người đã luôn ở bên cô, bất chấp cả tính mạng để bảo vệ cô. Gió khẽ lướt qua khiến mái tóc rối chạm nhẹ vào má, mệnh mang đem lại cho Dương sự bình yên êm dịu. Cảm giác an tâm khi được ở bên anh khẽ len vào tim cô, đủ đầy đến vậy. Dương cũng khẽ mỉm cười đáp lại cái nhìn của anh. Con người ta vẫn luôn cố gắng cười thật to nhưng đôi khi tiếng cười ấy trôi qua vô thức lắm. Có những nụ cười sau khó khăn, sau thử thách, con người ta mệt mỏi rồi tiếng cười trầm đi, đục đi, nhẹ đi nhưng lại đẹp hơn bao giờ hết. Với Dương và Quân lúc này, những gì đã qua dạy cho họ rằng hạnh phúc ở hiện tại, yêu thương ở hiện tại là những điều đáng quý hơn bất kì thứ gì đâu đã từng lấp lánh ở quá khứ, đâu là ước vọng của tương lai. Hiện tại mới là điều thực sự quan trọng.

Quân khẽ đặt bàn tay mình lên tay Dương, tay chạm nhẹ vào những sợi tóc mai hờ hững trên trán cô, nói khẽ:

- Hết sợ chưa?

- Sợ gì cơ? Sợ bao giờ ấy nhỉ? Chết em còn chả sợ.

- Ở thế không phải có người ôm tay anh hết lên: Anh Quân, em sợ lắm! Em sợ lắm lắm à? Không cãi được đâu. Em hét to chắc cả Hà Nội nghe thấy luôn. Anh có mấy triệu người làm chứng đó!

- Trời! Có ai quen một Hoàng Quân thế này không ta.

- Có chứ... Có em. Chỉ mình em là đủ!

Quân nhìn sâu vào mắt Dương dịu dàng âu yếm. Đôi mắt buồn hoang hoải của cô hình như hôm nay đã ấm áp, êm đềm hơn chút ít. Quân thấy tim mình cũng bình lặng đến thế.

- Dương này! Sau này hứa với anh dù có thế nào, có mất tất cả vẫn phải biết yêu thương, bảo vệ bản thân mình trước. Tính mạng của mình có thể không quan trọng với mình nhưng nó quan trọng với không ít người xung quanh mình. Nghe không?

- Đừng hỏi lại những cái đã biết! Nói to thế mà không nghe được à!

Dương cười to, mặt đỏ bừng vì cười, không ngăn lại được.

- Ô ơ, cô này giỏi nhỉ? Nói không tiếp thu lại còn cười nữa à. Sau này còn vậy đừng trách tôi.

Dương thôi không cười nữa, cô nhìn Quân rồi dịu giọng nhìn anh kiểu dò xét:

- Vậy là giờ em có một tên đại ca làm vệ sĩ bảo vệ rồi đúng không?

- Không.

Dương ịu xịu. Cô chỉ định đùa một chút nhưng câu trả lời dứt khoát của Quân lại khiến Dương thấy lòng khẽ chùng lại.

- Bởi vì tên đại ca ấy đến trái đất không phải để làm vệ sĩ của em. Mà là để...

- Để làm gì?

- Để... yêu em!

Bạn đang đọc truyện *Cướp Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Dương khựng lại một lúc thấy tim mình đập mạnh. Hình ảnh Dương vụt qua trong khoảnh khắc. Cô cũng đã từng đứng trước anh, nhìn sâu vào mắt anh và nói rằng đến để... yêu anh. Quân giống cô. Giống không chỉ ở những tình thân không trọn vẹn, không chỉ ở nỗi đau quá khứ chất chồng, không chỉ ở những mảng trái tim khô lạnh mà còn cả cách nghĩ, cách sống, cách... tỏ tình sao? Nhưng cái cảm giác anh thuộc về cô, là của cô lại không hề có. Những đợt sóng lòng trào lên cồn cào như phút giây ngắt vì nụ cười của Huy lại không hề có. Dương không hiểu chính những cảm xúc trong lòng mình nữa. Cô mỉm cười nhìn Quân, tung chân ngồi dậy.

- Thôi đi! Lãng mạn quá em không chịu được đâu! Ra ngoài hóng gió nhé!

Nói rồi cô đẩy xe lăn cho Quân, sân bệnh viện đầy cây xanh ủ ấp những trái tim nham nhở xước xát của họ. Quân lặng lẽ nhặt một chiếc lá nhỏ dưới mặt đất, xé nhẹ trong tay mình.

- Anh biết lúc này trái tim em cũng nham nhở như chiếc lá này. Vẫn chưa thể chấp nhận anh, đúng không?

Giọng Quân trầm trầm nói nhẹ, ánh mắt anh lướt nhẹ gương mặt Dương đang ngồi nơi ghế đá sát cạnh anh rồi nhanh chóng quay đi.

- Đừng tự trách mình. Em đã từng nói tình yêu không thể nói cho là cho, trả là trả, yêu là yêu được. Giống như tình cảm của anh cũng vậy. Anh đã rất khó khăn để đón nhận để chấp nhận rằng anh yêu em. Giữa chúng ta có nhiều rào cản quá. Nhưng rồi có một ngày như lúc này đây, tim anh còn cào buộc anh chấp nhận sự thật ấy. Anh biết trái tim em lúc này còn bối rối và chưa thật bình tâm. Anh sẽ ở bên đợi nó lành lặn và bình tâm trở lại, được không?

Những giọt nước mắt nóng ran chảy dài xuống má Dương. Cô lặng lẽ nắm tay Quân, nói trong nước mắt:

- Cảm ơn anh! Cảm ơn anh Hoàng Quân! Đã luôn kiên nhẫn, luôn rộng lượng để ở bên một đứa khó ưa như em!

- Vì em khó ưa nên anh mới phải kiên nhẫn và rộng lượng đó! Người khác anh cho tắm ít còn nướng như nướng mực rồi.

Dương đâm mạnh vào ngực Quân, cười rặng rờ. Quân nhìn cô, vẫn cái nhìn dịu dàng và bao dung đến vậy. Nụ cười của Dương lúc nào cũng làm tim anh như tan chảy. Nếu phải vứt bỏ hết những thứ trong cuộc đời chỉ được mãi nhìn thấy nụ cười ấy. Anh cũng sẵn lòng.

Thụy Dương đưa tay chạm nhẹ vào ngăn bàn. Mấy tuần rồi Dương không đến lớp cảm giác lạ lẫm xâm chiếm. Dương lại muốn được gục đầu xuống bàn mặc kệ mọi chuyện như trước đây. Muốn tất cả bên ngoài kia chỉ như một vở kịch người ta cứ đóng còn cô là một khán giả chẳng buồn xem. Những mẩu giấy vụn vỡ trước đây chạm nhẹ vào đầu ngón tay. Dương vờ nhẹ đặt lên bàn. Nét chữ của Vũ Huy mới nguyên như mới chỉ hôm qua, hôm kia. Tất cả những gì xảy ra chỉ là một giấc mơ dài, quá dài mà thôi... Giờ đây cô tỉnh dậy đến lớp và chỉ lát nữa thôi Vũ Huy của cô cũng sẽ bước vào lớp, sẽ nhìn cô cười tỏa nắng như cậu ấy vẫn luôn muốn vậy.

“Ban công nhé, đồ bá đạo

From: Vũ Huy with love”

Dương nhìn mảnh giấy bị vò nát trong ngăn bàn, lạnh lặn nhất trong những đồng giấy đã bị xé nhỏ xung quanh. Cô đặt tay lên tim mình, nước mắt trào ra. Cô gục xuống bàn, nấc lên thành tiếng. Gáy tóc cô bay nhẹ... Anh vẫn ở đây, bàn tay dịu dàng vẫn nghịch nghịch mở tóc đuôi gà chống ngược của cô. Hơi thở anh gần lắm, rất gần cô. Ánh mắt anh vẫn len lút nhìn sang cô trong mỗi tiết học để khi cô quay sang bắt gặp lại cười tí mắt không thấy mặt trời. Vũ Huy của cô vẫn ở đây. Ngay bên cô. Trong tim cô. Cô nhớ anh, nhớ đến quên thất. Làm sao để quên đây. Làm sao để hết nhớ đây. Dương không làm được. Mỗi khi một mình, mỗi khi được thanh thoi cô lại nghĩ đến anh, tình yêu đầu vụng dại, trẻ con nhiều dằn dỗi nhưng từng khắc từng khắc đã chạm in trong tim Dương mất rồi.

Một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai cô, Thụy Dương giật mình, đôi mắt ngập nước ngược lại phía sau.

...

- Nhất định phải nghỉ học sao Dương?

Thụy Dương im lặng, nhìn cô rồi nhìn ra ngoài cửa lớp. Những chồi non của mùa xuân vẫn đang thản nhiên chớm nở.

- Em chỉ định bảo lưu một thời gian thôi ạ! Khi nào thấy cân bằng hơn em sẽ trở lại tìm cô.

- Cô không biết chuyện gì đã xảy ra với các em nhưng sau sự ra đi của Nhã Thư và Vũ Huy cô đoán hẳn đó là những điều rất kinh khủng. Xin lỗi em vì luôn tạo áp lực cho các em mà không giúp được gì hơn.

- Có những điều muốn cũng không thể thay đổi được. Em vốn đã quen những điều kinh khủng rồi ạ. Đi qua rồi mới thấy sức chịu đựng của mình thật không thể lường trước được. Vậy nên em muốn dành cho mình một thời gian để nghỉ ngơi.

Cô giáo nắm lấy bàn tay Dương, mắt âu yếm nhìn cô:

- Rồi mọi chuyện cũng sẽ ổn thôi. Quên tất cả đi để bắt đầu lại từ đầu. Em thấy không trước đây có ai nghĩ sẽ có ngày Thụy Dương nói nhiều, chia sẻ nhiều đến vậy đâu. Rồi sau này, cô sẽ gặp một Thụy Dương khác, yêu đời và luôn vui vẻ, phải không?

Thụy Dương cũng nhìn cô giáo của mình, xúc động. Dương mỉm môi, nở một nụ cười ấm áp.

- Vâng ạ!

Bà Lê ngồi chăm chú nhìn Thụy Dương ăn cơm. Đôi mắt bà ầng ậc nước. Đứa con gái này chịu quá nhiều đau khổ, chịu quá nhiều tủi cực. Trước đây bà luôn nghĩ chỉ có Nhã Thư là khổ nhất, đáng thương nhất mà không hiểu rằng bà cũng nợ Dương, nợ đứa con này một tình yêu thương trọn vẹn đúng nghĩa. Bao nhiêu lần bà đã lãng quên nó, bỏ rơi nó khi nó đau ốm, khi nó cần vòng tay và cái ôm của bà. Bao nhiêu lần bà phớt lờ ánh mắt cầu cứu, bơ vơ của nó. Bao nhiêu lần bà đánh đập, chửi bới, dọa nạt nó. Giờ thì tim bà đau, đau như một phần cơ thể mình bị gãy vỡ vậy.

- Mẹ! Đừng nhìn con vậy nữa! Mẹ ăn đi chứ! Nhanh, lát nhà mình còn có khách đấy?

- Khách nào vậy? Sao mẹ không biết? Đến làm gì?

Từ bao giờ bà Lê sợ từ khách đến vậy. Bà ước gì cuộc sống này chỉ có bà và Dương, chỉ có hai mẹ con bà. Đừng gặp thêm ai để chịu thêm những tổn thương đau đớn nữa cả.

- À là Hoàng Tùng

Thụy Dương vừa dứt lời thì có tiếng chuông cửa. Hoàng Tùng cười giầy chào bà Lê rồi ngồi nhìn Dương trên chiếc ghế sofa.

- Em định bao giờ đi?

Quả táo trên tay bà Lê rơi mạnh xuống sàn gỗ. Bà giật mình thảng thốt, ngồi bất động, miệng lắp bắp hỏi cô.

- Đi đâu? Con định đi đâu? Con ***** để đi đâu?

Thụy Dương vội ngồi sang ngay sát bà, tay cô nắm chặt bàn tay run rẩy của bà.

- Không! Con không đi đâu cả! Con chỉ định nói với mẹ là con sẽ đi nghỉ ngơi một vài tuần. Rồi con sẽ về mẹ con mình sẽ cùng sống bình yên. Không đi đâu hết! Làm sao con ***** được.

Ánh mắt bà Lê dịu đi ít nhiều, bà ôm lấy Dương.

- Mẹ à! Trong thời gian con đi, Hoàng Tùng sẽ thay con chăm sóc mẹ. Nhã Thư cũng muốn vậy nên mẹ đừng có không ăn uống gì nha. Nhớ giữ gìn sức khỏe đó.

- Con sẽ đi bao lâu?

- Một thời gian đủ để bình tâm sau tất cả mọi chuyện đã xảy ra. Nhưng chắc chắn không lâu đâu mẹ.

- Ủ! Đi cũng tốt! Đi để bắt đầu lại. Mẹ sẽ luôn ở đây dõi theo con. Mẹ mong con sẽ quên hết chuyện cũ để sống một cuộc sống khác đi, khác với con và với cả mẹ nữa. Con gái ạ!

Thụy Dương vui đầu vào lòng mẹ như ngày bé, nghe những lời thủ thỉ của bà. Tim cô mềm nhũn đón nhận những ngọt ngào, những thương yêu bao lâu nay thèm khát. Hoàng Tùng nhìn họ, trong anh ghen lại. Hóa ra đi hết những trắc trở, bấp bênh người ta mới hiểu hết ý nghĩa của tình thân. Nó đủ sức khỏa lấp mọi nỗi đau, ứ ập mọi xước xước, để trái tim ta mãi được sống như những ngày bé thơ.

- Anh Quân có biết chuyện này không?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 66

- Ủ! Đi cũng tốt! Đi để bắt đầu lại. Mẹ sẽ luôn ở đây dõi theo con. Mẹ mong con sẽ quên hết chuyện cũ để sống một cuộc sống khác đi, khác với con và với cả mẹ nữa. Con gái ạ!

Thủy Dương vui đầu vào lòng mẹ như ngày bé, nghe những lời thủ thỉ của bà. Tim cô mềm nhũn đón nhận những ngọt ngào, những thương yêu bao lâu nay thèm khát. Hoàng Tùng nhìn họ, trong anh ghen lại. Hóa ra đi hết những trắc trở, bấp bênh người ta mới hiểu hết ý nghĩa của tình thân. Nó đủ sức khóa lấp mọi nỗi đau, ủ ấp mọi xước xước, để trái tim ta mãi được sống như những ngày bé thơ.

- Anh Quân có biết chuyện này không?

Câu hỏi của Tùng khiến bước chân Dương khựng lại. Gió Hồ Tây mát rượi chạm nhẹ vào gáy tóc cô. Lâu lắm rồi Dương mới đi dạo bộ như thế này. Hoàng Tùng nhìn Dương rồi ngồi xuống chiếc ghế đá sát hồ.

- Dương này, em vẫn yêu Huy đúng không?

Dương vẫn im lặng, mắt cô xa xăm nơi những vệt nước hồ loang loáng.

Hoàng Tùng không nhìn cô, mắt anh cũng vô định nơi một phương trời nào xa lắm:

- Mỗi tình đầu lúc nào cũng sẽ rất khó quên nhưng không hẳn đó là người yêu mình nhất. Anh Quân yêu em, điều đó là chắc chắn rồi. Anh ấy chưa đối xử với ai như với em, chưa hi sinh vì ai như vì em. Chưa kiên nhẫn với ai như với em. Cũng chưa bao giờ công khai chống lại ba như lần này. Anh không có ý định so sánh nhưng chỉ muốn em hiểu rằng: Định mệnh là do chúng ta lựa chọn. Em có thể chọn một Vũ Huy nhiệt huyết, hào hứng, yêu em điên cuồng cũng có thể chọn một Hoàng Quân lạnh lùng, trầm lặng nhưng luôn kiên nhẫn với em. Đôi khi người ta chỉ cần một chút bình yên là đủ cho một tình yêu dài lâu.

Dương quay lại nhìn Tùng rồi mỉm cười.

- Không phải anh đang “bệnh” anh trai anh đó chứ!

Thủy Dương vẫn cười. Nắng lấp lánh chạm khẽ vào bờ má cô ửng hồng. Nụ cười của cô lúc này nhẹ nhàng và thanh thoi quá. Lần đầu tiên Tùng hiểu tại sao cả Huy và Quân đều sẵn sàng chết vì cô. Bởi trên đời có những người con gái giấu sự quyến rũ trong nụ cười và những cô gái ấy lại rất ít khi cười, họ chỉ cười khi gặp những người họ thật sự tin tưởng và yêu thương.

- Em chưa cho anh Quân biết không phải vì muốn giấu mà cũng vì muốn anh ấy và cả em có thời gian để nhìn lại tình cảm của bản thân. Em đã qua cái thời quyết định mọi thứ xóc nổi và vội vàng rồi. Thật sự lúc này em muốn đi đâu đó một thời gian để tĩnh tâm lại. Mẹ em nhờ anh chăm sóc một thời gian. Còn cái này đưa cho Hoàng Quân hộ em!

Tùng nhìn lá thư nhỏ trong tay Dương, khẽ mỉm cười với cô. Anh tin Hoàng Quân cũng sẽ hiểu những điều Dương đang cảm nhận, những suy nghĩ cô đang có và cảm thông cho quyết định này.

Hoàng Tùng đến khách sạn của ông Năm vào một buổi chiều muộn cuối đông. Mọi thứ bên ngoài vẫn đang diễn ra chỉ có lòng anh nhiều xao trộn đến vậy. Tùng đứng lặng nhìn đám người áo đen trước cổng, nhìn những chiếc xe hơi kín mít toàn những đối tác đủ kiểu người của ba, nhìn dòng người đi qua đi lại vẫn tiếp tục cuộc sống giản dị mà bình yên của họ. Anh đã rời bỏ nơi này 2 năm trời, không một cuộc gọi, không một chuyến viếng thăm, đã cố gắng bứt mình ra khỏi cuộc sống này, đã cố gắng quăng quật mình để quên những ngày tối tăm đó. Nhưng định mệnh trớ trêu lại buộc anh quay lại, bởi ba vẫn cứ là ba, anh trai vẫn là anh trai và Hoàng Quân nói đúng: Dù có thế nào đây cũng là nhà của con, không ai được chọn nơi sinh ra trên đời cả.

- Tôi muốn gặp cậu Hoàng Quân!

Mấy tên vệ sĩ nhìn gương mặt trẻ măng, thư sinh với ánh mắt dò xét rồi nghiêm mặt:

- Cậu chủ có lệnh trừ việc khẩn cấp, không gặp ai hết! Hiện tại cậu ấy cần nghỉ ngơi.

- Vậy thì tôi có việc khẩn cấp.

- Ở cái thằng này, thích gây sự à? Mày là cái thá gì mà có việc khẩn cấp! Không đi đi ông tẩn cho một trận giò.

Tên vệ sĩ không quen mặt, trừng mắt nhìn Tùng rồi lên tiếng:

- Từ bao giờ, nhà này tuyển cả bọn ô hợp, ăn nói hống hách thế này đây sao?

Tên vệ sĩ đưa tay búng vào tai Tùng:

- Thằng oắt con! Dám nói bỏ láo gì đấy hả?

Chợt từ phía sau, ông Lê đi tới, bặt mạnh vào đầu nó:

- Câm miệng, xin lỗi cậu út Tùng ngay. Xin lỗi cậu Tùng hẳn là nhân viên mới nên chưa hiểu phép tắc. Mong cậu thông cảm. Thằng này, xin lỗi cậu Tùng ngay!

Tên Vệ sĩ bị tát còn chưa hiểu tại sao. Thấy đầu óc đơ đơ, nghe thấy ông Lê bắt xin lỗi thì vội rời rít:

- Xin lỗi, xin lỗi cậu Tùng.

Tùng nhìn tên vệ sĩ thờ dài, rồi quay lại phía ông Lê:

- Anh Quân cháu có ở nhà không chú? Cháu cần gặp ông ấy.

- Cậu hai vẫn đang dưỡng bệnh ở phòng nhưng ông chủ muốn gặp cậu trước.

Tùng ngược mắt nhìn hệ thống camera đủ bốn góc, khẽ cười: Ba anh vẫn luôn đòi hỏi cẩn thận đến từng chi tiết như thế.

- Cuối cùng thì ta cũng không phải đợi quá lâu để được gặp con.

Giọng ông Năm trầm trầm vang lên từ phía giường làm Tùng khẽ giật mình. Ánh đèn vàng vọt phản chiếu vào thành gỗ đất tiền hắt lên gương mặt đã hiện rõ những dấu hiệu tuổi tác của ba anh.

- Con đến tìm anh Quân có chuyện.

- Lại liên quan đến con bé Thụy Dương đó hả?

Tùng không trả lời, cuộc đối thoại rồi rạc khiến anh thấy mệt mỏi. Từ bao giờ mối quan hệ của cha con anh đã nhạt và buồn đến vậy. Thời gian chia cách có lẽ không phải là tất cả, nỗi đau ngày nào về cái chết của mẹ anh hình như vẫn còn in đậm trong tiềm thức ba con Tùng.

- Con vẫn hận ta vì đã không kịp về cứu mẹ con?

Tùng đưa mắt nhìn ông Năm trong chốc lát rồi lên tiếng:

- Ba vẫn nói con không giống ba bằng anh Quân. Vì không giống nên cả cách ba ngày qua ngày nuôi dưỡng thù hận con cũng không giống được. Con luôn tự bảo với bản thân rằng: Chỉ cần cái chết của mẹ còn làm ba phải lưu tâm nghĩa là ba vẫn là ba của con.

- Ba đã nói khi một người đàn bà còn là người của Hoàng gia, đeo nhẫn của Hoàng Gia thì ba sẽ bằng mọi cách bảo vệ nhưng mẹ con ta lại không làm được. Đó cũng là lý do ta không giết con nhỏ đó!

Hoàng Tùng quay mặt nhìn ra cửa sổ. Nơi đó hình ảnh mẹ anh vụt qua trong chốc lát:

- Con biết ba yêu dì Nhã. Dì Nhã đã trao sợi dây chuyền và chiếc nhẫn cho Thụy Dương nghĩa là muốn ba thay đi bảo vệ cô ấy, chăm sóc cô ấy. Có lẽ những chuyện hôm nay dì đã dự định được từ trước, không sớm thì muộn. Tình yêu với dì là thứ đưa ba đến tội ác nhưng tình yêu đó cũng là cách duy nhất để cứu được Thụy Dương.

Ông Năm xoay nhẹ chiếc nhẫn kim cương ở ngón áp út. Hình ảnh cô ôm Thụy Dương chạy trốn khi ông đến tìm cô chạm vào tim ông. Cô ấy đã yêu quý đứa con gái ấy, đã luôn muốn bảo vệ nó còn hơn con ruột của mình. Đó cũng là lý do bao nhiêu năm nay ông không về nước, không trả thù. Chỉ cố gắng gây ra nỗi đau tinh thần mà theo ông chẳng đáng gì so với những tội cực, cô đơn mà Bích Nhã của ông phải chịu đựng. Đứa con gái ấy làm sao ông có thể giết. Chỉ là trong phút không kiểm chế được. Chỉ phút ấy mà thôi.

- Những điều này ta biết. Nhưng sau này nếu các con vì bất cứ đứa con gái nào mà chống lại ta nhất định ta sẽ không buông tha dễ dàng như vậy. Ta không là chủ nhân của các con thì cũng là ba của các con. Đừng quên.

- Con sẽ không bao giờ quên điều đó. Chắc chắn vậy. Cuộc sống bên ngoài còn nhiều điều thú vị hơn là thù hận, là tiền và quyền lực ba ạ. Ba hãy sống một ngày vui về thật sự đi ba. Rồi ba sẽ thích nó hơn những gì ba đang có.

Hoàng Tùng nhìn sâu vào mắt ông Năm, giọng anh chậm rãi nhưng đôi mắt đầy xót xa cũng đầy yêu thương. Ông Năm cũng nhìn Tùng, cái nhìn hình như có một chút nhún nhường. Tâm trí ông miên man nghĩ về những ngày Tùng còn bé, ông vẫn yêu nhất đôi mắt đứa con trai này, trong và sáng. Ông đã luôn tin tưởng anh sẽ là người kế nghiệp hoàn hảo cho ông vì sự thông minh của mình nhưng rồi cuối cùng ngày anh bỏ đi, ông Năm nhận ra một điều rằng phía sau đôi mắt trong và sáng đó luôn là những giọt nước mắt cũng trong suốt và vô hình. Cuộc đời ông đi qua quá nhiều biến cố, quá người thử thách nghiệt ngã, nhưng sự ra đi của những người phụ nữ quanh mình và sự biến mất của Hoàng Tùng lại chính là nỗi đau nghiền ngào, tức tưởi nhất trong ông. Ông đã không hiểu, thật sự không hiểu họ cần gì hơn ở những điều ông mang lại cho họ. Cần gì hơn tiền tài, quyền lực và sự uy nghiêm luôn bao quanh họ. Giờ thì ông hiểu, chính hai đứa con trai của ông đã giúp ông hiểu rằng: Tất cả tiền tài, quyền lực, hận thù và nỗi đau luôn bám riết lấy con người ta đến mức nghẹt thở, ai cũng cố vùng vẫy, cố chạy trốn để tìm đến một nơi khác ngọt ngào và đáng sống hơn: Nơi có tình yêu thương!

5 giờ sáng, Hoàng Quân vẫn ngồi lặng thinh trên chiếc ghế xoay nhìn xuyên qua ô cửa kính. Ánh sáng yếu ớt từ căn phòng hắt nhẹ không đủ sức xua đi bóng tối bủa vây. Quân nắm chặt lá thư của Dương trong tay.

“Có lẽ anh sẽ giận vì em đã không đến để nói với anh em sẽ đi đâu đó một thời gian. Có thể rất lâu nhưng cũng có thể rất nhanh. Mọi chuyện đã qua với em như một giấc mơ vậy. Giấc mơ ấy đầy nỗi đau, đầy nước mắt nhưng cũng có những khoảng bình yên, dịu nhẹ riêng. Đây là những phút có anh bên mình. Em chưa thể trả lời câu tỏ tình của anh, chưa đủ bình tâm để chấp nhận đi bên anh cả cuộc đời này. Nhưng em thật lòng cảm ơn anh. Vì tất cả. Tất cả những điều đã qua, vì đã luôn vị tha và kiên nhẫn với em. Em đã đi và sẽ trở về. Nhất định! Đợi em nhé!

Thủy Dương”

Bóng tối vẫn cứ bủa vây, những nhịp đồng hồ vẫn lặng lẽ nhắc mình, mặc kệ cảm xúc của ai đó đang sống trong khắc khoải. Quân đặt lá thư của Dương xuống mặt bàn. Anh biết, biết rõ rằng Dương vẫn chưa sẵn lòng chấp nhận anh, biết rõ rằng trong cô hình bóng Huy vẫn là những vết sáng tối chẳng thể xóa nhòa, biết rõ rằng trái tim cô đâu có đau đớn vẫn chẳng thể quên Huy. Nhưng, Quân biết làm gì đây? Chính anh cũng không biết nữa. Ở bên anh cô liệu có an bình bù lại cho cả một tuổi thơ đầy đau khổ và nước mắt... Quân mở điều thuốc, định hút một điếu cho bình tâm trở lại nhưng rồi nhanh chóng vùi nó trong chiếc gạt tàn trong suốt. Không! Cô ấy là của anh, cô ấy cần anh và anh yêu cô. Định mệnh, hay bất cứ thứ gì khác trên đời đều chỉ là hư ảo, hạnh phúc của anh nhất định anh phải giữ lấy, nắm lấy và vun đắp cho nó. Quân đứng dậy, cầm chiếc áo khoác chạy ào ra thang máy.

Bạn đang đọc truyện *Cướp Anh Từ Tay Định Mệnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.